

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCI-FI ROMANCE BUNDLE

HOLIDAY WITH THE ALIENS

STARR HUNTRESS
KATE RUDOLPH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Uzaylılarla Hoûday Bir
Bilimkurgu Romantizm
Paketi

Kate Rudolph
Starr Hunress

Uzaylı Ren Geyiğinin Çılgın Yolculuğu, Uzaylı Eşiyle Kapana Kısıldı, Uzaylı'nın Kış Hediyesi, Uzaylı Canavarla Karda Kaldı © Kate Rudolph

Tüm hakları saklıdır. Bu hikayenin hiçbir bölümü, eleştirel incelemeler ve makalelerde yer alan kısa alıntılar dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap sadece olgun okuyucular için uygun olan cinsel içerikli bir kitaptır.

Kate Rudolph tarafından
yayınlanmıştır.
www.katerudolph.net

Contents

[Uzaylı Ren Geyiğinin Çılgın
Yolculuğu](#) Kate Rudolph

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Uzaylı Eşi ile Tuzak Ped](#) Kate
Rudolph

1. Jody_

2. Jody_

3. [Aldyn](#)

4. Jody_

5. Jody_

6. [Aldyn](#)

7. Jody_

8. [Aldyn](#)

9. Jody_

10. [Aldyn](#)

11. Jody_

12. [Aldyn](#)

13. Jody_

14. [Aldyn](#)

15. Jody_

[Sonsöz - Jody](#) .

[Uzaylının Kış Hediyesi](#) Kate
Rudolph

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Uzaylı Canavar ile Karda](#) Kate

Rudolph Kaldı

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Sırada ne var? Pine Also by](#)

[Kate Rudolph Kate Rudolph](#)

[hakkında](#)

About the Book

Uzay istasyonu kutlamalarından yıldızlararası vahşi gezintilere, karlı dağ gizemlerine ve ötesine...

Molly mükemmel bir kış kutlaması yapmaya kararlıdır, ancak sert Detyen kaptanı partiye katılınca kıvılcımlar uçuşur.

Jody, yanında vahşi uzaylı koruyucusuyla birlikte kötü kalpli Noel Baba'yla karşı karşıya gelir; çünkü hiçbir şey hayatta kalma savaşı kadar "tatil ruhu" demez.

Rowan, ren geyiği değiştirme yetenekleri buzdağının sadece görünen kısmı olan gizli bir pilotla bir inanç sıçraması yapar.

Stella tatilini kara kara düşünen uzaylı bir canavarla geçirmeyi hiç beklemiyordu, ama aşk en beklenmedik yerlerde çiçek açar.

Paketlenmiş ile TATİL Şerefe, buharlı Romantizm, Koltuğunuzun ucunda macera ve gerçekten bu dünyanın dışında olan sonsuza dek mutlu sonlar.

Bu koleksiyon şunları içeriyor: *Uzaylının Kış Hediyesi*, *Uzaylı Eşyle Kapana Kısıldı*, *Ren Geyiğinin Çılgın Gezintisi* ve *Uzaylı Canavarla Karda Kaldı*.

The Alien Reindeer's Wild Ride

Kate Rudolph

Noel'de evde olacak... oraya gitmek için bir gemi çalması gerekse bile!

Rowan son üç büyük aile tatilini kaçırmıştır ve bir diğeri de kaçırmamaya karardır. Tatil seyahatleri her zaman bir karmaşadır ve Mars'tan Minnesota'ya gitmesi gerektiğinde daha da kötüleşir. Yeni yıla kadar tüm uçuşlar doludur ve işler hiç de iyi görünmemektedir. Ta ki biri Dashiell Blitz'in adını fısıldayıp ona biraz tatil umudu verene kadar.

O sadece iyi bir neşe yaymak istiyor.

Dash, aileleriyle birlikte olabilmeleri ya da tıbbi tedavi görebilmeleri için gezegenden gezegene hasta çocuklara çobanlık yaparak hayatını kazanmaktadır. Rowan her zamanki yolcuları gibi değildir ama tanıştıklarında ruhu şarkı söyler ve hayır diyemez. Rowan onun gemisine bir yolculuk için binmiştir ama o daha fazlasını istemektedir.

Küçük bir sorun var.

Dash sadece bir pilot değil. O bir ren geyiği şekil değiştiren ve güvende kalmak istiyorsa bunu bir sır olarak saklaması gerekiyor. Ama eğer Rowan onun eşiyse, gerçeği bilmesi gerekiyor. Ve yolculuklarındaki bir gecikme onu Dünya'nın yanlış tarafında bırakmakla tehdit ettiğinde, kendisini mümkün olan en dramatik şekilde açıklamak zorunda kalabilir.

Kararlı bir insan kadın, bir uzaylı şekil değiştireni kendine eş olarak isteyebilir mi? Yoksa çılgın yolculukları bir kaza ve yanma ile mi sona erecek?

Chapter One

Rowan Lambert günün son toplantısından aceleyle çıktı ve bir droid arabasının etrafından dolanarak bilet istasyonuna olabildiğince çabuk ulaşmaya çalıştı. Bir mekiğe binip bir an önce ama son dakikada aldığı bir randevu onu yeniden program yapmaya zorlamıştı. Mekik şirketi tarafından yapılan ve kesinlikle onun hatası olmayan bir dikkatsizlik yüzünden vazgeçtiği biletin yerine alabileceği bir bileti de yoktu.

Normalde bu bir sorun olmazdı. Her hafta Dünya ile Mars arasında yolcu taşıyan düzinelerce mekik vardı ama bu normal bir hafta değildi. Büyük tatile yedi gün kalmıştı ve gezegenden ayrılan tüm büyük ve küçük gemilerdeki tüm koltuklar doluydu.

Ama bu Ro'yu koştuktan alıkoymadı. Güvenilir bir kaynaktan bir grup biletin üzere olduğuna dair bir söylenti duymuştu. Otuz şanslı kişi yer bulacaktı ama biletler dakikalar içinde tükenecekti. Ve koltuklardan birini almanın tek yolu bizzat gelip bilet gişesinden satın almaktı. Barbarcaydı ama eve dönüş için tek uçuştu ve o da bu uçuşta olmalıydı.

Üç yıldan fazla bir süredir adım atmadığı yer hâlâ evi miydi? Dört yıl mı? Kahretsin, ne kadar zamandır uzaktaydı?

Ro şimdi bunu düşünmeyecekti. Kız kardeşi bilet karışıklığını öğrendiğinde ona yeterince sıkıntı verecekti. Kendi hatalarını düşünerek başını belaya sokmasına gerek yoktu.

Bu sefer eve dönmeyi başaracaktı. Geçen yıl da bundan nasıl emin olduğunu düşünmesine izin vermedi. Bu onun hatası değildi.

Şirketin en büyük müşterisi onunla büyük bir satış hakkında konuşmak için talepte bulunmadan gelmişti. Milyonlarca kredinin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin mi verecekti? Bir yıl önce dev bir fırtına gezegenler arasındaki tüm trafiği durdurmuştu ve ondan önce Ro bir tatili kaçırmanın çok da önemli olmayacağını düşünmüştü. Üst üste dördüncü bayramı kaçırmayacaktı. Yeğenini altı yaşından beri görmemişti ve şimdi on yaşına yaklaşıyordu, onu hatırlayıp hatırlamayacağını bile bilmiyordu.

Hayır. Başaracaktı.

Ama bilet gişesindeki kuyruk cesaret kırıcıydı. İnsan ve her türden uzaylıdan oluşan en az elli kişi açık olan tek pencerenin önünde toplanmıştı ve Mars'tan zamanında ayrılmak için fahiş bir miktar ödemeye hazır oldukları belliydi.

Eğer sadece otuz bilet varsa, etrafta bu kadar insan varken bir tane bile almasına imkân yoktu. Ve onların gitmesini sağlamak için bir mucize gerekirdi.

Bir mucize ya da biraz yaratıcılık.

Telsizini çıkarırken bir suçluluk duygusu hissetti ama bunun onu kulağına götürüp abartılı bir fısıltıyla konuşmaktan alıkoymasına izin vermedi. "Biletler güney istasyonunda mı? Emin misiniz?" Karşısında duran kişi başını çevirdi ve Ro sırrını vermek istemiyormuş gibi yere baktı. "Yüz kredi mi? Şaka yapıyor olmalısınız." Almak için sıraya girdikleri biletler bu fiyatın beş katıydı. "Birini bekliyorum. Sence yarım saat sonra hâlâ orada olurlar mı?" Önündeki kişi belli etmeden duymaya çalışarak yakınına eğildi ve Ro kaçırmadıklarından emin olmak için biraz daha yüksek sesle konuştu. "Tamam, o geldiğinde ben de oraya gideceğim. Bize bir yer ayır."

Telsizini tekrar cebine soktu ve az önce uydurduğu arkadaşını arıyormuş gibi yaptı.

Etrafta fısıltılar dönüyordu ve bir dakika sonra etrafındaki iki kişi ayrılarak güney istasyonundaki efsanevi biletlere doğru yola çıktı. Kısa süre sonra bir avuç insan daha onu takip etti. Geriye burada bilet bekleyen birkaç düzine insan kalmıştı ama bu Ro'ya bir mücadele şansı verdi.

Ve insanların bir yabancının fısıltıyla yaptığı konuşmaya kadar saf olmaları onun suçu değildi.

Gişeye varması yarım saat daha sürdü ve görevlinin yüzündeki özür dileyen ifadede ne söyleyeceğini anlayabildi. "Üzgünüm, bilet bloğu tükendi. Bir sonraki açık servis

sekiz gün içinde. Ya da şu anda güneş sistemi dışına uçuşlarımız var."

Ro dişlerini sıkı. "Ondan önce *bir şey* var mı? Aya uçmaya ne dersiniz? Orada bir bağlantı kurabilirim."

Biletçi kadın yüzünü buruşturdu. "Korkarım tüm iç güneş sistemi servisleri dolu."

"Eve gitmem gerek, çok uzun zamandır yoktum. İzin veremem..." Ro cümlelerin geri kalanını ısırarak bitirdi. Aynı şey bilet almaya çalışan herkes için geçerliydi ve şikâyet etmek hiç yoktan bir bilet ortaya çıkaracak gibi değildi.

Biletçi kadın, sesini alçaltmadan önce hâlâ toplanmış olan insanlara kaçamak bir bakış attı. "Dash yardımcı olabilir. Dashiel Blitz. Ama sessiz olun. Özür dilerim."

Dashiel Blitz ne tür bir isimdi?

Ro bilet gişesinden uzaklaşıp yakında hayal kırıklığına uğrayacak olan kalabalığın arasından geçerken aklından geçenleri düşündü. Bu adamın adını daha önce hiç duymamıştı ama eğer yardım edebilecekse bir gemisi ya da bir gemiye erişimi olmalıydı. *Mekiklerin* hepsi doluydu ama özel gemilerde yer olmalıydı. Umarım.

Her neredeyse, bilet gişesindeki kadın onun adını daha fazla kişiye vermeden önce onu bulması gerekiyordu. Teklif edecek kredisi vardı ama ne kadar yeri olduğunu kim bilebilirdi ki? Eğer gemisinde fazladan bir yolcu için yeterli yer varsa, bu yolcunun kendisi olduğundan emin olmalıydı.

Bir kaptana rüşvet vermek zorunda kalsa bile Dünya'ya ulaşacaktı.

* * *

Dash çocukların etrafında zıplarken toynaklarının altındaki kar, Mars toprağından yukarı doğru dans ediyordu. Özellikle maceracı küçük bir kız yaklaştı ve tutmaya hazır bir şekilde boynuzlarına uzandı. Dash başını eğdi ama kız yaklaştıkça dikkatli gözlerle onu izledi. Boynuzlarının uçları keskindi ve küçük kızın incinmesini istemiyordu.

Cesurdu ama umursamaz değildi ve sıkıca tutmadı, bunun yerine parmaklarını kemiklerde gezdirdi, gözleri doku karşısında merakla parladı. Kızın mutluluğu etrafını sararken Dash göğsünde bir sarsıntı hissetti. Küçük bir homurtu çıkardı, yer değiştirdiğinde çıkardığı sesler sınırlıydı.

Oyun oynayan çocukların neşesi ona enerji veriyordu ve Dash bunun tadını çıkarmak istiyordu ama aileleri yakında onları aramaya gelecekti ve fark edilme riskini göze alamazdı.

Mars'ta vahşi ren geyiği diye bir şey yoktu. Muhtemelen hiç ren geyiği yoktu. Keşif riskini göze alamazdı.

Kız onu bıraktığında Dash geri çekilip uzaklaştı ve bir binanın etrafından dolaşp karanlık bir köşede kaybolurken çocukların vedalaşma seslerini duydu. Kimsenin onu göremeyeceğinden emin olunca, içinin derinliklerine uzandı ve içinde yaşayan insanı dışarı çağırdı. Değişim ilk başta yavaşça geldi, kürk deriyle savaşıyordu. Dört bacak iki bacakla savaşıyordu. En son kaybolan boynuzlarıydı ve Dash onların gittiğini görmekten üzgündü. Görkemli boynuzlarını herkesin görmesi için sergileyerek insan derisiyle gururla dolaşacaktı ama bu da kendi sorularını beraberinde getirecekti.

Bu güneş sisteminin baskın türü olan insanlar uzaylılara karşı bir şekilde hoşgörölü davranmışlardı ama onun kendi uzaylı soyundan geldiğini bilmiyorlardı. İnsan derisini giydiğinde, herhangi bir bilimsel test onun insan olduğunu söyleyebilirdi. Teknik konulara girmeye gerek yoktu. Kendi türünden başka kimse reilendeer'in ne olduğunu bilmiyordu ve o da böyle kalmasından memnundu.

İnsan derisiyle ayağa kalktığında soğuk havaya karşı titredi. Mars kışı şakaya gelmezdi, terraforming ile bile ve yer değiştirmek tüm parçalarını soğuk esintide sallanmaya bıraktı. Ama Dash bu olasılığa karşı hazırlıklıydı ve bir sandık yığınının arkasına, içinde kıyafet ve ayakkabı değişimi olan küçük bir çanta saklamıştı.

Birkaç dakika sonra, Mars'ta kalırken evim dediği üsse girdi, kahverengi yanakları soğuktan pembeleşmiş ve kahverengi örgüleri rüzgârda savrulmuştu. Onu gören biri soğukta uzun bir koşu yaptığını düşünebilirdi ve onları düzeltmek için hiçbir nedeni yoktu.

Saate baktı ve yüzünü buruşturdu. İstedikinden daha uzun süredir oynuyordu ve neredeyse toplantısına geç kalıyordu.

Gezegenin bu kısmındaki binaların çoğunu birbirine bağlayan trene giden bir tünele girdi. Oradan hastaneye gitmek sadece on dakikalık bir yolculuktu. Bu yolculukta sadece iki kez uğramıştı; bir kez eski yolcularından birkaçını kontrol etmek için, ikinci kez de bir sonraki planlı ayarlamak için. Mars güneş sistemindeki en iyi çocuk hastanelerinden birine sahipti, ama ucuz değildi ve pek çok ebeveyn diğer gezegen ve uydularda çalışmaya giderken çocuklarını buradaki personele emanet etmek zorunda kalıyordu.

Dash her gün bütün gününü çocukları neşelendirerek geçirebilseydi, bunu yapardı ama en az onun kadar önemli olan başka bir işi daha vardı.

Solgun yüzlü hemşire oturduğu yerden ona gülümsedi. "Doktorlarla işi bitmek üzere. Gitmeden önce son bir tedavi yapmak istediler."

Dash başını salladı ve aydınlık koridora baktı. İnsanların hastaneleri hüznü, yalnız yerler olarak gördüklerini söylediklerini duymuştu ama Dash Mars Pediatrik'in havasında mutluluğu hissedebiliyordu. Hüzün ve umutsuzluk da vardı ama bir insanın bekleyebileceği kadar çok değildi.

Bir doktor ve asistanı tanıdık bir odadan çıktılar ve yanlarından geçerken Dash'e gülümsediler. İnsanların ona gülümseme alışkanlığı vardı, hepsi de reilendeer paketinin bir parçasıydı. Sadece varlığıyla bile insanların kendilerini iyi hissetmelerini sağlıyordu.

Dash boşalttıkları odaya girdi ve aradığı on bir kızı buldu. Parlak pembe bir elbise giymişti ve yumuşak, doğal kıvrıkcık saçları başının her iki yanında atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ağıraksız bir görünümü vardı, bir anda uçup gidebilecek kahverengi bulutlar gibi. "Yolculuk için neredeyse hazır mısın?" diye sordu.

Kiki onu gördüğünde gülümsemedi. Asık suratlı bir çocuk değildi ama doktorların uyguladığı tedaviler ona zarar veriyordu ve her zamanki mutlu haline dönmesi biraz zaman alacaktı. "Yarın yola çıkacağımızı sanıyordum. Valizim yok."

Dash onun sandalyesinin yanındaki küçük kanepeye oturdu. "Bunun için endişelenme. Sadece gelip seni kontrol etmek istedim. Ailen tek başına uçmanın sorun olmayacağından emin olmak istiyor. Bazı çocuklar biraz... endişeli olabiliyor."

"Korkmuyorum," dedi gözleri duygu dolu bir şekilde parlayarak. "Ben bir *bebeğim*."

Ah, ergenlerin kırılgan egoları. Dash gülümsemekten kendini alamadı. "Tabii ki hayır. Ama yola çıkmadan önce toparlamam gereken birkaç malzeme var, o yüzden ihtiyacın olan herhangi bir şeyi düşün ve alalım." Kapıya doğru kaçamak bir bakış attı ve sesini alçaltarak yaklaştı. "Doktorlarınızın yemeklerinizi planladığını biliyorum ama bir iki tatlıya her zaman yer vardır. Sadece onlara söylemeyeceğiz."

Kiki kıkırdadı ve sonra sanki böyle onursuz bir ses çıkardığına inanamıyormuş gibi ağzını kapattı. "Çikolatayı severim."

"O zaman çikolata senin olsun," diye ilan etti.

"Gemide başka çocuklar da olacak mı? Marianna ve N'tro ailelerinin buraya geleceğini söyledi." Kızın soruş şekline, Dash cevabın hangi yöne gitmesini istediğini bilmiyordu ama koşullar çok kötü olmadıkça çocuklara yalan söylememeyi alışkanlık haline getirmişti, bu yüzden doğruyu söyledi.

"Bu sefer değil. Gemi küçük olduğu için bir sadece birkaç yolcu sığdırabiliyorum. Ve ne kadar çok çocuk olursa, onlara göz kulak olacak o kadar çok yetişkine ihtiyacım olur. Senin gibi büyük bir kızla birkaç gün kendi başımıza idare edebiliriz.

Ama ya *on yaşından küçük* biri olsaydı?" Sesini komplocu bir şekilde alçalttı, "*On yaşından küçük* biri olsaydı?"

Gözleri büyüdü. "Evet, bir hemşireye ihtiyaçları var."

Dash'in kalbi, yetişkin bir vasi olarak ilk aklına gelen kişinin bir tıp uzmanına gitmesinden dolayı acıyordu ama ailesi ona küçüklüğünden beri hastanelere girip çıktığını söylemişti. Bildiği hayat buydu. Ancak tedavileri bu kez zaman alacak gibi görünüyordu ve umut ve şansla gelecek yıl temelli olarak Ay'da ailesiyle birlikte olacaktı. "Yarın seni geleceğim. Her şeyi topladığından emin ol. Hemşire Wylson ihtiyacın olursa yardım edeceğini söyledi. Üç gün sonra annenlerin yanında olacaksın."

Kiki gülümsedi ve etrafını bir neşe fısıltısı sardı. "Sabırsızlanıyorum!"

Bunu halleden Dash, hastanede daha önce tanıştığı çocuklarla selamlaşarak birkaç dakika daha geçirdi. Ama sonunda doktorlar ve hemşireler ona sinirli bakışlar atmaya başladılar ve o da gitme zamanının geldiğini anladı. Neşenin de bir yeri vardı ama gerçek tıbbın yerini tutamazdı ve tedavinin önüne geçemezdi.

Kamarasına döndüğünde zihinsel bir kontrol listesi yapıyordu ve duvara yaslanmış kadını neredeyse fark etmiyordu.

Neredeyse.

Onu görür görmez donakaldı, gözleri görebildiği her şeyi içine çekti. Dikenli sarı saçları, pembe yanaklı soluk bir yüzün üzerinde duruyordu ve şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici gözlere sahipti. Önce yeşil, sonra kahverengi, sonra tekrar yeşil olduklarını düşündü, ama bir anlık bakış ona bir yeşil ve bir kahverengi gözü olduğunu gösterdi, daha önce bir insanda gördüğünü hatırlayamadığı bir şeydi bu. Kıyafeti her kıvrımına yapıştıyordu ve Dash bir adım öne çıkıp görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını hissetmek istedi ama yüzündeki keskin bakış onu geri çekmeye yetti.

Ve onun adını bilmediği gerçeği. İnsanların genellikle ellemeye başlamadan *önce* bir tanışma faslından hoşlandıklarını öğrenmişti. Hatta belki

Akşam yemeği. O akşam yemek yiyebilirdi. Ve sonra *onu* yemek istedi.

Bu ani çekim onu zihinsel olarak birkaç adım geriye atmaya yetti. En son ne zaman böyle hissettiğini hatırlayamıyordu. Hayır, hiç bu kadar kısa sürede bu kadar çok hissetmediğinden emindi. Neredeyse büyük dozda iyi bir neşenin yüksekliğine benziyordu ama yine de tamamen farklıydı.

"Merhaba," diye başardı sonunda, sesi biraz sert çıkıyordu. Kadından bir kafadan daha uzun boyluydu ve mesafesini korumak için kendini zorladı. O bir yırtıcı değildi, ama reilendeer... ve erkekler... dişlere ya da pençelere ihtiyaç duymadan da oldukça tehlikeli . Ve bu kadının kendisinden korkmasını istemiyordu.

Yine de *kesinlikle* ona çığlık attırmak istiyordu.

"Siz Dashiell Blitz misiniz?" Kesik bir Dünya aksanıyla konuştu ve sanki ne zamandır onun gelmesini bekliyor olması onun suçuymuş gibi ona ters ters baktı.

Dash'in eğlenmemesi gerekirdi. Ama bu kadında bir şeyler vardı. "Öyleyim ama herkes bana Dash der. Peki ya siz?"

Gözlerini iki kez kırptırdı, o çok renkli gözler sanki boynuzları çıkmış gibi ona bakıyordu... ya da boynuzları. Ancak boynuzlarının rahatlatıcı ağırlığı sadece şekil değiştirmiş haliyle geldiğinde ortaya çıkıyordu, bu yüzden uzanıp boynuzların orada olup olmadığına bakmak bile istemedi. "Ben Rowan Lambert. Beni çabucak Dünya'ya götürebileceğinizi söylediler."

"Bunu sana kim söyledi?" Bu kadınla birkaç gün baş başa kalacağı düşünce si onu heyecanlandırmıştı ama birlikte çalıştığı çok özel müşterileri vardı ve siki nin kalkmasına neden olan şehvetli insan kadınlar normalde onunla yolculuk yapmazdı. En azından onun gemisinde.

Rowan omuz silkti. "İsmini duymadım. Ama gezegen dışında ticari uçuş yok ve hafta sonuna kadar Dünya'ya dönmem gerekiyor. Sana ödeme yapmaya hazırım. Cömertçe."

Paraya ihtiyacı yoktu ama tüm içgüdüleri bu kadınla daha fazla zaman geçirmesi gerektiğini haykırıyordu. Sanki o... hayır, bu imkânsızdı. "Yarın Dünya'nın ayına gidiyorum, şimdiden bir yolcu ayarladım. Sonrasında Dünya'ya uğramak çok da sorun olmaz." Havalı görünmeye çalışıyordu. İşe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikri yoktu. Sadece sırtmak ve Rowan'a yaklaşmak istiyordu. Ama Rowan'ın bundan hoşlanacağını sanmıyordu.

"Beni önce Dünya'ya götürürseniz yolcunuzun ödediği ücreti iki katına çıkarırım." Dik durdu ve bir tomar kredi çekmeye hazır görünüyordu.

anlaşmayı kabul edeceğini ima etti.

Ve Dash'in ruh hali bozuldu. Hayatında gördüğü en çekici kadın olabilirdi ama yolculardan birine böyle saygısızlık gerçekten bekliyor muydu? "Uçuş planını değiştiremem." Sesi kutupsal bir ton almıştı ve kadının gerilmesinden yanlış bir adım attığını anladı. "Kiki aylar süren tıbbi tedaviden sonra ailesini görmeye gidiyor."

"Bir çocuk mu?" Rowan şüpheyle baktı, sanki bir ergen değil de bir bomba taşımaktan bahsediyordu. "Hasta bir çocuk mu?"

"İyileştirici bir çocuk. Harika biri. Onu seveceğinize eminim. Ama önce onu bırakacağız." İnsanı kendi yoluna göndermek hiç aklına gelmemişti. Belli ki tatil neşesine ve yardıma ihtiyacı vardı ve bunu sağlayabilirdi. Ve onu harekete geçiren olumsuzlukları ortadan kaldırmak için elinden geleni yapacaktı. En azından bunu yapabilirdi.

"Ben bebek bakıcısı değilim. Bunu açıklığa kavuşturabilir miyiz?" Çocuklardan görüldüğü kadar nefret ettiğine göre çaresiz olmalıydı.

"Her şey açık. Yarın öğlen 47. rıhtımda buluşalım. Hafta sonuna kadar seni Dünya'ya getireceğim." Ve eğer ruh hali düzelebilirse, onu bundan daha da fazla yere götürebilirdi.

Chapter Two

R Dash'ten kaçmak zorundaydı. Adam çok ateşliydi. Bir dev gibi onun üzerinde yükselmişti, ama her nasılsa en ufak bir tehditkâr görünmüyordu. Dalgalanan vücuduyla karşılaştırıldığında bu imkânsızdı.

kasları ve kalın, örgülü kahverengi saçları vardı ama yüzü tamamen parlak bir gülümseme ve davetkârdı. Parmaklarını o sıcak kahverengi tende gezdirmek ve adamın görüldüğü kadar sert olup olmadığını görmek istemişti.

Lanet olsun, biriyle yatması gerekiyordu.

Elbette romantik hayatı da aile hayatı kadar işlevseldi. Son erkek arkadaşı, işi nedeniyle tatilini yeniden planlamak zorunda kaldığında kaçmıştı. Son dakika bile değildi! Ama erkek arkadaşı onun işine kendisinden daha fazla önem verdiğini iddia etmişti ve bunun doğru olduğunu anladığında onu geri kazanmak için pek de mücadele etmemişti. Bunun neredeyse iki yıl önce olduğunu fark ettiğinde ürperdi ve o zamandan beri birkaç randevu ve hafta sonu kaçamağı olsa da, hiç kimse onu daha fazla kalmak istemesine neden olmamıştı.

Dash harika bir kaçamak olacaktı. Libidosu bunu fısıldıyordu ve vücudunun geri kalanı da aynı fikirdeydi. Onun kendisini itmesinin, o büyük elleriyle sahiplenmesinin ve daha büyük olmasının nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyordu... Orantılı olmasını umuyordu. Her zaman bir meydan okumaya hazır olmuştu.

Çoktan rezervasyon yaptırmış olduğu yolcuyu beklemek zorunda kalması onu rahatsız etmişti ama hasta bir çocuğu ailesiyle geçireceği zamandan mahrum bırakamazdı. O bir *canavar* değildi. Ancak yeni uçuş planı, kız kardeşine neler olup bittiğini bildirmesi gerektiği anlamına geliyordu. Saate baktı ve Dünya'da akşam yemeğini biraz geçtiğini gördü. Ro bir mesaj yazıp göndermek istedi ama bunu yapmadı.

May'in ya da kavga çıkarmak istiyorsa *Maple*'ın ona yollayacağı her türlü suçluluk duygusuna ihtiyacı vardı. Ama eve döndüğünde bu sadece daha fazla drama olurdu. O yüzden kararını verdi.

Mars ve Dünya arasındaki bağlantı güneş sistemindeki en iyi gezegenden gezegene arama sistemlerinden biriydi ve ekranlar arasında neredeyse hiç gecikme olmuyordu. Aramayı yaptı ve kız kardeşi kırk beş saniye sonra telefonu açmadığında kutlamaya hazırdı ama bir dakika sonra arama bağlandı ve Ro yüzüne mutlu bir gülümseme yapıştırmak zorunda kaldı.

May mutlu görünmüyordu. İkisi de dolgun vücutları ve sarı saçlarıyla annelerine çekmişlerdi. May'in saçları uzun dalgalar halindeydi ve Ro'nun aksine gözleri normal ve kahverengiydi, Ro'nunki gibi tuhaf çift tonlu değildi. "Sen gelmiyorsun," dedi May selamlama amacıyla.

Ro dişlerini sıktı. *İşte bu* yüzden bir mesaj göndermek daha iyiydi. Hak etmediği bir kardeş hayal kırıklığıyla uğraşmasına gerek yoktu. "Geliyorum," diye karşı çıktı Ro.

"Şimdiye kadar yolu yarılarmış olman gerekmiyor muydu? Çağrı istasyonunun neye benzediğini biliyorum." May kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırarak kız kardeşine meydan okudu.

Ro aramayı mobil telsizden yapması gerektiğini biliyordu ama sabit istasyon daha iyi bir bağlantıya sahipti. "Ben de bunun için arıyorum." Eşit görünmek için elinden geleni yaptı. Kavga etmek istemiyordu, özellikle de birkaç gün içinde ailesini göreceken. Yolculuğu daha başlamadan mahvetmek istemiyordu. "Uçuşumu yeniden planlamak zorunda kaldım. Yarın özel bir mekikte olacağım ve iletişim durumunun nasıl olacağını bilmiyorum. Pilotun adı Dashiel Blitz, eğer bir şey aramanız gerekirse ve ben irtibat halinde değilsem. Hafta sonuna kadar beni Dünya'ya ulaştırmış olacak."

"Özel bir mekik mi? Özel bir uçuşa paranız yetmez. Bu yolcu taşıyarak fazladan kredi kazanan bir yük gemisi, değil mi? Yani şimdi senin pis bir uzay gemisi tarafından öldürülmen konusunda endişelenmem gerekiyor. Ne harika." May'in kışına bir şey girmiş ve ölmüştü. Normalde bu kadar neşeli değildi.

Ro kız kardeşine yanıldığını söylemek istedi ama Dash'in gemisi hakkında aslında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Kesinlikle pasaklı biri değildi ama onu tarif etmeye çalışırsa sesindeki şehveti engelleyebileceğinden emin değildi. En iyisi riske atmamaktı. "Sadece hâlâ geldiğimi bilmeni istedim. Oakley'e iyi haberi kendim verebilir miyim?"

"Şu anda Lee'nin yanına gidiyor. Ve sen *gitmeyebilirsin*. Onu umutlandırmana izin vermeyeceğim. Denemeyi bırakmadan önce babamla nasıl olduğunu hatırlıyorsun. Onu gerçekten böyle incitmek istiyor musun?"

Bıçak kaburgalarının arasına girdi ve Ro sanki gerçekten bıçaklanmış gibi nefesini tuttu. "Ben babam değilim. Asla o olamam."

"O zaman birkaç gün içinde oğlumla konuşabilirsin." Bu düşünceye pek sevinmiş gibi görünmüyordu.

Ro'nun gelmemesini mi tercih ederdi? Ro sormazdı. Cevabı duymaya dayanamazdı. "İsteddiği bir hediye var mı? Getirebileceğim bir şey?"

"Seni hatırlaması için ona rüşvet veremezsin Rowan. Sadece kendini getir." Kadın bağlantıyı kesti ve Ro kamarasında yalnız kaldı. Ve ilk kez büyük oda kendini yalnız hissetti.

Saat erkendi ama yapacak başka bir şeyi yoktu, bu yüzden yatağa girdi ve karanlığın üzerine çökmesine izin verdi.

Uykusu kâbuslar ve anılardan oluşan bir karmaşanın yanı sıra zamanında geri dönemeyeceği korkusuyla doluydu. Korkuya ayıracak zamanı yoktu. Gözlerini açıp saate baktığında lanet okudu. Gemiye gitmeden önce kamarasını baştan aşağı temizlemek istemişti ama toparlanmak ve birkaç erzak toplamak derken kalkıştan önce yetişirse şanslı sayılırdı. Ama May'in evine eli boş gitmeyecekti. Oak-Lee, diye düzeltti, bir hediyeyi, milyonlarca hediyeyi hak ediyordu. O şimdiye kadar tanıdığı en iyi çocuktı ve telafi etmesi gereken bir sürü kayıp yılı vardı.

Hediyeler gelmenin yerini tutmaz, diye fısıldadı zihninin hain bir parçası. *Babam bir sürü hediye verirdi.*

Kafasına bu düşünceleri soktuğu için May'in canı cehenneme. O babası değildi. Ailesini terk edip başka bir gezegende daha iyi bir aile kurmamıştı. Nereden geldiğini unutmamıştı.

"Bırak onu." Sinsi düşünceleri zihninden uzaklaştırmak için bunu yüksek sesle söylemek zorunda kaldı. Babasını düşünmek onu kesinlikle kötü bir *ruh haline* sokacaktı. Dash üzerinde zaten kötü bir izlenim bırakmıştı ve babasının etrafta gezdirdiği küçük çocuğu korkutmak istemiyordu. Bu yüzden duygularını kontrol altına alması ve olumlu şeyler düşünmesi gerekiyordu. Ailesini görecekti, Lee için harika bir hediye alacaktı ve verdiği sözleri tutacaktı. Bu sefer.

Ro birkaç dakikasını ortalığı toparlayarak, sadece bulaşıkları kaldırarak ve kıyafetlerinin temizlik robotu tarafından yıkanacağından emin olarak geçirdi. İki haftalık erzağı bir çantaya doldurup Dash'in ona bahsettiği iskeleye gönderdikten sonra gerisini kadere bıraktı.

Lee için mükemmel hediye bulmak için yeterli zamanı vardı ve Dash'in onu geride bırakmadığından emin olmak için bunu yeterince hızlı yapacaktı.

* * *

Dash'in gemiye küçük gemi arkadaşları geldiğinde yaptığı bir rutini vardı. Tüm tehlikeli şeylerin kilitli olduğundan emin olmak. Alkolü bulamayacakları bir yere koyardı. Geminin gizli yarıklarına ya da kontrol odalarına giremeyeceklerinden emin olmak. Hasta çocukları taşımak ödüllendirici bir iş olabilirdi ama yetişkinleri güneş sistemi boyunca taşımaktan daha fazla stres yaratıyordu. Bu, bu işi yapmayı bırakacağı anlamına gelmiyordu.

Geminin Kiki için yeterince güvenli olduğundan emin olduktan sonra hastaneye doğru yola çıktı. Yolcularının kendi bırakılması biraz zaman alabilirdi ve zamanında yola çıktıklarından emin olmak istiyordu. Bir dakika bile gecikseler Rowan'ın şikâyetinde bulunacağından emindi.

Onu düşünmek gülümsemesine neden oldu. Rüyalarında başrol oynamıştı ve ete kemiğe büründüğünde de aynı derecede büyüleyici olacağını umuyordu. Bu tür bir saplantı onun için yeniydi ama arzusunun peşinden gitmek ve kendini onun içinde boğmak istiyordu.

Ama önce ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı.

Hastane her zamanki gibi yoğundu ama Kiki'nin hemşiresi çantasını hazırlamıştı ve söz konusu kız yatağın üzerinde zıplıyordu, izin alır almaz kendini kapıdan dışarı atmaya hazırdı. Dash'i gördüğünde gözleri parladı. "Ben hazırım!" diye ilan etti.

Neşe havayı aydınlattı ve Dash derin bir nefes aldı. "Bu harika. Ailenle bir telefon görüşmemiz var. Seni götürmem için hastaneye izin vermeleri gerekiyor. Hazır mısın?"

Kiki başıyla onayladı. Ailesiyle yaptığı telefon görüşmesi birkaç dakika sürdü ve Dash onların küçük kızlarına karşı gözlerinde parlayan sevgiyi görebiliyordu. Kızı onun gözetimine bıraktılar ve o da kızın sağ salim teslim edileceğine söz verdi. Birkaç dakika ve birkaç parça evrak işinden sonra Dash ve

Kiki hastaneden çıkıp onları yerleşkede herhangi bir yere götürebilecek bir mekiğe doğru yürüyordu.

"Çikolata aldınız mı?" diye sordu kapıdan geçer geçmez ve doktorların kaçak mal istediğini duymayacağından oldukça emindi.

"Biraz var," diye söz verdi Dash. "Ama gemiye binmeden önce son bir kez dükkânları gezip atladığım bir şey olup olmadığından emin olabiliriz diye düşünüyordum." Yıllar önce çocukları hastaneden doğruca gemiye götürmüştü ama zamanla alışmaları için biraz zamana ihtiyaçları olduğu ortaya çıkmıştı. Ve bir alışveriş gezisi onlara kendilerini özel hissettirdi, sanki gelecek yolculukla ilgili bazı kararları onlar veriyormuş gibi.

Gerçekten, Dash suçlamalarına engel olamıyordu. Bunu hak etmişlerdi.

Önce bakkala uğrayıp hazır yemek alma işini hallettiler ve bir oyuncakçının önünden geçtiklerinde Kiki'nin gözleri parladı. Onu içeri götürdü. "Birkaç dakikamız var," diye söz verdi. "Neden biz seni eve götürene kadar oynayabileceğin bir şeyler bulmuyorsun?"

Kiki yere baktı ve kaşlarını çatı. "Hiç param yok." Yemek söz konusu olduğunda bu konuda endişelenmemişti ama oyuncaklar farklıydı. "Bir sürü kredim var," diye söz verdi. "Öyleyse çılgınlık yap. Ama sadece bir oyuncak." Sert görünmeye çalışıyordu ama başarısız olduğunun farkındaydı. Eğer kız beş tane ile geri gelirse, muhtemelen hepsini satın alacaktı. Bir çocuğun sevinci karşısında birkaç kredinin ne önemi vardı ki? Ama Kiki onun uyarısını ciddiye aldı ve ciddiyetle koridorlardan birine doğru ilerledi, birkaç saniyede bir arkasına bakarak onu takip ettiğinden emin oldu.

Tatlı çocuk.

"Aptal küçük fu-dge kovası." Kiki yola girdiğinde kadının laneti kesildi.

Dash, Rowan'ın oyuncaklardan birinin mafsallı koluyla boğuştuğunu ve onu kutuya geri yerleştirmeye çalıştığını görünce sırtı. Ona doğru yaklaştı. "Biraz yardıma ihtiyacın var mı?"

Kadın ters ters baktı ama karşısındakinin o olduğunu görünce bakışlarındaki bir şey yumuşadı ve ısındı. "Kutuda on iki yaşından küçük çocuklar için olduğu yazıyor. Ben on ikinin çok üzerindeyim. Beni yenemez."

Güldü. Kadın tam oradayken kendini nasıl durdurabilirdi ki? Bir an ters ters baktı, sonra gözlerini devirdi ve kutuyu ona doğru itti. "Bununla başa çık."

Dash kutuyu aldı ve bir süre inceledi. Oyuncak sanki sarmaşıklarla örölmüş ve sihirle yerinde tutuluyormuş gibi görünüyordu. "Hmm...."

"Şimdi o kadar da akıllı değiliz, değil mi?" dedi, çok renkli gözleri zaferle parlayarak.

"Herkes benim özümde bir çocuk olduğumu biliyor, senin bahanen ne?" Tüm dikkatini oyuncağı kutuya geri sokmaya verdi, dudağını ısırdı ve bir şey kırmamayı umdu. "Onları satın alana kadar ambalajlarından çıkarmamalısın, biliyorsun değil mi?"

"Öyle mi? Mars'ta böyle mi yapıyorlar?" Daha yakına eğildi, vücudu adamın etrafındaki havayı ısıtıyordu. Çiçeksi, sarhoş edici ve tatlı bir şey kokuyordu.

"Dash! Bir şey buldum." Kiki kucağında büyük bir tabletle hızla yanlarına geldi. Uzun bir süre ikisinin arasına baktı, genç kahverengi gözleri hesap yapıyordu. "O senin kız arkadaşın mı?"

Ro tıkanı ve Dash'in cevap vermek için daha iyi bir yolu yoktu. Tüm umutlarının ve arzularının söylediklerine karışmaması için bir dakika durdu. "Rowan başka bir yolcu. Bizimle uçacak ve seni bıraktıktan sonra onu Dünya'ya götüreceğim."

Kiki'nin bir gün çok fena bir bakışı olacaktı ama o hâlâ bir çocuktu ve bu yoğunluk komik olmanın sınırındaydı. Tableti havaya kaldırdı. "Bunu alabilir miyim?"

"Elbette."

"Kabul etmeden önce gerçekten bakman gerekmez mi?" Rowan, Kiki'nin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde sordu.

"Burası bir oyuncak dükkânı, uygunsuz bir şey kapacak değil ya." Kiki de onu kandırmaya çalışacak bir tipe benzemiyordu. "Bu adam için biraz yaşlı olduğunu söyleyebilirim." Kutusuna başarıyla yerleştirdiği oyuncak bebeği kaldırdı. Kendi çocuğı var mıydı? Bir ortağı? Muhtemelen evli bir kadına şehvet duymaması gerekiyordu ve nefesini tutup cevabı bekledi.

"Yeğenim on yaşında. Kız kardeşim bana ne istediğini söylemeyi reddetti, gerçekten geleceğim konusunda bana güvenmediğıyle ilgili bir şeyler söyledi." Dişlerini sıktı ve sonra bilinçli olarak kaslarını gevşetti. Dash, çenesinden başlayıp boynuna ve sırtına doğru inerek bunun gerçekleşmesini izledi. "Yani en iyi hediyeyle gelmem gerekiyor, bu kadar basit. Zamanında. Sözlerimi tutmalıyım."

"Seni oraya zamanında götüreceğim."

Ona baktı ve isteksiz bir gülümseme verdi. "Bensiz gitmenden biraz korktum."

Oyuncağı ona geri verdi. "Yapmayacağım. Ve on yaşındaki bir çocuk bu şeye bayılacaktır. Ama bence senin orada olman onun daha çok hoşuna gidecek. Kendini tableten vazgeçirmeden önce gidip Kiki'yi bulmalıyım. Yakında görüşür müyüz?"

Başını salladı.

Dash eğildi ve hiç düşünmeden ona sarıldı. Rowan bir an duraksadıktan sonra boştaki kolunu ona doladı ve yumuşak vücudu ona doğru bastırdı. Evet, bu iyiydi. Konu sarılmaya geldiğinde pratik yapmadığı açıktı ama Dash ona bir iki ders verebilirdi.

Bu şimdiye kadarki en iyi yolculuk olacaktı.

Chapter Three

A Beklendiği gibi Dash'in gemisi küçüktü. Eğer daha fazla para kazanmak isteseydi gemiye iki yolcu daha sığdırabilirdi, ama kamaralar zaten dardı ve Ro iki katına çıkmasına gerek olmadığı için memnundu.

kalktı. Gemiye tırmandığında Dash ve Kiki çoktan oradaydı ve Kiki kendi odasının yanındaki odaya yerleşmişti. Dash yardımsever bir şekilde ona kaptanın kamarasının nerede olduğunu söyledi ve neredeyse ona yatağının iki kişi için yeterince büyük olup olmadığını soracaktı.

Ona ne olmuştu böyle?

Sabahın heyecanı çocuğu yormuşa benziyordu ve yatağına girip akşam yemeğine yetişeceğine dair söz vererek kendini kapattı. Dash, Kiki'ye dönmeden önce bir dakikalığına kapının dışındaki bir kontrol paneliyle oynadı. "Gemi yapay zekası onun sağlığını izlemek ve hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak için programlandı. Doktor seyahat için iyi olduğunu ve ilaçlarını aldığı sürece bir sorun çıkmasını beklemediklerini söyledi. Olursa ben hallederim."

"Ben tam bir canavar değilim." Ro alınmamaya çalıştı. "Hasta bir çocuğu acı çekmeye terk etmeyeceğim."

"Yapacağını hiç düşünmemiştim." Dash omzunun üzerinden odasına baktı. Bavulları yatağının yanında durmuş, eşyalarını yerleştirmesini bekliyordu. "Odan tatmin edici mi?"

"Dünya'ya giden bir gemideyim... eninde sonunda. Beni kargo bölümüne tıkabilirsiniz, ben de kabul ederim." Başka bir gemiye binmek kısa bir süre aklından geçmişti, onu bundan alıkoyan tek şey oksijen kaynağı ve olası tutuklanma endişeleriydi.

"Seni sıcak tutacak kimse yokken kargo bölümü çok soğuk." O ve Dash birbirlerine dokunacak kadar yakın duruyorlardı.

Bu adamda ne vardı? Duygularını güvende tutmak için savunmaları, duvarları vardı ve o bir şekilde denemeden bile içeri girmenin bir yolunu bulmuştu. Birini onu istediği gibi istemesi zaman alıyordu. Dash Blitz'i bu kadar özel yapan neydi? "Sırrın ne?"

Dash'in kaşları şaşkınlıkla aşağı indi. "Ben açık bir kitabım."

"Bir şeyler saklıyorsun. Herkes saklıyor." Meraklı olmamalıydı. Ama adam oradaydı ve eğer ağzını konuşmakla meşgul etmezse, gömleğinden dışarıya çok kışkırtıcı bir şekilde çıkan köprücük kemiğinin dış hatlarını izlemek için kullanacağından emindi.

Gözleri büyüdü ve sinirli bir şekilde güldü. "Sır yok, yemin ederim."

Bu onu meraklandırdı. "Sana tamamen inanıyorum. Karınız mı? Kocasısı? Kargo ambarında saklanan bir harem mi? Ne var orada?"

Bu kez gülüşü çok daha doğaldı. "Kargo ambarında saklanan ya da başka bir limanda beni bekleyen kimse yok." Aralarındaki boşluğun büyük kısmı kaybolana kadar yakınına eğildi. "İstediğim kişiyi bulmakta ve istediğimizi yapmakta özgürüm."

Eğer ona dokunursa, onu öpecekti. Muhtemelen yakasından tutup onu odasına geri çekecekti. Elbette yatak küçüktü ama bu sadece yakın durmaları gerektiği anlamına geliyordu. Yakın olmayı severdi. Özellikle de söz konusu o olduğunda. Aniden kuruyan dudaklarını yalamak için dilini dışarı çıkardı ve adamın gözlerinin hareketi algılamak için eğilmesini izledi. Adam kararsız bir nefes çekti ve bakışları arzuyla karardı. *Oh, evet*, bu iyi olacaktı. Tam da ihtiyacı olan şey.

Vızıldayan bir alarm anı böldü ve Dash kaşlarını çattı. "Kalkış için izin verildi. Eğer prosedürü başlatmazsam sıranın en arkasına ."

Onun öpücüğüne duyduğu arzu bile Mars'ta bir saniye daha kalmak istemesine neden olamazdı. "O zaman gitsen iyi olur."

Birkaç saniye daha onun üzerinde donup kaldı ama zil çalmaya devam etti ve sonunda geri çekildi. "Kokpitte bana eşlik eder misin?"

Ro bunu yapmamak için bir neden bulamadan başını salladı. Bir tane bile yoktu. "Birazdan size katılacağım."

Öpüşmediler. Öpüşselerdi gezegenden kurtulma umutları olmazdı ama genel olarak kurtulma şansları yüksekti. Ama arkasını dönerken parmağını kızın kolunda gezdirdi ve Ro ürperdi. Nasıl olur da

Bu kadar çabuk mu istemişti? Neredeyse medya haberlerinde duyduğu uzaylılardan biri gibiydi, bir insanı görüp o andan itibaren onu eş olarak sahiplenmeleri gerektiğini anlayanlardan. Ama bildiği kadarıyla Dash insandı. İnsanlık dışı bir şekilde neşeliydi ama iyi ruh halini ona karşı kullanamazdı. Çok fazla değil.

Onu doğrudan kokpite kadar takip etmek yerine, kamarasına gitti ve kalkış için kemerini bağladı. ekici kaptanı bulmaya gitmeden önce birkaç eşyasını yerleştirmek istiyordu. Oraya vardığında ayrılmak isteyeceğinden şüpheliydi. Neden istesin ki?

Beklerken iletişim cihazı çaldı. Yine mi kız kardeşi? Ro konuşmak istemedi, bir yanı Dünya'ya doğru yola çıktığını ve iyi zaman geçirdiğini kanıtlamak istese de. Ama kimliğe bakınca arayanın patronu Derrell olduğunu anladı. "Hey, patron, ne haber?" Yıllardır bu adam için çalışıyordu ve iyi bir ilişkileri vardı. Çok şey bekliyordu ama Ro'nun vermeye istekli olduğundan değil ve creti yoğun haftaları ve uykusuz geceleri fazlasıyla telafi ediyordu.

"Size daha önce bir mesaj gönderdim ama yanıt alamadım. Bir müşteriyle sorun mu yaşadın? Baskı yapmamı ister misin?" Adam Mars'ta büyümüştü ve aksanı hem insani hem de insani olmayan bir düzine dilin garip bir karışımıydı. Bildiği kadarıyla Dünya'ya hiç gitmemişti ve anavatanını görmek gibi bir arzusu da yoktu. Bir keresinde ona uçsuz bucaksız düzlükler ve daha büyük okyanuslar düşüncesinin korkunç geldiğini ve akklı başında bir şekilde terraform edilmiş gezegende çok daha rahat olduğunu söylemişti.

"Sana izin aldığımı söylemiştim. bakarsanız şu anda yola ıkıyorum. Ben Dünya'ya gelene kadar önümüzdeki bir hafta boyunca iletişim kesik kesik olabilir. Bu acil bir durum muydu?" Onlar konuşurken mesajlarını açtı ve adamın gönderdiklerini okudu.

"Tatil nedeniyle herkes tembellik ederken biz bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm. Zaman ayırdığını biliyordum ama gerçekten mi? Üç hafta mı?" Kızgın değildi, daha çok kafası karışmıştı.

"Tatil süresi sosyal haklarımın bir parçası olarak sağlanıyor, Der, çok fazla kullanmamış olmam kullanamayacağım anlamına gelmiyor. Ailemi göreceğim için heyecanlıyım." Gerçekten de yleydi. Kız kardeşinin dikenlerine ve eve dönüş yolunu bulmanın zorluğuna rağmen Ro Dünya'yı tekrar görmeye, yeğenine ve hatta kız kardeşine sarılmaya hazırdı. Çok uzun zaman olmuştu.

"Bir gün sonra sıkıntıdan patlayacaksın. Seni meşgul etmek için fazladan iş göndereceğim." şaka yapmıyordu. Der almamıştı

Tatiller. İşi için yaşıyordu ve herkesin aynı şekilde bağlandığını düşünüyordu.

Normalde Ro öyleydi ama bugün değil. "Zamanım olursa bakarım ama söz vermiyorum. Ailemle vakit geçirmek istiyorum."

Der, "Dünya'ya varmadan önce bir haftanız var," diye belirtti.

Ve Ro ona önümüzdeki haftayı kaptan tulumunu giyerek geçirmek istediğini söylemeyecekti. "Beni zar zor özleyeceksin. Belki bir ya da iki günü kendine ayırabilirsin. Biraz yaşarsın?"

"Öldüğümde yaşayacağım," diye alay etti. "Şimdi Dünya'da kalmak gibi bir fikre kapılma. Yeni yıldan sonra seni tekrar görmeyi umuyorum."

Ro güldü. "Neden Dünya'da kalayım ki? Benim hayatım Mars'ta."

"Tatiller tuhaftır." Ve bu ifadenin arkasında bir hikaye vardı.

Ro'nun araştırmaya vakti yoktu. Gemi hareket etmeye başlamıştı ve bağlantısı giderek zayıflıyordu.

"Birkaç hafta sonra görüşürüz, Der. İyi tatiller." İcini çekti ve telefonu kapattı.

Ro bir dakika boyunca iletişim cihazına baktı ve sonunda onu bir kenara bıraktı. Der'in tatil hakkındaki tuhaf fikirleri onu hiç ilgilendirmiyordu. Uçuş düzeldikten ve Ay'a yol almaya başladıktan sonra, birkaç günlük giysilerini paketinden çıkardı ve yola koyuldu. Görmesi gereken bir kaptan vardı.

* * *

Yaklaşık bir saatlik uçuşun ardından Dash, Ro'nun kendisiyle vakit geçirme konusunda fikrini değiştirip değiştirmediğini merak etti. Gezegenden güvenli bir şekilde uzaklaştıkları için otomatik pilot kontrolü ele almıştı ama biraz daha uzaklaşana kadar kokpitten ayrılmayı sevmiyordu. Gemi o kadar büyük değildi ve eğer kaybolursa onu eninde sonunda bulurdu. Ama onu *şimdi* istiyordu.

Arzu daha önce hiç bu kadar ısrarcı olmamıştı ve Dash'in içinde nedenini bildiğine dair rahatsız edici bir his vardı. Ama insan formundayken bunu doğrulamak imkânsızdı ve gemi bir reilendeer için yeterince büyük değildi. Kargo bölümüne sıkışmayı başarabilse bile, yolculardan herhangi birinin onu görmesi riskini almak istemiyordu. Eğer düşündükleri doğruysa Rowan'a kendisinden bahsetmek zorunda kalacaktı ama Kiki'yi korkutmak istemiyordu.

Boynuzları parlayacak mıydı? Bu, bir reilendeer'ın eşini bulduğunun kesin işaretiydi ve o eşini sahiplenene ya da eşi onu reddedene kadar parıltı kaybolmazdı.

Bir eş. Bunun mümkün olduğunu hep biliyordu ama başına gelmesini hiç beklemiyordu. Belli bir nedeni yoktu ama çok tuhaf görünüyordu. Elbette kendi anne babası da eş olmuştu ve birçok kuzeni de eşleriyle tanışmıştı. Ama otuz yedi yaşına kadar içgüdülerine kimse çelme takmadan gelmişti ve bunu aştığını düşünmüştü.

Görünüşe göre öyle değil.

Bir eşe neşe getirmek, bir reilendeer'ın isteyebileceği en yüksek görevdi. Ve Rowan'ın neşeye çok ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Ama hafta bittiğinde ne olacaktı? Ani bir şüphe onu sardı ve Dash mutluluk yaydığı gibi üzüntü yayamadığı için memnundu. Eşi *-potansiyel* eşi-onu Dünya'ya götürmesini istiyordu ve hepsi bu kadardı. Bir hafta birlikte olacaklar ve sonra ayrılacaklardı. Adamın Mars'a dönmesi ve taşıyacak başka bir müşteri bulması gerekecekti, kadın eninde sonunda başka bir gemiyle dönecekti ve zamanın bir kısmında aynı gezegende olsalar da birbirlerini tekrar göreceklerinin garantisi yoktu.

Bu kabul edilemezdi.

Onun eşi olduğundan emin değildi ama daha fazla zaman istediğini zaten biliyordu.

Neden meydan okumanın onu üzmesine izin veriyordu? O bir reilendeer'dı! Her türlü kötü şeyi kaldırabilir ve bir yolunu bulabilirdi. Eşi olabileceğini düşündüğü kadını tanımak için koca bir *haftası* vardı. Onu yatağına çekmek ve kalbine girmenin yolunu bulmak için tam yedi günü vardı. Peki ya bu yolculuğun sonunda kısa bir süreliğine ayrılırlarsa? Kız onu bir kez evinde bulmuştu, o da onu bulabilirdi. Bu iş biter bitmez yeniden bir araya gelmek için plan yapabilirlerdi.

Bu, karanlık düşünceleri biraz olsun kovdu ve kısa süre sonra normal iyimserliği geri geldi. Bir reilendeer'ın uzun süre huysuz kalması zordu ve Dash çoğundan daha neşeliydi.

Ama hâlâ Rowan'ın nerede olduğunu bilmiyordu. Ah, siktir et, gemi kendi kendine uçabilirdi.

Emniyet kemerini çözdü ve gemiye yayılan hüznü hissettiğinde koltuğundan kalkmıştı bile. Kiki iyi miydi? Onu gemiye aldıklarında biraz yorgun olsa da yerindeydi ama bir çocuğun

Ruh halleri değişkendi ve yolculuk başladıktan sonra birden fazlası huysuzlaşmıştı. Dash Rowan'ı bulmak istese de önce Kiki'nin odasına yöneldi. Onu neşelendirecek ve sonra hedefine doğru ilerleyecekti.

Ancak yolcu bölümüne ulaştığında, bulduğu üzgün bir Kiki değildi.

Rowan yerde oturuyordu, dizlerini göğsüne çekmiş ve başını dizlerine dayamıştı. Üzerinden onu sendeletecek kadar hüznü yayılıyordu ve Dash onu sıcaklığa boğmak, acısını dindirecek herhangi bir şey yapmak istedi.

Hızlı bir bakış Kiki'nin kapısının bir aralık açık olduğunu gösteriyordu ama genç kız huzur içinde uyuyor gibiydi. Gemideki üzüntü her neyse, Rowan'dan geliyordu, çocuktan değil.

Dash'in gölgesi üzerine düştüğünde Ro, "Siktir," diye fısıldadı. Ortalıkta görünmektense hemen yerine oturdu. Gözlerini ovuşturarak görünmez gözyaşlarını uzaklaştırdı. Yanakları pembeleşmiş ve gözleri sulanmıştı ama ağlama krizini atlatmayı başarmıştı ya da Dash onu bulmadan önce geçmişti. "Kahretsin. Özür dilerim. Berbat durumdayım."

Dash kolunu Ro'ya doladı ve Ro bir an için kaskatı kesildikten sonra Dash'in içinde eridi. "Sorun nedir?" Daha önce ayrıldıklarında keyfi yerinde görünmüyordu.

Rowan inledi ve sanki ona karşı saklanabilecekmiş gibi başını onun omzuna gömdü. "Öğleden sonramı bu şekilde geçirmeyi planlamamıştım." Nefesleri derinleşti ve Dash onun kokusunu etrafına sardığından oldukça emindi. Bu düşünce hoşuna gitmişti.

"Henüz boşa gitmedi," diye söz verdi.

"Bu sadece aptalca. Ve ben değilim." Yeniden düşünmeden ve ona yaslanmadan önce bir an için uzaklaştı.

Dash onun oradaki hissinden hoşlanmıştı ama gözyaşlarından hoşlanmamıştı. "Bırak dökülsün," diye teşvik etti. "Olumsuzluk bir zehirdir ve sisteminizde birikmesine izin vermemelisiniz."

"Kiki'yi gördüm," dedi. "Kapısı biraz açıldı ve orada öylece uyuyordu. Ve bu bana yeğenim Lee'yi hatırlattı. Düne kadar bu ismi kullandığını bile bilmiyordum! On yaşında ve neredeyse hayatının yarısında onu şahsen görmedim. Beni hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyorum. Ve ben de bunun sorun olmayacağını, bu seyahatin her şeyi telafi edeceğini düşünmüştüm. Ama belki de kız kardeşim haklıdır. Çok uzun zamandır uzaktaydım ve bana güvenemiyorlar. Kiki'nin ne kadar büyük olduğunu gördüm.

Oa-of Lee'yi bu küçük adam olarak düşündüğümü fark ettim, ama aslında ona çok benzeyecek."

Konuşurken sesi yumuşadı ve uzaklaştı. Dash hemen kendini kederli hissetti ama onu tekrar kendine çekmenin istediği sonucu vereceğinden şüpheliydi. "Seni bu kadar uzun süre uzak tutan neydi?"

Başı duvara çarpana kadar boynunu döndürdü. "İş, sanırım. İlk başta kendimi buraya yerleştiriyordum ama sonra... çok uzun bir yolculuk. Ve ben sadece..." İç çekti. "Uzak durmak daha kolaydı. Tıpkı babam gibi."

Bir tuzak teli duyduğunda anladı ve Dash sormak istese de sormadı. "Seni sadece bir gündür tanıdığımın farkındayım ama tanıştığımızdan beri evine, ailene dönmeye kararlısın. Geçmişi değiştiremezsin ama şimdi düzeltebilirsin. Tatillerde her zaman evde olamasan bile onlara yanında olacağını kanıtlayabilirsin."

"Tamam, bu kadar sızlanma yeter." Kendini yukarı itti ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bana gemiyi göster, önümüzdeki birkaç gün boyunca nerede kalacağımı bilmek istiyorum."

Dash bir sapma gördüğünde anladı ama bunu ona karşı kullanamazdı. Ayağa kalktı ve elini uzattı. Bir an için ısıracakmış gibi baktı. Sonra uzandı ve parmaklarını birleştirdi. Yeni bir başlangıç.

Dash ona gemiyi gösterdi.

Chapter Four

T Yakın mesafeden cazibeli kaptana hamle yapmak biraz zordu. Ro da denemişti. Ama Kiki gemiyi yöneten küçük bir fişekti ve Ro ne zaman Dash'i yalnız yakalayabileceğini düşünse, çocuk gelip konuşmak, oynamak ya da yemek istiyorlardı. Bütün çocuklar böyle miydi? Ro bunu öğrenecek kadar uzun süre hiç böyle bir çocukla birlikte olmamıştı ve Kiki'yi bırakmak için sabırsızlanıyordu. Çocuk sinir bozucu olduğundan değil, ama zaman daralıyordu ve Ro bir kez daha salıverilme sınırında uyanırsa ve bu konuda kendi parmaklarını kullanmaktan başka bir şey yapamazsa, çıldıracaktı.

Dash tam *oradaydı* ve onun gözlerinde de kendi alt bölgelerinde hissettiği kadar arzu vardı.

Birlikte üç günleri daha vardı, çünkü uçuş kuralları gereği Dünya'ya yaklaşımadan önce Ay'ın yörüngesinde beklemeleri gerekiyordu. Bu gecikme için aniden minnettar olmasa Ro'yu şiddete sürükleyebilirdi. Yıllardır ilk kez iş hakkında düşünmüyordu ve diğer pek çok stresi de ortadan kalkmıştı. Dash neredeyse doğaüstü bir derecede sakinlik ve mutluluk saçıyor gibiydi ve bu onda onun yanında oturup saatlerce bunu içine çekme isteği uyandırdı. Aslında istemişti de. Konuşuyorlardı ama sırf uzaklaşmak zorunda kalmamak için tartışacak sonsuz konu bulmuştu. Çoğu zaman Kiki de onlarla birlikte oturuyor ve kendi gözlemlerini ekliyordu. Dash'in dağıttığı pozitifliğin aynısını o da hissediyor muydu? Yoksa sadece yalnız kalmamak mı istiyordu?

Her iki durumda da, yakında ay üssüne yanaşacaklardı ve Kiki'nin ailesi onu almak için bekliyor olacaktı. Sonra Dash'le bütün gün baş başa kalacaklardı.

Rowan'ın *planları* vardı. İkisinin birlikte yatakta çıplak kalmasıyla sonuçlanacak planlar. Ya da bir duvara karşı. Ya da yerde.

Çok azmıştı ve boşalmak istiyordu. Dash ile. Birden çok kez.

Ama şu an için, beyni istemekten pelteye dönmemiş sorumlu bir yetişkin olmak zorundaydı. Kiki hâlâ gemideydi ve çocuk etrafta bir yerlerdeyken böyle şeyler düşünmek garip geliyordu. Ro'nun aklını okuyabildiğinden değil ama yine de. Kiki'nin bir insana sanki derisinin altını görebiliyormuş gibi baktığını fark etmişti. Lee böyle mi olacaktı?

Çocuklar. Garip.

Ro kokpitte Dash'e katılmak üzere kamarasından çıkarken, Kiki'nin iniltisini duydu ve dönüp gideceği yer yerine kızın odasına yöneldi. Kiki yatağına yayılmıştı, çantası patlayıp açılmış gibiydi.

"Kaçakçılık kariyerine mi başlıyorsun?" Ro kapıya yaslanarak sordu. "Bence hâlâ biraz gençsin."

Kiki yan tarafına yuvarlandı ve tekrar doğrulup oturdu. "Eşyalarım sığmıyor. Bir şey eklemedim ama çantayı kapatamıyorum."

Sessiz bir ciddiyetle konuşuyordu ve Ro bunun çocuklar için normal mi yoksa Kiki'nin özel bir durumu mu olduğunu merak etti. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Giysi rulolarını ve bir ayakkabıyı görebiliyordu; muhtemelen geri kalanı bir şekilde çantaya tıkıştırılmıştı. Çocuğun zeki olduğu belliydi ama toparlanmanın inceliklerini öğrenmemişti.

Kiki başıyla onayladı ve yere düşen birkaç parça giysiyi topladı. Hepsini bavulun içine yığdı ve kapatmaya çalıştı. "Neredeyse aldım."

Ro gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. "Hiç sanmıyorum, ufaklık. Kilitleyebiliriz ama tüm kıyafetlerin kırışacak ve tekrar açıldığında hepsi çantadan dışarı fırlayacak."

Kız içini çekti ve çantayı tekrar açtı. "Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Tüm giysilerinizi tek bir kat halinde yerleştirin. Sonra hepsini yuvarlayacağız." İş için bu kadar çok seyahat etmek bavul hazırlamayı ikinci doğası haline getirmişti ve başka birine bu kadar basit bir şeyi yapmayı öğretmenin garip bir şekilde tatmin edici bir yanı vardı.

"Onları katlamamız mı?" Kiki sorarken bir gömleği düzleştirdi.

"Yuvarlamak katlamaktan daha kolay ve bence yerden tasarruf sağlıyor, ancak bazıları buna katılmıyor. O insanlar yanılıyor." Bunu söylerken Ro'nun sesi sertleşti ve Kiki kıkırdadı. Birkaç dakika daha giysileri toparladılar ve işleri bittiğinde, ayakkabılarını ve diğer ıvır zıvırları da çantanın çevresine doldurduklarında, çanta kolayca kapandı. Ro çantayı yataktan kaldırdı ve bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Bunu nasıl taşıyabiliyorsun evlat? Senin kadar ağır olmalı!"

Kiki gözlerini devirdi. "Ben güçlüyüm. Ve *o kadar* da ağır değil."

Dash'in sesi hoparlörden "Ay Üssü Alfa'ya yaklaşıyoruz," diye kesildi. "Son inişimiz için kemerlerinizi bağlayın."

Ro, Dash'in yanına oturmak için acele etmek istedi ama yeğenini yıllar sonra ilk kez göreceği için heyecanlı olan bir yanı Kiki'yi öylece terk etmek istemiyordu. Elini uzattı. "Dash ile kokpitte oturmak ister misin? İniş izlemenin harika olduğunu söyledi."

Kiki ona yapıştı ve kokpite gittiler; Dash ikisini de Ro'nun kalbini yerinden oynatan bir gülümsemeyle karşıladı. Ona böyle baktığında, aralarındaki şehvet daha fazla bir şey gibi hissediyordu. Tanımlayabilse adını koymaya korkacağı bir şey. Daha önce de birileriyle çıkmıştı ama o erkeklerin hiçbiri nazik kaptanın sadece birkaç günlük flört ve vaatle ona hissettirdiklerinin bir kısmını bile hissettirmemişti. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kemerini bağladı ve Kiki'nin daha iyi bir manzaraya sahip olduğu için Dash'e daha yakın olan koltuğa oturmasına izin verdi. "Ne duracağız?" Ro sordu. Dünya'ya o kadar yaklaşmışlardı ki neredeyse tadını alabiliyordu ve büyük mavi

Ay yörüngesine başladıklarında mermer.

"En azından bir gece," dedi Dash ve yüzünü buruşturdu. "Geminin yakıtı ve bakıma ihtiyacı var ve ay üssündeki makinistleri tanıyorum. Zaten iki gün daha Dünya'ya giriş iznimiz yok, o yüzden buradayken bu işi halletmek mantıklı."

Ro sinir krizi geçirebilirdi ama bu onları Dünya'ya daha hızlı ulaştırmazdı. Gezegene girişin planlanması gerekiyordu ve mekanik arızaların onları daha fazla yavaşlatma riskini almak istemiyordu. Bu yüzden başını salladı ve hayal kırıklığını kontrol altında tutmaya çalıştı. Belki May'i Ay'dan ararsa, kız kardeşi gerçekten eve zamanında varacağına inanabilirdi.

Evet, doğru.

ekranından Ay Üssü Alfa'nın binalarının ortaya çıkışını izlediler. İlk başta görecekları pek şey yoktu, sadece birkaç küre ve bağlı tüneller vardı. Ama yaklaştıkça, Ro

tozlu ayın üzerinde zıplayan araçlar ve ay giysileri içinde insanlar gördü. Ay'ın dışı yaşanabilir değildi ama üsler dünyalaştırılmıştı ve birkaç kalıcı üssün sakinleri ve konukları için gerekli yiyecek ve suyun çoğunu sağlıyordu. Ro başka bir ay üssünde tatil reklamı yapan broşürler görmüştü ama hiç gitmek istememişti. Mars'ın kendi uyduları vardı ve ona göre biri diğeri kadar iyiydi.

Ama Kiki gördükleri karşısında neredeyse koltuğunda titriyordu. Gerçi bunun nedeni ayın kendisinden ziyade ailesine bu kadar yakın olmaları olabilirdi. Duyduğuna göre, kız ailesini şahsen görmeyeli aylar olmuştu.

İniş ve kenetlenme birkaç dakika sürdü ve Dash onay verdiği anda Kiki koltuğundan kalkıp çantasını almak için koşarak odasına döndü. "Bir hastalık yüzünden Mars'ta olduğunu asla bilemezsiniz," dedi Ro. "Bugün tam bir enerji topu."

Dash genişçe gülümsedi ve gözleri neredeyse parlıyor gibiydi. "Heyecan verici bir gün. Gece için bir çanta hazırlamak isteyebilirsin. Bakım ekibi büyük olasılıkla bizi gece gemiden atacak. Bunu önceden kararlaştırmadığımız için üsteki bir odanın masraflarını ben karşılayacağım." Kendi koşum takımını çözdü ve ayağa kalktı.

Ro uzanıp onun elini tuttu. "Eminim ikimiz tek bir odayla idare edebiliriz."

Her nasılsa gülümsemesi daha da genişledi. "Kiki'yi ailesine götürmem gerekiyor. Bir saate kadar dönerim."

"Hazır olacağım."

* * *

Dash'in etrafında iyi bir neşe uğulduyordu ve eğer daha fazlasını hissederse, kendiliğinden uçmaya başlayabilirdi. Ki bu kötü bir şeydi. İnsanların makinelerin yardımı olmadan uçmaması gerekiyordu. *Kötü buck. Hayır.* Kiki'nin ailesi terminalde bekliyordu ve kız onları görür görmez çantasını bırakıp koşmaya başladı. Annelerinden biri yere çömelip kollarını uzattı ve Kiki kollarına atladı. Diğer annesi, ilk kadın Kiki'yi kucaklayana kadar bekledi ve sonra kollarını Kiki'ye sardı.

ikisinin de etrafında. Neşeyle parlıyorlardı ya da Dash'in hissettiği değil de gördüğü bir şey olsaydı parlarlardı.

Damarlarında enerji dolaşıyordu ve koşup hepsine sarılmak istiyordu. İki kadın kızlarının güneş sisteminin sağlayabileceği en iyi tıbbi tedaviyi alabilmesi için üste çok çalışıyorlardı ve şimdi Kiki sağlığına kavuşmaya çok yakındı ve tatili hep birlikte geçireceklerdi. Neredeyse bundan daha iyisi olamazdı.

Dash, Kiki'nin çantasını aldı ve küçük kızın gittiği yolu takip ederek koşma ve içinde biriken enerjinin bir kısmını harcama dürtüsüne direndi. Böyle bir uçuşu bitirmek çok *iyi* hissettiriyordu. Tatil uçuşları en iyisiydi. Herkes sonunda çok *mutlu* olurdu.

Kiki'yi kucağında tutan kadın -Miranda, Dash'in telefon konuşmalarından hatırladığı kadarıyla- ona gülümsedi. Karısı Fleur, sevdiklerini bıraktı ve bavulu ondan aldı. "Teşekkür ederim, Dash. Kiki'nin en son ne zaman bu kadar mutlu görüldüğünü hatırlamıyorum." Hızla döndü ve kızının kıvrık saçlarını öptü. "Ettie küçük kızımızı eve götürecek adamın sen olduğunu söylemişti. Haklı olduğuna sevindim."

"Genelde öyledir," diye sırtıttı Dash. Kuzeni bu aileyi ona yollamıştı ve bu tavsiye için minnettardı. "Kiki harika bir yolcuydu."

"Rowan bana nasıl toparlanacağımı öğretti," diye araya girdi Kiki.

"Rowan?" Miranda sordu. Kiki'yi yere bıraktı. Çocuğunu gördüğüne sevinmiş olabilirdi ama on bir yaşındakiler pek de hafif sayılmazdı, Kiki gibi küçük olanlar bile.

Dash, "Bir yolcu daha," dedi.

"Mars'ta çalışıyor ve tüm güneş sistemini gezdi, ama dünyalı ve bir keresinde Mars valisiyle yemekte tanıştı ve gerçekten harika biri." Sanki Ro hakkında çok fazla ilginç şey varmış da Kiki hepsini anlatmak zorundaymış gibi aceleyle söyledi.

Çocuk bakıcısı olmamak konusunda kararlı olan biri için Rowan'ın kızla epey zaman geçirdiği anlaşılıyordu. Belki de kadın düşündüğünden daha açık kalpliydi. Bu Dash'e umut verdi. Neşesi yerinde olan ve her geçen saniye kendini daha iyi hisseden Dash'in şu anda umuttan başka bir şey hissetmesi mümkün değildi.

"Bu harika, tatlım," dedi Miranda. "Şimdi neden seni odalarımıza geri götürmüyoruz. Kurt Amca öğle yemeğine geliyor ve seni göreceği için çok heyecanlı. Bütün aile öyle."

Kiki arkasını döndü ve kollarını Dash'e doladı. "Beni eve getirdiğin için teşekkürler."

Her şeyin yoluna birkaç dakika daha sürdü ama Kiki ve ailesi sonunda evlerine gitmek üzere ayrıldılar. Dash arkasını döndü ve neredeyse gemiye ve

Rowan'la birlikte yapabilecekleri her şeyin sözüne koştu. Günlerce flört etmişlerdi ve şimdi harekete geçme zamanıydı. Ama ona Ay'da gösterebileceği o kadar çok şey vardı ki! Zihni olasılıklarla dolup taşıyordu.

Onu yatağa atmak ve tüm enerjisini onu memnun etmeye adanmak istiyordu ama aynı zamanda ona Ay'ın sunduğu tüm gizli harikaları da göstermek istiyordu. Herkes araştırma istasyonlarını ve tatil yerlerini biliyordu ama burayı gerçekten öğrenmek için zaman ayırmamışlardı. Zamanının büyük bir bölümünü burada geçirecek kadar çok çocukla gidip gelmişti ve Ettie de temelde Ay Üssü Alfa'da yaşıyordu.

Ona gösterecek numaralar.

Rowan'a dünyayı veremezdi ama ona insanların nadiren görebileceği küçük bir macera dilimi verebilirdi.

Rıhtıma vardığında kendini yavaşlamaya zorladı ve gemiye doğru sakın bir şekilde yürümeye çalıştı ama neredeyse sekerek gittiğinden emindi. Umurunda değildi. Neden umursasın ki? Kiki ailesiyle birlikteydi ve şimdi Rowan önümüzdeki birkaç gün boyunca tamamen kendisine aitti. Hayat bundan daha mükemmel olamazdı.

Rowan'a daha uzun süre sahip olabilirdi. Sonsuza kadar, belki.

Belki de şüphelerinin doğru olup olmadığını teyit etmek için gizlice kaçabilir ve gerçekten hızlıca yer değiştirebilirdi. Rowan'ın etrafında ne kadar uzun zaman geçirirse, onun eşi olduğundan o kadar emin oluyordu. Ve öyle olmasa bile, yine de onun etrafında olmak istiyordu. Zeki, komik, seksi ve bir eşte aradığını hiç bilmediği her şeye sahipti. Onun eşi olmasını o kadar çok istiyordu ki, yeterince düşünürse muhtemelen boynuzlarının kendiliğinden parlamasını sağlayabilirdi. Ama şüphelerini kontrol etmek için yola çıkamadan Rowan kargo ambarına girdi.

Bugün kırmızı bir kazak ve her kıvrımını saran siyah bir pantolon giymişti. Altında nefes nefese kalana kadar ellerini üzerinde gezdirmek istiyordu ama şimdi bunun yeri olmadığını düşünüyordu. İnsanlar onları görebilirdi. Enerji patlaması yaşıyor olabilirdi ama bu onu teşhirci biri haline getirmemişti.

"Neşeli görünüyorsun." Rowan onu görünce sırttı.

"Chipper?" Dash sırtımadan duramıyordu ama o bir şey söylememiști bile. İçindeki patlamaya hazır neşeyi nereden bilebilirdi ki?

"Neredeyse yerinde zıplıyorsun. Biri sana şeker mi verdi? Ya da altı kahve?" Ona yaklaştı ve bir elini omzuna koydu. "Derin nefes al."

Onun varlığı onu sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Ve şimdi kokusunu alabilecek kadar yakındaydı. Dash derin bir nefes aldı. Kadının kokusu etraflarındaki rıhtımların metalik tadıyla, metal, yakıt ve geri dönüştürülmüş havayla karışmıştı ama en güçlüsü Ro'nun tenine sinmiş olan çiçek kokusuydu. Yakınına eğildi ve son anda boynunun açıkta kalan etini yalamaktan kendini alıkoydu. Bir nefes daha aldı ve bu nefes doğrudan sikine gitti.

Birinin onları görmesi kimin umurundaydı ki? Ro kollarındaydı. Bu şimdiye kadarki en güzel gündü.

Ro, "Körfez kapıları açık dostum," dedi ve aralarına biraz hava girmesi için onu biraz itti. Ama onun elinden kurtulmadı. "Hayır demiyorum ama şov yapmayalım."

Doğru. Evet. Gösteri yok.

Kendini kontrol altına almak zorundaydı. Ama yanında Rowan vardı ve Kiki'yi ailesine teslim ettiği için neşeliydi. Sarhoş olmuştu ve bu duyguyu daha da yaymak istiyordu. Parmaklarını Rowan'ın parmaklarının arasından geçirdi. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum." Onu kargo kapılarına doğru çekti.

"Çantalarımızı getirmemiz gerekmez mi?" Ama kadın direnmedi ve adam onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Onları sonra alırız," diye söz verdi. Geminin bakıma alınmasına saatler vardı ve kiraladığı odaya girmelerine de biraz zaman vardı. Ama o zamana kadar yapacak çok şey vardı.

Ay Üssü Alfa öncelikle bir araştırma istasyonuydu, ancak ziyaretçilere ayrılmış bir kanadı vardı ve burası restoranlar, eğlence yerleri ve otel odalarıyla doluydu. Kendi başlarına birer turizm merkezi olan diğer ay üsleri kadar büyük değildi ama kendine has bir cazibesi vardı. Ve diğer üsler kadar kalabalık da değildi.

Dash onları tüm bunların yanından geçirdi ve küçük bir koridordan, Sadece Yetkili Personel yazan bir kapıdan ve başka bir koridordan geçirdi. Gördükleri tek varlıklar temizlik robotlarıydı.

"Uh..." Rowan yavaşlamadı ya da elini onun elinden çekmedi ama istasyonun derinliklerine doğru ilerledikçe sesi kuşkulu çıkıyordu.

Dash onun elini nazikçe sıktı. "Güven bana."

"Neden bu kadar kolay olduğunu bilmiyorum." Belli ki bunu kendi kendine mırıldanmak istemişti ama Dash duydu ve daha da parlak bir şekilde sırıttı.

Sonra bir tarafında sensör paneli olan bir kapının önünde durdu. Elini üzerine koydu ve kilit açılana kadar bekledi. Işıklar otomatik olarak yanmadı. Burası bir oyun odası ya da dans kulübü değildi. Ama zamanının çoğunu gemisinde geçiren biri için burası daha da iyiydi.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi Ro. Adamın elini kavradı ve diğer eliyle onu yoklamak için yukarı uzandı. Parmakları adamın göğsüne indi ve yayıldı. "Oh, bu çok hoş."

Dash, duvar panelinin olduğunu bildiği yere doğru uzanıp ışıkları açmadan önce boştaki elini bir anlığına onunkinin üzerine koydu.

"Nedir bu...?" Ro sözünü yarıda kesti. Adamın elini bıraktı ve başını arkaya eğerek etrafına bir göz attı. "Burada mı olmalıyız?"

İyi bir soruydu. Yaklaşık on yıl önce Dash istasyondaki güvenlik görevlilerinden biri için bir iyilik yapmıştı ve çalışmak için yol dışında bir yere ihtiyacı vardı. Bu depo çözüm olmuştu. Bazı nedenlerden dolayı Dash'in parmak izleri sistemden hiç silinmemişti ve Ay'a her döndüğünde kontrol etmeyi severdi.

Düzinelerce renkten oluşan teller duvar boyunca düz çizgiler halinde uzanıyor ve kendi dekorasyonlarını yaratıyorlardı. Duvarların kendisi de on metre yüksekliğindeydi ve üstlerindeki karanlık geceye bakan büyük bir pencereye açılıyordu. Sıra sıra malzeme ve ekipman vardı; bunların çoğu kullanılmayan, kırık dökük, henüz parça olarak kullanılmadıkları için yok etmeye değmeyen şeylerdi. En yakındaki rafa doğru yürüdü ve küçük kutulardan birini alıp boş bir masaya taşıdı ve kapağını kaldırdı.

"Burası Ay'ın tarihini herhangi bir müzenin umabileceğinden daha iyi gösteriyor." Elini içeri soktu ve bir asırdır kullanılmayan eski moda bir iletişim cihazı çıkardı. "İnsanlar Ay'a ilk ayak bastıklarında sıradan araçlarının *uçamadığını* biliyor muydunuz? Ve neredeyse tüm iletişimleri doğrudan kabloyla yapılmak zorundaydı. İlk araçları ilkelliğin de ötesindeydi. Bunun," diyerek iletişim cihazını havaya kaldırdı, "yaygınlaşması için onlarca yıl daha geçmesi gerekecekti."

Ro iletişim cihazına bakmıyordu, ona ve yüzündeki gülümseme... sevecendi. Ya da küçümseyici. Ama Dash bunun sevgi dolu olduğuna inanmayı seçti. "Sen dev bir ineksin. Deve vurgu yapıyorum."

Yanakları ısındı ve koyu tenine ve odanın loş ışığının ifadesini gizlemesine sevindi.

Ama Ro onun bunu nasıl yorumladığını anlamış olmalıydı. "Kötü anlamda söylemedim. Heyecanlı olman hoşuma gidiyor. Bana daha fazlasını anlat."

O da öyle yaptı. Bir saatten fazla bir süre boyunca, Dash'in yıllar boyunca duyduğu hikayeleri anlattığı biblo kutusunu yiyip bitirdiler. Ancak zaman geçtikçe Ro ile birbirlerine daha da yakınlaştılar, ta ki Dash ona eski bir radar sensörünün nasıl çalıştığını gösterirken Ro neredeyse Dash'in kucağına oturana kadar. Sonunda Ro cihazı Dash'in elinden aldı ve yere koydu.

"Etkilendim," dedi. "Bu, birinin beni götürdüğü en ilginç randevu."

Randevu mu? Dash soruyu ısırarak geri çevirdi. Ona doğru düzgün çıkma teklif etmek aklına gelmemişti. Ve eğer , onu asla buraya getirmezdi. Akşam yemeği, dans, baştan çıkarıcı bir şeyler yapardı. Bunu tamamen düşünmüş olurdu. Ama kız sessizliğini yanlış yorumlamadan önce bir şeyler söylemeliydi. "Bu öyle herkesle paylaşacağım bir şey değil."

Gözleri yumuşadı ve yanağını okşamak için uzandı. Sonra eğildi ve dudakları buluştu. Bir an için yumuşak ve nazikti ama kadının tadı adamın duyularını istila edince Dash'in vücudu aşırı hızlandı. Bir kolunu onun etrafına doladı ve onu kendine çekti, istekli ağzını yağmalarken vücutlarını sıkıca birbirine bastırdı. Kız ona kolayca açıldı ve dilleri dans etti, birbirlerini öğrendiler, her ikisinin de daha fazlasını istediklerini örneklediler.

O umut ve olasılıktı, asla hayal etmeye cesaret edemediği bir gelecekti. Ve onun kollarına isteyerek gelmişti.

Daha fazlasını istiyordu. Her şeye ihtiyacı vardı.

İçindeki vahşi şey ayağa kalkmaya ve işleri daha da ileri götürmeye çalıştı. Ve Ro bir bacağını kalçasına atıp sertleşen sikine sürtündüğünde neredeyse kazanıyordu. İnledi. Ro'nun ona verdiği çökmekte olan hisler karşısında inlemekten başka ne yapabilirdi ki?

Eğer ona sahip olamazsa çıldıracaktı. Cihazları masadan *alıp onu götürmek*, tüm kıyafetlerinden kurtulmak ve ondan önce hiçbir sevgiliyi hatırlamayana ve ondan sonra kimsenin geleceğini düşünmeye dayanamayana kadar onun ırzına geçmek istiyordu. Yer değiştirmek ve ona vücudunu göstermek istiyordu.

Parıldadığı kesin olan gururlu boynuzları ve sert kış rüzgârlarına, kar ve buza dayanmak için yapılmış güçlü vücuduyla görkemli diğer formu. Ona yapabileceği her şeyi, olduğu her şeyi göstermek istiyordu.

Ve onu öpmeyi asla bırakmak istemedi.

Ama o sadece bir canavar değildi ve onu ilk kez Ay'daki bir depoda, köhne bir masanın üzerinde almayacaktı, şimdiye kadar hazır olan görkemli bir yatak varken değil.

Geri çekilmek, dudaklarını ondan ayırmak ve vücutlarını ayırmak için sahip olduğunu bildiğinden daha fazla irade gerekiyordu. Aleti onu doldurmak için can atıyordu, o kadar sertti ki pantolonuna sürtünürken neredeyse acıtıyordu. Uzanıp kendini yeniden ayarlamak zorunda kaldı ve Ro'nun gözleri de onu izledi, onu izlerken bakışları kararıyordu.

"," dedi Dash. "Odamız şimdiye kadar hazır olmalıydı." Ro sırtıttı. "Bu randevu gittikçe daha da güzelleşiyor."

Chapter Five

A ro'nun damarlarında beklenti köpürdü ve öpüşmelerinden dolayı ağzı karıncalandı. İstese de kiraladıkları yolunu bulamazdı.

Zihni gelecekle o kadar meşguldü ki, şimdiki zamanda bir dakika bile geçiremiyordu. Gelecek bu kadar tatmin edici olacakken olmazdı. Dash dönüş yolu boyunca onun elini bırakmamıştı ve onlara bakan herkes ne planladıklarını biliyor olmalıydı ama Ro'nun umurunda değildi. Bırak düşünsünler. Bırakın kışkansınlar. *Onunla* birlikte olacaktı ve bu övünülecek bir şeydi.

Ama ne kadar uzun yürürlerse, o kadar dolambaçlı hale geliyordu. Bu lanet oda ne kadar uzaktaydı? Ay Üssü Alfa ne kadar büyüktü? Rahatlayabilecekleri kullanışlı bir süpürge dolabı var mıydı? Bu haliyle, kapalı bir kapının ardına geçtikleri anda Dash'in üzerine atlayacaktı ve aynı odada olsalar bile bir yatağa ulaşabileceğinden emin değildi. Kahretsin, tüm kıyafetlerini çıkarabileceğinden de emin değildi, sadece önemli kısımları.

Bu adama karşı bu kadar çabuk bu kadar çok şey hissetmek delilikti ama o bundan zevk alıyordu. Tam olarak anlayamasa da bu arzuda özgürleştirici bir şey vardı. Başka kimseye karşı hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu ve bu da onu özel kılıyordu.

Dash bunu özel kıldı. Çoğu insanın olmadığı bir şekilde neşe ve hayat doluydu. Kendini her anın içine atıyor ve en sıradan durumlardan bile gülümseyerek çıkıyor gibiydi. Sürekli mutlu olan insanların onu her zaman sinirlendirdiği gibi bu da sinir bozucu olmalıydı ama yine de... o sadece *Dash*'ti.

Ve şu an için, o .

Sonunda kapılarının önüne gelmişlerdi ve Dash bir el hareketiyle onları içeri soktu. Burası bir saray da olabilirdi, bir çöplük de, Ro'nun umurunda değildi, yeter ki biraz mahremiyet ve manevra için yeterli alan olsun.

Dash konuşmak için ağzını açtı ama o an için konuşması bitmişti. Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarını birbirine bastırdı, onu kapıya yasladı ve vücut ağırlığıyla orada tuttu. Vücudu arzuyla yanıyordu, giysileri çok daraltıcıydı. Üzerinden çözülüp gitmesini diledi ama bu gerçekleşecek gibi görünmüyordu. Kazağından kurtulmak için mücadele etmeyi başardı, öpüşmelerini başının üzerinden yırtacak kadar uzun süre kesebildi. Bu biraz daha iyiydi ama hâlâ tamamen örtülüydü ve çıplak bedenini karşısındaki görkemli adama bastırmak istiyordu.

Pantolonunun tokasına uzandı ama Dash bir elini onunkinin üzerine koydu ve inledi. "Sabır, canım."

"Günlerdir sabrediyorum." Ama elini düzleştirdi, böylece sadece ona doğru bastırıyordu, artık kıyafetlerini yırtmaya çalışmıyordu.

Dash onun dudaklarına gülümsedi ve kalçalarını öne doğru eğerek onun kendisini yerinde tutmasına ne kadar *izin verdiği*ni gösterdi. Normalde bu Ro'yu kızdırırdı. Eğer kontrolü istiyorsa, kontrol onundu ama Dash'le bir al-ver durumu vardı. Onu asla istemediği bir şeye zorlamazdı. Bunu düşünmek bir hayaldi ama bunun doğru olduğunu biliyordu, tıpkı onun hakkında bilmemesi gereken diğer şeyleri bildiği gibi. Onlar sadece bir hafta boyunca birbirlerinin alanlarında var olmaya mahkum iki tanıdıktı. Yine de bu, ondan daha yoğun, daha kalıcı bir şey gibi hissettiriyordu. Geri çekilmek istemesi gerekirdi ama yapmadı, yapamadı. Onu içine almazsa gerçekten ölebilirdi.

Onu ileri doğru itti, kollarına almadan önce birkaç adım geriye doğru yürüttü. Ro bacaklarını adamın beline doladı ve adam onları yatağa geri götürürken ona tutundu. Onu nazikçe yere yatırdı ama Ro beklediğinden daha fazla zıpladı ve içinden bir kahkaha patladı. Ay'ın yerçekimi üslerde değiştirilmişti ama yine de Dünya ya da Mars'taki kadar güçlü değildi ve insanı en uygunsuz anlarda hazırlıksız yakalayabiliyordu.

Dash öne doğru eğilip ona doğru yaklaştı ve Ro onu üzerine çekmekle başka bir istek arasında kaldı. Ve ikincisi galip geldi. "Soyun," diye emretti. "Seni görmek istiyorum."

Ayağa kalkıp tişörtünü yırtmadan önce bir öpücük çaldı ve kızın koşmak istediği, *ihtiyaç* duyduğu dalgalı kahverengi karın kaslarını ortaya çıkardı.

dil bitti. *Kahretsin*, adam iyi görünüyordu. Ve daha işi bitmemişti. Giysilerini striptiz yapar gibi değil de zamana karşı yarışır gibi çıkardı ve Ro bunun için minnettardı. Şu anda kendini oynak hissetmiyordu, sadece onun çıplak ve kendisi için hazır olmasını istiyordu.

Ve onun için hazırды. Aleti, bacaklarını kaplayan koyu renk kıllarla aynı olan kahverengi bir tutam kıldan dışarı çıkmıştı. Ona kıllı diyecek kadar ileri gitmezdi ama kesinlikle biraz tüy vardı ve ellerini üzerinde gezdirmek istedi. Ve dilini sikinin parlayan başının üzerinde gezdirip tadının da görüldüğü kadar güzel olup olmadığını görmek istedi.

Hiç vakit kaybetmeden kendi kıyafetlerini çıkardı, sonra tekrar uzandı ve ona bir parmak salladı.

Yatağın üzerinde ona katıldı, sıcak bedenini onunkine bastırdı ve ağızlarını birleştirdi. Bu cennet gibiydi. Ayın geri kalanı, güneş sistemi, galaksi, her şey yok olabilirdi ve Dash'le bu yatakta birlikte oldukları sürece bunun hiçbir önemi olmazdı.

Eller araştırdı, dudaklar alay etti; bu ikisi arasında bir keşifti ve her kışkırtıcı dokunuşla Ro'nun vücudu daha çaresiz, sıcak ve arzuyla ıslak hale geldi. Bacaklarını araladı ve parmakları girişine değdiğinde nefesi kesildi. Ona erişim sağlamak için bacaklarını daha da araladı, dudakları boynunu okşarken ona doğru eğildi. Biriyle yatağa girmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve hiçbir şey Dash'le olduğu kadar iyi olmamıştı. Eninde sonunda bitecek olmasından duyduğu pişmanlık zihninin kenarlarında dolaşıyordu ama Dash'in ona verdiği zevke bu kadar odaklanmışken bu onu ele geçiremezdi.

Onu uzattı, emin parmaklarıyla okşadı. Bu, ne yaptığını çok iyi bilen, bir şekilde onun ne istediğini tam olarak çözmüş bir adamdı. Adamın parmakları içine girip çıkarken, birkaç hamleden sonra üçüncüsü ilkinde katılırken, küçük nefesler alıyor ve tutarlı bir cümle kuramıyordu.

"Daha fazla," diye yalvardı. Tam olarak ne istediğini bilmiyordu; istediği sadece onun siki değildi, gerçi buna ihtiyacı vardı. Onun tamamını içinde, yanında, ona sahip olabildiği sürece onunla birlikte istiyordu. Ama konuşmayı başarabildiği tek şey tek bir kelimeydi.

Bu kadarı yeterliydi.

Dash onu tekrar öptü, dilleri birbirine karıştı ve onun girişinde sıralanırken tadına baktılar. Ve sonra eve doğru kayıyor, onları zamanın kendisi kadar eski bir bağla birleştiriyordu. Kadın ona sıkıca sarıldı.

ve muhtemelen çürükler bırakıyordu, ama adam umursuyor gibi görünmüyordu, bu yüzden o da umursamayacaktı, eğer onları birbirine yakın tutacaksa.

Adam onun içinde hareket etti ve kadın da onunla birlikte hareket etti, kalçaları senkronize bir şekilde itildi. Ona baktı ve adamın koyu renk gözleri ışıkla parladı, neredeyse parlıyor gibiydiler. *Adam* parlıyordu, bütün gün ondan yayılan mutluluk dalga dalga yayılıyor ve hepsi ona yöneliyordu. Ro, vücudu zevkle dalgalanırken ve nihayet yatakta arzuladığı erkeğe sahipken, bu mutluluğa kapılmaktan kendini alamadı.

Tempo arttı, dans doruklarına ulaştıkça çılgınlaştı. Önce Ro zirveye ulaştı, vücudu salıverilmeyle dalgalandı, içindeki tüm gerilimi bırakıp zevke teslim olurken boğazı çökmekte olan bir inilti çıkardı. Bir an sonra Dash de ona katıldı, son bir hamle ve kendi iniltisiyle Ro'nun içine boşaldı.

Birkaç dakika boyunca birlikte uzandılar, nefesleri birbirine karıştı ve göğüs kafesleri sakinleştirici bir ritimle yükseldi. Ro'nun vücudu zevkten karıncalandı ve yüzündeki sırtışı silemedi, silmek de istemedi. Başını Dash'e çevirdi ve Dash'in çoktan ona baktığını gördü, gülümsemesi de bir o kadar genişti.

Aklının bir köşesinde yaşayan endişeli kişi ona bunun kötü bir şey olduğunu, dağınık, acı verici ya da her ikisiyle birden sonuçlanacağını söylemeye çalışıyordu. Ama Ro ilk kez beyninin o kısmına çenesini kapamasını ve anın tadını çıkarmasını söyledi. Sonuçları olduğunda onlarla ilgilenecekti. Şimdilik yanındaki adamın tadını çıkaracaktı.

* * *

Ertesi sabah Dash'in damarlarında hâlâ neşe dolaşıyordu. Nasıl olmasın ki? Bir aileyi yeniden bir araya getirmiş, gününü eşi olduğunu düşündüğü kadınla geçirmiş ve ardından *geceyi* de onunla geçirmişti. Bu hızla giderse aylarca neşesi yerinde olacaktı ve bunda yanlış bir şey göremiyordu. Duşta temizlenirken mırıldanıyordu ve dışarı çıktığında Ro'yu giyinmiş ve gitmeye hazır bulduğunda hâlâ mırıldanıyordu. Ro ona gülümsedi ve adam onu öpmek için odayı geçmekten kendini alamadı.

Bir kolunu ona doladı ve ona doğru açıldı ve Dash'in vücudu onu tekrar almak için çaresizce kıpırdandı. Ama bir gece önce neredeyse hiç uyumamışlardı, birbirlerine o kadar kapılmışlardı ki gücünü neşeden alsa da Ro'nun bir insan olduğunu ve şarj olmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu hatırlamak zorundaydı.

Birazcık.

Geri çekildi ve Ro ona garip bir şekilde baktı. "Bu ne içindi?" Parmaklarını şişmiş dudaklarına götürdü.

Dash onu alnından öptü. "Seni öpmeyi seviyorum."

Gözlerini kaçırdı ve dudaklarını birbirine bastırdı ama gülümsemesinin çiçek açmasına engel olamadı. "Ben de seni öpmeyi seviyorum."

İçinden geçen his, başkalarına neşe getirdiğinde yaşadığı hisle aynı değildi. Daha güçlüydü ve bunun kendi kişisel mutluluğu olduğunu anlaması bir anını aldı. Doğuştan neşeli bir insandı, nadiren üzgün ya da morali bozuk olurdu ama genellikle dengede dururdu ve en son ne zaman iyi yapılmış bir işten dolayı sevinçten ziyade kişisel bir neşe hissettiğini hatırlayamıyordu. "Gemi yakında yola çıkmaya hazır olur. Yola çıkmadan önce bir şeyler yemek ister misin?"

Ro başını salladı. "Dünya'ya kadar yakınız ki neredeyse tadını alabiliyorum."

Ve bu ifade onun mutluluğunu tehdit ediyordu, ona sadece birkaç gün daha sahip olduğunu hatırlatıyordu. Dün gece Dash için özel bir şeyin başlangıcı gibi gelmişti ama Ro da aynı şekilde hissediyor muydu? Yoksa onu ailesine geri götürdüğü anda onu terk etmekten mutlu mu olacaktı? Küçük bir yolculuklarını ertelemek, ayda birkaç gün daha kalıp birbirlerini tanımak için bir bahane bulmak istiyordu ama bu yolculuğun ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve bunu eşine yapamazdı. Potansiyel eşine.

Birlikte geçirdikleri zamanın geri kalanını, aralarında bu yolculuğun ötesine geçebilecek bir şeyler olduğunu kanıtlamak için kullanması gerekiyordu. Ro'nun onu elinde tutmak istemesini sağlamalıydı.

"İyi misin?" diye sordu, parmaklarını birbirine doladı ve başparmağının avucunun üzerinde ileri geri ovuşturdu.

Eskisi kadar geniş olmasa da gülümsemesi sahte değildi. "Acıktım. Hadi yiyelim."

Dash onu Ay Üssü Alfa'daki en sevdiği yemek tezgahına götürdü ve Ro'nun sipariş ettiği dürümü mideye indirişini izlerken kendi yemeğinin tadının farkına bile varmadı, yüz ifadesi ona sokulurken takındığı ifadeyle neredeyse aynıydı. Aleti seğirdi ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı yoksa onu masanın üzerine çıkarma riskini göze alacaktı. Şu anda yapması gereken şey *kesinlikle* bu değildi.

İşlerini bitirdiklerinde, geminin kalkmasına daha bir saat vardı, bu yüzden Dash onu hediyeelik eşya dükkânlarına götürdü. Pek bir şey yoktu.

Alpha, tatilden ziyade araştırma amaçlı olduğu için, ancak dükkanlardan biri, Ay yüzeyine ilk insan inişine kadar uzanan bilgilerle, Ay'da gerçekleşen bilim için pratik olarak bir müzeydi.

Ro, eski moda astronot kıyafetleri giymiş oyuncakların bulunduğu bir kutunun yanındaki plaketi okurken, "Ay'a yapılan birkaç seyahatten sonra insanların *onlarca yıl* boyunca insan göndermeyi bırakması çok çılgınca," diye gözlemledi. "Sadece küçük istasyonlarında kaldılar ve yörüngede döndüler. Ve insanlar uzay yolculuğunun bir *israf* olduğunu düşündüler. Hayal bile edemiyorum. Ve uzaylıların var olmadığını düşünüyorlardı. İlk temas hikayelerini duymuştum." Ürperdi. "Modern bir Mars kızı olduğum için mutluyum."

"Kendini gerçekten Marslı olarak mı görüyorsun?" Tam olarak insan olmadığını kabul etmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Evet, Dünya'da doğmuştu ve güneş sistemini hiç terk etmemişti ama Dash'in ataları çoğu insandan daha... göksel bir geçmişe sahipti ve bir canavara dönüşebildiği gerçeği, bakmak isteyen herkes için onu farklı biri olarak işaretleyecekti. Dükkâna şöyle bir göz attı ama itirafını geri çekmeye karar verdi. Baş başa kaldıklarında ona söyleyebilirdi. Tüm Ay'ın duyması için sırlarını dökmesine gerek yoktu.

Ro omuz silkti. "Hayır, sanırım değil. Ama artık yaşadığım yer burası. Ve bazı açılardan başka hiçbir yerde olmadığı kadar evim gibi hissettiriyor." Bir oyuncak aldı ve sonra kaşlarını çatı. "May beni duysa babam olduğumu düşünürdü." Oyunağı yerine koydu ve başını salladı.

Dash onu bırakmasına izin vermeli miydi? Ruh hali açıkça karanlığa doğru kayıyordu ve Dash onu neşelendirmek istiyordu ama mutluluk eski üzüntüleri gölgeleyemezdi. Bazen karanlığı aşmak gerekirdi. "Bu çok mu kötü olur?"

"Farklı bir gezegende daha iyi bir yaşam için aileni terk etmek kötü bir şey mi? Öldüğünü ve gittiğini düşünmelerine izin vermek?" Oyunağı tekrar eline aldı. "Lee için bir şey, sanırım." Dash'i geride bırakarak bir kasiyer botuna doğru yürüdü.

Düşünmelerine izin vermek... Babası öldü mü, ölmedi mi? Dash şimdi merak ediyordu ama bu sefer konuyu kapattı. Ro açıkça bu konuda konuşmak istemiyordu ve burnunu sokmak ona düşmezdi. Henüz değil.

Oyunağı küçük bir hediye kutusuna koyduğunda gemiye dönme vakti gelmişti. Hem gelen hem de giden kalabalığın arasından sıyrıldılar ve Dash Kiki'ye son bir kez daha mutlu bir tatil geçirmesini diledi.

Ancak rıhtıma vardıklarında Dash bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Birincisi, ana kapak açıktı ve geniş bir kablo koleksiyonu hâlâ takılıydı. Bir diğeri ise, bir teknisyen bir panele vuruyor ve kendi kendine sessiz küfürler mırıldanıyordu. Dash onu kendi haline bıraktı ve yardımcı çalışanını bir tablete veri girerken buldu.

"Bir gecikme mi oldu?" Dash ona sordu. "Uçuş öncesi kontrolleri yapmamız gerekiyor."

Teknisyen homurdandı. "En az bir hafta daha Ay'dan inmeyeceksin dostum." Haberi verirken başını kaldırıp bakmadı bile. "Patlamak üzere olan altı motor parçanız var ve stokta sadece üç tane var. Geri kalanları getiriyoruz ama tatil nedeniyle işler biraz yavaş ilerliyor. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Ne?" Ro'nun yanına yaklaştığında içinden bir şeyler koptu. "Ne demek bir hafta? Bizim bir haftamız yok."

Bu, teknisyenin kafasını kaldırmasına neden oldu. Gür kaşlarından birini kaldırdı ve Ro'ya baktı. "Eğer ayrılırsanız, Dünya'nın yarısına kadar gidebileceğinizi garanti edemem. Açıkçası, yavaşmayı başardığınız için şanslısınız." Dash'e geri döndü. "Uçuş sırasında herhangi bir sorun çıktı mı? Herhangi bir uyarı?"

"Sıra dışı bir şey yok." Dash gemisini iyi durumda tutuyordu. Dikkatli olmak zorundaydı, yolcularını riske atamazdı. Teknisyenin elindeki tableti koparıp almak ve bulduğu her şeyi okumak istedi. Ama kendini sakın kalmaya zorladı. "Yama yapabilir misin? Sadece Dünya'ya gitmem gerekiyor, orada beni tamir edebilecek bir iskele olduğuna eminim."

"Hayır."

Ro derin bir nefes aldı ve Dash kendini teknolojinin üzerine fırlatacağından korktu. Ama o sadece yarım adım öne çıktı ve bir an için ona baktı. "Merhaba," ses tonu sahte bir parlaklığa büründü, "Yanlış bir başlangıç yapmış olabileceğimizin farkındayım, ama herhangi bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek isterim. Görüyorsunuz, yeğenim Dünya'da," hediye kutusunu sanki onu temsil ediyormuş gibi havaya kaldırdı, "ve onu birkaç yıldır görmedim. Tatillerde döneceğime söz vermiştim. Bunun gerçekleşmesi için yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Teknisyen ona göz kırptı ve "Hayır" demeden önce dudaklarını büzdü.

Dash, Ro teknolojiye ciddi bir zarar vermeden önce onun önüne geçti. "Teşekkürler. Hazır olduğunda gemiyi alacağım."

Teknisyen omuz silkti. Dash arkasını döndü ve Ro'yu koridordan geçirdi, aklı bunu nasıl düzelteceğini düşünmektaydı. Şundan emindi ki

Ro ayrılacak, Dünya'ya giden başka bir yol bulmaya çalışacaktı ve şimdi Ay'da olduklarına göre bu Mars'a dönmekten çok daha kolay olacaktı. Düzinelerce günlük mekik vardı. Onlardan birine binmesi daha iyi olurdu. Tabii yer varsa.

Ama onun bu kadar kolay gitmesine izin veremezdi.

Ellerini kadının her iki omzuna koydu ve yüzünü ona dönene kadar tuttu. "Bana bir saat ver." Yalvarmamaya çalışıyordu ama çaresizliğinin bir ipliğinin ortaya çıktığından emindi. "Bize Dünya'ya giden bir yol bulacağım. Ama etrafa sormam gerek."

Ro doğruldu, gözlerinde reddetmenin oturduğunu görebiliyordu ama başını salladı. "Bir saat."

Dash onu orada bıraktı ve koşmaya başladı. Eşi onu terk etmeden önce aydan bir yolunu bulması gerekiyordu. Kırık bir geminin hayatının geri kalanının önüne geçmesine izin vermeyecekti.

Chapter Six

A Ro belli bir noktadan sonra yenilgiyi kabul etmek zorunda kalacaktı. Şu anda evrenin ona güldüğünden oldukça emindi. Evdeki engelleri aşmış ve o güne kadar karşılaştığı en ateşli adamla tanışmıştı.

Ama şimdi onun gezegenine yaklaşmışlardı ve gemileri uçamıyordu.

Sihirli güçleri olan birini kızdırmış mıydı? Cezalandırılıyor muydu?

Dash'in aceleyle rıhtımdan izledi ve şimdi ne yapması gerektiğini merak etti. Beyninin mantıklı kısmı, onun aydan başka bir araç bulmaya çalışmasına izin vererek bir saatini boşa harcadığını söyledi ve bütün bir geceyi boşa harcadığını dile getirmeye çalıştı. Ama zihni azap içinde olsa da bedeni hâlâ tatmin olmuştu ve dün geceden pişmanlık duyamazdı.

Dash'in peşinden daha sakın bir tempoyla rıhtımdan çıktı, yolcuların geldiği ve kalkışa hazırlandığı terminale doğru ilerledi. Bilet makinesine bir göz attı ama Dünya'ya giden herhangi bir uçuşta yer olup olmadığına bakmak için oraya gitmedi. Ona bir saat söz vermişti, bu süre dolana kadar başka alternatifler arayarak kendine işkence etmeyecekti.

Adamın bir şeyler bulmasını *gerçekten* umuyordu, birlikte geçirdikleri zamanın sona ermesine hazır değildi. Bu adam için planları vardı, lanet olsun ve bir gece yeterli değildi. Birkaç gecenin daha yeterli olacağını da düşünmüyordu ama kendini bununla tatmin etmek zorundaydı.

Terminaldeki bir sandalyeye oturarak, ters giden her şeyi düşünmemeye çalıştı. Dash'in

onlara lanet olası aydan bir çıkış yolu bulamazdı. O kadar yakındı ki! Üssün pencerelerinden birinden baksa Dünya'yı tam anlamıyla *görebilirdi* ama yine de çok uzaktaydı.

"Anne! Anne! Anne!" Bir çocuğun çığlık atan sesi düşüncelerini böldü ve Ro bakınca küçük bir kızın orta koridordan aşağıya, parlak pembe saçlı, uzun boylu bir kadının yanına doğru koştuğunu gördü. Kadın kollarını açtı ve kız çocuğu kollarına atladı.

"Ro Teyze! Buradasın!" Neredeyse Lee'nin de aynı şeyi yaptığını, koşarak ve zıplayarak ona doğru geldiğini hayal edebiliyordu. Ama artık küçük kızdan daha büyüktü ve bunca yıldan sonra onu tanıyamayabilirdi bile. İletişim yoluyla konuşmuşlardı ama birini yüz yüze görmek farklıydı.

Bu düşünce kalbini tekmeledi. Mars'ta çoğu zaman mutluydu, iyi ve gerçekten mutluydu, o günlerin çoğunu yalnız geçirse bile. Dash' tanışana ve onu *anlayan* biriyle nasıl olabileceğini hissedene kadar, bunun olumsuz bir şey olduğunu düşünmemişti. Dünya'ya geri dönmek, bir adam bulmak ve bir düzine küçük çocuk doğurmak istemiyordu, bu onu tamamlamazdı. Ancak etrafındaki mutlu aileleri görmek ve kendisinininkinden bu kadar uzun süre uzak kaldığını bilmek neyi kaçırdığını merak etmesine neden oldu.

Sanki kader yüzüne yumruk atıyor, ne kadar çabalarsa çabalasın her şeyi berbat etmeye devam edeceğini söylüyordu. Ailesi ondan çoktan vazgeçmişti. May inanmıyordu ve şimdi de geminin parçalanmasıyla başarma ihtimali gittikçe azalıyordu.

Lütfen tekrar gel, Dash.

"LME Shuttles'ın New York'a saat 15:00 uçuşunda beş boş koltuk bulunmaktadır. Bilet almak için size en yakın biletleme istasyonuna başvurun." Hoparlör kesildi ve eğer bu göklerden gelen bir işaret değilse, Ro neyin olduğunu bilmiyordu. Ama saate baktığında Dash'in onları yerleştirmek için hâlâ on dört dakikası olduğunu gördü. On dört dakika içinde o koltukların hepsi bitmiş olacaktı. Bir tane satın almak çok mu kötü olurdu? Dash gelirse bileten vazgeçebilirdi.

Hayır.

Ro ona bir şans vermişti ve o da kendi payına düşeni yapacaktı. Ama onunla birlikte olursa kendini çok daha iyi hissedecekti. Ya da onları Ay'dan nasıl çıkarmayı planladığına dair bir fikri olsaydı.

Neredeydi o?

Ona güvenebilir

miydi?

On üç dakika kaldı.

* * *

Ay Üssü Alfa ne zaman bu kadar büyüdü? Dash koridorda hızla ilerledi ve sonunda aradığı sıkışık ofise geldi. Tüm umudunu mürettebatın burada olmasına bağlamıştı ve kapının altından sızan ışık şanslı olabileceğini gösteriyordu.

Sensörün önüne geldiğinde kapı kayarak açıldı ve masanın arkasındaki koyu tenli, parlak mor saçlı kadın ona gülümsedi. "Seni görmeyi beklemiyordum kuzen. Benim için bir zevk."

Dash nefesini içine çekti. Sorunsuzca onlarca kilometre koşabilirdi ama çaresizce koşarken nasıl nefes alacağını unutmuştu. Kamburlaştı ve bir parmağını kaldırdı, kendini tekrar kontrol altına almak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Evet," dedi Ettie, sözlerinden alaycılık damlıyordu, "burada bekleyeceğim, yılın bu zamanında hiç meşgul değilim."

Dash titreyerek son bir nefes aldı ve sııttı. "Ben de burada olmanı umuyordum."

Arkasına yaslandı ve bacaklarını masanın üzerine koydu. "Bunu yapmak için ciğerlerini ateşe verdiğine göre bunu anladım."

"Ne zaman yola çıkıyorsun ve nereye gidiyorsun?" Şakalaşacak zamanı yoktu. İstasyonu geçmek çok uzun sürmüştü ve Ro'nun ona istediği her saniyeyi gerçekten vereceğinden emin değildi.

"Son baktığımda senin de kendine ait bir gemin vardı. Hepimizin var."

Kuzen belki de Dash ve akrabalarına atıfta bulunmak için doğru terim değildi. Onun ve Ettie'nin anneleri kız kardeşti ama galaksinin bu kısmına yayılmış, onlarla çok daha belirsiz bir bağı olan başka kuzenleri de vardı. Ama hepsinin benzer yetenekleri ve neşe yayma arzuları vardı.

"Geminin parçaya ihtiyacı var. Ve Dünya'ya gitmesi gereken acil bir yolcum var. Oraya doğru yola çıkmış olmanızı umuyordum." Bunu Ro için yapmalıydı, Ro parmaklarının arasından kayıp gitmeden önce onun ihtiyacı olan şey olabileceğini kanıtlamalıydı. Artık onun tadına baktığına göre, gitmesine izin verip veremeyeceğini bilmiyordu.

"Bu yolcuğu bana devretmek ister misiniz? Bir koltuk ayarlayabilirim. Tesadüfe bakın ki bu gece Florida'ya gidiyoruz."

Dash sevinçten zıplama isteğini bastırmak zorunda kaldı. Ama bu onun kulaklarına müzik gibi geldi. "Ben de geliyorum. İki koltuğu idare edebilir misin? Hafta sonuna kadar Minnesota'ya gitmesi gerekiyor ama oradan devam edebiliriz."

Ettie gözlerini kısıtı. "Neden senin de gelmen gerekiyor? Ve gerçekten iki boş kamaram olduğunu mu sanıyorsun? Yolcu gemisi uçurmuyorum."

Yüzü kızarmadı ama buna çok yakındı. Ro, Ettie'nin birlikte olduklarını bilmesini umursar mıydı? Birlikte miydiler? İnsanlarla gelişigüzel yatmazdı ve Rowan'ın onun eşi olduğundan neredeyse emindi. Ona kalırsa, onlar gerçek bir ilişkiydi. Ama bunu çatılardan haykırmadan önce muhtemelen bu konuda bir konuşma yapmaları gerekiyordu. "Odaları paylaşabiliriz," dedi sonunda, "ve biliyorsun ki ihtiyacım olduğunda bir uçuş bulabilirim."

Ettie bacaklarını masadan kaldırdı ve öne doğru eğildi. "Bu yolcuyu bu kadar özel yapan ne? İş halletmek için elinden geleni yaptığını biliyorum, hepimiz yapıyoruz, ama bu çok daha ötesinde görünüyor."

"Sanırım o benim eşim."

"Öyle *mi* düşünüyorsun?"

Dash'in omuzları kalktı. "Vites değiştirme şansım olmadı, değil mi? Gemimin ne kadar küçük olduğunu biliyorsun. Ve keşfedilme riskine girip yolcularımı korkutmayacağım. Buraya bir çocuk getiriyordum, bunun ne kadar kötü sonuçlanabileceğini biliyor musun? Bunu riske atmamın imkanı yok. Ama Ro daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Ve birlikte olduğumuzda-" Ettie'ye açıklama yapmayacaktı. Ne hissettiğini biliyordu. Bu onun için yeterliydi.

Ve kuzeni gözleri parlayarak sıırıttı. "Senden yayılan neşeyi hissedebiliyorum, Dash. bunu hissetmenin bizim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Evet, bu kişi özel biri olmalı. Adı ne?"

"Adı Ro. Rowan Lambert. Tatil için zamanında kız kardeşinin evine dönmeye çalışıyor. Mars'tan ayrılan bir mekikte koltuğunu kaybetti ve ben de onu oraya götüreceğime söz verdim. Bunu yapmam gerekiyor." Arkadaşını hayal kırıklığına uğratamazdı, uğratmazdı.

"Senin için kim olduğunu biliyor mu?" Ettie bir kaşını kaldırdı.

Dash gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Tam olarak değil. Bunu tartışacak zamanımız olmadı." Ve onun nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bütün hayatını Mars'ta geçirmişti. Bunu ara sıra boynuzları çıkan bir mekik pilotuna bağlamak ister miydi?

Ettie, "Bu gerçeğin çürümesine izin verirsen işler kötüye gidebilir," diye uyardı.

"*Biliyorum.*" Korktukları için eşlerini kaybeden ya da çok geç olana kadar gerçeği paylaşmayı reddeden düzinelerce reilendeer hikâyesi vardı. Dash onlardan biri olmak istemiyordu. Ro'yu ve ona hissettirdiği her şeyi kaybederse görevini nasıl yerine getirebileceğini bilmiyordu.

"Üç saat içinde 13. rıhtımda buluşalım. Saat 16:00'da yola çıkıyoruz ve gecikmeyi göze alamayız."

"Orada olacağız."

Ro'yu bulmak için geri koşarken dakikalar ilerliyordu. Ancak koşarken onunla iletişim kurmanın bir yolu olmadığını fark etti. Eğer olsaydı her şey çok daha basit olabilirdi. Bu başka bir zamanın meselesiydi.

Sadece birkaç dakika kala terminale daldı ve kadını bıraktığı yerde oturmuş, yüzünde endişeli bir ifadeyle saate bakarken buldu. Sonra onu hisseder gibi oldu ve başını çevirip bakışlarını ona dikti. Gülümsemedi ama omuzları sanki artık dünyanın ağırlığı tarafından aşağı çekilmiyormuş gibi kalktı.

"Ben-"

"Ben-"

Duraklayıp birbirlerine gülümsemeden önce aynı anda konuştular. Dash, Ro'nun sorduğuna emin olduğu soruyu yanıtladı. "Birkaç saat içinde bir uçuşumuz var. Kuzenim burada bir ofis işletiyor ve bizi gemisine sığdırabilir. Bizi Florida'ya , gezegene vardığımızda yolun geri kalanını nasıl gideceğimizi düşünüyoruz."

"Sen de geliyorsun." Soru ile ifade arasında bir şeydi.

"Eğer beni istiyorsan, sonuna kadar seninleyim." Dash'e göre sonuna kadar ve ötesine kadar. "Ama Ettie seni oraya yalnız götürecektir," diye eklemek için kendini zorladı. "Eğer istediğin buysa."

"Hayır," diye cümlelerin sonuna konuştu, inkârını dile getirmeye hevesliydi. "Benimle gelmeni istiyorum. Buraya kadar geldik."

Teknik olarak artık Dash'e ihtiyacı yoktu. Onu Ay'a o götürmüştü ve Ay'dan çıkışını da o sağlamıştı ama bu onun gemisi değildi ve oraya vardıklarında gezegenden çıkış yollarını kendileri bulmak zorundaydılar. Ama bunun bir önemi yoktu.

Şimdilik birlikteydiler ve de kalacaklardı.

Chapter Seven

DAsh'in kuzeninin gemisi onunkinden daha büyüktü ama çok fazla değildi ve mürettebat gemiyi biraz sıkışık hissettiriyordu. Ama Ro şikayet etmiyordu. Ettie onları bir gün içinde Dünya'ya götürebileceğini söyledi. Bu da onları

Program. Ve eğer Ro erken gelirse May bayılacaktı. Belki kız kardeşinin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek için sabırsızlanmak biraz insafsızlıktı ama Ro Dünya'ya gelmek için canını dişine takıyordu ve bir yerlerde küçük zevklerini bulması gerekiyordu.

Ya da büyük olanları.

Ama Dash geminin derinliklerinde kaybolmuştu ve Ettie onu himayesine almış, mutfağı, kokpiti ve ortak alanı göstermiş ve mürettebatla tanıştırmıştı. Xefyrn ve Jeero, Ro'nun çevirmeninin cesurca çözmeye çalıştığı ama başaramadığı bir sistemden gelen yeşil uzaylılardı. Her birinin dört kolu ve üç gözü vardı ve Xefyrn'in kafasından çıkan ve bir böceğinki gibi seğiren antenleri vardı. Biraz rahatsız ediciydi ama Ro daha tuhaf şeyler de görmüştü ve çevirmeni onların geldikleri gezegeni tam olarak telaffuz edemese de konuşmalarını deşifre etmekte sorun yaşamadı. Jeero ile ortak bir arkadaşları olduğu ortaya çıktı; Mindy adında, Sol İstihbarat Teşkilatı için çalışan ve Dünya'da yaşayan bir kadın.

Jeero gemiyi uçurmakla görevli olduğu ve uçuş pencereleri kapanmadan önce onları ay boşluğundan çıkarmak zorunda olduğu için uzun süre konuşamadılar. Birkaç dakika sonra Xefyrn de her ne yapıyorlarsa... onu yapmak için ortadan kayboldu. Bu onu Ettie'yle yalnız bıraktı, çünkü Dash nedense hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Ettie, "Bir saat kadar sonra, yola koyulduğumuzda yemek yiyeceğiz," dedi. Gemi kalkıştan itibaren sallanırken ikisi de ortak alandaki güvenlik koltuklarına bağlanmıştı. "Yemek özel bir şey değil ama yolculuğa başlamak için güzel bir yol. Jeero da protein hamurunu yemeğe benzer bir şeye dönüştürme konusunda oldukça başarılı."

"Kulağa... korkunç gelmiyor." Dash'in taze yiyecek, hatta biraz meyve ve sebze sağlayabildiğini eklemeyecekti. Ettie'nin daha çok uzun mesafeli uçuşlar yaptığı ve bu tür yiyecekleri depolamanın her zaman mümkün olmadığı fikrine kapılmıştı. Ve uçaktaki uzaylılar bunları yiyemeyebilirdi. Dokusu genellikle berbat olsa da protein ezmesi yenebilirdi ve Ro bir gün idare edebilirdi.

Ettie güldü. "Korkunç değil. Ben de bunun için çabalıyorum. Dash ile uçmak nasıldı?"

Konu değişikliği Ro'yu şaşırttı. "O harika bir pilot. Ve çok vicdanlı bir ev sahibi. Hatta belki fazla vicdanlı. Bence Kiki isteseydi ona bir midilli alırdı." Ro sevgilisinin küçük kızla olan ilişkisini düşününce gülümsemekten kendini alamadı. Çocuklarla arası çok iyiydi. Hatta herkesle arası çok iyiydi. Bir insan ona nasıl karşı koyabilirdi ki?

"Mars'tan getirdiği kızın adı bu muydu?"

Ro başını salladı. "Önce beni Dünya'ya götürmesi için onunla konuşmaya çalıştım ama o direndi. Ve ben bir pislik gibi davranıyordum." Hasta bir çocuğun gemideki yerini gasp etmek kimseye yakışmazdı.

"Buna saygı duyuyor gibisin." Bu bir soru değildi. "Bana söylediğine göre aranız iyiymiş."

Ne söylemişti? Ro'nun yanakları alev aldı ve gözleri büyüdü. Seks konusunda utangaç değildi ama kaçamaklarını da soran herkese patlatmazdı.

Ettie'den bir kahkaha koptu. "Aman Tanrım, sanırsın bana çıplak videolar gösterdi! O öpüşmez ve söylemez."

"Ama görünüşe göre yüzüm öyle." Genelde soğukkanlılığını korumak daha kolaydı ama Ettie de Dash'in sahip olduğu, onu rahatlatan ve gülümsemesini sağlayan özelliğe sahipti.

Omuz silkti. "Dash normalde yolcularıyla böyle bir bağ kurmaz. Ama senden hoşlanıyorsa, onun adına sevinirim. Ve sen de ondan hoşlanıyormuşsun gibi görüldüğüne göre..."

"Bizler yetişkiniz, birbirimizle biraz eğlenmeye hakkımız var." Gerçi eğlenceden de fazlası olmuştu. Akıllara durgunluk veren. Ruh genişliyor. Hayat

değişiyordu. Ve gidecekti. Gitmek zorundaydı.

"Yani sadece eğlence mi?" Ettie'nin ses tonunda Ro'nun okuyamadığı bir şey vardı ama aklının bir köşesinde uyarı zillerinin çalmasına neden olmuştu.

"Birbirimizi birkaç gündür tanıyoruz. Bu yolculuk bittikten sonra birbirimizi bir daha görmeyeceğiz. Daha fazlası olamaz. Can-" Soruyu yarıda kesti. Eğer bunu dile getirirse, umutlu hissetmeye başlayabilirdi ve bu da ruhunu yok eden bir ıstırapla vurulmanın kesin bir yoluydu. Dash'i tutamayacağını biliyorsa, sorun değildi. koruyucu bir bariyer oluşturabilir, onun derisinin altına, kalbinin derinliklerine girmesini engelleyebilirdi.

"Bence istediğin her şeyi yapabilirsin," diye cevapladı Ettie sorulmamış soruyu. "Dash tanıdığım en iyi adamlardan biri. Ve kocaman bir kalbi var. Eğer onu kırarsan... yapma. Sadece kırma. Ondan ne istediğini, ne vermeye hazır olduğunu söyle. Seni şaşırtabilir."

Emniyet kemerlerini çözmelerinin güvenli olduğunu bildiren bir sinyal sesi duyuldu. "Akşam yemeği için sonra buluşalım." Ettie ayağa kalktı ve bu büyüklükteki bir gemide bir kaptan ne yaparsa onu yapmak üzere kokpite yöneldi.

Ro olduğu yerde kaldı, zihni uğulduyordu. Dash'i tutabileceğine kendini inandırmak boşuna bir çabaydı. Öyle olmalıydı. Onun hayatı sistemdeki insanlara çobanlık etmektir. Onun hayatı ise Mars'ta anlaşmalar yapmaktır. Bir kesişme noktası yoktu.

Olabilir mi?

Günün her saatini çalışarak geçirmek zorunda değildi. Ve adam Mars'ın dışındaydı. Biraz kurnazlıkla bir anlaşmaya .

Ama sadece birkaç gündür tanıdığı bir adam için bunu düşünmeye bile değer miydi?

Herhangi bir adam değil. Dash.

Akşam yemeği geldi geçti ama Dash geldiğinde Ro ne diyeceğini bilemedi. Dash ona o açık gözleriyle gülümsedi ve Ro'nun kalbi kırıldı, onu tamamen içine almak istedi. Yemeğini mekanik bir şekilde yedi ve sonrasında temizliğe yardım etti ve işi bittiğinde Dash onu bekliyordu.

"Her şey mi?" diye sordu. "Sen..."

"Daha önce Ettie ile konuştum ve..." ve ne? Ondan hoşlanıyor muydu? Kuzeni bazı şeyleri sorgulamasına mı neden oldu?

"Ettie aşırı korumacı bir dişi. Beni koruyacağını düşünseydi seni kafandan vururdu. Onun için endişelenme. Karışıyor." Elini

ellerini omuzlarına koydu ve alnından öptü. "Uzun bir gün oldu. Hadi biraz uyuyalım."

Doe? Ro konuyu kapattı. Kız kardeşine daha tuhaf şeyler söylemişti. Vücudunun sıcaklığını içine çekmek için ona yaslandı. Bütün gece ona yaslanabilirdi ama yatak vaadi onu harekete geçirmeye yetmişti. Koridorda ilerlediler, ikisi de birbirini bırakmaya pek istekli değildi. Bu çok güzeldi. Birinden hoşlanmadığınızda hep böyle mi olurdu? Ro'nun otuzlu yaşlarına kadar bu soruyu cevaplayamadan gelmiş olması sicili hakkında pek de iyi şeyler söylemiyordu ama olan olmuştu.

Dash'in gemisinin aksine, özel misafir odalarında kalmıyorlardı, bunun yerine mürettebatın bulunduğu koridorun hemen aşağısındaydılar.

Duvarlar ne kadar kalındı?

Dash'in vücudunu kendi vücuduna bastırıldığını hissetmek, kokusunu içine çekmek, hepsi kafasına gidiyordu... ve diğer yerlerine ve ellerini kendine saklayıp saklayamayacağından emin değildi. Neden tutsun ki?

Koridorun sonundaki kapıya geldiklerinde, "İşte geldik," dedi. "Evim güzel evim. En azından bu gecelik." Kapı kayarak açıldı ve küçük bir dolap büyüklüğünde bir oda ortaya çıktı. İki yetişkin ancak sığabiliyordu ve en büyük mobilya parçası yataktı. Bu odanın tek kişilik olduğu belliydi ve iki kişinin yatağa sığması rahat olurdu ama Ro sırtarak Dash'e baktı.

İşe yaramasını sağlarlar.

* * *

Dash nazik bir ördek olmak istemişti. Günün stresi yorucu olmalıydı ve Dünya'ya vardıklarında ve Ro'yu eve götürmek için yarım kıtayı geçmek zorunda kaldıklarında daha da kötü olacaktı. Uykuya, gerçekten dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ve bir gece önce birbirlerine o kadar kapılmışlardı ki, ikisi de yorgunluktan bitap düşmüş olmalıydı.

Şey... belki de öyle olmaları *gerekiyordu* ama kapı arkalarından kapandığında Dash bu anı bekliyormuş gibi görünen bir enerji kaynağı buldu. Müstakbel eşinin yanında durup onun varlığını içine çekerken aleti yarı sertleşmiş ve kanı ısınmıştı.

Arkasına yaslandı ve kalçalarını ona doğru bastırdı. Dash bir inlemeye karşı koymak zorunda kaldı, ama ona sürtünmeye karşı koymadı, ona ne olduğunu gösterdi

ona yaptı.

"Çantalarımız nerede?" diye sordu, sesinde boğuk bir tını vardı.

"Kargo bölümünde. Ettie'de kullanabileceğimiz banyo malzemeleri var." Günün dramına kendini o kadar kaptırmıştı ki, her biri için birer yedek kıyafet almayı unutmuştu ama idare ederlerdi. Sadece bir geceydi.

"Hmm," dedi Ro. "Yani giydiklerimizin uykuda buruşmasını istemeyiz, değil mi? En iyisi şimdi çıkarmak." Adam nabzının üzerine öpücükler kondururken Ro boynunu yana eğdi ve adam onu sabit tutmak için bir elini karnına koyarken nabzının yükseldiğini hissetmesi hoşuna gitti. Kollarında o kadar yumuşaktı ki, onu yatak odasının dışında olduğu gibi çivi gibi sert bir kadınla bağdaştırmak neredeyse zordu, ama onun her yönünü seviyordu. Nasıl sevmesin ki?

Ro onun elinden kurtuldu ve yüzünü ona döndü. Küçük odada fazla uzağa gitmesine gerek yoktu ve Ro hâlâ vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Üstünü çıkarıp pantolonunu indirdi ve bu sırada ayakkabılarını tekmeledi. Kıyafetlerinin kırılmasını engellemekle ilgili itirazlarına rağmen, yatağa uzanmak için iki adım atarken pek de endişeli görünmüyordu. Meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

Sanki Dash'in onun yanında soyunmak için daha fazla teşvike ihtiyacı varmış gibi.

Giysileri üzerinden buharlaşmıştı ya da öyle hissetmişti ve nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama umurunda değildi. Ro oradayken, hazır ve onu beklerken olmazdı.

Onun tadına bakmaya, ona tapmaya ihtiyacı vardı. Ona birlikte neler yapabileceklerini, ne olabileceklerini göstermesi gerekiyordu.

Ayaklarının dibinde diz çöktü ve bacakları ona yer açmak için birbirinden ayrıldı. Bu konuda utangaç değildi ve adam da onun bu yönünü seviyordu. Zevklerinin tadını ve ona ne istediğini sözle ya da hareketle söyleyebilmesini seviyordu. Ve adam onun kalçasını öpmeye başladığında, elleri başına gitti, parmakları saç örgülerinin üzerinde, o ziyafet çekerken onu yerinde tutuyordu. Dili, onun tadını ve çıkardığı küçük sesleri keşfediyordu. Ve büyük olanları. Kadın ona doğru eğildi ve nefes nefese kaldı, bir yandan da daha fazlasını talep ediyordu.

Dash'in siki kaya gibi sertti ve onu okşamak için üçüncü bir ele ihtiyacı vardı ama tüm parçalarını ona zevk vermeye adanmıştı. Beklemek tatlı bir işkence olsa bile bekleyebilirdi.

Parmakları diliyle birleşti ve Ro'nun çıkardığı ses, çevirmeninin başa çıkabileceği herhangi bir dilde değildi. Duvara yaslandı, bir

Elleri onu elinden geldiğince yukarıda tutuyordu ama o zevke gömülüyor, teslim oluyordu ve Dash ona daha fazlasını vermek istiyordu. Nerede olduklarını unutmasını, endişelerini unutmasını, kendisi ve ona verdiği hisler dışında her şeyi unutmasını istiyordu. Ama tam kızın zirveye ulaşmak üzere olduğundan emin olduğu anda geri çekildi, onu kızdırdı ve lanetlemesine neden oldu.

Ama bu sırtarak yapılan bir lanetti. "Tekrar yap," diye okudu. Dash bir cesarete karşı koyamazdı.

Neşe ve zevk dalgalar halinde ondan yayılıyordu ve Dash onun ürettiği güçle bir daha asla uyumaya ihtiyaç duymayacağından emindi. Ettie'nin muhtemelen ne yaptıklarını tam olarak bildiğini, mutluluğu hissedebileceğini uzaktan fark etti ama umursamadı. Neden umursasındı ki?

Bu sefer Dash geri çekilmedi ve Ro haykırdığında, onu zevkten çekip çıkardı, nefesi sakinleşirken vücudunun geri kalanını yalayarak ve öperek ilerledi.

Sikinden sular akıyordu ve kendi kendini serbest bırakması gerekiyordu ama o söyleyene kadar değil. Ya da onu aşağı çekene, ağzını onunkine kapatana ve bacaklarını beline dolayana kadar. Bu onun da okuyabileceği bir işaretti.

Birleştiler, Dash kendini kontrol altında tutmaya çalışarak küçük çaresiz sesler çıkarırken, onun horozu onun sıkı sıcaklığına doğru ilerliyor ve onu inletiyordu. Kız o kadar sıkı, o kadar ıslak ve o kadar ateşliydi ki, Dash çoktan boşalmaya hazırdı ama daha kızın içine yeni oturmuştu ve kendini kontrol edecekti.

Yapardı.

Ama vücudunu hizaya sokmak için bir an hareketsiz durmak zorunda kaldı. Ro sırtarak ona baktı. Neler olduğunu tam olarak biliyordu ve ona karşı kıpırdanarak işi daha da zorlaştırdı.

Yani bu bir oyun muydu? Ona gösterecekti.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve derinlere daldı. Ro'nun gözleri büyüdü ve zevk onu ele geçirirken yüzündeki sırıtış kayboldu. Neredeyse çok fazlaydı, bunu söyleyebilirdi, sadece yeterli ve aşırı arasındaki o sınırdı. Ama o doğru tarafta kalacaktı. Ve ona katılmadan önce tekrar boşalmasını görmeye kararlıydı. Onun çıkardığı o zevk sarhoşu sesleri duymak, kontrolünü kaybetmesini izlemek istiyordu. Bu dünyadaki hiçbir şeye benzemiyordu ve bunu gerçekleştirmek için ruhunu bile satabilirdi.

Ama bu kadar sert bir şeye gerek yoktu. Ve her hamlesiyle onu daha da yaklaştırdı, ta ki kadın adını haykırana ve vücudu onunkinin etrafında dalgalanana, onu sıkıca kavrayana ve onunla birlikte uçurumun kenarına getirene, içine dökülene ve tüm benliğini ona verene kadar.

Bir birleşmenin olması gereken her şeydi ve dilinde ağza alınmayacak kelimeler dolaşıyordu, imkansız olduğunu düşüneceği şeyler, çok erken ortaya çıkan duygular.

Kendini tutabilmek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Her şey olması gerektiği gibi giderse, birlikte geçirecekleri birkaç günleri daha vardı. Bunu henüz ona söyleyemezdi.

Hem arzudan hem de zorunluluktan birbirlerine dolanmışlardı, yatak ikisi için de gerçekten çok küçüktü. Belki de Dash ortak odada ya da yerde uyumayı teklif etmeliydi ama Ro'nun ona sarılma şeklini göz önüne alırsak, bu teklifin elinin tersiyle itileceğini biliyordu. Ve başka bir yerde olmak istiyormuş gibi davranamayacak kadar bencildi.

Bir ton neşe ve yatakta onunla birlikte olan arkadaşı. Bir reilendeer'ın isteyebileceği tek şey buydu. Dash onu daha da yakınına çekti, bırakmak istemiyordu. Enerji dalgalanmasından dolayı ne kadar gergin olduğu göz önüne alındığında uyuyabileceğinden emin değildi ama Ro kollarında gevşerken, kendi göz kapaklarının ağırlaştığını hissedebiliyordu. Ve kısa sürede ona katıldı. Eşine, sevdiği kadına.

Gitmesine izin veremediği kadın.

Chapter Eight

S Eski sevgililer en iyi uyku ilacıydı. En azından Dash ile seks öyleydi. Önceki günün tüm stresine rağmen Ro yataktan fırlamaya ve günü karşılamaya hazırdı. Ya da yanındaki sıcak adama tekrar sokulmaya ve birlikte birkaç saatin daha tadını çıkarın.

Ama birinci seçenek olmak zorundaydı. Yakında Dünya'ya yaklaşacaklardı ve o hazır olmalıydı.

Duş koridorun diğer ucundaydı ve Ro dağınık saçları ve buruşuk giysiler içinde kaçmaya çalışırken yüzünde beliren sırıtışla iyi sikilmiş görüldüğünden emindi. Ama mürettebattan hiçbiri onu görmemişti. Bu onun umurunda değildi. Ettie Dash'le birlikte olduklarını zaten biliyordu ve diğer mürettebatın geldiği gezegende seksin nasıl işlediğinden emin değildi. Pek çok uzaylı insan biyolojisiyle şaşırtıcı derecede uyumluydu ya da o öyle duymuştu ama seksten öğrenen ya da bunun verimsiz olduğunu düşünenler de vardı.

Dash'ten alabileceği tüm iğrenç verimsizlikleri alırdı.

Saçları hâlâ biraz nemli olsa da temizlendiğinde Dash uyanmış ve kıyafetlerini giymişti. Kızın uyandığında yüzünde gördüğünden emin olduğu o tok ifade vardı ve kız kıyafetlerini tekrar yere atıp ona binmek istedi.

Hayır. Daha sonra.

Önceki gece içinde bir şeyler değişmişti. İlk başta bu yolculuk bittiğinde yollarını ayırmak zorunda kalacaklarından emindi ama şimdi bunu hayal bile edemiyordu. En azından *denemek* zorundaydılar. Başka biriyle arası hiç bu kadar iyi olmamıştı ve Dash'ten sırf bu yüzden vazgeçmek

Biraz karmaşık olması korkakların çıkış yolu gibi görünüyordu. Ve Ro korkak değildi.

"Duş bedava," dedi, kendini Dash'in üzerine atmamak için neredeyse duvara yaslanmıştı.

Sanki onun ne hissettiğini çok iyi biliyormuş gibi sırttı ve ayağa kalktığında irileşti. Elinde değildi, odada nefes almak için yeterli alan yoktu. Ve sonsuza kadar orada kalıp kalamayacaklarını merak etti. Adam onun yanağını okşadı, parmakları saçlarının kenarlarıyla oynuyordu. "Teşekkürler." Eğilip onu öptü ve bu nazik bir öpücük değildi.

Ama Ro kendini *daha fazla kaptıramadan, yani daha fazla* kaptıramadan, geri çekildi. "Kahvaltı için mutfakta görüşürüz." Daha fazla öpüşmeden uzaklaştı.

Aşık olmuştu. Tamamen aşık olmuştu. Sırıtmadan duramıyordu ve Dash'i duşa kadar takip edip ne kadar sorun çıkarabileceklerini görmek istedi. Bunun yerine kıyafetlerini giydi ve biraz yiyecek bulmak için mutfığa yöneldi.

Söz verdiği gibi, Jeero protein macununun tadını gerçek bir yiyeceğe benzetmek için bir şeyler yaptı ve Ettie ona bilmiş bir sırıtışla baksa da Ro'ya hiçbir bok vermedi. İyi oldu. Ro seks yapmaktan utanmıyordu. O bir yetişkindi, bu yetişkinlerin *yaptığı* bir şeydi ve kimse özel bir şeymiş gibi davranmak zorunda değildi.

Dash hariç, öyleydi.

Ve onu elinde tutmanın bir yolunu bulacaktı.

Birkaç dakika sonra Dash onlara katıldı ve Dash onun yanında durdu, kolunu ona doladı ve sanki yıllardır yapıyorlarmış gibi herkesin önünde onu öptü.

Bu Ro'nun kızarmasına neden oldu. Önceki erkek arkadaşları başkalarının önünde sevgi gösterisinde bulunma konusunda temkinli davranmışlardı ve o da bu konuda ısrarcı olmamıştı. Şimdi Dash karşısındaydı ve Jeero'nun yaptığı her neyse ondan bir parça alır gibi rahatça ona sahip çıkıyordu. Belki de kızması gerekirdi ama Ro bu kolay yakınlaşmayı sevmişti.

Dash'in her şeyini severdi.

Ettie onlara, "Üç saat içinde Orlando'ya yanaşacağız," diye bilgi verdi. "Biraz turizmle ilgileniyorsanız, en eski insan fırlatma alanlarından birinin hemen yakınında."

Doğru, Florida. Bununla ilgili bir şeyler duymuştu ama Dünya'ya gidecekleri için o kadar mutluydu ki bir an için akli durmuş ve bir sonraki adımı planlamamıştı. "Bir mekik bulmalıyız

Minnesota'ya kadar. Ya da bir çeşit araç. Araba sürmek için hâlâ yeterli zaman olabilir." Sık sık Dünya'nın ne kadar *büyük* olduğunu unutuyordu. Ne kadar kalabalık olduğunu. Mars'taki her şey küçük bir şehir büyüklüğünde bir alanda toplanmıştı. Dünyalaştırma zordu ve yaşam desteği daha da zordu. Ama Dünya'daki yerleşim yerleri her yerdeydi ve hepsi de aralarında saatler ya da günler süren yolculuklarla dağılmıştı.

Ettie ve Dash garip bir bakış attılar, sonra Ettie ve ekibi kalkıp onların yanına gittiler.

"Bu da neydi şimdi?" Ro sordu.

"Ben... bizi oraya götürecek bir yol biliyorum," dedi Dash, alışılmadık bir tereddütle.

"Harika!" Onun temkinliliğine kapılmayacaktı. "Bir de bana sor."

"Gezegene vardığımızda," diye söz verdi. "Sana göstermek daha iyi olur."

Bu çok gizemliydi. Ama henüz onu hayal kırıklığına uğratmamıştı, o yüzden Ro ona bunu verecekti.

Son üç saat hızla geçip gitti ve ne olduğunu anlamadan Ro, atmosferde hızla ilerlerken Dash'in yanındaki koltuğa bağlanmıştı. Gümrükten geçmek ve Dünya gibi bir gezegene girerken yapılması gereken tüm evrak işlerini halletmek iki saat daha sürdü ve Ro sadece işinin bitmesini istiyordu. *Dünya'daydı*. Ailesine o kadar yakındı ki Florida'nın hâlâ sıcak olan havasında ailesinin tadını alabiliyordu. Minnesota'da hava soğuk olacaktı, bunu biliyordu ama umurunda değildi. Paltolar bunun içindi.

Kız kardeşini aramaya çalıştı ama May cevap vermedi. Önemli değildi. Yürümek zorunda kalsa bile başaracaktı.

Dash'in gümrükten geçmesi biraz daha uzun sürdü ve geçtiğinde, ilgileneneğine söz verdiği çantaları yanında değildi.

"Bavullarımıza ihtiyacımız yok mu?"

Sırtındaki küçük çantayı görebilmesi için döndü. "Bizim için birkaç parça kıyafetim var ama geri kalanını kız kardeşine gönderdim. Yolculuğun bu kısmı için hafif seyahat ediyoruz."

"Tamam, şu şifreli kelimeleri açıklayabilir misin?" Sabırlıydı, onu eve götürmenin bir yolunu bulduğunu söylediğinden beri onu sorgulamamıştı ama şimdi Dünya'daydılar ve Ro bazı cevaplar almaya hazırды.

"Burası çok kalabalık," dedi, "gel."

Ve böylece tekrar onu takip etti. Dışarıdaydılar ve hava kararmak üzereydi, güneş ufku altına batmaya hazırlanıyordu. Uzak limanı bir

Her şeyden biraz uzaktı ve hava tuz ve su kokuyordu. Dash onları bir kaldırımdan geçirdi ve sonra toprak bir patika bulup onu takip etti. Eğer ona biraz daha az güvenseydi, kendisini öldüreceğini düşünebilirdi. Ama ona güveniyordu.

Bu yürüyüşün cinayetle sonuçlanmayacağından *neredeyse* emindi.

Ama gökyüzü karardıkça, patika giderek daha sık yeşilliklerle kaplandığından kendini geriye bakışlar atarken buldu.

"Eğer bu ayrıntılı bir seri katil planıysa, intikamımı almanın bir yolunu bulacağım." Bu bir şakaydı. Çoğunlukla.

Dash güldü ve durdu. "Seni asla öldürmeyeceğim," diye söz verdi. Bu muhtemelen bir seri katilin saldırmadan hemen önce söylediği bir şeydi.

"Seni Minnesota'ya söyledim ve götürebilirim." Dash omuzlarını yuvarladı sanki bir yarışa başlamak üzereymiş gibi. "Ama bu biraz alışılmadık bir durum. Lütfen korkmayın."

Meşhur son sözler. Ro ne diyeceğini bilemedi, bu yüzden başını salladı ve her ne yapacaksa yapmasını bekledi.

Dash nedense kıyafetlerini çıkarıp çantasına doldurdu. Ro manzaranın tadını çıkardı ama bu onu daha da meraklandırdı.

Hava parıltılar gibi olana kadar bir an hiçbir şey olmadı. Ro gözlerini kısarak baktı, sanki bu her şeyi koyacakmış gibi. Ama durum daha da kötüleşti. Dash göz açıp kapayıncaya kadar tamamen kayboldu ve sonra onun boşluğunu başka bir şey doldurdu. Bir ren geyiği mi?

Hayır. Ne? Hayır, hayır.

Ro gözlerini kırıştırdı, bir yandan da başını sallıyordu. Dash bir *ren geyiği* miydi? Bu mümkün değildi.

Ama ağzından çıkan şuydu: "Boynuzların nasıl parlıyor?"

Bir anda, çıplak adam geri döndü ve ıslık ıslık parlıyordu. Onu kollarının arasına aldı ve bir *çığlık* atarak etrafında döndürdükten sonra tekrar yere bıraktı ve gün ışığında onu öptü. Ro, aklının büyük bir kısmı hâlâ ren geyiği olayına takılı kalmış olsa da, ona sarıldı ve öpücüğün içine gömüldü.

Daha çok korkuyor olmalı. Ve muhtemelen üzgün. Ama çoğunlukla sadece kafası karışmıştı.

Dash sonunda onu bıraktı ve Ro geri çekildi. "Sen bir uzaylısın." Onun insan olduğundan emindi ama yine de insanlar şekil değiştirmezdi.

"Bize reilendeer denir," diye başını sallayarak cevap verdi. Sırıtarak alnına dokundu ve boynuzlarının - boynuzlarının!/- olması gereken yeri ovuşturdu. "Neşe saçarız ve ren geyiğine dönüşürüz."

"Neşe mi? Yani... bana Noel Baba'nın ren geyiklerinden biri olduğunu mu söylüyorsun?" Bu bir çocuk hikâyesiydi ve insanlar Dünya'dan uzaklaştıkça inandırıcılığı giderek azalıyordu.

Güldü. "Pek sayılmaz, ama belki de efsane buradan geliyordur?" "Bu ren geyikleri uçabiliyor." Bu efsaneyi yıkıyor olmak biraz garip hissettiriyordu.

Bir çocuk hikâyesinin özelliklerini taşıyordu ama Ro parmaklarının ucuyla mantığa tutunuyordu.

"Sizi neden buraya getirdiğimi sanıyorsunuz? Bizi ülkenin öbür ucuna götürebileceğimi söyledim."

"*Uçabiliyor* musun?" Yol boyunca bir yerlerde zihinsel bir çöküş yaşamıştı. Yarı aşık olduğu adamın, onu ülkenin öbür ucuna uçurabileceğini söyleyen sihirli bir uzaylı ren geyiği olmasına imkân yoktu. Hayır, olamazdı. Hiç şansı yoktu. "Peki kırmızı burnun geldiği yerde parlayan boynuzlar var mı? Yolunu aydınlatıyorlar."

Ağzını açtı ve bir an düşündükten sonra kapattı. "Hayır, onlar başka bir şey. Ama açıklanması gereken çok şey var ve kat etmemiz gereken çok fazla gökyüzü var. Benimle misin?"

Deliriyor olabilirdi ama kesinlikle Dünya'daydı. "Beni eve götür, ren geyiği adam."

Chapter Nine

F Sihirli ren geyiği erkek arkadaşının üzerinde yatmak hiç de rahat değildi. Dash'in altından kayışına bakılırsa, onun da bundan pek hoşlandığını sanmıyordu. Rüzgâr esiyordu ama nedense üşümüyordu. Ve sanki mümkün olandan daha hızlı hareket ediyorlarmış gibi, zemini takip edemiyordu. Çünkü belli ki ren geyiğine dönüşebilen bir adam fizik kurallarına uymak zorundaydı. Ya da uymuyordu. Yıldızlar sanki ters yönde koşuyorlarmış gibi başlarının üstünden geçip gidiyordu ve Ro nerede olduklarını bilmeyi diledi. Ve Dash'le konuşabilmeyi diledi. Ama tek yapabildiği ellerini onun kürküne gömmek, bacaklarını

sıkıca kenetlendi ve düşmemesini umdu.

Onun buna izin vermeyeceğinden emindi.

Kalkış yerine kadar taşıdığı çantayı takıyordu ve şaşırtıcı derecede hafifti, sanki gece için kamp yapmaları gerekmeyeceğini düşünmüştü. May'in evine sabah olmadan varmaları gerçekten mümkün müydü?

Dash'in parlayan boynuzları her şeyin mümkün olduğunu söylüyordu.

Uçuşlarına saatler kala elleri ağrıyor, bacakları yanıyordu ve Dash'in de bunu hissediyor olması gerektiğini biliyordu ama onu neyin uçurduğundan emin değildi. Kanatları yok gibiydi. Belki de onun için hiç acı yoktu. Aşağı doğru dalışa geçtiklerinde rüzgâr saçlarını hışırdattı ve Ro daha ne olduğunu anlayamadan yere çakıldılar. Ve birden *donmaya* başladı. Dash'in üzerindeyken onu sıcak tutan bir çeşit büyü olmalıydı ama şimdi soğuk kuzey havası onu ısıtıyor ve titremesine neden oluyordu.

Hava ren geyiği Dash' etrafında parıldadı ve bir an sonra insan versiyonu çıplak ve soğuk bir şekilde önünde durdu. Çantayı itti

Ona doğru yaklaştı ve olabildiğince hızlı bir şekilde kıyafetlerini fırlatarak yırttı. Botlarını çekerken geriye düştü ve küfretti. Ro yapabileceği bir şey olsa yardım ederdi ama Dash'in giysilerini olabildiğince çabuk giydirmek için bir sistemi varmış gibi görünüyordu ve Ro onu yavaşlatacağından endişeliydi. Bunun yerine, Dash onu bir kenara attığı için çantaya uzandı ve bir ceket bulduğunda sessizce *teşekkür* etti. Malzemesi neredeyse içini gösterecek kadar inceydi ama bir şekilde onu ısıtıyordu ve bundan şikâyet edecek değildi. Minnesota'da kış *soğuktu*.

"Tamam, teklif ettiğimde ne kadar uzak olduğunu fark etmemiştim." Dash giyinikti ve Ro'yu kendine çekerek aralarındaki mesafeyi kapattı. "Yeterince sıcak mısın? Ağrın var mı? Dinlenmeye ihtiyacın var mı?"

Üşümüş, yorgun ve ağrılıydı ama yaklaşmış olmalıydılar. "Neredeyse vardık. Değil mi? Lütfen neredeyse vardık de."

Dash onu öptü ve bir saniyeliğine tüm bedensel şikayetleri sustu. Eğer onu şışeleylebilseydi milyonlar kazanabilirdi. Ama onu sadece kendisi için istiyordu. "Neredeyse vardık," dedi Dash ondan ayrıldığında. "Yolun yaklaşık iki kilometre aşağısında ama kız kardeşinin bizi fark etmesini istemedim. Yürüyebliriz ya da bir taksi çağırıp bizi bırakmasını sağlayabilirim."

İki kilometre. Ro bunu uykusunda bile yürüyeblirdi ama sonra nasıl görüneceğini fark etti. Şafak vakti yürüyerek gelmek mi? Yabancı bir adamla? Ve aralarında sadece tek bir sırt çantası mı vardı? Evet, bu daha fazla soruya neden olurdu. "Taksi," dedi Ro.

Yola koyuldular ve taksinin gelmesi için geçen on dakika boyunca birbirlerine sokuldular, sınıksız sarıldılar. Arabaya bindiklerinde araba son derece sıcaktı. Ro asla ayrılmayacaktı. Dash'e "Burası artık benim evim," diye haber verdi. "Ve beni buradan çıkaramazsınız."

Ona gülümsedi ve yavaşça ısınan parmaklarını birbirine geçirdi.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra, iki yüz yıldan daha eski bir evin önünde durdular. İnsanlar uzay uçuşu yapmayı başaramadığından beri Ro'nun ailesine aitti ve May evi çok iyi durumda tutuyordu. Sabahın erken saatlerinde etrafta kimse yoktu ama bir robot araba yolunda bir aşağı bir yukarı gidip gelerek asfalttaki karı temizliyordu. İkinci kat pencerelerinden birinin ışığı yanıyordu ama Ro etrafta hareket eden kimseyi göremiyordu.

Birden gerildi. Eve gitmeye o kadar odaklanmıştı ki, şimdi orada olduğuna göre ne yapması gerektiğini tam olarak bilmiyordu.

May tatil için kalmasına gerçekten izin verecek miydi? Lee onu hatırlayacak mıydı? Tüm bunlar bir başarısızlık mı olacaktı?

Belki de sonsuza kadar takside kalmalı.

Ön kapının dışındaki ışık yandı ve Ro taksiye çekilmesini söyleyemeden kapı açıldı. Kapının eşiğinde pijamaları ve kabarık bornozuyla kız kardeşi durmuş, elini alnına götürmüş onlara bakıyordu.

Şimdi ya da asla.

Ro taksiden indi ve Dash de onu takip etti. Yoldan ön kapıya doğru yürüdüler, kız kardeşi onları bekliyordu, yüzünde çıplak bir şok ifadesi vardı. "Geldin demek."

Ro başını salladı. "Ben buradayım."

"Gerçekten ." May'in yanakları her geçen dakika daha da pembeleşiyordu ve donuyor olmalıydı.

"Gerçekten geldim," diye onayladı. "İçeri girebilir miyiz?"

Kız kardeşi ilk kez Ro'nun yalnız olmadığını fark etmiş gibiydi. "Bu kim?"

"Dash. O benim..." Ona ulaşım aracı demek çok basitti. Peki birlikte geçirdikleri iki gece onu erkek arkadaşı yapar mıydı? Uzun bir aradan sonra "O benimle," diye karar verdi.

May umursamayacak kadar soğuk görünüyordu. Bir adım geri çekildi ve onları içeri buyur etti. "Eşyalarınız nerede? Ve neden bana bugün geleceğini söylemedin? Cumaya kadar burada olmayacağını söylemiştin."

Ro hangi gün olduğundan bile emin değildi. "Karışıklıklar oldu. Planlar değişti. Ve çantalarımız gönderiliyor."

Dash, "Yarın gelmeleri gerekiyor," diye ekledi.

"*Mars'tan mı?*"

"Florida," diye düzeltti. "Dolambaçlı bir gittik."

Ve nedense bu Ro'yu kızdırdı ve içinden kahkahalar yükseldi. Odanın içinde yankılandı ve birilerini uyandıracağından emindi ama tutamadı. Gerçekten de May'lere zamanında varmışlardı! Kız kardeşi onu lanet eve almıştı. Rahatlama o kadar özgürleştiriciydi ki Ro uçabileceğini hissetti.

Bekle, hayır, o gerçekten uçabilen Dash'ti... ve şekil değiştirebilen.

Olamaz, gülmeyi kesmezse bayılacaktı.

Dash bir elini onun sırtına koydu ve ovuşturarak onu o anın içinde toprakladı. Bu durum May'in gözünden kaçmamıştı ama Ro'nun umurunda bile değildi.

"Ro Teyze?" Bir çocuk sesi histerisini bastırđı ve Ro gözlerini silerek başını kaldırdı. Hatırladığından daha büyük olmasına rağmen genç bir çocuk merdivenlerin yanında duruyordu, bir eli tırabzana asılmıştı. Sarkık sarı saçları vardı ve yan yana dursalar Ro'nun omzuna kadar gelebilirdi ama çok zayıftı, sanki büyüme atağına yeni girmiş ve henüz dolmaya vakti olmamış gibiydi. Hâlâ küçük bir çocuktı ama çok hızlı büyüyordu.

"Hey, Lee." Gülümsedi ve duyguları ona saldırırken bile sulanan gözlerini kahkahaya bağlamak istedi. "Buraya gel." Kollarını ardına kadar açtı.

Çocuk odanın öbür ucuna fırladı ve kız ona sıkıca sarıldı. "Bu yıl geleceğini biliyordum," dedi ona, sesi kulağına biraz fazla geliyordu ama umurunda değildi. "Annem bana inanmadı ama sen mektubunda geleceğini söylemiştin."

Yapmıştı. Aylar önce, Lee'nin doğum günü kartında, yıl sonundan önce bunu yapacağına söz vermişti. Ve en azından umudunu yitirmemişti. "Buradayım dostum. Boyun benden uzun olmadan önce seni görmeliydim."

Onun kucağından sıyrıldı ve Dash'e baktı. "Bu senin erkek arkadaşın mı?"

"Lee, hazırlanman gerek. Duş aldın mı?" May, Ro'yu cevap vermekten kurtardı.

Çocuk olduğu yerde sıçradı. "Sen de gelebilirsin!" Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Gelebilirler mi anne? Lütfen?"

"Ro ve Dash yorgun, Lee. Uyumaları gerekiyor. Eminim daha sonra takılmak için zamanları olacaktır." Ro'nun Lee'nin onlardan ne yapmalarını istediğine dair hiçbir fikri yoktu ama May'in onları reddetmesi, ayaklarının yere basmamasına ve Dash'in de en az onun kadar yorgun olmasına rağmen gönüllü olmak istemesine neden oldu.

"Fuarın son günü. Lütfen anne. Richard Amca oyuncakları sevmiyor ve Ro Teyze'yi de uzun zamandır görmedim! Lütfen?" Bunu ancak bir çocuğun başarabileceğı türden bir çaresizlikle söyledi. "Zaten öğlene kadar gitmiyoruz."

"Onu götürebiliriz," diye teklif etti Ro. "Uzun zamandır bir kış panayırına gitmemiştim." Son seferinde perişan olmuştu ama sırf yeğeniyle takılmak için buna değerdı.

May yumuşayınca Lee heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Tamam. Ama Richard amcana söylemelisin."

Biraz daha iyi bir insan olsaydı Ro teklif ederdi ama Rich'le hiç geçinememişlerdi ve şimdi aralarını düzeltmeye çalışmanın zamanı değildi.

Lee amcasına haber vermek için koşarak üst kata çıktı.

"Benim için bir odanız var mı?" Ro sordu. "Bizim için mi?" "Yani biz mi?" May onayladı.

Ro omuz silkti. Uyku ayaklarına dolanmaya başlamıştı ve Lee'yle ayrılma vakti gelmeden önce belki bir iki saat idare edebilirdi.

"Evet," dedi May. "Eski odan. Seks sesleriyle evi uyandırmamaya çalış."

"Ah, evde olmak güzel." Ro, Dash'in kolunu çekiştirdi. "Hadi, eğlenmeye gitmeden önce biraz uyuyalım."

Dash başını kız kardeşine doğru salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum!" Ama Ro çoktan onu çekiştirmeye başlamıştı ve May de mutfığa doğru gidiyordu. Mutlu bir aile buluşması.

Evde olmak... *güzeldi...*

* * *

Dash Dünya'da en son ne zaman uzun süre kaldığını hatırlamıyordu ve bir kış karnavalına gittiğini hiç sanmıyordu. Kış güneşi gökyüzünde şişman bir şekilde asılı duruyor, ayaklarının altındaki donmuş zemini aydınlatıyor ve gökyüzünden tembel kar taneleri düşerken parlıyordu. Satıcılar kakao ve sıcak elma şarabının yanı sıra yetişkinlere uygun içecekler ve bir sirk grubunu doyurmaya yetecek kadar kızarmış yiyecek satıyordu. Lee'ye kızarmış kar tanesi şeklinde bir tatlı aldığında ve ardından bir oyunda ona pelüş bir hayvan kazandığında onun sadakatini ömür boyu kazandığından oldukça emindi.

Ro gülümsemeye devam etti ve etraflarında iyi bir neşe dönüyordu. Tatil neşesi ve tatil eğlencesi havadaydı, ayaklarının üzerinde durmazsa onu sarhoş edebilecek baş döndürücü bir karışımdı, ancak arkadaşının yanında olmak onu topraklanmış tuttu, iyi neşeyi içeri akıttı ve duvarlardan sıçramasına neden olmadan ona enerji verdi.

Etraflarında aileler toplanmıştı, farklı konfigürasyonlarda insanlar kış gününün tadını çıkarıyordu. Karnaval çalışanları bile dağıttıkları içten gülümsemelerden iyi bir ruh hali içinde görünüyorlardı, ancak bu toparlanıp ayrılmak üzere olmalarından kaynaklanıyor olabilirdi.

Çocuk aralarında mekik dokurken, Dash neredeyse Ro ile olan hayatının bu olduğuna inanacaktı. O, eşi ve eğlendirmek için küçük bir çocuk. Daha ne isteyebilirdi ki? Nedeninden emin olmasa da, bu bile umut etmek için çok fazla görünüyordu. Nedense kendi ailesine sahip olmayı hiç hayal etmemişti ve şimdi bunu kavramaya bu kadar yakinken, çok sıkı tutunmanın parmaklarının arasından kayıp gitmesine neden olacağından korkuyordu.

Bunun yerine Ro ellerini birbirine bağladı ve ona yaslandı. "Eğer geri dönüp uyumak istiyorsan, çocukla ben ilgilenebilirim. Dün gecedan sonra yorgun olmalısın."

Öyleydi. Etraflarındaki iyi neşenin ancak dokunmaya başladığı bir şekilde kemiklerine kadar bitkin düşmüştü. Ama anlaşıyordu. Gitmek istemiyordu. Daha önce hiç bu kadar uzağa ya da uzun süre uçmamıştı, hele bir yolcuyla hiç uçmamıştı ama Ro'yu şimdi burada görmek bile buna değdi.

Lee onlardan birkaç metre ötede bir hokkabazı izliyordu. Dışarıda dolaşmaktan hoşlanıyor gibiydi ama onların görüş alanından asla çıkmaması gerektiğini biliyordu. Birkaç dakika sonra geri geldi ve bir kolunu Ro'nun beline doladı. "Geldiğine çok sevindim Ro Teyze. Keşke her yıl burada olabilsen."

Arkadaşının üzüntüsü Dash'e bir sızı gibi saplandı ama yüzünde hiçbir şey belli etmedi. "Burada daha sık olmaya çalışacağım," dedi. "Ama Mars'tan geri dönmek çok zor. Ve kesinlikle daha çok arayacağım. Belki yüz yüze takılamayız ama bu yabancı olmak zorunda olduğumuz anlamına gelmez."

"Anlıyorum," dedi yaşından büyük bir ses tonuyla. "Senin için önemli. Tıpkı büyükbabamınki gibi. Bu yüzden onunla hiç tanışamadım."

Bu sadece Ro'dan yayılan hüznü daha da yoğunlaştırdı. "Gidip şuradaki oyunu denemeye ne dersin?" Dash bir grup insanın bir fırlatma oyununun önünde sıralandığı yeri işaret etti.

"Harika!" Lee koşarak gitti.

Lee duyamayacak kadar uzaklaştığında Ro, "May söylediğinde yeterince kötüydü," dedi. "Ama bunu bir de o çocuktan duymak?" Başını iki yana salladı. "Beni bıçaklasaydı daha kolay olurdu."

"Hikayenin tamamını bilmiyorum olabilirim ama baban her zaman orada değilmiş gibi görünüyor?" Dash devam etmeden önce onay bekledi. "Bu aynı durum değil. O senin yeğenin, çocuğun değil. Ve her yıl geri dönemerseniz bile iletişim halindeydiniz. Onları terk etmedin."

"Annem öldüğünü söyledi." Ro, etraflarındaki karnavalın sesinden neredeyse duyulamayacak kadar sessizdi. Dash onun konuşmak istemeyeceğini bildiği için daha da yaklaştı. "Ben on sekiz yaşındayken, o gittikten sonra öldüğünü ve bu yüzden mesaj ve doğum günü hediyeleri göndermeyi bıraktığını söyledi. Ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu. O benim annemdi, değil mi? Ama Mars'a taşındığımda, bilin bakalım kiminle karşılaştım? Babam, yeni eşim, üç çocuğum, hepsi birlikte mutluydu ve benim kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Aslında babamla konuştum ve tanıştırılmamamın daha iyi olacağını söyledi. Kimsenin kafasını karıştırmak istemedi."

Dash kollarını Ro'ya doladı ve onu kendine çekti. Ro ağlamadı ama nefes alış verişlerini kontrol altına almaya çalışırken titredi. "Peki kız kardeşin bilmiyor mu?" diye sordu.

Ro başını salladı. "Bunun ne yararı olacak ki? Keşke hâlâ onun öldüğünü düşünseydim. En azından o zaman bizi hâlâ sevdiğini düşünürdüm."

Bu kez ağladı ve Dash ona sarıldı, bir yandan da gözlerini oyun sırasının önüne yaklaşan Lee'den ayırmıyordu. "Sence gerçeği bilmek hoşuna gider mi? Bu sadece seni daha iyi anlaması anlamına gelse bile mi?"

Ro geri çekildi ve gözlerini sildi. "Neden ona bu yükü yüklüyorsun?"

"Çünkü bazen paylaşılan yükler işleri kolaylaştırır." Sanki bu bir şeyin kanıtıymış gibi birbirine kenetlenmiş ellerini havaya kaldırdı.

"Böyle şeyler söylemeye devam edersen seni tutmak isteyebilirim." Yüzünde bir gülümsemenin izi vardı.

"Beni istediğin sürece seninim." *Sonsuza kadar, eğer istersen.*

"Başa çıkabileceğinden daha fazlasına imza atıyor olabilirsin," dedi ama parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "Ya bırakmazsam?"

"Ben bir sorun duymuyorum."

Bir çocuğun sevinç çığlığı duyuldu ve Dash ile Ro baktıklarında Lee'nin elinde neredeyse kendisi kadar büyük bir peluş hayvan olduğunu gördüler. Yüzü sevinçle aydınlanmış bir halde hayvanı yerde onlara doğru sürükledi. "Bakın ne kazandım! Gördünüz mü?"

İkisinin de yoktu ama doğruyu söylemenin kimseye faydası olmayacağı anlardan biriydi bu. "Harika iş," dedi Ro. "O şeyi nasıl kaldırıyorsun ki?"

"Ben gerçekten güçlüyüm," diye ısrar etti Lee. "Ama yardıma ihtiyacım olursa sana haber veririm." "Sen de gerçekten zekisin," dedi. Ve o ve Dash el ele yürüdüler.

Lee'nin . Mükemmel bir an.

Chapter Ten

DRo kabul etmek istemese de Ash yüklerin paylaşılması konusunda haklıydı. Bunun yerine, Lee ve onunla birlikte günün tadını çıkarmak ve kendisini bekleyen hiçbir sorun, hiçbir gerilim yokmuş gibi davranmak istiyordu. Fakat

May eve dönmüştü ve çocuğunu kaçıramazlardı.

Dash'i bir çocukla görmek mi? *Vay canına*. Ona aşık olduğunu, onun boynuzları ve diğer özellikleriyle mükemmel bir adam olduğunu biliyordu ama Lee'yle nasıl oynadığını görmek onu Kiki'yle gördüğünden bile daha güzeldi. Çocuklarla doğal bir ilişkisi vardı ve bu ona bir gün harika bir baba olacağını söylüyordu.

Kendini hiç anaç bir tip olarak görmemişti ama Dash'le birlikte? Evet, belki bunu anlayabilirdi. Yine de kendini aşıyordu. Kendini çok ama *çok* aşıyordu. Elbette, uzun vadede bu işin içinde olduğunu söylemişti ama buna gerçekten güvenebilir miydi? Daha birbirlerini tanıyalı bir hafta bile olmamıştı! Çözmeleri gereken çok şey vardı! Ama bir erkek bir kızı güneş sisteminin öbür ucuna götürüp ona karşı *bir şeyler* hissetmiyorsa, ona gizlice büyümlü bir varlık olduğunu göstermezdi.

Eve geri döndüler ve Dash onun elini sıktı. "Ben biraz daha uyuyacağım. İşin bitince bana katılır mısın?"

Başını salladı ve onu öptü. Adam tam oradaydı, neden karşı koysun ki?

May'i bulması biraz zaman aldı. Evin hiçbir yerinde yoktu ve etrafta koşuşturan bir avuç yeğeninden hiçbiri onu gördüğünü hatırlamıyordu. Sonunda Ro soğuşa bir kez daha göğüs gerdi ve kız kardeşini evin arkasındaki ahırda bir çalışma masasında buldu.

bozuk bir robotu dürttü. Ro onun dikkatini çekmek için masaya vurdu ve May başını kaldırıp baktı.

"Biraz meşgulüm. Bu gece daha fazla kar yağarsa ve bu şey çalışmazsa şansımız kalmaz." May'in kafası her zaman mekanik işlere çalışmıştı ve Ro eskiden kız kardeşinin üzerinde çalışabileceği ufak tefek şeyler bulmaktan özel bir zevk alırdı. Şu ana kadar bunu unutmuştu. Bir zamanlar çok yakındılar ama şimdi çok uzakta gibiydiler.

"Lee'yi tek parça halinde geri getirdiğimizi bilmenizi istedim. Şimdi Ark ve Raylee ile oynuyor." Ro, Richard'ın çocuklarına yakın değildi ama evin neşeyle etrafta zıplayan minik bedenlerle dolu olması güzeldi.

"Güzel." May uzun bir metal parçasını robota bastırdı ve kıvılcımlar çıkana kadar dürttü.

Ro yürüyüp gidebilirdi. May konuşma havasında görünmüyordu ve bu konuyu şimdi açmak için bir neden yoktu. Ama ren geyiği haklıydı ve babaları gittiğinden beri May'le birbirlerine karşı soğuk davranıyorlardı. Belki de gerçek yardımcı olabilirdi. Aralarındaki sorunlar daha ne kadar kötüleşebilirdi ki?

"Sana söylemek istediğim bir şey var." Ro yakındaki bir banka yaslandı, tam olarak oturmuyor ya da ayakta durmuyordu, kaçmak zorunda kalırsa sıçramaya hazırdı.

"İşe mi çağrıldın?" Kız kardeşinin sesi sanki bunu bekliyormuş gibiydi.

Ro orada tam bir gün bile kalmamıştı. "Patronuma iznimin tamamını kullanacağımı açıkça belirttim ama bunun için teşekkürler." Başını iki yana salladı. "Biliyor musun-"

"Ne oldu?"

"Babam ölmedi." Söylemeye niyetlendiğinden çok daha az nazik bir şekilde ağzından çıkıverdi ama artık ağzından çıkmıştı. "Mars'ta yaşıyor. Onu gördüm. Hatta onunla bir kez konuştum. Artık yeni bir ailesi var ve o-"

"Hayatından uzak durmamızı istiyor. Biliyorum." May'in yüzünde hiç şok ifadesi yoktu. Robotu dürtmeye devam etti ve Ro'ya zar zor baktı.

Ve şimdi şaşırma sırası Ro'daydı. "*Biliyor musun?*" Babasıyla ilgili bilgiler *yıllardır* içini kemiriyordu ve May biliyor muydu? Bu da ne demek oluyor? "Ne zaman öğrendin? Neden bana söylemedin?"

Bu, kız kardeşinin aletlerini bir kenara bırakıp ona bakmasına neden oldu. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirdim," diye karşılık verdi. "Ama Lee doğduğunda bir mektup gönderdi.

Bana ilk torununu verdiği için teŖekkür etti ve yaptıklarından piŖman olduğunu ama en iyisinin bu olduğunu dűŖündűđünü söyledi." İfadesinde acı vardı ama eskiydi. Ne de olsa buna alışmak için on yılı vardı.

Ro'nun yapması gereken bir seçim vardı. May'in bunu kendisinden kızabilir ya da yoluna devam edebilirdi. Ne de olsa aynı temel sırrı neredeyse o kadar uzun süredir saklıyordu. Ve ikiyüzlü olmamaya çalışıyordu. Çođu zaman. "Onu gördűđümde mutlu görünüyordu. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Sana söylemediğim için özür dilerim. İstedim ki... Bununla uğraşmak zorunda kalmanı istemedim. Onun gibi olmaya, işi aileden üstün tutmaya, seni umursamadığımı dűŖündürmeye meyilli olduğumu biliyorum ama daha iyi olacağım. Daha fazla iletişim halinde olacağım, fırsat buldukça ziyaret etmeye çalışacağım. Lee ve diğer çocuklar için orada olmak istiyorum. Belki nakil konusuna bile bakabilirim-"

"Sen babam deđilsin Rowan. Sana böyle dűŖündürdűđüm için özür dilerim. Geleceđini söylediđinde sana güvenmeliydim."

İkisi de sustu ve baktı. Diğer kız kardeşler kucaklaşabilirdi ama bu alışkanlığı uzun zaman önce bırakmışlardı ve Ro henüz buna hazır olup olmadığını bilmiyordu. "Yani... um..." Gitmeli mi? May'i işine mi bırakmalı?

"Şu anahtarı bana ver." May, sanki Ro kendi başına tanımlayamıyormuş gibi istediği aleti işaret etti.

"İngiliz anahtarının neye benzediğini biliyorum," dedi masadan alıp uzatırken.

May gözlerini devirdi. "Peki o adamla aranızdaki hikâye nedir? Bekâr olduğunu sanıyordum."

"Sen de ben de." Ama Dash hakkında konuşmak babaları hakkında konuşmaktan daha kolaydı ve Ro ona çoğu şeyi anlattı, tüm ren geyiği olayını ve seksle ilgili ayrıntıları dışarıda bıraktı. Bitirdiğinde gülümsemesini engelleyemiyordu ve May ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyordu.

"Yüzünüze böyle bir gülümseme yerleştirebilecekken o adamın gitmesine izin veriyorsanız, delirmişsiniz demektir. Eğer kocamla mutlu olmasaydım, bir kardeşi olup olmadığını sorardım."

"Bir kuzeni var," diye önerdi Ro, "ama onun senin tipin olduğundan emin değilim."

"Velet," diye gözlerini devirdi May. "Tornavidayı bana ver." Bu kez işaret etmedi. Ve Ro yıllar sonra ilk kez kız kardeşiyle güzel bir öğleden sonra geçirdi ve aralarında her şeyin yoluna girebileceğini dűŖünebildi.

Chapter Eleven

He'nin volta atmayı bırakması gerekiyordu ama Ro gittiği sürece Dash daha da endişeleniyordu. Ona kız kardeşine gitmesini söyleyen oydu ama ya işe yaramazsa? Ya yanılıyorsa? Yavaş yavaş, bir Neşe akımı ona doğru yayıldı ve biraz rahatladı. Ro'nun tadını hissedebiliyordu ve bir şeylerin yolunda gitmiş olması gerektiğini biliyordu. Ama ne olduğunu bilmek istiyordu. Her şeyi bilmek istiyordu. Ve ona gerçeği söylemesi gerekiyordu. Vardiyasından beri, boynuzlarının onun için parladığını doğruladığından beri bu konu üzerinde duruyordu. Onun ikinci halini normal karşılamıştı. Peki ya eş bağı ne olacaktı?

Söylediği gibi uzanıp uyumaya çalıştı ama zihni bunun için çok fazla koşuşturuyordu.

Ro onu reddederse ne yapacaktı? Bu bilgiyi kendine saklamalı mıydı? Hiçbir şeyi değiştirmesine gerek yoktu. Kader onları birlikte olmaya zorlamıştı. Bu, kendi kendilerine aşık oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Ya da o aşık olmuştu. Kesinlikle. Ro'nun azmini, kalbini ve baskıyla nasıl başa çıktığını görmüştü ve tüm bunlar onu daha çok sevmesini sağlamıştı. Boynuzlarının parladığını bilmeden önce onu terk etmişti ve eğer öyle olmasaydı, hala burada, onunla birlikte olurdu.

Ama bunu ondan saklayamazdı.

İlişkileri *ilerlerse* -ne zaman- eninde sonunda öğrenecekti. Ya Ettie ağzından kaçıracaktı ya da diğer kuzenlerinden biri. Ve eğer çocukları olursa, onlara bunun ne anlama geldiğini söylemesi gerekecekti. Ayrıca, az önce ona gerçeği paylaşmanın daha iyi olduğunu söylemişti.

Belki de onlar gidene kadar bekleyebilirdi. Bıraksın da tatilin tadını bu sorun olmadan çıkarsın.

"İyi misin?" Dash arkasını döndü. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki Ro'nun içeri girdiğini duymamıştı. Her zamanki gibi iyi görünüyordu. Aslında daha da iyiydi, sanki artık ağır bir yük taşımıyordu.

"İyiyim," dedi, belki biraz fazla hızlı bir şekilde. "Nasıl geçti?"

Ro yatağın üzerine çöktü. "Babam pisliğin teki ama sanırım May'le aramızdaki her şey yoluna girebilir." Yanındaki koltuğa vurdu.

Dash oturdu. "Yani konuşma iyi gitti."

"Beklediğimden daha iyi." Ro ona doğru eğildi. "Ve sadece babam hakkında konuşmadık."

"Öyle mi?" Kız ona karşı o kadar yumuşaktı ki Dash onu kucaklamak ve asla bırakmamak istedi.

"Senin hakkında konuştuk. Ve benden. Ve... şeyler."

"Şeyler." Bu iyi ya da kötü olabilirdi ama ona dokunduğuna göre iyi olmalıydı, değil mi?

Ro onun duyabileceği kadar yüksek sesle yutkundu ama konuştuğunda biraz sessizdi. "Senden hoşlanıyorum, Dash. Son zamanlarda kimseden hoşlanmadığım kadar... yani, hiç hoşlanmadım. Ve bunun yollarımız ayrıldıktan sonra sevgiyle hatırladığımız bir tatil kaçamağı olmasını istemiyorum. Peki bunu nasıl yürüteceğiz?" Başını ona doğru eğdi. "Yani, bunu yürütmek istiyor *musun*?"

"Sen benim !" Bunu söyledikten sonra dondu kaldı, içgüdüleri devreye girdi ve eğer diğer formunda olsaydı koşarak uzaklaşabilirdi. Bir tehditle dişleri ve pençeleriyle yüzleşmeye hazır bir kurt değildi. Ama Rowan bir tehdit değildi ve tepkilerini kontrol altına aldığı anda olduğu yerde kalmayı başardı. "Sen benim eşimsin," diye tekrarladı, biraz daha sakindi. "Bu yüzden boynuzlarım parlıyor. Ve nereye gidersen git, seni takip ederim. Ya da önderlik ederim. Ya da yanında yürürüm. Bu işte birlikte olduğumuz sürece."

"Dostum." Ro kelimeyi denedi. Reddetmedi ama sevinçten havalara da uçmadı. İçeri girdiğinden beri neşesinin seviyesi değişmemişti ama bunu şimdilik iyiye işaret olarak kabul ediyordu. "Bu... bu ne anlama geliyor?"

Artık işin içindeydi ve ilerlemekten başka yolu yoktu. "Ne anlama gelmesini istiyorsak o anlama geliyor. Ben seninle olmak istiyorum, sen de benimle olmak istiyorsun ve belki de evrende birbirimize uygun olduğumuzu düşünen bir güç vardır."

"Sence gerçekten bu kadar basit mi?" Kolunda bir desen çizdi, tanımlayabileceği bir Şey değildi, ama ona dokunmaya devam ettiği sürece umursamadı.

"AŐkın nesi bu kadar karmaşık?"

Bu, onun hareket etmesini sağladı, kalçalarına binene ve her iki omzunda birer eli olana kadar kaydı. "Beni sevdiğini mi söylyorsun?" diye gülümseyerek meydan okudu.

"İstiyorum."

Ro onu kendine doğru çekip dudaklarını müthiş bir öpücükle birbirine yapıŐtırırken etrafına neşe saçıldı. "Bunu geri alamazsın," dedi sonunda hava almaya çıktığında, dudakları Şişmiş ve gözleri biraz sersemlemiŐti. "Seni tutuyorum."

"Ben de seni tutuyorum," diye cevap verdi ve eğilip onu tekrar öptü.

Dışarıda kar yağmaya baŐlarken ve Ro'nun ailesinin sesleri diğer odalardan yankılanırken, o ve eşi uzandılar ve bağlarını bir öpücükle mühürlediler... ve çok daha fazlasıyla. Bu, ikisinin de istediği geleceğe dair bir szdc ve onu elde etmek için kendi yollarını bulacaklardı.

Birlikte.

Trapped with her Alien Mate

Kate Rudolph

Son dakika tatil alışverişı çocuk oyuncacı olmalı...

Mağazaya girerken Jody'nin düşüncesi buydu. Sonra o güne kadar gördüğü en seksi uzaylıyı görür.

Ama sahip olabileceği herhangi bir fantezi, bir sonraki adam yürüdüğünde kesintiye uğradı.

İçinde.

Noel Baba'ya

benziyor.

Kötü Noel Baba.

Ve onu ve diğer müşterileri kilit altında tutmak için şeytani oyuncakları var. Böylece onlara kötü şeyler yapabilecek.

Jody kararlıdır ve seksi uzaylı Aldyn de ona yardım etmeye kararlıdır. Onu.

Ve eğer Kötü Noel Baba'yı yenebilirlerse, ateşli bir Detyen erkeği bulabilir. hayatında ve ağacının altında.

Bölüm 1

Jody

I bunu her yıl yapardı.

Noel alışverişini son dakikaya bıraktım. Bunun kötü bir alışkanlık olduğunu biliyorum. Ve eminim ki ailem hala etrafımda olsaydı, bu konuda bir şeyler söylerlerdi. Tabii ki, üç yaşımdan beri yanımda değillerdi. Üvey ailemin hiçbiri Noel'i pek sevmezdi. Yani kimse

beni dışarı çağırarak.

Bugün okuldaki öğretmen arkadaşlarım için hediyeler ve sınıf için birkaç süs almam gerekiyordu. On dakika içinde mağazaya girip çıktım. Yapabilirdim. Ve eğer şanslıysam, nefret ettiğim tatil şarkılarını dinlememe bile gerek kalmazdı.

Dikkatim dağılmayacaktı. Oh!

Parlak.

Tamam, parıltılarla kaplı ve parlayan ışıklarla aydınlatılmış bir tek boynuzlu ata ihtiyacım *yoktu*. Gerçekten ihtiyacım yoktu. Ve bu benim tarzım değildi.

Ama *çok* parlaktı.

Disiplin.

Bunu okul öncesi çocuklarıma öğretmek zorundaydım. Bunu yapmanın en iyi yolu da örnek olmaktır.

Ama çok parlaktı.

Bakışlarımı tek boynuzlu attan ayırdım ve mağazanın içine baktım. Çok büyüktü. İçinde her şeyden biraz bulunan büyük mağazalardan biriydi.

ve Güneş. Öyle mi? I ihtiyaç kampçılık
Ekipman? Çim Mobilya mı? Yemek malzemeleri?
Yiyecek? Burada bulabilirim. Ama asıl istediğim hediye idi. Mağaza garip bir
şekilde terk edilmiş görünüyordu. Yine de saat biraz geç olmuştu ve
muhtemelen yakında kapanacaklardı. Mağazaya bakmalıyım.
ama kaldıklarında beni kapı dışarı ederlerdi.

O kadar ıssızdı ki bir süre yalnız olduğumu düşündüm. Sonra mağazanın
ortasındaki küçük bankta oturan Noel Baba ve elfini gördüm ve
gülümsemekten kendimi alamadım.

O gerçekten Noel Baba değildi. Noel Baba'ya inanmazdım; daha doğrusu
Noel Baba'ya inandığımı hiç sanmıyorum. Şu anda sadece kırmızı takım
elbiseli bir adama ve yeşil taytlı, kıvrıkcık ayakkabılı bir kadına bakıyordum.

Ama en azından yalnız değildim. Bir koridorda dolaştım, ama binaya
başka birinin girip girmeyeceğini merak ederek kapıya bakmaya devam ettim.
Bu kadar ıssız olması biraz ürkütücüydü. Gözlerim çeşitli hediye vitrinlerinde
geziniyordu ama kapının üzerinde çınlayan zil seslerini duyduğumda, tatil
temalı, neredeyse tanıdığım ama tam olarak tanımadığım bir şarkıydı bu,
başımı çevirip baktım ve ses çıkardığım için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Lanet olsun.

O bir uzaylıydı. Son birkaç yıldır birçoğu kasabaya taşınmaya başlamıştı.
Detyen savaşçıları ortaya çıkıp bizi gezegenimizi yok etmeye çalışan vahşi bir
uzaylıdan koruduğundan beri. Dünya birden bire galaksiler arası bir yer haline
gelmişti. Çok güzeldi.

Ama kapıdaki uzaylı bana savaşçıları düşündürmedi. Bana yatağı
düşündürdü.

Hayır. Artık bunu yapmıyordum. *Bu* uzun zaman önceydi. Çarşıların
arasındaki isimsiz geceler geçmişte kalmıştı ve ben kendi kurallarımı
çığnemeyecektim.

Gözlerimi onun parıltıyan altın teninden ayırmak için olması gerekenden
daha fazla çaba sarf etmem gerekti. Floresan ışıkları altında bile güzel
görünüyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Hantal bir palto giymişti ama
pantolonu o kadar dardı ki kışını hayal gücüne pek az yer bırakacak şekilde
görebiliyordum. Parmaklarım dokunmak için kaşınıyordu.

Bunun yerine, onları cebime sıkıştırdım ve kendimi arkamı dönmeye
zorladım. Kararlılığım saydığım kadarıyla on üç saniye kadar sürdü. Ama
arkama baktığımda gitmişti. Belli ki beni görmemişti.

Ya da ürkek bir okul öncesi öğretmeniyle ilgilenmiyordu. Okul öncesi
öğretmeni olduğumu bildiğinden değil. Ama faremsi şey çıktı. I

değildi.

Noel hediyeleri, kendime hatırlattım. Gir ve çık. Sadece bir şey bul.

Koridorun sonuna kadar gelmişim ve çanlar tekrar çaldığında neredeyse kapıyı tamamen göremeyecek şekilde dönmüştüm. Başımı doğru açıyla eğdim ve başka bir Noel Baba gördüm.

Yoksa öyle miydi?

Hayır, o bir uzaylıydı. Omurgamda bir ürperti belirdi ve o an hissettiğim tiksintiyi görmezden gelmeye çalıştım. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yargılamak hoş değildi. Ama yüzünde hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Şeytani görünüyordu. Şeytani bir Noel Baba'ya benziyordu.

Kocaman kırmızı bir cübbe giyiyordu ve ilk başta Noel Baba şapkası sandığım şey aslında kafasından çıkan bir tür boynuzdu. Devasa beyaz bir sakalı vardı ama biraz dağınıktı ve saçları o kadar kalındı ki gerçekten saç olduğundan emin olamadım. Uzaylı saçı.

O yanımdan geçerken dev bir vitrinin arkasına saklandım. Birkaç metreden daha uzaktaydım, yani beni görmesi mümkün değildi ama kalbim tekledi ve avuçlarım terledi.

Beni görmesini istemedim.

Seksi olmadığı için miydi? O kadar sığ mıydım? Parlak altın tenli bir uzaylı görüyorum ve kollarımı ona dolayıp yatağıma çekmek istiyorum. Onun kadar iyi yapılı olmayan başka bir uzaylı... ve peşimde bir canavar varmış gibi saklanıyorum.

İyi değil.

Sonra gizlenmeye dikkat ederek daha da yakından baktım. Bunlar dış mıydı?

İki koridorun arasından daha geçti ve onları yarım yamalak görebildim.

Evet. Tusks.

Dişlerde yanlış bir şey yoktu. Bazı uzaylılarda vardı. İnsanların dişsiz olması, bunun otomatik olarak kötü bir şey olduğu anlamına gelmiyordu.

Ama beni görebilsin diye mağazanın ortasına doğru yürüyecek değildim. İçimden bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

Sadece hediyeleri bulup oradan çıkmam gerekiyordu. Her şey girecekti. Ya da belki de sadece çıkmam gerekiyordu.

Körü körüne bir sonraki koridora yürüdüm. Çoğunlukla çocuk oyuncakları vardı. Arabalar, uzay mekikleri ve küçük patlayıcılar. Gerçek silahlar değil tabii ki. Çocuklarımdan bazıları bunlara bayılırdı ama hepsine hediye almaya gücüm yetmezdi.

Onlar. Tatilden önceki son gün getirdiğim şekerlerle mutlu olacaklardı.

Belki onları yıldızlar gibi şekillendirirdim. Hoşlarına giderdi.

O reyondan vazgeçmeye hazırdım ki bir kadın çığlığı dükkânı böldü.

Dondum kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. Neler oluyordu? Kötü Uzaylı Noel Baba mıydı? Ya da belki diğer Noel Baba? Ya da ateşli uzaylı? Neler oluyordu?

Daha cesur bir insan bunu anlamak için olaya doğru koşardı. Ya da belki yetkilileri arardı. Donup kalmıştım, elimdeki oyuncağı gerçek bir patlayıcıymış gibi kavramaktan başka bir şey yapamıyordum.

Ne yapacağımı bilemedim.

Kadın tekrar çığlık attı.

Hareket etmek zorundaydım. *Bir şeyler* yapmalıydım. Ama bir adım bile atamadan, bir güç bana rüzgârımı kesecek kadar sert bir şekilde çarptı ve karanlığın beni bütünüyle yutmasıyla yere düştüm.

Bölüm 2

Jody

W Neler oluyordu? Neredeydim ben?
Gözlerim titreyerek açıldı ve alçaktan yere yığıldığıma dair tüm umutlarım yok oldu. kan şeker buharlaştı. Orada oldu bir şey ve ışıklar parladı. Vücudum garip hissediyordu. Sanki olduğum yerde değildim.

olması gerekiyordu.

Bir uzay gemisinde miydim?

Daha önce gezegenden hiç ayrılmamıştım. Anti-yerçekimine maruz kalmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Ama başımı hızlıca çevirdiğimde birkaç dakika önce baktığım oyuncakları gördüm.

Birkaç dakika mıydı? Ne zamandır dışarıdaydım?

Neden bayılmıştım? Hayatımda daha önce hiç bayılmamıştım. Kendimi hasta hissetmiyordum. Kötü Noel Baba bir şey mi yapmıştı?

Kanıtım yoktu. Korkutucu görünmesi dışında bunu düşünmem için bir neden de yoktu. Ama bu şüphe, arkamı dönüp ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerken bir iniltiyi bastırmama neden oldu. Sonuna kadar ayakta durmak istemedim. Midem çalkalanırken ve görüşüm bulanıklaşırken, yapabileceğimden emin değildim. Tekrar düşüp ses çıkarma riskini de göze alamazdım.

Sessiz kalmak zorundaydım.

Bir şeyler dönüyordu. Ne olduğunu bulmalıydım, yoksa bu durumdan kurtuluş yoktu. Ya da belki de düştüğümde başımı çarpmıştım ve şimdi paranoyak sanrılar görüyordum.

Paranoid sanrılardan muzdarip olup olmadığını bilemez miyim? Hayır. Bu yüzden onlara sanrı diyorlar.

Dikkatim dağılıyordu. Sanrılar olsun ya da olmasın, harekete geçmem gerekiyordu, aksi takdirde koridordan asla çıkamayacaktım.

Emeklemek bazı okul öncesi çocuklarımın gösterdiği kadar kolay değildi. Altımdaki zemin sert bir fayans türüydü ve ayaktaiken temiz görünmesine rağmen, şimdi ellerimi üzerine koyduğumda kirli olduğunu anlayabiliyordum.

Ürperdim. İğrenç.

Başımı eğdim. Sonunda koridorun kenarına kadar gelebildim, oradan dışarı bakıp neler olduğunu görebiliyordum. Yere yığılan tek kişi ben miydim? Bu gerçekten sadece benimle ilgili bir şey miydi? Yoksa mağazadaki diğer insanlar da etkilenmiş miydi?

Cevabım hemen geldi.

Sadece ben değildim. İnsan Noel Baba ve yeşil giysili elfi bir tezgâha yaslanmış oturuyorlardı ve dehşete kapılmış görünüyorlardı. Şeytani Noel Baba'nın yüzündeki hain ifadeden bunun nedeni belliydi. Bir şey yapmıştı. Bir şeyler söylüyordu. Atıp tutuyordu. Ama ne dediğini anlayamayacak kadar uzaktaydım. İngilizce konuşup konuşmadığını bile bilmiyordum.

Deri altı çevirmenim yoktu. Pahalıydılar ve günlük hayatımda gerçekten ihtiyacım yoktu. Umarım uzaylının ya kendi çevirmeni vardı ya da İngilizce konuşuyordu. Ve belki de sadece kızgın görünüyordu. Umarım.

Uzaylı sürtük suratını dinlendirmek. Bu bir şeydi. Değil mi?

İnsan Noel Baba'nın ve elfin onun son kükremesinden ürküp kaçışına bakılırsa, uzaylı orospu suratını dinlendirmiyordu.

Lanet olsun. Kimse beni görmeden sürünerek koridora geri döndüm. Ama Kötü Noel Baba'nın tezgâha bir şey vurduğunu görmeden önce değil. Karanlıktı ve elinde tutabileceği kadar küçüktü. Bir iletişim cihazı mı? Yaklaşmadan bilmenin imkânı yok. Ve benim yaklaşmamın imkânı yoktu.

Ama bu bana kendi iletişim cihazımı düşündürdü. Eğer bir şeyler dönüyorsa... bize bir şey yapıyorsa... bizi rehin almak istiyorsa... buradan yardım almam gerekiyordu.

Cebimden iletişim cihazımı çıkardım ve uyandırmak için ekrana bastım. Hiçbir şey olmadı. Tekrar bastım ama yine bir şey olmadı. Sonra belki yanlışlıkla kapanmıştır diye umarak güç düğmesine bastım.

Hala bir şey yok.

Tamamen boş ekran.

Ne oluyor be? Mağazaya girdiğimde tamamen şarj edilmiş olduğunu biliyordum. Şarjımın hiç bitmemesi benim için önemliydi. İşe yaramaz bir iletişim cihazıyla bir yerde mahsur kalma fikrinden nefret ederdim.

Peki neden ölmüştü? Piyasadaki en üst düzey cihaz değildi ama son birkaç yıldır bana iyi hizmet etmişti. Daha önce hiç ölmemişti.

Kötü Noel Baba'nın yaptığı bir şey olabilir mi? Muhtemelen insanların yanında olmadan onları bayılma gücüne sahipti. Aynı şey iletişim cihazları için de geçerli olabilir mi?

Kötü bir düşünce. Bu hiç hoşuma gitmedi. Ve burada daha fazla kalmak istemedim.

Dükkanın girişine doğru gitmek riskli geldi. Ama Kötü Noel Baba'nın durduğu yerden kapıyı göremeyeceğinden emindim. Ayrıca, yüzü kapıya dönüktü ve diğer insanlara bağıırıyordu. Daha da iyisi, kapılar sonuna kadar açık kalmıştı. Açılıp kapanırken fısıldayarak kaydığını bile duymayacaktı. Sadece bir kapı aralığıydı. Oraya ulaşabilirsem dışarı çıkıp yardım çağırabilirim.

Riskliydi. Gerçekten çok riskliydi. Burada olduğumu bilmiyordu. Bir köşeye kıvrılıp kalabilir, belki arkasına saklanabileceğim bir pano bulabilir ve işler daha da kötüleşmeden gitmesini umabilirdim.

Bu beni kurtarırdı. Belki de. Tabii Kötü Noel Baba etrafta aramaya başlamazsa. Eninde sonunda aramak zorunda kalacaktı. Mağaza, sadece insan Noel Baba ve elfinin orada olduğunu varsaymak için çok büyüktü.

Peki ya diğer uzaylı?

Nereye gittiğini bilmiyordum. Kötü Noel Baba'yı gördüğümde de onu görmemiştim. Birlikte mi çalışıyorlardı?

Bunu düşünmek için bir nedenim yoktu. Uzaylı olmaları arkadaş oldukları anlamına gelmiyordu.

Peki o uzaylıyı bulabilir miyim? Bana yardım edebilir miydi? Benimle saklanabilir mi?

Ben bir korkaktım. Rehin tutulan en az iki kişi vardı. Rehin tutulduklarını sanıyordum. Ve ben burada saklanmayı ve başlarına ne gelecekse gelmesine izin vermeyi düşünüyordum.

Hiç iyi değil. Bunu onlara yapamazdım. Yardım almalıydım. Bunu yapabilecek durumdaydım.

Bu da ön kapıdan çıkmam gerektiği anlamına geliyordu. Eminim binada başka çıkışlar da vardır. Teslimatlar için bir arka yol ve belki de bir çalışan girişi olmalıydı. Ama köşeye sıkışmıştım. Süründüğüm yerde sadece birkaç koridor vardı ve mağazanın geri kalanına ulaşmak istiyorsam Kötü Noel Baba'nın durduğu o merkezi alana gitmem gerekiyordu.

Tek kaçış seçeneğim ön kapıydı. Denemek zorundaydım.

Öncekinden daha da yavaş süründüm. Eğer bu benim tek kaçış şansımса bunu mahvedemezdim. Kötü Noel Baba'nın beni görmesini istemiyordum. Ama aynı zamanda insan Noel Baba'nın ya da elfin de beni görmesini istemiyordum. Beni satacaklarını sanmıyordum. Korkmuş görünüyordlardı. Ama yanlışlıkla beni ele verebilirlerdi.

Koridorun kenarına kadar geldim ve durmak zorunda kaldım. İşler burada tehlikeli bir hal aldı. Girişle aramda birkaç vitrin vardı. Onları siper olarak kullanabilirdim. Onları Şeytani Uzaylı Noel Baba ile arama koyabilirdim. Bunun yeterli olacağını ummalıyım.

Hızlı hareket etmek istedim. Ayağa kalkıp kapıya doğru koşmak istedim. Ama böyle bir hız dikkatleri üzerime çekerti. Dikkat çekmeyi göze alamazdım.

Bu yüzden yavaş hareket ettim. Acı verecek kadar yavaş. O kadar yavaştı ki damarlarımdaki kan akışını hissedebiliyordum. Nabzımın her atışı davul sesi gibi geliyordu. Ama kapıya ulaştım. Dışarıdan esen soğuk rüzgârı neredeyse üzerimde hissediyordum.

Neden hissedemiyorum? Hissedebilmeliydim.

Açıklığa doğru süründüm ama eşiği geçmeden bedenim bir tür dirençle karşılaştı. Bu bir kapı değildi. Orada kapı yoktu.

Bir çeşit güç alanıydı. Tekrar denedim, kendimi açıklığa doğru fırlattım. Ama hiçbir şey olmadı. Acımadı ama geçemedim.

Bu kötüydü. Çok, çok kötüydü. Açıktaydım ve eğer Şeytani Uzaylı Noel Baba bana doğru bakarsa beni görebilirdi. Koridora doğru geri çekildim. Bir şey kapıyı kapalı tutuyordu. Ya da daha doğrusu, kapının önünde bir güç alanı tutuyordu. Bu çok ama *çok* kötüydü.

Ve bunun Kötü Uzaylı Noel Baba'nın elindeki cihazla bir ilgisi olduğuna dair bir his vardı içimde. Ya da belki başka bir cihazı vardı. Belki de elindeki cihaz daha da kötü bir amaca hizmet ediyordu. Açıkça işe yaramayan bir amaca.

Görünüşe göre, bir insanın arızalı uzaktan kumandalı bir cihaz karşısında hissettiği hayal kırıklığı, türü ne olursa olsun aynıydı.

"Çelimsiz insan, ağlıyor musun? Korkuyor musun?" Sesi midemi bulandırmaya yetti. Sesi yavru köpeklerle işkence etmekten bir dakika uzaktaymış gibi geliyordu.

"Benim adım Jeff." Bu insan Noel Baba olmalıydı. Jeff. Jeff korkmuş gibiydi, sesi titriyordu. Ona yardım etmek istedim ama olduğum yerde donup kalmıştım. "Ve o da Wendy," diye devam etti, korkusunun bir kısmı kabadayılığa dönüşmüştü. "Biz cılız değiliz. Ne yapıyorsunuz siz? Bırak bizi gidelim."

Şeytani Noel Baba küçük bir kahkaha attı. Omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi gönderdi. "Kardeşim için haraç olacaksın. Daha önce hiç görmediği bir ziyafet çekecek. Aileme onur getireceğim." Bu açıklamayı yaparken sesi yükseldi, neredeyse kulaklarımı acıtacak kadar yüksekti.

"Bizi yiyecek misin?" Wendy sordu.

Bunu yaptığına sevindim. Çünkü *haraç* ve *ziyafet*, hepimizi rehin tutan kötü görünümlü bir uzaylıdan duymak istediğim kelimeler değildi.

Şeytani Uzaylı Noel Baba cevap vermedi. Harika. Bileklerim ve dizlerim ağrımaya başlamıştı. Ne kadar zamandır süründüğümü bilmiyordum. Saatler gibi gelmişti. Muhtemelen iki dakika olmuştu.

Buraya Noel hediyesi almaya gelmiştim. Nasıl oldu da Kötü Uzaylı Noel Baba tarafından rehin alındım?

Ne yapacaktım ki? O sadece bir adamdı. Herhangi bir özel gücü varmış gibi görünmüyordu. Hepimizi bayıltması dışında. Ama bunun psişik bir güç mü olduğunu yoksa bir tür alet mi kullandığını bilmiyordum.

Eğer teslim olursam, belki Jeff ve Wendy'ye yardım edebilir ve Kötü Uzaylı Noel Baba'yı birlikte alt edebilirdik. Üç metre boyunda, dişleri ve kafasından çıkan dev bir boynuzu olan uzaylı.

Evet. Bu işe yaramayacaktı.

Ama bizi kardeşine nasıl götürecekti? Bizi kaçırmak istiyor gibiydi. Bir uzay gemisi mi geliyordu? Bir çeşit mekik mi? Ya da belki bizi ışınlamak istiyordu.

Bu iyi değildi. Bunların hiçbiri iyi değildi. Ama ışınlayıcı kullanıyorsa, kimse başımızın dertte olduğunu anlamadan ortadan kaybolurduk. En azından bir mekik buraya biraz dikkat çekebilirdi.

Hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Düşünemiyordum. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyordu ve her an ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum.

dakika. Güzel bir ağlayıcı değildim. Smkl, soluk soluğa ve pek de hoş görünmeyen bir sürü başka şey vardı. En kötüsü de kesinlikle dikkatleri üzerime çekecektim. Bunu yapmak istemiyordum. Gizli kalmalıydım.

Yardım almam gerekiyordu. Bir şekilde.

Düşünmeye alışıyordum. Bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Ama daha bir şey yapamadan bir el ağzımın etrafına dolandı, dehşet dolu nefesimi yutmamı sağladı ve beni koridorun derinliklerine çekti.

Bölüm 3

Aldyn

D*enya.* Dükkâna ilk girdiğimde ona yeterince bakamadım ama yaklaştığımda tanıdığımı hissettim.

Dostum.

Tüm dünyalarda, tüm galaksilerde hayatımı kurtarabilecek tek kişi. Tabii ki bu hayat birkaç dakika öncesine kadar bu kadar acil bir tehlike altında değildi. Bizi tuzağa düşüren uzaylının ne tür bir araç kullandığını bilmiyordum ama bu hiç hoşuma gitmemişti. Yirmi sekiz yıl boyunca pek çok şey görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim.

Tam olarak değil.

Güç alanı mı? Elbette. Işınlayıcılar? Tabii ki. Ama insanları uzaktan bayıltabilecek bir tür alet? Hayır. Bu tamamen farklı bir şeydi. Ve bundan hoşlanmadım. Ona şüpheyle yaklaşmanın bir faydası yoktu. Bu adam bize zarar vermek istiyordu.

Ama henüz benim denya'mı yakalayamamıştı.

Hayır, kollarımdaydı. Titriyordu. Titriyordu. Korkmuştu ve hepsi benim hatamdı.

İçimden utanç akıyordu. Ama gitmesine izin verirsem çılgılık atacağından ve dükkândan çıkmanın bir yolunu bulamadan ikimizi de ele vereceğinden korkuyordum. Vücudunun bana yaslanmasından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Adını öğrenmek zorundaydım. Çok şey mi istemiştim? Çok güzeldi. İnsandı. Koyu kahverengi gözleri ve bir başlıkla gizlenmiş siyah saçları vardı. Boştaki elim uzanıp başlığı çıkararak ipeksi saç tellerini serbest bırakırken kendime engel olamadım. Sanki kendilerine ait bir hayatları varmış gibi parmaklarımın etrafında dolanıyorlardı.

Yatağıma uzanmasını istedim.

Ama şimdi bunu düşünemezdim. Bu kadar tehlikedeyken olmazdı. Bizi esir tutan uzaylı her an bizi bulabilecekken olmazdı. Gitmesine izin verirsem çığılık atar mı? Bu karmaşadan kurtulmama yardım edecek miydi?

O benim eşimdi. Onun yetenekli olduğına güveniyordum. Hiçbir eşim bu kadar kolay pes etmezdi. Bir Detyen'le çiftleşmek için belli bir içsel güç gerekirdi. Bizim de kendi sorunlarımız vardı.

Bu sorunların çoğı çiftleşme ile çözüldü. Ama o henüz bunu bilmiyordu. O bir insandı.

İnsanların bizim eşimiz olabilmesi bir mucizeydi. Benim türüm, Detyenler, bunu ancak son birkaç yılda öğrenebilmişti. Ama halkımın çoğunun Dünya'ya akın etmesinin nedeni buydu.

Buraya taşındığımdan beri geçen iki yıl içinde en ufak bir takdir bile görmemiştim. Umudumu yitirmeye başlamıştım.

İçinde bulunduğum vahim duruma rağmen, şu anda hissedebildiğim tek şey umuttu.

Ama önce benimle çalışması gerekiyordu. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydık. Bizi esir tutan uzaylının kurbanı olmamızı istemiyordum.

Adını öğrenmek istedim.

"Çığılık atma."

Bölüm 4

Jody

Heli sıcaktı. Neden buna odaklanıyordum? Koridora geri düştük ve Kötü Noel Baba duyacak diye çok korktum. Birkaç saniye boyunca orada yattık, ağır ağır nefes aldık. O sırada Arkamdaki yabancı bir fırın gibiydi. Başka bir zaman olsa içine gömülmek isterdim. Tenini tenimde hissetmek için. Ama bugün değil.

Şimdi olmaz.

"Sessiz ol," dedi, dudakları kulağıma degecek ve beni titretecek kadar yakındı. "Bizi yakalamasını istemeyiz."

Hayır, hayır yapmadık. Bu uzaylının benim tarafımda olduğunu bilmek beni mutlu ediyordu. Ya da en azından Kötü Noel Baba'nın tarafında değildi. Buna bir zafer diyebilirdim. Şimdilik.

Beni bıraktı, elini ağzımdan çekti ve aramızda biraz boşluk bıraktı. Arkamı döndüm ve ona iyice baktım.

Daha önce dükkâna girdiğimde gördüğüm bakışlar onun hakkını vermiyordu. Teni altın sarısı parlıyordu ve üzerinde kışlık bir palto olmasına rağmen boynunun etrafındaki koyu renkli işaretler dikkatimi çekmişti. Gözleri koyu renkti, dudakları dolgundu.

Tanrım, tadı nasıl olurdu?

Şimdi olmaz, beyin. Zamanı değildi. Asla zamanı olmayacaktı. Bir krizin ortasındaydık ve bu adamı tanı mıyordum. Ve ben tanımadığım adamlarla yatmazdım.

Artık değil.

Hayatımın o dönemini düşünmek hoşuma gitmiyordu. Gecelerimin çoğunu yabancıların yataklarında geçirmemin üzerinden birkaç yıl geçmişti. Artık daha iyiydim. Kendime daha fazla saygı duymaya başlamıştım. Bu kadar yakınima davet ettiğim bir insan için gerçekten bir şeyler *hissetmeye* kararlıyım.

Ya da en azından bilmek. Bazen de ilk isimlerini.

Ama eski kendine zarar verme eğilimlerimi ya da ekstra uzun bir kuraklık dönemini düşünmek istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bunları düşünmek, Kötü Uzaylı Noel Baba bizi yakalarsa ne olacağından daha iyiydi.

Bu adamla yatağa atlayacak değildim. Yatağa ihtiyacımız yoktu. Ve bu kadar büyük bir mağazada, muhtemelen bir tane bulabilirdik. O vitrinlerin arka tarafta olduğuna emindim.

Hayır. Uslu durmalıydım. Disipline ihtiyacım vardı. Bir krizin içindeydik. Neden dikkatim bu kadar dağınıktı?

Muhtemelen ateşli bir adamı düşünmek, bizi rehin alıp *haraca* dönüştürmeye çalışan uzaylıyı düşünmekten daha iyiydi.

"Kimsin sen?" diye sordum. "Hikâyeniz nedir?" Noel müziği konuşmalarımızı bastıracak kadar yüksek sesle çalıyordu ama ben yine de fısıldadım. Kötü Noel Baba'nın süper duyma yetisi olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

O da fısıltıyla karşılık verdi. Hâlâ yakınımdaydı ama artık bana tutunmuyordu. Bunu özlemiştim. "Ben Aldyn. Detyen, gördüğüm kadarıyla merak ediyorsun. O adam tarafından rehin tutulduğum için pek mutlu olduğumu söyleyemem." Yüzünü buruşturdu ve sanki Kötü Noel Baba'nın mesafesini koruyup korumadığını kontrol ediyormuş gibi koridora baktı.

Detyen. Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bir süre önce Dünya'da ortaya çıktıklarında onları araştırdığımı hatırlıyorum. Onlarla ilgili *bir şey* vardı. *Garip* bir şey. Beni üzmüştü. Ama şu anda hatırlayamıyorum. Ve gizli bir gücü yoksa, muhtemelen bunun bir önemi yoktu. "Ben Jody. İnsanım. Lazer gözlerin var mı?"

Aldyn bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı. Hayır. İki kafası olan uzaylılar vardı. Bana daha da tuhafmışım gibi bakıyordu. "Hayır. Lazer göz yok," dedi yavaşça, ne istediğimi anladığından emin olmak istercesine kelimeleri seslendirerek.

Harika. Ateşli uzaylı Aldyn deli olduğumu düşünecekti. Bu ilişkiye tam olarak böyle başlamak istemezdim. Bir ilişki içinde olduğumuzdan değil. Aklımı çukurdan uzak tutmalıydım.

"Kötü Noel Baba'nın bizi kardeşi için haraç olarak istediğini söylediğini duydum." Aldyn'in bunu duyup duymadığını bilmiyordum ve paylaşmak için iyi bir bilgi gibi görünüyordu. "Bunun ne anlama geldiğinden pek emin değilim. Ama kulağa iyi gelmiyor."

Aldyn'in gözlerinin bir anlığına kırmızıya döndüğüne yemin edebilirdim ama bu bir ışık oyunu olmalıydı. Çok geçmeden tekrar siyaha döndüler. "Hayır," diye onayladı. "Kulağa iyi gelmiyor. Kötü Noel Baba mı?" Sırıttı.

Duruma rağmen sırtışı bulaşıcıydı. Ben de bir anlığına da olsa gülümseyince kalbim hafıfledi. "Noel Baba'yı biliyor musun?" Ne kadar zamandır bu gezegende olduğunu ve geleneklerimizi bilip bilmediğini bilemezdim. Ama başını salladı. "Şeytani Noel Baba'ya benziyor. Gerçek Noel Baba'nın insanları kaçıracığını ya da bizi rehin tutacağını sanmıyorum."

Aldyn sanki gülmesini engelleyen tek şey buymuş gibi bir eliyle ağzını kapattı.

İçimde sıcak bir şeyler kabardı. Şimdi flört etme zamanı *değildi*. Ama onu güldürebilmek hoşuma gidiyordu. Belki bu iş bittiğinde... Evet, önce dışarı çıkmaya odaklanmamız gerekiyordu. Bunun ne kadar kimse bilemezdi. Yapıp yapamayacağımızı bile. "Bir şey kapıyı engelliyor," diye ekledim. "Dışarı çıkmaya çalıştım ama başaramadım."

"Gördüm." Az önceki neşesi kaybolmuştu ve ciddi görünüyordu. "Sanırım bizi götürebilmek için bir gemiye portal açmaya çalışıyor. Görünüşe göre verici bozulmuş, bizi şimdilik bu gezegende tutan tek şey de bu."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Elbette, ışınlanma hakkında bir şeyler düşünmüştüm ama bu konuda gerçekten hiçbir şey bilmiyordum. Her gün karşılaştığım bir şey değildi.

"Şu tezgâha vurduğu alet." Dükkânın ortasına doğru başını salladı ama hareket etmeye çalışmadı. "Bir tür portal aktarıcısına . Buradaki en iyi şansımız o şeyi ondan uzaklaştırmak. O zaman bizi binanın içinde tutmak için ne yaptığını anlayabiliriz."

Aklıma başka bir fikir geldi. "Ya da önce bina meselesini çözebiliriz," diye önerdim. "Bizi ele geçiremezse tam olarak ışınlayamaz." Bunu önerdiğim için bile kendimi biraz kötü hissettim. İyi Noel Baba ve elf Wendy'nin, ben ve Aldyn dışarı çıkarsak kaçma şansları yoktu. Ama yardım çağırmaya gidebilirdik. Onları öylece terk edemezdik.

"Bu da işe yarar," diye kabul etti Aldyn ama o kadar hevesli görünmüyordu. Belki de gizliden gizliye kahramanlık içgüdüleri vardı.

Bana dikkatle bakıyordu. Ve sadece bu durumdan kurtulabilecek tek iki kişi olduğumuzu kabul eden bir şekilde değil. Beni yemek istiyormuş gibi bakıyordu. Ama iyi anlamda. Artık çok fazla düşünmemeye çalıştığım şekilde. Vücudumu aydınlatan ve onu kendime çekip yakalanmadan önce ne yapabileceğimizi görmek istememe neden olan şekilde.

Çok kötü bir fikirdi. Tek kaçış şansımızı, bir uzaylı için yanıp tutuşarak ve Noel oyuncakları reyonunda öpüşerek riske atamazdım. Bazı standartlarım olmalıydı.

Ama lanet olsun, onlara göre yaşadı.

Eğer bundan sağ çıkarsam, onu öpecektim.

Tabii bir karısı, kocası ya da bir düzine ortağı falan yoksa. Ama Aldyn'in hayatı hakkında ateşli olduğu ve ona ihtiyacım olduğu gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyordum. Bu, şu anda olup biten diğer her şey hakkında bildiğimden çok daha fazlaydı. Ve oturup beklemekten yorulmaya başlamıştım. "Peki," dedim. "Ne yapacağız?"

Bölüm 5

Jody

M Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bizi ele vereceğinden emindim. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Kötü Noel Baba bizi tuzağa düşürmüştü ve Aldyn yanımdayken bile nasıl yardım edeceğini göremiyordum.

Ne yapabiliriz ki?

Kaçmaya çalıştık, sanırım. Bu bizim tek şansımızdı. Oradan çıkmamız gerekiyordu. Yardım bulmalıydık. Kötü Noel Baba'nın biz dönmeden Jeff ya da Wendy'ye bir şey yapmamasını ummalıydık. Kardeşi için iyi durumda olmamızı istiyordu, yani bu da bir şeydi.

Sanırım.

Yine de hoşuma . Ama ne yapmamız gerekiyordu?

Planımız başka bir çıkış yolu bulmaktı. İlk başta bunu denemeye istekli değildim. Aldyn ve benim oturduğumuz mağaza bölümü biraz izole edilmişti. Farklı bir çıkış bulmak için koridorlardan gizlice geçemezdik. Kötü Noel Baba'nın bizi görebileceği mağazanın ana bölümüne çıkma riskini göze almamız gerekiyordu. Hızlı olmalıydık. Ve Jeff ile Wendy'nin bizi ele vermemesini ummalıydık.

Ayağa kalkmadan önce Aldyn uzun bir süre bana baktı. Yüzünde söylenmemiş sözler vardı. Ama onları okuyamadım. Belki de konuştuğu uzaylı dilindeydiler.

Ya da belki de ben sadece durumu okuyordum.

Bir arada kaldık. Ayrılmak daha fazla yere bakmamızı sağlayabilirdi ama çok riskli geldi. İş o raddeye gelirse, ikimiz birlikte

Şeytani Uzaylı Noel Baba. *Eğer* başka numaraları yoksa. Bu büyük bir ihtimaldi. Oyuncaklarından biriyle bizi çoktan bayıltmıştı ve görünüşe göre vericiyi çalıştırdığı anda bizi ışınlatabiliyordu. Aldyn ve benim eşleşebileceğimizi sanmıyordum. Ama denemek zorundaydık.

Aldyn ve ben harekete geçtik. Ellerim titriyordu ve onları ceplerime soktum. Bedenimi kontrol edemediğim için yanlışlıkla bir şeyleri devirecek değildim. En uzak koridorun kenarına vardık ve bu kez şans bizden yanaydı. Kötü Noel Baba, Jeff ve Wendy'ye bakıyordu ve bize hiç dikkat etmiyordu.

"Sen zayıfsın," dedi Şeytani Noel Baba saf şeytani bir sesle Jeff'e. "Önemsiz bir insansın. Sevdiğin kadını bile kurtaramazsın."

Wendy'nin nefesi kesildi ve ben bile şaşkınlığı hissettim. "J-Jeff?" Biraz kekeleyerek çıkmıştı. Devam etmemiz gerektiğini bilmeme rağmen başka tarafa bakamadım. Aldyn bileğimden tuttu ve beni mağazanın derinliklerine doğru çekti. Onları hâlâ duyabiliyordum.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Zamanı hiç doğru gelmedi." Jeff'in sesi acı dolu geliyordu; incinmiş miydi yoksa bu ifşaattan mı kaynaklanıyordu bilemiyordum.

Şeytani Noel Baba tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Siz insanlar zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Ben size bir iyilik yapıyorum."

"Bunu nereden biliyorsun ki?" Wendy sordu.

Homurdandı. "Siz insanların ne kadar küçük zihinleri var. Konuşmayı reddettiğiniz gerçekleri görebiliyorum. Benden hiçbir şey saklayamazsınız."

Titredim. Bu gerçekten hoşuma *gitmedi*. Söylenmemiş gerçekler mi? Bende onlardan birkaç tane daha vardı. Ve Kötü Noel Baba'nın kimin yaramaz kimin iyi olduğunu bu şekilde anlayabilmesi hiç hoşuma *gitmedi*.

Noel Baba efsaneleri onun türünden mi geliyordu? O sadece kötülerden biri miydi? Yoksa Noel Baba hep kötü müydü? Bu konuda endişelenecek vaktim yoktu. Yola devam etmeliydik.

Aldyn ve ben mağazanın o izole bölümünden çıktıktan sonra daha özgürce hareket edebildik. Ayakkabılarımın sert zeminde çıkardığı her gıcırtının farkında olarak onu takip ettim. Kötü Noel Baba bunu duymuş muydu? Bizim için geliyor muydu? Lütfen hayır.

Ama bir şeyler duymuş olmalı. Ya da bir şekilde hissetmiş. Bizi göremiyorsa o söylenmemiş gerçekleri söyleyebilir miydi?

Bir kargaşa çıkardı ve bize doğru gelmeye başladı. Aldyn kolumdan sertçe çekerek beni şimdiye kadar gördüğüm en küçük oyukta yanına sıkıştırdı.

Gördüm. İki kişi sığmamalıydı. Birbirimize yaslanmak zorunda kaldığımıza bakılırsa, gerçekten de sığmıyordu. Ama gölgeler bizi mağazanın geri kalanından büyük ölçüde gizliyordu. Ve oyuğun yapılış biçimine bakılırsa, sanki mağazanın fazladan envanter tutmak için kullandığı küçük bir saklanma yeriymiş gibi, Kötü Noel Baba bizi ancak açtıkça tam olarak doğruysa görebilecekti.

Aldyn'in vücudu *çok* iyi hissettiriyordu.

Panik konuşuyor olmalıydı. Yapmamam gerektiğini bildiğim şekillerde tepki vermeme neden oluyordu. Ama elimde olmadan ona daha da yaslandım. Ve boğuk bir inilti çıkardığında, vücudum sanki yanıyormuş gibi ısındı.

Bu onun siki miydi?

Elini karnıma bastırmak için dolaştırdı, sanki beni yerimde tutuyormuş gibi. Sayılması için biraz daha yukarı ya da biraz daha aşağı gitmesi gerekiyordu. Ama yapamazdık. Kötü Uzaylı Noel Baba'dan saklanırken ve bir mağazada rehin tutulurken olmazdı.

Oyukta bir gölge belirdi ve nefesimi tuttum. Bir saniye geçti. Ve sonra bir tane daha. Ve sonra gölge kayboldu.

O gitmişti.

Ama birkaç dakika daha oyukta kaldık. Dışarı çıktığımızda bizi görmeyeceğinden emin olmalıydık. Şansımız bu kadar dayanmıştı ama daha fazla dayanacağını sanmıyordum. Bir kapı bulmamız gerekiyordu.

Güvende olduğumuzdan emin olduğumuzda, oyuğun dışına dikkatli adımlarla çıktık. Kötü Noel Baba hiçbir yerde görünmüyordu. Rahat bir nefes aldım ve bir şekilde ağırlığımı değiştirdim. Bunu yaptığımın farkında bile değildim. Ama kalçam vitrinlerden birine sürtündü ve büyük bir kutu yere yuvarlandı.

Bir bomba kadar gürültülüydü. Ve şok dalgası beni geriye doğru uçurabilirdi.

Tabii ki gerçek bir şok dalgası yoktu. Bu sadece zihnimin her şeyi berbat ettiğini bilmesiydi. Aldyn ve ben koşmaya başladık. Artık gizlenmenin bir faydası yoktu. Kötü Noel Baba bizi bulacakken olmazdı.

Aynı yöne doğru yola çıktık. Ayaklarımız yere vuruyor ve ciğerlerim kabarıyordu. Koşucu değildim. Ama yapabileceğimi bilmediğim bir dayanıklılık derinliği bulmuştum. Aldyn bir dönüş yaptı ama ben düz koşmaya devam ettim. Umarım bu Kötü Noel Baba'nın ikimizi de bulamayacağı anlamına geliyordu. Aldyn'i bulmasını istemiyordum. Beni bulmasını daha da az istiyordum. Kapı neredeydi? Sadece kapıyı bulmam gerekiyordu.

"İstediğın kadar kaç," diye alay etti Kötü Noel Baba. "Geçidim bu dükkânda yaşayan her şeyi emecek. İstesenez de istemesenez de kardeşimin haracı olacaksınız."

Kaçış yok. Tam düşündüğümüz gibi. Lanet olsun.

Daha fazla koşamazdım. Titriyordum ve zar zor nefes alabiliyordum. Saklanmam gerekiyordu. O oyuklardan birini daha buldum ve girebildiğim kadar içeri girdim. Belki de Kötü Noel Baba haklıydı ve ışınlayıcısı çalıştığında beni içine çekecekti. Ama beni aramayı bırakırsa, en azından kaçmayı deneyebilir ve dışarıdan yardım alabilirdim.

Umuyordum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, ayak sesleri koridorda yankılandı ve gölgesi oyuktan geçti. Ama bu kez bana sarılacak Aldyn yoktu. Şimdiye kadar bana ne kadar rahatlık verdiğini fark etmemiştim. Gölge yanımdan geçti ve ben bir nefes verdim. Beni görmemişti. Güvende değildim.

Ama yeterince güvendeydim. Bunu çok erken düşündüm.

Bir el oyuğa uzandı ve gömleğimi tutarak beni dışarı çekti.

Bölüm 6

Aldyn

W Jody burada mıydı?

Bir dönüş yaptım ve aniden yanımda değildi. Kalbim bana geri dönmem için bağırdı. Oradaki benim arkadaşımdı. O yardıma ihtiyacı vardı. Ama yakalanırsam onun işine yaramazdım.

Esirimiz, Jody'nin deyimiyle Kötü Noel Baba, benimle alay etmeye başladı. Onu engelledim. Onu dinlemenin bir faydası yoktu. Sadece onun pençesinden uzak durmalıyım. İşler çirkinleşmeden önce yardım almanın, hepimizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım.

Kimi kandırıyordum ki? İşler zaten çirkinleşmişti.

Ama daha da kötüleşebilirler. *Her zaman* daha kötüye gidebilirler. Ana koridordan uzak durmaya dikkat ederek bir dönüş daha yaptım. Kötü Noel Baba'nın beni görmesini ve esir grubuna katmasını istemiyordum.

Telsizim çalışmadı. Ama mağazanın duvarına gömülü iletişim cihazları vardı. Belki kablolar dışarı çıkar.

Denemeye değerci.

Bir tane buldum. Ekranı çatlamıştı ve yanındaki sayı tuşu daha iyi günler görmüştü. Ama buraya estetiğini değerlendirmek için gelmemiştim.

Düğmeye bastığımda makine açıldı ve neredeyse bir sevinç sesi çıkaracaktım. Neredeyse. Son saniyede ağzımı kapattım. Aptalca bir hatanın yoluna çıkmasına izin vermeyecektim.

İletişim ekranı bir şifre istedi. Sayı yazabileceğim bir şey olduğunu düşündüm. Birkaç numara denedim, en yüksek olanı seçtim.

Önce pedin üzerindeki yıpranmış rakamları. Ama hiçbir şey olmadı.

Çaresizlikten sıfır tuşuna kadar bastım. Başarılı oldum!

Ama hemen anlaşıldı ki, Şeytan Noel Baba benim iletişimimi bozmak için her ne kullanıyorsa, duvardaki iletişimi de etkiliyordu. Sinyal yoktu. Yine de bir arama yapmayı denedim, ama bağlanamadı.

Bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim. Denya'm için geri mi dönecektim? Onu Kötü Noel Baba'nın pençelerine bırakamazdım. Ve kolumda bir silah vardı, ya da tam olarak kolumda değil. Ama onun göremeyeceği bir silahım vardı.

Tam olarak eğitilmiş bir dövüşçü değildim. Ve Kötü Noel Baba büyüktü.

Ama üç insan vardı. Birlikte çalışırsak onu alt edebiliriz. Blaster'ı ya da başka bir silahı olmadığı sürece. Ya da lazer gözleri. Jody'nin yaptığı öneriye gülümsedim.

Eşim zeki bir kadındı ve içinde ortaya çıkmaya hazır bir mizah duygusu olduğunu söyleyebilirdim. Hayatlarımız için korku içinde saklanmadığımız zaman ne söyleyeceğini öğrenmek istiyordum. O zaman kim olacağını öğrenmek istiyordum.

Ama bu bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Mağazanın arka tarafına yaklaşıyordum. bir çıkış olduğundan oldukça emindim. Güç alanının orayı kapatıp kapatmayacağını bilmiyordum. Sadece çıkışları mı, pencereleri mi yoksa tüm binayı mı kapladığını bilmiyordum. Öğreneceğimi düşündüm. Başka ne seçeneğim vardı ki?

Binanın dışına çıktığımda yardım bulabilirdim. Bir iletişim cihazı bulup polisi arayabilirim. Buna bir son verebilirlerdi. Şeytani Noel Baba ile başa çıkmak için fazlasıyla donanımlıydılar.

Bu bir plandı. Hatta bazılarının iyi bir plandı. Ama sonra her şey çöktü ve yandı.

Jody haykırdı.

Kötü Noel Baba onu ele geçirmişti. Ve sıradaki beni alacaktı.

Bölüm 7

Jody

I onunla savaşmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama Kötü Noel Baba güçlüydü. Bacaklarım sert zeminde çırpınıyordu ve tutunacak hiçbir şey yoktu. Direnmenin hiçbir yolu yoktu.

Siktir. Siktir. Siktir. *Siktir.*

Beni mağazanın ortasına kadar çekti ve Jeff ile Wendy'nin yanına, kabaca yere bıraktı. Nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalıştım. Çıldırarak üzüldüm. Ama onun bunu görmesini istemiyordum. Benim üzerimde böyle bir güce sahip olmasını istemiyordum. Daha önce de felaketlerle uğraşmışım - küçük çocuklar kaos canavarlarıdır ve yıllardır onlarla çalışıyordum. Ama yaralı çocuklar ve anlattıkları korkunç hikâyeler, kötü uzaylılardan tamamen farklı bir konuydu.

Ama okuldaki çocuklarım için sakın kalmalıydım. Onlara geri dönebileceğimi ummalıydım. Ve Aldyn'i ele vermediğimi ummalıydım. Şeytani Noel Baba üzerimde yükseliyordu ve bu kadar yakından sadece dişleri değil, azı dişleri de olduğunu görebiliyordum. Ne kadar keskin olduklarını bilmek istemezdim.

Bir daha asla hiçbir çocuğa Noel Baba hikâyesi anlatmayacaktım. Aklıma gelen adam *o olacakken* olmazdı.

"Dışarıda bir tek sen mi varsın?" diye sordu.

Dudaklarım titredi ve zorlukla nefes alabildim ama elimden geldiğince kararlı bir şekilde "Evet" dedim.

Kötü Noel Baba kaşlarını çatı. Yalan söylediğimi biliyordu. Anlatılmamış gerçekleri bilme gücüydü bu. Belki de çok kötü bir yalancıydım. Ve sonra bir şey yaptı

Daha da kötüsü. Sırıttı. Ve bu kanımı dondurdu. "Yalnız değilsin. Oh, hayır. Bundan daha iyisi var. Sen *özelsin*."

Bunu söyleme şeklinden nefret ediyordum. Ben özel değildim.

Ben sadece yetim bir kızdım ve sonunda iyi biri oldum. Yani, bir kadın. Ama artık bunun için endişelenmiyordum. Sonunda hayatımı düzene sokmuş ve ne yapmam gerektiğini bulmuştum. Ama bu beni özel yapmıyordu. Sadece beni bir insan yapıyordu. Ona vurmak istedim. Ama o kocaman ve benden yüksekti ve ona vurmak beni sadece incitecekti.

Hayır, teşekkür ederim.

Bana özel diyerek ne demek istediğini sormadım. Ona bu zevki tattırmak istemedim. Ama merak ettim. Daha önce kimsenin bana özel dediğini sanmıyorum. En azından öyle demek istememişlerdi.

Aldyn'in saklı kalmasını umuyordum. Buradan çıkmak için tek şansımız oydu. Eğer bir şeye inansaydım o anda dua ederdim.

Kötü Noel Baba Aldyn'i aramak için koridorlara doğru geri döndü. Zihnimin hemen kenarında garip bir farkındalık vardı. Aldyn olduğuna yemin edebilirdim. Ama bu garip ve imkânsızdı. Elbette farkındalığım, duygularım o anda yükselmişti. Aslında Aldyn'i *hissedemiyordum*. Sadece hissedebildiğimi sanıyordum.

Bu hüsnükuruntu idi.

"Kardeşim kaç tane haraç getirdiğimi bilmiyor," diye bağırdı Kötü Noel Baba koridorlara doğru. "Onu öldürebilirim ve asla bilmek zorunda kalmaz. Üç haraç da dört haraç kadar iyidir. Gerçi bunu yaparsam uzun süre dayanamazsın, değil mi?"

Neden bahsediyordu? Bu soruya kendimi o kadar kaptırmıştım ki beni öldürmekle tehdit ettiğini fark etmedim bile.

Ama şu anda bunun için endişelenmeyecektim. Onu durduramazdım. Ve onun beni öldürmek istediğini düşünmüyordum. Ya da belki sadece çok güçlü bir inkâr duygum vardı. Elimden geldiğince buna tutunmaya çalışacaktım.

Ama ben ölürsem Aldyn neden uzun süre dayanamasın? Bu ikimizi de tehdit etmenin dolaylı bir yolu muydu?

"Eşinin nefes almaya devam etmesini istiyorsan kendini göster." Şeytani Noel Baba'nın ses tonu bunu açıkça ortaya koyuyordu: saklanma zamanı sona ermişti.

Dostum mu? Neden bahsediyordu? Kimin arkadaşı? *Benim mi*? Aldyn'in mi? Adamı tanı mıyordum bile! Kimsenin eşi değildim.

Aldyn'in saklanacak kadar akıllı olduğunu umuyordum. Kendini açığa çıkaracak kadar aptal olamazdı. Değil mi? Kötü Noel Baba ya öldürecekti

Ben olsam da olmasam da. Kimseye karşı koz olmak istemedim. *Lütfen aptal olma.*

O aptaldı.

Bilincimin kıyısındaki o farkındalık bana olacakları tam da olmadan önce söylüyordu. Aldyn beklediğimden çok daha uzaktaki bir koridordan çıktı. Neredeyse mağazanın arka tarafındaydı. Kaçabilirdi. Tabii kapı açılırsa. Elleri yukarıdaydı ve yavaşça hareket etti. Bana bakıyordu ve mağazanın öbür ucundan bile bakışlarının sıcaklığını ruhumda hissedebiliyordum. Bu biraz sinir bozucuydu. Önce Kötü Noel Baba özel olduğumu söyledi. Sonra Aldyn bana gerçekten öyleymişim gibi baktı.

. Olamazdım. Ama buna *neredeyse* inanabilirdim. Aldyn

Kötü Noel Baba'ya, "Ona zarar verme," dedi.

"Hepinizin iyi durumda olmasını istiyorum. Mükemmel haraçlar olacaksınız." Yere yığıldım. Bu ses hiç hoşuma gitmemişti.

Bölüm 8

Aldyn

O Kendimi teslim ettiğimde, Kötü Noel Baba benimle ilgilenmiyor gibiydi. Beni Jody ve diğer iki insanın yanına itti ve sonra cihaza geri döndü. Şimdi daha yakından bakabiliyorum, Işınlanma vericisi olduğundan emindim.

Ama neden işe yaramıyordu?

Cihazlar hakkında birkaç şey biliyordum. Honora İstasyonu'nda epey zaman geçirmiştım ve bir uzay istasyonunda yaşayan herkes bozuk teknolojinin nasıl tamir edileceğini öğrenmek zorundaydı. İyileşme umudu kalmayana kadar her şeyi çalışır hale getirmek zorundaydık.

Şimdi ona yakın olduğum için kapılardan neden geçemediğimize dair bir fikrim vardı. Yanındaki tezgâhın üzerinde başka bir cihaz duruyordu. Bu, elinde tuttuğundan daha büyüktü ve içinden kırılğan görünümlü bir anten çıkıyordu. Muhtemelen güç alanına güç veren şey buydu.

Kötü Noel Baba henüz fark etmemiş gibi görünse de, geçidin açılmasını engelleyen şeyin bu olduğundan oldukça emindim.

Tüm sinyalleri bozuyordu. Eğer bunu anladıysa, bizim için hiç umut yoktu. Bu yüzden onu daha önce durdurmak zorundaydık.

Jody titriyordu. Hiç düşünmeden ona doğru eğildim ve kolumu ona doladım. Bana sokuldu. Bu sahip olabileceklerimizin sadece bir ipucuydu ve ben daha fazlasını istiyordum. Kötü kalpli tutsağımızın onun benim eşim olmasıyla ilgili söylediklerini sormasını bekledim.

Hiçbir şey söylemedi.

Bir yanım ona söylemem gerektiğini düşünüyordu. Bu onun hayatıydı. Benim de. Bilmeye hakkı vardı. Ama burada sıkışıp kalmışken onu bu bilgiyle endişelendirmek oldukça faydasız olurdu. Özgür olur olmaz, kendime söz verdim, ona anlatacaktım. Denya bağını ve onunla birlikte gelen her şeyi açıklayacaktım. Ama o zamana kadar değil. Ona kur yapılmasını hak ediyordu. Burada kur yapamazdım.

"Kendinden vazgeçmemeliydin," dedi, fısıltıdan öteye geçmeyen bir sesle. Ama benden uzaklaşmadı.

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Tamamen taktiksel bir bakış açısıyla, muhtemelen haklıydı. Bu insanların yanında rehin tutulurken yardım etmek için yapabileceğim şey, dükkândan çıkarsam yapabileceğimden çok daha azdı. Ama onu öldürecekti. Ve bunun olmasına izin veremezdim.

"Bundan kurtulacağız," dedim kendime tam olarak hissettiremediğim bir güvenle.

"Bundan emin misin?" Yüzünde inançsız bir ifadeyle bana baktı.

Onu öpmek istedim. Gözlerindeki meydan okuma ve dudaklarının kıvrımıyla adeta bana meydan okuyordu. Bu benim tek şansım olabilirdi.

Ama böyle düşünceler hepimizi öldürtür. Ve buradan çıkmayı başaracaktık.

"Eminim ," dedim sahte bir güvenle. "Sessizlik!" diye bağırdı bizi esir alan kişi.

Çenemi kapattım. Elimizde yapabileceğimiz bir şey olana kadar onu daha fazla üzmenin bir anlamı yoktu. Bundan kurtulmanın bir yolu.

Diğer iki insana, Jeff ve Wendy'ye baktım. Jeff garip bir şekilde giyinmişti, bir nevi bizi esir alan insana benziyordu. Uzun kırmızı bir paltosu ve sahte beyaz bir sakalı vardı. Ellerin arasında kırmızı bir şapka tutuyordu. Elinin parmak eklemleri beyazlaşmıştı. Acı çekiyor gibi görünüyordu. Ama ben herhangi bir yara görmedim. Yeşil beyaz şapkasının altında kısa kesilmiş siyah saçları olan yeşil giysili kadın Wendy, sanki o da acısını hissediyormuş gibi ellerini Jeff'in koluna koymuş, hafifçe dinlendiriyordu. Jeff'in gözleri önce onu yakalayana, sonra da bana kaydı. Sessizce bir soru mu sormaya çalışıyordu yoksa sadece tetikte mi duruyordu bilmiyordum.

Ne diyebilirdik ki? Bir plana ihtiyacımız vardı. Bu gecenin tek buydu. Planlar yapmak. Onları çöpe atmak. Yeni planlar yapmak. Yakalanmak.

Bundan sonra bir daha asla alışveriş yapmadım.

Jody'ye daha da sıkı sarıldım. Çaresizlik üzerime çökmüştü. Ellerimde saklı bir sır vardı, bu insanların hiçbirinin boy ölçüşemeyeceği bir silah. Ama bizi esir alanın hangi türden olduğunu bilmiyordum. Onun da benimki gibi gizli bir silahı olup olmadığını bilmiyordum. Yaklaşırsam beni parçalara ayırabilir miydi? Bir blaster'ı var mıydı?

Kanım ısındı ve onunla savaşmak istedim. Bu insanları savunmak ve onları buradan çıkarmak istedim. Her neredeyse, bu adamın kardeşi için haraç haline getirilmeden önce hepimizin güvende olmasını istiyordum. Ama bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

Daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı.

Kötü Noel Baba sinirli bir şekilde bağırды ve tezgâhtaki bir şeyi yere düşürdü. Koridorlardan birine doğru ilerleyip kendi kendine mırıldanmadan önce bize ters ters baktı. Kelimeleri çıkaramadım. Muhtemelen hareketsiz kalmamızı istiyordu. Muhtemelen ayağa kalkmaya cesaret eden herkesi dövecekti.

Umurumda değildi. Neler olduğunu anlamak ve buradan çıkmak için tek şansımız bu olabilirdi. Ayağa kalktım.

Harekete geçme zamanı gelmişti.

Bölüm 9

Jody

I Aldyn'e oturması için tıslamak istedi. Öldürülmeye mi çalışıyordu? Kötü Noel Baba o kadar uzağa gitmemişti. Her an geri dönebilirdi. Ne oluyor lan?

Aldyn ne düşündüğümü anlamış gibiydi ve sadece birkaç saniye sonra bize geri döndü. Tam zamanında. Kötü Noel Baba geri geldi ve tezgâhtan bir cihaz aldı ve biraz ileride ev onarım ekipmanlarıyla dolu başka bir reyona giderken onu da yanında götürdü.

Belki de son birkaç dakikadır uğraştığı cihazı tamir etmek istiyordu? Bilmiyordum. Ama bir şeyler bulmaya çalışabileceğimiz kadar uzakta olduğu için mutluydum.

Beni öldürmekle tehdit etmişti. Farkına varışım o kadar hızlı oldu ki, oturuyor olmasaydım yere düşebilirdim. Ellerim titremeye başladı ve onları yumruk haline getirerek bir nebze olsun kontrol sağlamaya çalıştım ama bunu yaptığımda dişlerim takırdamaya başladı.

O orospu çocuğu beni öldürmekle tehdit etmişti.

Hepimizi öldürecekti. Bu haraç olayı ne anlama geliyorsa, öldürülmemiz ya da köleleştirilmemiz için bizi kardeşine mi gönderiyordu, bilmiyordum. Öğrenmek de istemiyordum. Bu gerçekleşmeden önce buradan gitmeliydik. Biz dört kişiydik ve o da bir kişiydi. Korkmuş olmamız önemli değildi. Güçlü olmak zorundaydık.

Aldyn tekrar yanıma oturdu ve kolunu tekrar bana doladı. Bu kadar iyi hissettirmesinden neredeyse nefret ediyordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlıktı bu.

hatırlıyorum. Elbette, daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Belki de bu yüzdendi.

Ama zihnimin küçük bir kısmı hâlâ Kötü Noel Baba'nın Aldyn'in eşi olduğumu söylediği gerçeğine takılmıştı.

Aldyn'e bunun ne anlama geldiğini sormak dilimin ucundaydı. O da oradaydı. Bilmek zorundaydı. Ama ya kötü bir şeyse? Ya beni bu hale getiren bir şeyse... Bunu çok fazla düşünemiyordum. Ya iyi bir şey değilse?

Hayır. Buradan çıkmak için birlikte çalışmıştık. Bunu ona daha sonra sorabilirim. Özgür olduğumuzda. Şimdi buna takılıp kalamazdık. Eğer takılırsak, kaybolurduk.

"Bir fikri olan var mı?" diye sordum. Sessiz olmalıydım, Kötü Noel Baba'nın beni duymayacağı kadar sessiz. Ama Jeff, Wendy ve Aldyn'in duyabileceği kadar yüksek sesle. Kötü Noel Baba her an geri gelebilirdi.

Aldyn, "Kapılardan çıkabilmemiz için güç alanını kaldırmamız gerekiyor," dedi.

Hadi canım. "*Bunu* nasıl yapacağımıza dair bir fikrin var mı?" diye sordum. Laf sokmak için zaman yoktu ve sözlerimi ısırđığım için kendime küfretmek istedim. Üretken olmak zorundaydık.

Aldyn çenesini kapalı tuttu.

Harika.

Wendy, "Dörde bir çok da kötü bir oran değil," dedi. Onun acımasızlığını takdir ettim ve kabul ettim. Kötü Noel Baba'nın ne tür bir silahı olduğunu bilmiyordum. Belli ki bizi bayıltabilecek bir şeyi vardı. Ama şarj edilmesi gerekiyor muydu yoksa canımız sıkıldığında onu kullanabilir miydi bilmiyordum. Özellikle de öğrenmek istemiyordum. Ama onu aceleye getirmek tek seçeneğimiz olabilirdi.

Jeff oturduğu yerde kaydı ve bir inilti çıkardı. Çoğunlukla boğazının arkasında takılıp kalmıştı ama acı çekiyormuş gibi geliyordu.

"İyi misin?" Belli ki iyi değildi. Ama endişesi bir anda ortaya çıktı. Jeff'in dudakları çenesini sıkmaktan bembeyaz ve alnında boncuk boncuk ter vardı. Hiç kan görmemiştim. Ama bu her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Jeff tekrar kımıldadı ve ayağını birkaç santim yana sürükledi. Bu sefer daha da yüksek sesle inledi ve Wendy'nin elini kendi eliyle sıkmak için uzandı. "Bizi yanlış düştüm," diye nefes nefese kaldı Jeff. "Sanırım bileğimi kırdım."

Hay sikeyim. Tamam. Bu habere takılıp kalamazdım. Kötü bir haberdi. bir ihtimal birden üçe bir oldu. Yine de fena değil. Ama Jeff'i savunmaya devam etmeliydik. Aptal kırık bilek.

"Başka yaran var mı?" Sormak zorundaydım. Kötü Noel Baba'nın geri gelmesinin ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki? O zamana kadar öğrenebildiklerimizi öğrenmeliydik.

Neyse ki Wendy ve Aldyn iyi görünüyordu, ben de öyleydim. "Birimiz kaçabilir," diye önerdim. "Güç alanını bozmanın bir yolunu bulup yardım çağırmaya gidebiliriz." En güvenli seçenek bu olabilirdi. Diğer ikisi Kötü Noel Baba'nın dikkatini dağıtabilirdi.

"Jeff'i terk etmiyorum," dedi

Wendy. Bunu tahmin edebilirdim.

"Seni burada bırakamam," dedi Aldyn, bana korkutucu bir şiddetle bakarak. Evet, şu eş meselesi hakkında *gerçekten* konuşmamız gerekecekti.

Geriye ben kaldım. "Sanırım hızlı koşmam gerekecek," dedim. Aldyn'i terk etmeyi sorun etmemeli miydim? Kaçmak istemem beni kötü bir insan mı yapıyordu? Onu terk ediyormuşum gibi değildi. Yardım almaya gidiyordum. Aldyn ne yapılacağı konusunda en bilgili kişi görünüyordu, ben de ona baktım. "Güç alanını nasıl indirebileceğimize dair bir fikrin var mı?" Kötü Noel Baba'nın geri dönmemiş olmasını umarak onun yanından geçip gittim. Gelmemişti.

Aldyn endişeliydi. Belki de sadece gitmemi istemiyordu. Ya da belki başka bir şey vardı. "Sanırım yanına aldığı antenli büyük cihaz, güç alanını yaratan şey o. Onu yok edersek ya da kapatırsak, güç alanı aşağı iner ve mağazadan çıkabilirsiniz. Ama..." Şimdi Kötü Noel Baba'nın bize doğru gelip gelmediğine bakma sırası ondaydı. Hâlâ gelmiyordu. Aldyn sesini alçalttı ve söyleyeceklerini duyabilmek için hepimiz ona doğru eğilmek zorunda kaldık. "Sanırım portalının çalışmamasına neden olan şey güç alanı cihazı. Cihaz düştüğü anda portal açılacak ve kardeşinin olduğu yere çekileceğiz. Yani dışarı çıkarsan, yardım geldiğinde burada olmayabiliriz."

Çifte lanet.

Yere yığıldım. "Yani kaçmak bir seçenek *değil*." Onları orada bırakıp bir portalın içine çekilmelerine ve galaksinin öbür ucunda yardımın onları asla bulamayacağı bir yere sürüklenmelerine izin vermeyecektim.

"Savaşabiliriz," diye önerdi Aldyn. "Bence bu bizim en iyi şansımız."

Bu bizim tek şansımızdı. Ama Kötü Noel Baba çok büyüktü ve mutlaka bir numarası vardı. İnsanlara zarar verecekti. Ve ben onların güvenliğinden sorumlu hissediyordum. Belki bu adil değildi. Belki de doğru değildi. Ama yaptım. Muhtemelen içimdeki öğretmenden kaynaklanıyordu. "Herhangi bir öneriniz var mı?" diye sordum.

Aldyn kararlı görünüyordu. "Onu buraya getirmeliyiz. Sonra da geçit açıcıyı ve güç alanı cihazını almamız gerekiyor. Ve ikisini de yok etmeliyiz."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Bölüm 10

Aldyn

I bir savaşçı değildim. Kimse bana savaşçı demezdi. Evde buna ihtiyaç yoktu ve kendimi hiçbir zaman şiddet yanlısı bir tip olarak görmemiştim.

Ama dördümüz arasında en iyi seçenek bendim. Özellikle de silahı olan tek kişi ben olduğum için, geri çekilebilir penelerim. Kazanmak zorundaydım. Ya da en azından Jody ve Wendy'nin yapmaları gerekeni yapmalarına yetecek kadar dayanmalıydım.

Esirimizin dikkatini dağıtmak zorundaydım.

Derimin altında yaşayan penelerim dışarı çıkmak için kaşınıyordu ama onları tutmak zorundaydım. şeytani Noel Baba'nın çok geç olmadan bana bakmasını istemiyordum.

Yanımıza gelmesini sağlamak için bir kargaşa başlatmamız, çirkin bir şey yapmamız gerekeceğini düşündük. Ama sonunda kendi başına geri geldi.

Sonra tek yapmam gereken ayağa kalkmaktı. Bir şey söylememi beklemedi. Başlamıştı.

Bana saldırdı, dövüşe hazırdı. Beni diğerlerinin yanına geri itmeye hazırdı.

Ama bu sefer hazırđım, adım atmaya niyetim yoktu. şimdi savaşma zamanıydı.

Geri ittim ve o kadar şaşırdı ki dövüşmeyi hatırlamadan önce iki adım geri düştü. Ve benim aksime, o bir dövüşüydü. Tüm vücudumu ağrıtacak kadar güçlü bir yumrukla beni omzumdan yakaladı. Bir iniltiyi bastırdım. Bir yumruk yüzünden ağlamayacaktım.

Ama acıdı.

Ahh.

Kötü Noel Baba'da hem güç alanı jeneratörü hem de geçidi açacak cihaz vardı. İkisini de Jody ve Wendy'ye götürmem ya da en azından onları bırakmasını sağlamam gerekiyordu. Sonra Jody ve Wendy onları yok etmek için ellerinden geleni yapacaklardı. Her birimiz kendi rolümüzü oynayacaktık.

Jeff fazla bir şey yapamayacak kadar yaralıydı, bu yüzden sadece yoldan uzak durmaya çalışmak zorundaydı.

Geçit açma cihazı Kötü Noel Baba'nın elindeydi. Yaklaştığında pençelerimi açtım ve derisinde gezdirdim. Beklediğimden daha kalındı, deri gibiydi ve geçmesi zordu. Ama tam isabet ettirmiş olmalıydım. Parmakları kasıldı ve açılarak cihazı yere düşürdü. O cihaza uzanamadan ben tekrar saldırdım, yumrukladım, sıyırdım, kestim ve elimden geldiğince çok hasar verdim.

Gözlerimi Wendy ya da Jody'den ayırmamaya çalıştım, cihazı almak için bir hamle yapıp yapmadıklarını görmek için, ama dikkatimi vermeyi bıraktığım anda Şeytani Noel Baba üzerime geldi. Bana o kadar sert vurdu ki, görüşüm bir anlığına bulanıklaştı. Ve ondan sonra tüm dikkatim ondaydı. Karşılıklı yumruklaştık ve bir silaha ihtiyacı olmadığı anlaşıldı. O bir silahtı. Yumrukları daha önce hiç karşılaşmadığım kadar güçlüydü ve onları nasıl kullanacağını biliyordu. Kazanabileceğimi sanmıyordum.

Yüzüme ikinci kez vurduğunda omzum beni kurtaramadı. Tam çenemden vurdu ve yere düştüm. Jody'nin haykırışını duydum. Onu yanımda istedim. Yanımda olmasını, bana teselli vermesini istedim. Bu bencillikti. Beni tanı mıyordu bile. Ona ihtiyacım olduğunu bilmiyordu. Birlikte olmamız gerektiğini bilmiyordu.

Bedenim yerde bir savunma topu gibi kıvrılıp kalmak istiyordu. Daha fazla incinmek istemiyordum. Ama güçlü kalmam gerekiyordu. Hayatta kalmalıydım. Jody'yi savunmam gerekiyordu. Eğer bundan sağ çıkamazsam, birlikte ne olabileceğimizi asla göremeyecektik. O benim eşimdi, benim denyamdı ve bunu onun için yapmalıydım.

Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle kendimi yukarı ittim. Kötü Noel Baba benden uzaklaşmış, kadınlara doğru ilerliyordu. Onları almasına izin veremezdim.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" Alay ettim. Her kelimemde kan tadı alıyordum. Ama sadece dudağım yarılmıştı. Canım yanıyordu ama yaralı değildim. Henüz değil. Kötü bir şekilde değil.

Kötü Noel Baba bana doğru döndü. Cübbesinin ağzı açıktı ve ceplerinden birinde tehlikeli bir şekilde duran güç alanı cihazını gördüm. Buradan çıkmak için ona ihtiyacımız vardı.

"Hadi, koca oğlan." Parmaklarımı oynatarak onu bana doğru gelmeye davet ettim. Saldırdı.

Bir şey beni ele geçirdi, zafer ruhu, savunma ve kazanma ihtiyacı. Bana ne yaptığını, acıyı ya da buna benzer hiçbir şeyi dert etmedim. Sadece o güç alanı cihazını almam gerekiyordu.

Çok yaklaştım ve kolumu pelerinin içine sokup parmaklarımı cihaza sürtmeyi başardım. Cihazı elime alamadım ama cebinde durduğu yerden çıkarıp yere düşürmeye yetti.

Kötü Noel Baba kükredi. Bunu yaptığım için mutlu değildi. İyi oldu. Onun mutlu olmasını istemedim.

Ama o daha da sert vuruyordu ve ben de darbeleri engellemek ve kendimi savunmak için elimden geleni yapıyordum. Ben de birkaç darbe aldım, hatta bir tanesi homurdanmasına ve sendelemesine neden oldu. Ama bu dövüşü kimin kazandığı açıktı. Ve kazanan ben değildim. Keşke pençelerimden bile daha keskin bir silahım olsaydı diye düşündüm. Ama böyle bir dövüşün ortasında bir şey istemek beni sadece ölüme götürecekti.

Bana tekrar saldırdı ve ben bir adım geri attım. Ayağım bir şeye takıldı ve bir çıtırtı duydum. Güç alanı cihazı. Noel Baba bunu duymadı. Beni yere yatırana kadar saldırmaya devam etti, ben de daha da sert bir şekilde cihazın üzerine düştüm ve onu paramparça ettim.

İlk başta hiçbir şey yapmadığını düşündüm. Önce iyi olduğumuzu düşündüm. Ama nefes nefese kaldığım bir saniye sonra, bir şok dalgası beni ve mağazanın geri kalanını delip geçti.

Güç alanı inerken bir şey vızıldamaya başladı. Odanın ortasında büyük bir portal açılmaya başladığında Jody'nin haykırışını duydum.

Bölüm 11

Jody

I Evil Santa'nın Aldyn'e vurduğunu her gördüğümde irkildim. Barbarcaydı. Korkunçtu. Ve biraz da ateşli. Evil Santa'nın Aldyn'e vurması değil. Ama Aldyn karşılık verdiğinde.

Gözleri kırmızı mı parlıyordu?

Kafamı çeviremiyordum ama çevirmek zorundaydım. Wendy ve benim özgürlüğümüzün anahtarı olan cihazları bulmamız gerekiyordu. Aldyn, Kötü Noel Baba'nın dikkatini dağıtıyordu. Bizi oradan çıkarmak bizim işimizdi. Jeff yerde kalıp inlememeye çalışmaktan başka bir şey yapamıyordu. Adam için üzüldüm. Biraz gri görünüyordu ve belli ki bir doktora ihtiyacı vardı. Ama binanın etrafındaki güç alanı yüzünden buraya doktor sokmamız mümkün değildi. Kötü Noel Baba'yı durdurmak zorundaydık.

Önce portal cihazı düştü. Wendy benden çok daha hızlıydı ve içeriye, savaştan uzaylıların yanına girip onu kapmayı başardı. Sonra hemen bana geri koştu ve ona bir göz attık. Bir sürü düğme ve yanıp sönen ışıklar vardı. Talimat yoktu. Kesinlikle İngilizce bir şey yoktu.

"Parçalayalım mı?" Ben sordum.

"Ya bu işleri daha da kötüleştirirse?" Sorarken yüzünü buruşturdu.

Evet, bu bir riskti. Almak istemediğim bir risk. Cihazı ondan aldım ve bir süre ona baktım. Aklıma hiçbir fikir gelmedi.

Tüm bunlar olurken Kötü Noel Baba ve Aldyn kavga etmeye devam ediyordu. Yere başka bir şeyin düştüğünü duydum, küçük bir şey, belki de plastik.

Güç alanı cihazı.

Ama ne Wendy ne de ben harekete geçmeden Aldyn aşağıya fırlatıldı.

Önce ne olduğunu anlamadım. Nereden bilebilirdim ki? Ama sonra mağazayı sarsan bir şok dalgası hem beni hem de Wendy'yi birkaç adım geriye attı ve ardından korkunç bir vızıltı duyuldu. Elimdeki cihaza baktım, sonra da Kötü Noel Baba'nın durduğu yerin hemen arkasına.

Küçük bir ışık lekesi olarak başladı, optik bir yanılsama olabilecek bir şeydi. Ancak sadece üç saniye sonra, her ne ise gerçek olduğu ve büyüdüğü anlaşıldı. Geçit.

Otuz saniyeden kısa bir süre sonra, bir insanın sürünerek geçebileceği kadar büyüktü ama oradan çıkan bir insan değildi. Devasa dokunaçlar dışarı fırladı ve etrafta çırpındı, bir tanesi kendini Kötü Noel Baba'nın etrafına sardı. İlk başta kendinden emin görünüyordu ama dokunaçlar onu çekiştirdikçe ifadesi değişti. "Neler oluyor? Bu da ne?" diye sordu.

"Bu senin portal şeyin!" Herhangi bir düğmeye basmaktan, işleri daha da kötüleştirmekten korkuyordum. Ve bu şeyi Şeytan Noel Baba'ya teslim edecek değildim. Nasıl kullanılacağını bilen tek kişi o olsa bile.

"Seni aptal! Ayarları değiştirdin. Kim bilir neleri serbest bıraktın." Söyleyecek daha çok şeyi olabilirdi. Daha fazla hakareti ya da fikri olabilirdi. Ama dokunaçlı şey onu portaldan geri çekti ve bir anlığına ortadan kayboldu.

Belki de güvendedeyizdir diye düşündüm. Bir nefes aldım ve cihaza baktım. Onu kapatmanın bir yolu olmalıydı. Ya da onu büyütmenin. İki metre genişliğe ve iki metre yüksekliğe ulaştığında, büyümesi durmuş gibi görünüyordu. En azından bu iyiydi. Ama bundan ne çıkacağını bilmiyordum. Mağazanın ortasında kocaman bir geçidi öylece açık bırakamazdık. Bu herkes için bir tehlikeydi.

"Nasıl kapatılacağını bul!" Aldyn ayağa fırlarken bağırdı. Bana doğru gelecekmiş gibi görünüyordu ama sonra portaldan başka bir dokunaç fırladı ve bir lanet savurdu. Ona doğru havalandı, ellerindeki pençeler dışarıdaydı ve hasar vermeye hazırdı.

Bizi yeterince korumuştı. Bunu çözmem gerekiyordu.

Çok fazla seçenek yoktu. İki büyük düğme ve bir kadran. Yan tarafta birkaç ayar daha var gibi görünüyordu ama onları görmezden geldim.

Aldyn kendini dokunaçlara doğru fırlatırken savaş çılgılığı gibi bir şey attı ve hiç acımadan onları kesti. Dokunaç geri çekildi ama bir saniye sonra ikinci bir dokunaç ona katıldı, sonra bir üçüncüsü, sonra da bir dördüncüsü. Tek bir adamın savaşılamayacağı kadar çoktu. Pençeleri olan bir adam için bile.

Bir şeye vurmam gerekiyordu. Düğmelerden birine bastım ve ne yapacağından korkarak gözlerimi sıkıca kapattım. Bir şey olduğunu duymadım, bu yüzden gözlerimi açmak zorunda kaldım.

Kahretsin.

Portal kesinlikle büyümüştü. O
düğmeye bir daha
basmayacaktım.

Wendy bir yerden bulmuş olması gereken dev bir sılıkla Aldyn'in yanına koşmuştu. Bir insanın ulaşamayacağı kadar yüksekteki ürünleri düzenlemek için kullanılan bir şeye benziyordu. Onu dokunaçlara doğru sapladı ve bir an için işe yarar gibi göründü. Sonra dokunaçlardan biri onu yakaladı ve elinden çekip aldı. Sadece bir düğme daha vardı.

Ya işe yaradı ya da hepimize kazık attım.

"Kapat şunu, Jody. Şimdi yap." Dokunaçlar Aldyn'in etrafını sarmıştı ve onu portaldan içeri çekmek üzereymiş gibi görünüyordlardı. Eğer onu içeri çekerlerse geri dönüşü olmayacaktı. Şu anda Kötü Noel Baba'ya neler olduğunu düşünmek istemiyordum. Elbette bizi kaçırmıştı ve bu kesinlikle hoş değildi ama dokunaçlar tarafından işkence görmek kimsenin hak ettiği bir kader değildi.

Tamam, internette gördüğüm kadarıyla bazı insanlar bu kadarı gerçekten istiyordu. Ama bunu düşünmenin zamanı değildi.

Düğmeye bastım.

Bu sefer bir şok dalgası yoktu. Bunun yerine, bir kapı çarparak kapanırken çıkan bir rüzgâr gibiydi. Kulaklarım patladı ve gözlerimi açacak kadar cesur olduğumda, Aldyn'in kollarına sarılmış iki dokunaçla orada durduğunu gördüm. Ama o dokunaçlar hiçbir yere gitmiyordu. Geçidin kapanmasıyla kopmuşlardı.

Cihazı dikkatlice tezgâhın üzerine koydum. Yanlışlıkla başka bir portal açmak istemedim. Ama Aldyn düşmeye hazır görünüyordu. Ona doğru koştum ve dokunaçları çekip çıkarmasına yardım ettim.

Yüzü yara bere içindeydi ve yarılan dudağının üzerine yeşil kan sıçramıştı. Onun mu? Ne de o bir uzaylıydı. Belki kanı kırmızı değildi.

"İyi iş," dedi bana gülümseyerek ve ben bunun alaycı olduğunu bile düşünmedim.

"Bütün işi yapan sensin," dedim.

"Sanırım oturmam gerekiyor." Ve bir sandalyeye doğru adım atamadan yere yığıldı.

Bölüm 12

Aldyn

I dövüşten kalan her çürüğü, sıyrığı ve kesiği hissedebiliyordu. Ve her geçen saniye daha da kötüleşiyordu. Ama geçit kapalıydı ve Jody'nin kolları bana sıkıca sarılmıştı.

O gece ilk kez işler yoluna giriyordu.

"Sakın ölme," dedi, sesinde açık bir uyarı vardı. "Eğer ölürsen seni gebertirim."

Gülümsemek acı veriyordu. Her şey acıtıyordu. Ama kendimi yere düştüğüm yerden zorla kaldırdım. Oturmayı başarabildim. Ama yakında tıbbi yardıma ihtiyacım olacaktı. En azından bir ağrı kesici.

Tabii Jeff'in inlemesine bakılırsa benden çok daha fazla yardıma ihtiyacı vardı.

"Ölme riski yok," dedim ona. Artık yok. Ama bu muhtemelen daha sonra konuşulacak bir konuydu. Şöyle bir baktım ve dokunaçların ne kadar küçük görüldüğünü görünce şaşırdım. Etrafıma sarıldıklarında bir bina kadar büyük olduklarından emindim. Ama küçücük şeylerdi.

Ellerimi çevrelerinde tam olarak dolaştıramıyordum ama yakın sayılırdı. Artık bağlı oldukları bedenden koptukları için kesinlikle o kadar tehditkâr görünmüyorlardı. Ve o bedeni asla göremeyeceğim ya da normalde kaç dokunacı tespit edemeyeceğim için minnettardım.

Jody ve ben fazla konuşmadık. Gecenin heyecanından sonra ne söyleyeceğime karar vermek zordu. Onunla konuşmam gerekiyordu. Açıklamam gerekiyordu.

Benim için kim olduğunu. Onu yemeğe davet etmem gerekiyordu. Ama birkaç dakika boyunca sadece hayatta olmanın tadını çıkarıyordum.

Bir süre sonra polis ön kapıdan içeri girdi ve silahlarını çekmiş bir şekilde bağıarak uyarıda bulundu. Ama bizi gördüklerinde kafaları karışmış gibiydi.

"Dövüş bitti," dedi Jody onlara, bedenini kalkan gibi kullanmak üzere biraz önüne eğerek. "Bizi esir tutan adam bir portaldan içeri çekildi."

Yerdeki dokunaçları işaret etti. "Bu içinden çıktı, eğer kanıt olarak poşetlemek isterseniz. Geçit açma mekanizması tezgahın üzerinde." Sonra hemen ekledi, "Düğmeye basmayın. Portalın tekrar açılıp açılmayacağını bilmiyorum."

İhtiyacımız olan son şey o geçidin yeniden açılmasıyla uğraşmaktı. Dünya'yı, bir anlığına gördüğümüz dünyaya tercih ederdim.

Polisin hepimize soruları vardı ve biz de hemen cevapladık. Suçu rehin tutulan herhangi birinin üzerine atmakla ilgilenmedikleri anlaşıldı ve çok geçmeden bizi görmek için bir ambulans geldi. O sırada kendimi daha iyi hissediyordum ama Jody'nin izini kaybetmişim. Neredeydi? Ortadan kaybolmuş muydu? Eve mi gitmişti?

Şansımı çoktan kaybetmiş miydim?

Ağrılarımın çoğu geçiyordu ama onların yerini kalbimdeki bir ağrı almıştı. Bu kadar çabuk bitmiş olamazdı. Bitebilir miydi? Daha konuşmaya bile fırsat bulamadan? Etrafıma çılgınca bakmaya başladım ama onu göremedim. Belki polisler bana onun bilgilerini verirdi. Öğretmen olduğuna dair bir şeyler söylememiş miydi? Onu bulana kadar şehirdeki bütün okulları dolaşacaktım.

Bir şeyler yapmak zorundaydım. O benim Denya'mdı. Eşimdi. Onu bu kadar çabuk kaybetmem için bunca zahmete girmemiştik.

"İyi misin?"

Jody'nin sesiyle arkamı döndüm. Elinde dumanı tüten iki kupa vardı ve birini bana uzattı. "Nereye gittin sen?" Kupayı alırken sordum, cevap sıcak içecekten belliydi.

"Bunun gibi bir şey kullanabileceğimizi düşündüm. Bu sadece elma şarabı, ve alkollü bile değil. Ama iyi gelecektir." Bir yudum aldı ve banka oturdu. Ben de hemen ona katıldım.

Haklıydı. İçki güzeldi. Tatlı ve biraz baharatlı. Evde içtiklerimize hiç benzemiyordu, ama bu tatlara alışmaya başlamıştım.

Dünya. "Bu en sevdiğin içki mi?" diye sordum.

"Yeterince hoşuma gitti," dedi Jody. Sonra da güldü. Biraz çılgıncaydı, sanki yaşadığımız her şeyi yeni fark ediyormuş gibiydi. "Sanki tüm hayatım boyunca senin yanıdaymışım gibi hissediyorum," dedi. "Bu garip mi? Garip geliyor. Özellikle de elma şarabı sevip sevmediğimi bile bilmediğin için."

Elma şarabı önemsizdi. Önemli şeyleri biliyordum. Çiftleşme bağımızın tanınmasının ötesine geçen şeyler. "Cesur olduğumu biliyorum. Güçlü. Beceriklisin. O uzaylıyla birçok insanın başa çıkamayacağı şekilde yüzleştin. En sevdiğin içkilerin ne olduğunu bilmek isterdim. Ama sanırım tüm önemli şeylerin ipuçlarını gördüm. Atıştırmalık ve içecek tercihleri zamanla ortaya çıkacaktır."

"Bundan emin görünüyorsun," dedi gülümseyerek. "Bu geceden sonra birbirimizi bir daha asla göremeyebiliriz."

"Hayır, öyle bir şey olmayacak." Muhtemelen söylemem gereken doğru şey bu değildi. Çok zorlayıcıydı. Çok kesin. Çoğu insan hâlâ denya bağı anlamamıştı. Birlikte olmamız gerektiğini nasıl bilebildiğimizi bilmiyorlardı. Bu şeyi bizim hissettiğimiz gibi hissetmiyorlardı. Ama şanslıydım ki, Jody bu işin içinde gibiydi.

"Seni yemeğe davet ederdim ama şu anda halka açık başka bir yere gitmekten korkuyorum. Sanki beni yakalamak için bekleyen başka uzaylılar varmış gibi. Sanırım eve gitmem gerekiyor."

Gecemizin bitmesini istemiyordum. Ama yorgunluğun da beni kemirdiğini hissedebiliyordum. Cehennem gibi bir gece olmuştu. "Seni tekrar görmek istiyorum."

Birkaç dakika bana baktı ve bana iletişim cihazı bilgilerini sunabileceğini düşündüm. Sonra elini kalçama koydu. "Benim evime gelmek ister misin?"

Umduğumdan daha fazlasıydı. Ama konuşmamıştık. Bazı Detyenler'in, bunun ne anlama gelebileceğini hiç açıklamadan teklifini kabul etmekten mutlu olacağını biliyordum. Ama ben onlardan biri değildim. Ona katılmak hayatımı kurtaracak olsa bile, bunun ne anlama geldiğini bilmesi gerekiyordu. Bu seçimi ondan alamazdım.

Ama ne düşündüğümü anlamış gibi görünmüyordu. Parmakları içeri kıvrıldı ve bir iz bırakmalarını umdum. "Artık erkeklerle ilk buluşmada yatmıyorum," dedi. "Ama gecenin on randevu sayılacağına eminim. Gerisini sonra düşünürüz."

Onu sadece öpebilirdim. Gerçek eylemi mühürlemeden önce her şeyi yapabilirdim. Sonra da önemini açıklayabilirdim. İkimizin de buna ihtiyacı vardı. Hayatta kalmıştık.

Kutlama zamanı gelmişti.
"Yolu göster."

Bölüm 13

Jody

I gerçekten ilk buluşmada erkeklerle yatmadım. Gerçekten. Söz veriyorum. Ama Aldyn farklıydı. Ve o gece en az on randevunun toplamıydı. Belki de bir ömür boyu. Onu daireme geri götürürken içimdeki heyecan cızırdıyordu. Yeni temizlik yaptığıma sevinmişim. Bazen dağınık olabiliyordum. Ama tanrılar o gece bana gülümsüyor olmalıydı. İstedim ki onu öpmek için. Uzanıp elini tutmak ve onu kendine istiyordu.

Ama onu öpmeye başlarsam durmayacağımdan emindim. Bu yüzden kısa yürüyüşte ayrı kaldık. Sonra onu dairemin kapısına çıkan çürük merdivenlerden yukarı çıkardım. Küçüktü. Etkileyici değildi. Ama tamamen bana aitti. Ve bu değerli bir şeydi. Kapı arkasından kapandığında, ev küçücük gelmişti.

Aldyn o kadar büyük değildi. Ama burada olduğunu unutamayacağım kadar yer kaplayacak kadar büyüktü. Ve ben mutluydum. Paltolarımızı çıkardık ve onları dolaba astım. Aldyn hâlâ biraz morarmış görünüyordu, gerçi altın rengi teninde doğal olarak bulunan izler ile Kötü Noel Baba'nın ona yaptıkları arasında bir fark olduğunu söylemek zordu. Onu öpmek ve her şeyi daha iyi hale getirmek istedim.

Ama birdenbire bitkin düştüm. Tüm gece üzerime çöktü ve neler yaşadığımızı fark ettim. Nasıl hayatta kaldığımızı. Kahretsin, bu çılgıncaydı.

İyi bir ev sahibi Aldyn'e bir içki ikram ederdi. Kanepeye doğru tökezledim ve yere yığıldım. Peşimden koştu, belki de benim için endişeleniyordu.

Belki de birdenbire hiç alamayacakmış gibi görüldüğü için endişeleniyordu.

"İyi misin?" diye sordu, eli sanki beni sabitlemeye yetecekmiş gibi omzuma gitti.

"Hayatta kaldık. Ne oldu lan? O da *neydi* öyle?" Kötü bir uzaylı bizi rehin almıştı. Benim hayatım neydi ki? Ve burada farklı bir uzaylıyla birlikteydim, tüm korkularımı yatıştırabileceğini, bana gerçekte ne olduğunu bir geceliğine unutturabileceğini umuyordum.

Gözyaşları beni hazırlıksız yakaladı. Hıçkırıklar bedenimi sarana ve zar zor nefes alana kadar ağlamanın eşiğinde olduğumu bile bilmiyordum. Aldyn kollarını bana doladı ve beni kendine yakın tuttu. Güzel bir histi. Beklediğimden daha güzeldi. Ve bitmesini istemedim. Neyse ki gözyaşlarım o kadar uzun sürmedi. Ama çok ateşli görünmediğimi biliyordum. Her zaman çirkin bir ağlayıcı olmuşumdur. Bu yüzden hiç yapmamaya çalıştım.

Durumu kontrol altına almalıyım. İşleri daha iyi hale getirmeliydim. Aldyn'in yanağını kavradım ve ona doğru eğildim. Ama ben onu öpmeden o bana sırtıttı. "Yatak odan nerede?" diye sordu.

Bu daha iyiydi. Belki işleri yoluna koyabiliriz.

Yatak odasının nerede olduğu konusunda herhangi bir gizem yoktu. Sadece tek yatak odalı bir daireydi. Tam olarak bir tane kapalı kapı vardı. Yatak odası oradaydı. Parmaklarımızı birbirine geçirdi ve beni odaya götürmeden önce koltuktan kaldırdı. Vücudumu onunkine bastırdım ve kıyafetlerimizi çıkardığımızda nasıl hissedeceğimizi hayal etmeye çalıştım. Beni yatağa oturttu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Evet. İşler iyiye gidiyordu. Ama ellerini üzerime koymak yerine ayakkabılarıma uzandı ve kendi ayakkabılarını çıkarmadan önce onları çıkardı.

Tamam, pratik biriydi. Bunu kabul edebilirim. Onun hepsini alabilirdim. "Uzan," dedi.

"Sanırım birkaç adımı atlıyoruz." Bunu söylerken bir esneme beni kesmiş olsaydı daha seksi ve çapkınca olabilirdi.

Aldyn ben yatana kadar bekledi. Sonra hemen yanıma oturdu. Kollarını bana doladı ve beni kendine yaklaştırdı. Çok güzeldi. Hissedebileceğimi bildiğimden daha güzeldi.

Ve kendi tarzında, Kötü Noel Baba'nın bize yapmaya çalıştığı her şeyden bile daha korkutucuydu. Yaralanacağım anlamına gelen bir şekilde korkutucu değildi, ama bir şeylerin değişmek üzere olduğunu bildiğim bir şekilde korkutucuydu. Çok büyük bir şey. Ne olduğunu sormak vicdanımın sınırlarındaydı,

Ama bu düşünceye tutunamadan gözlerim kapandı ve kendimi uykuya teslim olurken buldum.

Rüya görmedim. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiç rüya görmedim. Gerçi kalamarla ilgili yarım bir düşünce vardı. Anıyı kavrayamadan hiçliğe karıştı. Uyandığımda güneş ışığı içeri süzülüyordu.

Ve ben yalnızdım.

Bir erkeği bana katılması için davet ettikten sonra yatakta yalnız uyanışım ilk değildi. Ama ne kadar acıdığını görünce şok oldum. Midem düştü ve ağrım başladı. Neden? Neden gitmişti? Neden umurumdaydı? Yeterince iyi değil miydim?

Bunu düşünmeyi bırakmalıyım. Bunu düşünmeye devam edersem, delirecektim. Erkekler hep terk eder. Ayrıca onu gerçekten tanıyor da değildim. Sadece çılgın bir durumda bir araya gelmiştik ve hepsi bu kadardı. Başka bir şey yoktu. Onu umursamıyordum bile. Soyadını bile bilmiyordum.

Aldyn onun gerçek adı mıydı? Bunu bilmenin bir yolu yok.

Hayatıma devam ederdim. Ve birlikte yatmış bile değildik. Peki. Seks yapmadık. Yani sorun yoktu. Bana bir şey olmazdı.

Değil mi?

Sanki yatağımın ve battaniyemin sıcaklığı ve yumuşaklığı beni dünyanın acımasız gerçekliğinden korumaya yetecekmiş gibi dönüp top gibi kıvrıldım ve hâlâ yorganın altında gömülüydüm. Kimse kalmadı.

Kimsenin umurunda değildi.

Buna

değmezdim.

Pastırma mıydı

o?

Beni acıma partimden çekip çıkarabilecek sadece birkaç şey vardı ve pişen etin kokusu bunlardan biriydi. Yorganı üzerimden attım ve yataktan kalktım. Hâlâ dün geceki kıyafetlerimi giyiyordum, ayakkabılarım hariç her şeyi. Aldyn'in özenle çıkardığı ayakkabılar.

İşte oradaydı, mutfağında duruyordu ve sokağın hemen aşağısındaki bir restorandan aldığı poşetten iki sandviç çıkarıyordu.

"Acıkmışsındır diye düşündüm," dedi. "İki farklı sandviçim var. Hangisini daha çok seversen onu alabilirsin. Kasiyer favori bir siparişiniz olup olmadığını bilmiyordu."

Gidip bana kahvaltı mı getirmişti? Daha önce bir erkek benim için böyle bir şey yapmış mıydı bilmiyordum.

Ona doğru yürüdüm ve dudaklarının yakıcı öpücüğünü yakaladım. Bir gece önce yapmamız gereken buydu. Yapmamız gereken buydu.

Sonsuza dek yapmamız gerekiyordu, diye fısıldadı küçük bir parçam. Ama homurdanan midem, müthiş bir sevişme seansı olacağından emin olduğum şeyi yarıda kesti ve ben de mahcup bir sırıtışla geri çekildim. "Sanırım acıktım," demek zorunda kaldım. Bir gece önce akşam yemeği bile yemediğimi fark ettim. Tabii ki açlıktan ölüyordum.

Ama Aldyn bana bir sandviç uzatırken gülümsüyordu. Pastırma, yumurta, peynir ve ekmek. Daha iyi bir kombinasyon var mıydı? Yüzündeki gülümseme kaybolduğunda iki ısırık almıştım. Sandviçini yere bıraktı ve bana ciddiyle baktı.

"Konuşmamız gerek."

Bölüm 14

Aldyn

I beklemeyi planlamıştı.

Hayatımın geri kalanı söz konusu olduğunda birkaç dakika, bir saat daha neydi ki? ? Ama Jody'nin mutfağında dururken. Biliyordum ki bir dakika daha bekleyemezdi.

Vücudum onu arzuluyordu. Daha ne kadar direnebileceğimi bilmiyordum. Ama daha ileri gitmeden önce bunu bilmesi gerekiyordu. Sandviçini bırakmadan önce bir ısırık daha aldı ve sonra küçük mutfak masasına oturdu.

Onun karşısına oturdum. Konuşurken ona yakın durmayı tercih ederdim ama dokunmamamız daha iyiydi. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Eşlerini bulduklarını ilan eden Detyenler ve eşlerinin onları reddettiğine dair korku hikayeleri vardı. O reddeder miydi? Bilmiyordum. Bilemezdim. Ama benim için kim olduğunu bilmesi gerekiyordu. Ne istediğimi bilmeliydi.

Ve her şeyi istedim.

"Neler oluyor Aldyn?" diye sordu.

Sandviçini bitirmesine izin vermeliydim. Özellikle de şimdi kelimeler boğazımda düğümlenmişken. Bir gece önce üzerimize atılan dehşetten kurtulmuştuk, peki neden bu, girdiğimiz gerçek savaştan daha zor görünüyordu? Bilmiyordum. Bilemezdim.

"Detyenler hakkında çok şey biliyor musun?" Ben sordum. Bazı insanlar bizden çok etkilenmişti. Bulabildikleri her bilgiyi araştırdılar.

Özellikle de birkaç yıl önce, halkım gezegeni kesin bir yıkımdan kurtarmaya yardım ettiğinde. Giderek artan bir Detyen nüfusu vardı ve her yıl daha fazla kardeşim eşlerini buluyordu. Bunu biliyor muydu? Umursuyor muydu? Yoksa o da bu gezegene gelen uzaylılara pek aldırmış etmeyen insanlardan biri miydi?

"Birkaç gördüğümü hatırlıyorum," dedi. "Ama araştırmama çok fazla zaman ayırdığımı söyleyemem. Meşguldüm." Meşgul derken gözlerini benden kaçırdı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve basınla ilgili de değildim. Biz tanışmadan önceki hayatı onun hayatıydı. Bana anlatacağı her şeyi ve daha fazlasını bilmek istiyordum ama bugün olmak zorunda değildi.

"Anlatacak çok şey var," dedim. Nereden başlayacağımdan bile emin değildim. Gezegenimin yok oluşu mu? Eşlerimizi bulamazsak öleceğimiz gerçeği mi? Detyen Lejyonu?

"Şu anda söylemeye çalıştığın şeyle başlasan nasıl olur?" diye sordu.

İyi fikir. Yukarı baktım ve gözleriyle karşılaştım. Artık kendimi tutamıyordum. "Sen benim eşimsin."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve şaşırmış görünüyordu. "Senin... eşin mi? Ne?" Bu bir reddetme değildi. Neşeli bir kabullenme de değildi ama bu bir başlangıçtı. "Detyenler eşlerimizi, denyai'gördüğümüzde tanırız. I Seni ilk gördüğüm andan beri tanıyorum. Açıkçası biraz meşgul olduğumuz için bir şey söylemedim." Krizin ortasında olmasaydık ne yapardım bilmiyordum. Benimle bir şeyler içmesini mi isterdim? Onu duvara yaslar ve daha fazlası için yalvarana kadar öper miydim? Ona iletişim bilgilerimi mi verirdim? Olasılıklar sonsuzdu.

"Sanırım meşguldük," diye kabul etti. "Ama ben kimsenin eşi değilim. Ben bir insanım. Detyen ya da her neyse değilim."

Haber raporlarını getirebilirdim. Dergilerde okuduğum profilleri getirebilirdim. Çiftleşen birkaç çift, bu olay duyulduktan sonra bir nevi ünlü olmuştu. Ama onun çiftleşme kavramını reddettiğini düşünmüyordum. Bunun daha kişisel bir şey olduğundan emindim. "Öylesiniz," dedim. "Ve şu ana kadar gördüğüm kadarıyla harikası. İsteyebileceğim her şeye sahipsin."

"Ama senin seçtiğin biri değil." Masadan kalkıp arkasını döndü, odanın içinde bir tur attıktan sonra geri dönüp ellerini sandalyenin arkasına dayadı. "Özgür irade önemlidir. Kimi istediğinizi seçebilmelisiniz."

Beklediğim tartışma bu değildi. Onunla kavga etmek istemedim. Ona hatalı olduğunu söylemek istemedim. Bu yüzden ayağa kalktım ve kollarımı ona dolamak için hareket ettim. Dokunuşumu geri çekmedi. "Şu anda beni kabul etmek zorunda değilsin." Bu sözleri söylemek acı veriyordu ama doğrudu. Zamanım vardı. Ve onu asla zorlamayacaktım. "Ama sanırım benden hoşlanıyorsun. Benim de senden hoşlandığımı biliyorum. Neden buna bir şans vermiyoruz? Bakalım işler nereye gidecek? Çiftleşmeyi unutabiliriz. Ama sana söylemeden daha ileri gitmek istemedim."

Başparmağı kolumda daireler çiziyordu, bu his duruma rağmen garip bir şekilde erotikti. "Çiftleşmeye hayır demiyorum. Ya da sekse, sanırım." Birkaç dakika durakladı ve sonra bana baktı. "Çiftleşmezsen ölmez misin?"

Başka tarafa bakma sırası bendeydi. Ama o haklıydı. Haklıydık. "Henüz otuzumda değilim. Aceleye gerek yok."

"Yani eğer yaparsak, bana sahip olmak ister misin, ya da beni hemen hamile bırakır mısın, ya da bunun gibi bir şey?" Bu konuda mutlu görünmüyordu.

"Tabii ki hayır! Sana asla sahip olmam. Sen benim eşitim olursun. Sen benim eşimsin. Çocuklara gelince? Bunu konuşmamız gerekecek." İnsanlar böyle fikirleri nereden buluyor?

Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Umut etmeye cesaret edemedim. Sonra sırtıttı ve kalbimde umut çiçekleri açtı.

"Sanırım en başından beri ciddi olduğunu bilmek güzel. Bir deneyelim derim."

Bölüm 15

Jody

I Eğer bu konuda uzun süre düşünmeme izin verirsem, şüphe duymaya başlayacaktım. Çok uzun süre derken on saniyeden fazlasını kastetmiştim.

Aldyn hayatımı kurtarmıştı. Beni kaçırmak isteyen şeytani bir uzaylıyla savaşmıştı. Ve bana kahvaltı ısmarlamıştı. Bu onu şimdiye kadar çıktığım herkesten daha iyi bir erkek arkadaş yapıyordu. Bu muhtemelen Aldyn'in kalitesinden çok benim flört geçmişim ya da beni tavlamasına izin verdiğim erkekler hakkında bir şeyler söylüyordu ama elimden gelenin en iyisi buydu.

Onu istedim. Onun eşi olduğumu söyledi. Beklemenin ne anlamı vardı?

Her nasılsa tartışmamızın ortasında, onun ifşasıyla sandviçimi yemeyi bitirmiştım. Ambalajı kenara ittim ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Hadi gel."

Bana tam olarak tarif edemediğim bir ifadeyle bakıyordu. Huşu buna çok yakındı. Ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Huşu dehşet vericiydi. Ve etkisi geçecekti. Ama bu şeye olabildiğince uzun süre tutunmak ve onu kendime yakın tutmak istiyordum. Aldyn'den emindim, aramızda gerçek bir şeyler olduğundan emindim. Sadece kendimi ona teslim etmem gerekiyordu.

Ama aynı zamanda daha önce hiç olmadığım kadar gergindim. Bu, yıllar önce vazgeçtiğim kişisel olmayan ve zar zor tatmin edici karşılaşmalara benzemiyordu. Bu gerçek bir şeyin başlangıcıydı. Sonsuza dek sürebilecek bir şeyin.

Aldyn çenemi yukarı kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Bana kalbimi yerinden oynatan çarpık bir gülümseme verdi. "Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız."

yapmak istiyorum," dedi.

Hepsini yapmak istedim. Ve küçük bir parçam onu yatağa geri çekmek ve günün geri kalanında sarılmak istiyordu. Ama vücudumun bazı kısımları daha fazlasını yapmam için çığlık atıyordu. Bir hamle yapmam için. Dizlerinin üzerine çökmesini ve bana tapmasını talep ediyordu.

Belki de bunu ikinci raunda saklamalıyız.

Tereddüt etme zamanı sona ermişti. Tek bir yumuşak hareketle gömleğimi çıkardım ve pantolonumdan sıyrıldım. Aldyn'in önünde cırılçıplak durmam için fazla bir şey gerekmedi. Ağzı açık kaldı ve siyah gözlerinin kırmızı olduğunu gördüğümde bu sefer hayal görmüyordum.

Bu nasıl mümkün
olabilir? Gerçekten
umurumda değildi.

Detyen olmasından kaynaklanan ne tür hileler varsa, uzaylı olmasından kaynaklanan ne tür tuhaflıklar varsa, bunu daha sonra anlayacaktık.

Şu anda çok daha temel bir şeyi çözmek istiyorum. Uyumluluk.

Birlikte doğru muyduk?

Evet. Bunu anlamam için kalçalarımın arasına girmesine gerek yoktu. Ama ben istiyordum. Ve beklemekten bıkmıştım.

"Kıyafetlerini çıkar," dedim ona. Neden tereddüt ettiğini bilmiyordum. Özellikle de pantolonundan taşıdığını görebildiğim şişkinlik karşısında.

Aldyn'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Dudakları dudaklarımı buldu ve bu bir rüya gibiydi. Vücudumu mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde ateşledi. Yatağa geri yuvarlandık ve kontrolü ele aldı. Ondan vazgeçmeyi sevmiyordum. Özellikle de bugün. Özellikle de şimdi. Ama onunla farklıydı. Beni güvende hissettirdi. Kalacağını çoktan kanıtlamıştı. Ben de kendimi ona teslim ettim.

Parmakları göbeğimin sıcaklığını bulduğunda, bir nefes verdim ve bacaklarımı daha da açtım. Ve dudakları hızla beni takip ettiğinde, denesem bile ağzımdan çıkan küfürleri durduramazdım. Durmasını istediğimden değil. Asla durmasını istemedim.

Devam etmesi gerekiyordu. Daha fazlasını yapmak için.

Ve yaptı da. Bu kötülüktü. Ahlıksızlık. Ve ben daha fazlasını istedim.

Nefes nefese kalmam çok uzun sürmedi, vücudum onun etrafında dalgalanırken nefesim kesildi. Ve hâlâ içime yerleşmemişti. Onun tamamını hissetmeye ihtiyacım vardı. En temel şekilde birleştığımızı hissetmeye.

Ona baktım ve beni gördüğünde gözleri hâlâ kızarmıştı. Yavaşça vücudumu öptü ve ben onun içindeki gerilimi, tatmin edilmemiş uyarılmışlığını hissedebiliyordum. "Bekleyebiliriz," diye söz verdi, sesi arzuyla titriyordu.

"Beni bir dakika daha bekletirsen... bir şey yaparım." Aldığım zevkin ötesini zar zor düşünebiliyordum ve Aldyn'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu.

Ve sonra daha da iyiydi. Bedenlerimiz birleşti, uyum içinde hareket etti. Bu tür bir bağlantı mümkün olmamalıydı, ikimiz arasında değil. Galaksinin farklı uçlarından gelmiştik. Farklı türlerden. Ama bir şekilde her zamankinden daha doğruydı. Ve o kendini içime boşaltırken bir tür farkındalığın yerine oturduğunu hissedebiliyordum.

Bahsettiği bağ. Onu ilk bakışta tanıyamayabilirdim. Ama artık biliyordum. Eşim.

Sanki kalbimin tam altında bir kordon varmış gibiydi ve onu neredeyse görebiliyor, Aldyn'e uzandığımı hissedebiliyordum. Bu gerçek miydi? Tam olarak göremediğim fiziksel bir bağlantı mı? Metafiziksel mi? Garip bir uzaylı saçmalığı mı?

O anda umurumda değildi. Zevkten sarhoş olmuşum ve sadece daha fazlasını istiyordum.

Birlikte uzandık, uzuvlarımız gelişigüzel birbirine dolandı ve o anda Kötü Uzaylı Noel Baba tarafından rehin tutulduğum için çok mutlu oldum.

Beni Aldyn'e yaklaştırmıştı. Aramızda filizlenmekte olan bu imkânsız şeyi bana getirmişti. Bu şey her geçen gün daha da güçlenecekti.

Bu aşk değildi. Henüz değildi. Ama sadece bir gün birlikte olduktan sonra bile, korların tutuşmaya başladığını hissedebiliyordum. Bir gün. Muhtemelen kabul etmeye hazır olduğumdan daha erken.

Ama gülümsemeden duramıyordum. Hayatımda ilk kez hazırdım. Ve vücudum onun için açtı.

Aldyn'e sırtarak baktım. "Tekrar gitmek ister misin?"

Gülümsedi ve beni öptü.

Epilogue – Jody

Bir Yıl Sonra

Her yıl.

Bunu her yıl yapardım. Noel'e üç gün kalmıştı ve hâlâ bir sürü hediyeye almam gerekiyordu. Ne düşünüyordum ki?

En azından bu yıl bunu yalnız yapmıyordum.

"Savunma spreyiniz yanınızda mı?" Aldyn sordu.

Küçük kutunun rahatça sığıdığı ön cebime dokundum. "Evet. Anti-güvenlik önlemleriniz var mı?" diye sordum.

Elinde küçük bir tablet tutuyordu. Güç alanlarını devre dışı bırakabiliyor olması gerekiyordu. Tam olarak yasal değildi. Ama yasadışı da değildi. Ve deneyimlerimize bakılırsa, bir şans daha veremezdim.

"Bıçak mı?" diye

sordu. "Ah evet."

"Alışveriş listesi mi?" Ben sordum.

"Tüm öğretmenler bir listede. Artı sınıfınız için vereceğiniz hediyeler. Bunu yapabiliriz. Bu yıl rehin alınmak yok."

"Rehin tutulmak yok," diye kabul ettim. Eğildim ve ona bir öpücük verdim. Parmaklarımızı birleştirdik ve mağazanın girişine doğru yöneldik.

Oldukça güzel bir yıl olmuştu. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin ardından o muhteşem ilk gün geldi. Ve o günden beri her gün. Hiç kavga etmedik ya da hiç anlaşmazlık yaşamadık. Mükemmel değildi.

Ama oldukça yakındı.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Daha mutlu olabilir miydim bilmiyordum.

Aldyn ve ben, başka biriyle uyum sağlayabileceğimi hiç bilmediğim kadar uyumluyduk. Artık ne olabileceğini merak etmiyordum. Bir gün birisini benimle nasıl bir ilişkiye girmesi için kandırabileceğimi.

Artık beni ben olduğum için gören bir adamım vardı. Beni ben olduğum için isteyen. Beni ben olduğum için seven.

Evet, bazen havlularını banyoda yerde bırakırdı. Bazen de bulaşık makinesini doldurmuyordu. Ama bunlar sadece küçük sorunlardı. Nihayetinde çok da umursamadığım şeylerdi. Bulaşıklar eninde sonunda temizlenirdi.

Geçen yıl olanlardan sonra neden tekrar aynı mağazaya gittiğimizi bilmiyordum. Belki de aptalcaydı. Belki de nostaljik davranıyorduk.

İşimizi şansa bırakmıyorduk.

Kötü Noel Baba'nın bizi nasıl rehin aldığı ve hangi teknolojiyi kullandığı konusunda bir soruşturma başlatılmıştı. Ama polis pek bir şey bulamamıştı. Sanırım sizi esir alan kişi dokunaç boyutuna çekilince böyle oluyordu.

Portal cihazı Dünya'da sahip olmadığımız bir teknolojiydi. Kimin eline geçtiğini bilmiyordum.

Umarım kötülük için kullanılmamıştır.

Ama çoğu gün Kötü Noel Baba'yı düşünmezdik.

Hayatımıza devam ettik. Birlikte kim olduğumuzu ve gelecekte ne istediğimizi bulduk.

Ve iyiydi.

Ve bu tatil sezonunda, birinci yıldönümümüzü kutladığımız için mutluydum. Gelecek yılların ilkinin.

Aldyn'e bir öpücükle "Seni seviyorum," dedim.

Ayrıldığımızda gülümsedi ve sonra alnımdan öptü. "Sen benim Denya'msın."

The Alien's Winter Gift

Kate Rudolph

Molly Janson, Honora İstasyonu'ndaki kış partisini planlamakla meşguldür, ancak seksi Detyen gemi kaptanı Tav ile tanıştığında kıvılcımlar uçuşur ve tüm planları altüst olur. Honora İstasyonu'nda kışı gerçeğe dönüştürmek için birlikte çalışmak zorunda kalacaklar, gemideki biri yeni tatili mahvetmeye kararlı görünse bile.

Chapter One

"N Hayır, *hayır*, onlar şuraya gidiyor." Molly ellerini içeriye doğru salladı. duvar . ve planlama uzay ve denendi değil için göster hayal kırıklığı. Honora İstasyonu'nun Açılış Kış Partisi'ne bir hafta kalmıştı ve her şey boka sarıyordu. "Lütfen, başka bir şey yapmadan önce Dour'man'a danışın." Karşısındaki parlak pembe uzaylının adını bilmiyordu ama kızın bir haftadan uzun süredir onun için çalıştığından emindi. Oldukça iyi olduğu bir hafta ilerlemenin aslında projede geriye doğru gittiğinden emindi.

Basit bir iş olması gerekiyordu, bir kişinin planlayabileceği kadar küçük ama Molly'nin tanınırlığını artıracak kadar büyük bir şey. Herhangi bir medeniyetten bu kadar uzakta, parti planlayıcıları -ya da kartvizitlerinde yazdığı gibi etkinlik lojistiği uzmanları- çok azdı. Bu Kış Partisi Molly'nin kendini kanıtlama şansı ve kariyerini üzerine inşa etmek istediği şeydi. Ancak Honora İstasyonu gibi ileri karakollarda neden bu kadar az insanın bir şeyler denediği giderek daha iyi anlaşılıyordu.

İnsanları bir seferde bir haftadan fazla gemide tutmak *imkânsızdı*. Pembe uzaylı kız Molly'nin en uzun süreli çalışanlarından biriydi; diğer herkes Honora İstasyonu'ndaki konaklamaları sırasında birkaç kredi kazanmak için gelip gidiyor, sonra da kendi yollarına gidiyorlardı. Daimi personele bir seferde birkaç saatten fazla zaman ayrılamıyordu ve Molly parti günü için ayırabileceği kişileri çoktan ayırmıştı ve Tanrı turistlerden herhangi birine yaklaşıp tatillerini biraz el emeği ile renklendirmek isteyip istemediklerini sormasını yasakladı.

Tüm bunlara ek olarak, bir uzay istasyonu olan Honora İstasyonu'nda mevsimler yoktu. Ana sektörlerdeki süslemeleri yılda birkaç kez değiştiriyorlardı, ancak zamanı tutacak bir gezegen yoktu; bunların hepsi orada yaşayanları aklı başında tutmak için sadece bir illüzyondu.

Şu anda Oscavian İmparatorluğu'nun kalbinde kış mevsimi yaşanıyor ve istasyondan sorumlu yönetim kurulu da bu yüzden bu temayı seçmişti. Temayı kendi Dünya geleneklerine göre yorumlayan Molly'yi neden işe almaya karar verdiklerini bilmiyordu. Ama onu çıraklık yaptığı daha da küçük istasyondan alıp getirmişler, ona bir bütçe ve son teslim tarihi vererek istediğini yapmasına izin vermişlerdi.

Molly bu fırsat için heyecanlanırdı, tüm bu karmaşıklıklar karşısında hayal kırıklığı içinde çığlık atmayı bıraktığında. Bir hafta kala herkesin gözlerini kamaştıracak ve bu kış partisini kaçıramayacakları bir gelenek haline getirecekti.

"Borular nerede?" diye sormak için döndü Jyx'e, bugünün asistanına. Normalde tamir için gelen bir Oscavian yük gemisinde sıhhiyeciydi. Kadın yardımcılar için çağrı yaptığında onun için çalışma fırsatını kaçırmamıştı.

"Hangi borular bunlar?" diye sordu Oscavian, mor teni kadının astığı renkli ışıkların altında şenlikli bir şekilde parlıyordu.

"Ağacı yapacak olanlar." Molly iç çekti. Jyx'in hevesi vardı ama pozisyonunu uzun süre korumak için gereken organizasyon becerileri yoktu. Gemisi havalandığında kalbi kırılmayacaktı ama Jyx parti için o kadar heyecanlıydı ki bunu göremeyeceği için üzülüyordu.

"Ağacın önemi nedir?" diye sordu, kadın ne istediğini açıkladığından beri üçüncü kez.

Molly oturup bir bardak su içmek için bir an durdu. O sabah uyandığından beri durmadan konuşuyordu ve boğazı kurumuştı. "Dünya'da pek çok insan Noel adında bir bayram kutlar. Ağaçlar diker, onları süsler ve Noel sabahı açmak için altlarına hediyeler yerleştiririz." İsa *ya da* Noel Baba konusuna girmeyecekti. Açıklayacak zaman yoktu.

Jyx, "Honora İstasyonu'nda o kadar çok insan yok," diye belirtti. "Oscavian kış festivallerinden birini kullanmanız gerekmez mi?"

Molly gözlerini devirmedi ama çok az. "Oscavian Yeni Hasat Festivali için güneş kadrانımız ve ekin sepetimiz var. Ve galaksinin dört bir yanından birkaç kış festivali daha ekledim. Bu...

eklektik." Her şey karmakarışıktı ama Molly elinden gelenin en iyisini yapıyordu. "Şimdi git boruları şemada gösterildiği gibi ayarla. Yemek şirketiyle konuşmam gerek."

Jyx daha fazla dürtmeden kalktı ve Molly etrafına iyice bakabilmek için koltuğunu geriye yatırdı. Parti, Honora İstasyonu'nun ana terminalinde, yemek, içmek, dans etmek, oyunlar oynamak ve hikâyeler paylaşmak için ayrılmış birkaç oda ile gerçekleşecekti. Etkinlik, istasyondaki herkesi yıllarca hatırlanacak neşeli bir gecede bir araya getirmeyi amaçlıyordu. Herhangi bir kültürün geleneklerine bağlı değildi, bu hem bir nimet hem de bir lanetti. Molly istediği her şeyi yapabiliirdi ama birilerini hayal kırıklığına uğratacağı neredeyse kesindi.

Ama bunun onu etkilemesine izin veremezdi. Her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsa da, her şey bir araya geliyordu. Ana süslemeler kurulmuştu ve şimdi son rötuşları yapıyorlardı. Jyx geri döndüğünde, ağacın yapım aşamasında olduğunu ve bir sonraki görevine hazır olduğunu bildirmesine hazırdı, ancak yüzündeki endişeli bakış umudunu durdurdu. "Sorun nedir?" diye sordu.

Jyx sanki onun saldırmasını bekliyormuş gibi gözlerini yere dikti. "Boruları hiçbir yerde bulamıyorum. Aklıma gelen her yere baktım ama yoklar. En içten özürlerimi kabul edin."

Molly bir şey söylemeden önce derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. Jyx, Molly'nin onu döveceğini düşünmüş gibi görünüyordu ama kaybolan ilk şey borular değildi. Bir uzay istasyonundaydılar, bu yüzden eşyaların kimsenin haberi olmadan yeniden kullanılmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı. "Sorun değil. Sen git ve yıldız gösterisi üzerinde çalışmaya başla. Ben borular hakkında ne bulabileceğime bakacağım. Teşekkür ederim."

Jyx ona baktı, hâlâ temkinliydi ama artık umutluydu. Molly tekrar başını salladığında, Jyx gitmiş ve Molly'yi, midesi hayal kırıklığı içinde kıvranırken suyunu bitirmek zorunda bırakmıştı. Parti planlama işi o kadar da çekici değildi. Yapılacaklar listesine 'istasyon biyolojik atık yönetimiyle konuşmayı' ekledi ve mücadeleye geri dönmeden önce derin bir nefes daha aldı.

* * *

Tav ikincil uyarı sinyali yanıp sönmeye başladığında lanet okudu. Bir sonraki limandan hâlâ üç ışık yılı uzaktaydılar ve gemisi parçalanıyordu. Juuno

motoru çalışır durumda tutmak için elinden geleni yapıyordu ama jel ve umut bağlamakla ancak bu kadarını başarabilirdi. Gemi endişe verici bir şekilde yalpaladı ve Tav makine dairesine bir hat açtı.

"Bana bunun sadece yanlış alarm olduğunu söyle," diye adeta yalvardı.

Duyabildiği tek şey çarpma sesleri ve evirmeninin tanımlayamadığı bir dilde yüksek perdeden kfrlerdı. "Dansin'e yedek iticiyi değiştirmeden Karlea'ya varamayacağımızı söyledim."

Sonra bir çığlık attı ve Tav koltuğunda sıçradı. "İyi misin?"

"İyi," diye homurdandı Juuno. "Ama yakında bir yere yanaşmazsak, hiçbirimiz bir daha karaya ıkamayacağız."

Tav gözlerini kapadı ve kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Nakliye gemisinde yüz on yedi yolcusu ve milyonlarca kredi değerinde kargosu vardı. Üstün güvenlik sicili nedeniyle onunla uçmayı seçmişlerdi ve onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Bir yıldız haritası çıkardı ve çok geç olmadan yanaşabilecekleri bir yer olmasını umarak atalarına dua etti.

"Hâlâ orada mısın patron?" Juuno başka bir şeye vurmadan önce sordu.

"Bir gün daha dayanabilir miyiz?" diye sordu. Birkaç saat önce FTL'den çıkmışlardı ve motorun ışık hızından daha yüksek hızlara geri dönebileceğine güvenmiyordu. Eğer mümkün olsaydı, akşam yemeğinden önce Karlea'da olurlardı. şu anda, üzerinde yaşanmaz kayalardan başka bir şey olmayan devasa bir uzay boşluğundaydılar.

"Size yaklaşık on iki saat verebilirim," diye cevap verdi Juuno acımasızca. "Ve bu da çok kısa bir süre olacak."

Ona inanmıştı. Son tamircisi, yüzüne bir blaster doğrultulmuş olsa bile Tav'a tamirat için dürüst bir tahmini süre vermeyecek kadar tembel bir adamdı. Juuno tutamayacağı sözler vermezdi ve eğer sadece on iki saatleri olduğunu söylüyorsa, ona her dakikasını vermek için kendini paralayacaktı. Haritaya tekrar baktı ve görünümü gezegen uygarlıklarından tüm iniş bölgelerine çevirdi. Altı saatlik uçuş mesafesinde uygun bir yer göründüğünde bir çığlık attı.

Tamircisi, "Bugün duyduğum ilk iyi ses bu," dedi.

"Biraz dolambaçlı bir yoldan gideceğiz ama birkaç saat içinde limana yanaşmış olacağız." Uçuş planını yeniden hazırladı ve inişlerini mekanik bir acil durum olarak işaretleyerek istasyona yakında varacaklarını bildirdi. İstasyonda olsalar bile

tamamen doluyorsa, Tav ve gemisinin acil onarım için orada durmasına izin vereceklerinden emindiler.

"Nereye gidiyoruz?"

"Honora İstasyonu'na hiç gittiniz mi?" Haritaya bağlı bilgilendirici bir broşür vardı ama Tav'ın onu okuyacak vakti yoktu, hele de onları yollarına devam ettirmek için manuel kontrolleri kullanmak zorunda kalmışken. İstasyona birkaç kez gittiğini biliyordu ama hiç bu kadar zor durumdayken gitmemişti.

"Buranın bir çöplük olduğunu duydum." Juuno bir Oscavian zevk gemisinde çalıştıktan sonra onun gemisine katılmıştı. Galaksinin bu ucunun sunduğu en güzel şeyleri görmüş ve bir nedenden dolayı hepsini geride bırakmıştı. Konu ne zaman açılrsa gözleri kararırdı, bu yüzden Tav iş geçmişini ve niteliklerini sormak dışında neden ayrıldığını hiç sormamıştı. Ona nedenini söylemek isteseydi, ölmeden önce hâlâ birkaç yılı vardı. Ve Tav'ın sırlarını mezara götüreceğini bilmeliydi.

"Rıhtımı ve tamirhanesi olan bir çöplük," diye düzeltti Tav. "Orada birkaç gün geçirdikten sonra yolumuza devam edeceğiz. Eğer yeterince hızlı uçarsak, Karlea'ya sadece bir gün geç varabiliriz."

Juuno tsked. "Üzgünüm Kaptan, en az bir haftalık bir tamirat sürecimiz var."

"Sadece yedek itici olduğunu söylemiştin." Tav bir tamirci değildi ama gemisini neyin çalıştırdığını biliyordu ve iticilerden herhangi birini değiştirmek çok uzun sürmemeliydi.

"Sadece yedek iticiydi. Bir hafta önce. O zamandan beri bir dizi arızayla mücadele ediyoruz. Bu randevunuzu kaçıracağınız anlamına geliyor, değil mi?" Tav'ın zamanının ne kadar değerli olduğunu bildiği için onun adına üzgün görünüyordu.

Eski bir dostuyla, Tyral NaRaxos'la buluşmayı planlıyordu; bir Detyen olan Tyral, Denya'sıyla, eşiyle, bir insan kadınla tanışarak kesin ölümden kurtulduktan sonra ona ulaşmıştı. Tav bunun imkânsız olduğunu düşünmüştü ama Tyral'ın otuzuncu doğum günü geçtiğine ve hâlâ nefes aldığına göre, hikâye doğru olmalıydı. Birbirlerini yıllardır görmemişlerdi ve uzayın büyüklüğü göz önüne alındığında, Tav'ın üç yıl sonraki otuzuncu doğum gününden önce tekrar karşılaşmaları pek olası değildi. Bunu dört gözle bekliyordu ama Tyral'ın Karlea'da sadece kısa bir aktarması vardı ve Tav geldiğinde büyük olasılıkla gitmiş olacaktı.

Tav sonunda Juuno'ya, "Böyle olması gerekmiyor," diye cevap verdi. "İstasyona ulaştığımızda ona bir mesaj göndereceğim. Güvende kalmamızı tercih ederdi.

devam edin ve herkesi riske atın."

Telsizden gelen bir tıslama yeni bir küfür dalgası başlattı. Juuno, "Bizi olabildiğince çabuk oraya götür," diye ısrar etti.

"Siz farkına varmadan," diye söz verdi Tav. Hızlarını artırabildiği kadar artırdı ve yolculara anons yaparak, herhangi bir sorunu ikinci komutanı Dansin'e bildirmelerini söyledi. Onarımları geciktirdiği için adam haklıydı. Honora İstasyonu'na yolculuk etmek istememişti ama umarım orada neredeyse hepsinin ölümüne neden olan adamın yerine birini bulabilirdi.

Chapter Two

A Jyx göründüğü kadar hızlı bir şekilde gitmiş, gemisi uzayın karanlığına doğru hızla yol almış ve yardımcısını da beraberinde götürmüştü. Molly ona iyi şanslar diledi; rutininin bozulmasına kızacak zamanı yoktu.

Partiye altı gün kalmıştı ve her şeyi gerekiyordu. Molly ana salona girdiğinde donup kaldı. biri arkadan ona çarptı ve öne doğru itildi ama kendini daha fazla hareket ettiremedi.

Ağaç gitmişti.

Bu Jyx'in son ödeviydi ve ayrılmadan önce tamamladığı için o kadar mutlu olmuştu ki, bittiğini bildiğinden emin olmak için ona özel bir mesaj göndermişti. Lanet olası şeyi tamamlamak için gece geç saatlere kadar uyumamış, hatta onun belirttiği gibi yeşile bile boyamıştı. Ama Noel Baba'nın Köşesi adını verdiği alanda, ağacının olması gereken yerde kocaman bir boşluk vardı.

Gözlerindeki yaşlar boğazına düğümlenen çığlıkla savaşa tutuştu. Ağaç dün gece oradaydı, iletişim cihazındaki resim bunun kanıtıydı ama bu sabah hiçbir şey bulamamıştı. Sonunda en yakın asistana gelene kadar kendini hareket etmeye zorladı. Dikkatini çekene kadar uzaylının kolunu çekiştirdi.

"Ağaç nerede?" diye sordu, içindeki öfkeli duyguları bilmeyen biri olsa sakın denebilecek bir ses tonuyla.

Uzaylı şaşkın görünüyordu, odada hiç esinti olmamasına rağmen yüzündeki bıyıklar dalgalanıyordu. "Ne ağacı?" diye cevap verdi sonunda.

Molly elini uzattı, neredeyse başka bir masaya kumaş taşıyan birine çarpacaktı. "Jyx'in dün gece bir araya getirdiği boru heykeli. Bir ağaç gibi görünmesi gerekiyordu!" Konuşurken sesi yükseldi ve öfkesini bastırdı.

Uzaylı sadece omuz silkti. "Bu sabah geldiğimde orada hiçbir şey yoktu."

Molly kolunu bırakıp geri çekilmeden önce bir süre ona baktı. Kaybolan ilk şey ağaç değildi. Daha bir gün önce, dallar olarak işlev gören borular olmaları gereken yerden uzaklaşmıştı. Ama Molly proje için yeni borular bulduğunda her şeyin hallolduğundan emin olmuştu. Her şey küçük şeylerle başlamıştı; birkaç kutu boya, birkaç alet, ucuz bir bilgi tableti. Basit bir ihmalkarlık olarak görülemeyecek şeyler değildi. Ancak dün ve bugün bulunan borular tamamen farklı bir şeydi. Bir insan yanlışlıkla yüz kiloluk plas boruyu yerinden sökmez. Hantaldı ve istasyondaki depolama alanı çok pahalıydı.

Hayır, bu ihmalkârlık değildi. Molly'nin bir hırsızı vardı.

Eğer Jyx hâlâ burada olsaydı, bu onun değerini göstermesi için mükemmel bir zaman olurdu. O güvenlik merkezine gidip hırsızlıkları rapor ederken, Jyx de etrafta kalıp süslemeleri denetleyebilir ve parti günü gerçekleşecek her şeyin zamanlamasını teyit edebilirdi. Odayı gözden geçirdi ama bu son günlerde yardımcılığını üstlenecek olası bir aday olarak kimse göze çarpmıyordu. Ne zaman biriyle göz göze gelse, sanki şeytani bir bakışı varmış da onları kıyamete sürükleyecekmiş gibi hemen gözlerini kaçırıyorlardı.

Belki de öyledir.

Ancak hiçbir yardımcısı kendini belli etmese de, köleleri her şeyi zamanında bir araya getiriyor görünüyordu. Yapılması gereken her şeyin birkaç listesini asmış ve çalışanlarını farklı kademeli gruplara ayırmıştı. Herkes ne yapması gerektiğini biliyordu; şu anda onun varlığının tek yaptığı onları tedirgin etmektir.

O zaman güvenlik raporuydu.

Molly topuklarının üzerinde döndü ve çalışanlarını işlerini yapmaları için yalnız bıraktı. Herhangi bir sorun çıkarsa onunla nasıl irtibata geçeceklerini biliyorlardı. Merkezi güvenlik masasına gittiğinde sadece bir android bekliyordu ve ona acil olmayan tüm raporlarla zamanında ilgilenileceğini söylüyordu. Raporunu göndermek için kullanabileceği bir tablet önerdi ama Molly buna güvenmedi. Hiç kimse

onlarla yüz yüze konuşmazsa birkaç kaybolan boruyu ciddiye almayacaktı. Neyse ki, android ona en yakın güvenlik görevlisini nerede bulabileceğini söyleyebildi ve macerasının bir sonraki bölümüne başladı.

İstasyona vardığında kendisine verilen tura göre, E rıhtımı acil gemi onarımı için kullanılıyordu ve genellikle boş kalıyordu. Ama bugün dışarıda insanlar dolaşıyordu, çoğu Oscavialıydı ve Molly'nin tanımlayamadığı birkaç uzaylı daha vardı. Hepsinin ortasından yükselen, yanındaki en uzun boylu kişiden yarım baş daha uzun duran altın tenli bir uzaylı hemen dikkatini çekti.

Parmaklarının dokunmak için can attığı kısa, yumuşak siyah saçları vardı ve teni doğal ışık altında parlardı. Geminin kimseye iyilik yapmayan sahte aydınlatması bile onu bir güneş tarafından doğmuş gibi ısıtılı gösteriyordu. Üstünün geniş yakası açıktı ve kız, dövme olabilecek koyu renkli dikdörtgen ve üçgen işaretleri fark etti. Molly'nin hayal kırıklığına uğramasına neden olan bu izler boynundan aşağıya ve bir omzunun üzerinden geçerek gömleğinin koyu renkli kumaşının altında kayboluyordu. Sanki kocaman bir kanca göğsüne saplanmış ve onu altın renkli yabancıyla birleştirene kadar bir olta atmış gibi hissediyordu. Adamın adını, türünü ya da neden burada olduğunu bilmiyordu.

Ama o *onundu*.

Tanrım, onu istiyordu, onunla konuşmak, ona dokunmak, onu tatmak, ona verebileceği her şeyi istiyordu. İhtiyaç hissi o kadar ani olmuştu ki, onu olduğu yerde sendelemekle tehdit ediyordu. Buraya neden geldiğine dair tüm düşünceler dağıldı. Ona sahip olması gerekiyordu ve bunun olmasını sağlamak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Adamın gözleri aralarındaki insan kalabalığının arasından nihayet onunkilerle buluştuğunda, koyu yakut kırmızısına dönüşmeden önce siyah bir parıltı yakaladı. O kadar uzaktaydı ki bunu görememesi gerekirdi ama adamlarla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Hiçbirinin önemi yoktu. Ona doğru bir adım attı, bundan sonra ne olacağını görmeye hazırды.

* * *

Denya. Odanın karşısındaki kahverengi tenli uzaylıyla göz teması kurduğunda Tav'ı tanıyabildi. İnsan olduğundan neredeyse emindi. Ana gezegenlerinden bu kadar uzakta nadir bulunurlardı ama nereden geldiği önemli değildi. *Onun* kızıydı. Detyenler hakkında söylentiler duymuştu.

İnsanlar arasında eşler vardı; bu türde kendi türüyle uyumlu bir şeyler vardı ama bu uyumluluk daha yeni keşfedilmişti. Tav bir gün bir insan eş alabileceğini ummayı hiç düşünmemişti. Denya'sıyla tanışacak kadar şanslı olursa, onun da kendisi gibi bir Detyen olacağını düşünmüştü.

Durum böyle değildi ve beklenmedik olsa da, dünyasındaki değişimin yasını tutmadı. Bir *eşi* vardı.

Kalabalığın arasından onu görebilmesi neredeyse bir mucizeydi; kıvrıcık saçları göze çarpıyordu ama etraftaki en kısa boylu insanlardan biriydi. Yan yana olsalar ancak göğsüne kadar gelebilirdi ama birbirlerine sarılırlarsa bu mükemmel olurdu. Onun kıvrımlarını sarabilir ve onu dünyanın sert gerçeklerinden koruyabilirdi.

Gözleri kilitlendi ve adam onun koyu, bal kahvesi derinliklerine daldı. Kendi gözlerinin kırmızıya biliyordu ama birbirlerine bakarlarken bakışları hiç duraksamadı. Başkaları tarafından değişen gözlerinin onu bir canavara benzettiği söylenmiş olsa da ondan korkmuyordu.

Uzanıp Denya'yı kendine çekmek, onu kollarının arasına almak ve tadına bakmak istedi. Tatlı olur muydu? Baharatlı mı? Tadı evi gibi olur muydu? Son birkaç yıldır Tav'ın tek evi gemisiydi ve şaşırtıcı bir sıklıkta rotasyon yapsalar da ailesi mürettebatıydı. Doğduğu gezegen olan Jaaxis'ten çok uzaklara taşınmış ve bir daha asla geri dönmemeyi planlamıştı. Ancak denya'sına baktığında, ruhunun kalbi gördüğü kadını alıp her zaman yakınında tutması için haykırıırken, evinin bir yer olması gerekmediğini fark etti.

Aralarındaki mesafeyi kapatırken çenesi sertleşti ve sanki bir savaşçının görevini yerine getiriyormuş gibi kararlı görünüyordu. Kız nefes alma mesafesine geldiğinde odanın geri kalanı kayboldu ve Tav en başta Honora İstasyonu'na neden geldiğini bile unuttu. Ona sesleniyor olmalıydı. Başka hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Denya." Sözcük dudaklarından fısıltıyla çıktı ve kaderin onun eşi olarak belirlediği kadının üzerinde geziniyor gibiydi.

Kız bunun gücüyle ürperdi ve Tav'ın dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Uzanıp yüzünü avuçlamak, onu kendine çekip öpmek istedi ama son anda büyük bir insan grubunun ortasında olduklarını ve ne hissederse hissetsin kızın bunun ne anlama geldiğini bilemeyeceğini hatırladı. Acele etmemesi ve onu kendine getirmesi gerekiyordu.

"Merhaba," dedi. Kelime onu sardı ve derinlere gömüldü. Bu sadece basit bir selamlamaydı ama Tav için *her şeydi*. Denya sanki bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Ben nasıl... Ben seni *tanıyorum*. Bu-"

Ama Tav başını salladı. Birbirlerini geleneksel anlamda tanımıyor olabilirlerdi ama bunun bir önemi yoktu. Şimdi değil. "Ben Tav."

"Molly," diye yutkundu ve başını tekrar sallamadan önce bir şeyi tartışıyor gibiydi. "İnsan."

"Detyen," diye cevap verdi.

"Daha önce hiç Detyen diye bir şey duymamıştım."

Tav omuz silkti. "Etrafta bizden çok fazla yok," dedi ama henüz halkının trajedisine girmeye gerek yoktu. Bu ilk sohbetlerinin konusu değildi.

"Sana ihtiyacım var."

"Evet." Ne için olursa olsun, ona verecekti, bu onun yeni bulduğu göreviydi. O onun eşiydi ve Tav onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Molly onu götürdü ve Tav adamlarına nereye gittiğini söylemek için bir dakika bile beklemedi. Honora İstasyonu mürettebatı her şeyi halletmiş gibi görünüyordu ve Juuno'ya gemiyle ilgilenmesi konusunda güveniyordu. Ama gerçekten de, birkaç koridor uzaklaşana kadar bunların hiçbirisi aklına gelmemişti. Molly ona hareket etmesini söyledi ve o da onu takip etti. Uzun bir süre yürüdüler. Honora İstasyonu dışarıdan çok küçük görünüyordu, uzayın uçsuz bucaksız genişliğinde bir nokta, ancak bir bip. Ama içerisi devasa boyutlardaydı; uzun koridorları, kıvrımları ve dönüşleri vardı. Tav çoktan kaybolmuştu ve eşinin nereye gittiğini bildiğini umuyordu. Tercihen birbirlerini daha iyi tanıyabilecekleri özel bir yere.

Denya Bedeli halkının başına bela olduğu için, tanışır tanışmaz eşini sahiplenmek alışılmadık bir şey değildi. Diğer seçenek ölümdü ve çok az kişi, özellikle de kurtuluş hemen yanı başlarındayken, kendini isteyerek ölüme mahkûm ederdi. Bir ilişkinin istedikleri bir şey olup olmadığına daha sonra karar verebilirlerdi. Ama bu Detyen yöntemi. Tav, insanların böyle davranmadığını biliyordu ve Molly'nin kendisini ona teklif etmesini sağlamak için ona özenle davranması gerekecekti.

Ve bunu bir kez yaptığında, onu elinde tutabileceğini umuyordu. Belki de aralarındaki bağın patlayıcılığından kaynaklanıyordu. Tav bilmiyordu ama şimdiden onun kendisi için doğru kişi olduğunu hissedebiliyordu, galakside onu elinde tutabilecek tek kişi.

onu tamamlayacaktı. Eğer onu bir kenara atarsa, yaşamaya devam edebilirdi ama bu, onunla sahip olabileceği şeyle kıyaslandığında soluk bir varoluş olurdu.

Sonunda parlak renklerle dekore edilmiş ve kararlılıkla hareket eden düzinelerce insan tarafından yönetilen hareketli bir koridorun önünde durduğunda, Tav ne bekleyeceğini bilmiyordu. "Neler oluyor?" diye sordu sonunda.

Molly ona sırtıttı. "Bu bir kış partisi, ya da ben bitirdiğimde öyle olacak."

"Kış nerede?" Bir uzay istasyonundaydılar, mevsimler yoktu.

Eşi dudaklarını büzdü ve kollarını kavuşturdu. "Gerçek olması için kar yağması gerek." Başını ona doğru eğdi. "Kar makineniz yok mu acaba?"

"Üzgünüm, hayır." Tav bunun ne olduğundan bile emin değildi ve gemisinin kesinlikle buna ihtiyacı yoktu. Yine de arkadaşını hayal kırıklığına uğrattığı için kendini başarısız hissetti ve Juuno'ya nereden bulabileceğini soracağına dair kendi kendine söz verdi.

"Hmm." Molly tam başka bir şey söyleyecekti ki parlak pembe bir uzaylı yanına geldi ve konuşmaya başladı. Tav biraz arka plana çekildi ve arkadaşının ne yaptığına dair bir fikir edinebilmek için her şeyi içine aldı. Neredeyse askeri bir organizasyona sahipti, herkes işini düzgün bir planlama ve parlak bir zihnin ürünü olan sessiz bir verimlilikle yapıyordu. Molly'yle konuşmak için birkaç kişi daha geldi ve bunlardan biri ona Tav'ın hoşlanmadığı bir yoğunlukla bakan kule gibi bir Oscavian olunca, sessizce iddiasını ortaya koyarak biraz daha yaklaştı. Oscavian önce ona, sonra da Molly'ye baktı ve sonra omuzları çöktü ve bir hamle yapmak için ne kadar fırsatı olduysa, bunun artık bittiğini anlamış gibiydi.

Birkaç dakika sonra arkadaşı ona bir tablet uzattı ve birkaç küçük heykelin teslimatını ve yapımını denetlemesini söyledi. Bir an için onun elini sıktı ve birkaç saniye boyunca yerlerinde çakılı kaldılar, aralarındaki bağın farkına varmaları görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı. Onu öpme arzusu tekrar yükseldi, ama o bunu cesurca bir kenara itti. Önce konuşmaları gerekiyordu, onun ne kadar önemli olduğunu anlaması gerekiyordu ve sonra bir sonraki hamlelerini yapabilirlerdi.

Ve böylece gün, Tav'ın evrendeki en doğal şeymiş gibi denya'sının emirlerini yerine getirmesiyle devam etti. Saatler eriyip gitmiş ve odadaki insanların çoğu gittiğinde Tav ne kadar uzun bir süre geçtiğini fark etmemişti.

alışıyordu. Molly onu buldu ve tableti geri aldı, ne kadar çok şey yaptığını fark ettiğinde yüzü parlak ve gururluydu. Tav onun bakışları altında gururlandı.

"Yarın geri geliyorsun, değil mi?" diye sordu hevesle, yaklaşarak.

Tav, kendine özgü bir şeyle karışık hafif bir iek kokusu alabiliyordu. "Beni uzak tutamazsın," diye söz verdi. Onunla daha fazla zaman geçirmek için her şeyi yapardı.

Gölümsemesi daha da parlaklaştı. "Güzel. Bazı nedenlerden dolayı, senin o olduğunu hissediyorum. Sanki sana güvenebilirmişim gibi."

O anda onu öpebilirdi ama Tav'ı tutan bir şey vardı. Onun sevgisini, iyi yaptığı bir iş için duyduğu minnettarlıktan dolayı istemiyordu. Onları istiyordu çünkü Molly kendini onun yanından ayıramıyordu. Ama Tav ruhunun derinliklerinde, yeterli zaman verildiğinde Molly'yi kendisinin yapabileceğini biliyordu. Tek yapması gereken kışın olmadığı bir yere tatili getirmektir ve birlikte ısınmanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Chapter Three

Molly iri adamın ertesi gün ortaya çıkmasını beklediğinden emin değildi ve onunla ilgili gördüğü rüyadan sonra gözlerinin içine bakmayı nasıl başaracağını bilmiyordu. Buharlı ve *bir de bu* vardı. Bir insanın bu şekilde eğilmesinin mümkün olduğunu düşünmüyordu ama rüyasındaki hali uyanık halinden çok daha esnekti. Ve rüyasında seks maceraları gerçekte yaşanmadığı için uzuvları ağrımasa da, vücudunun geri kalanı umutsuzca yerine getirmesi gereken bir özlemle ağırıyordu. Uzun boylu, altın sarısı ve yakışıklı biriyle.

Hiç kimse bu kadar çabuk bir etki bırakmamıştı. Gözlerini her kapadığında onu görene kadar hiçbir erkek aklına kazınmamıştı. Molly neredeyse Tav'ın geri gelmesinden korkuyordu. Ya onu hayal kırıklığına uğrattırsa? Yaşayan versiyonunun fantezisiyle boy ölçüşmesine imkân yoktu ama yine de nefesini tutmuş, Tav'ın eşikten geçip söz verdiği gibi ona katılmasını bekliyordu. Aşklar onu böyle vurmazdı. Hayatta süzülerek ilerleyebiliyor, deneyimlerini geldiği gibi kabul ediyor ve bir aşama sona erdiğinde yolculuğuna devam ediyordu. Hiç kimseye bakıp *da bunu sonsuza dek elimde tutmak istiyorum* diye düşünmemişti. Ay sonunda hangi gezegende ya da uzay istasyonunda olacağını bile bilmezken bunu yapamazdı. Ama Molly kendini aşırıyordu. Bir seks rüyası Tav'ı evlilik malzemesi yapmazdı. Bu sadece yirmi yedi yaşında sağlıklı bir kadın olduğu ve sevişmeye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Molly'nin omurgasından aşağı bir elektrik akımı yayıldı ve Molly ne göreceğini zaten bildiği için döndü. Tav kapı aralığında durup etrafına bakındı ve göz göze geldiklerinde olduğu yerde donup kaldı. Daha önce hiç bir farkındalık.

damarlarında kan pompalandığını hissedebiliyordu, her kalp atışı ona gözlerinin önündeki adam olmadan çok uzun zaman geçirdiğini söylüyordu. Bu nasıl doğru olabilirdi? Çok az konuşmuşlardı. Dün ona bir tablet vermeyi ve bir görev vermeyi başarmıştı, oysa tek yapmak istediği onu odasına sürüklemek ve onunla birlikte olmaktı.

O da kimdi? Kendisine Detyen diyordu. Molly bu türü araştırmak için aklına bir not aldı. Belki de onun nefes yaydığı gibi onlar da seks yayıyordu. Ama eğer durum böyleyse, etraflarındaki başka biri de etkilenmiş olmalıydı.

Tav, bir göz kırpışından diğerine kadar hareket eder gibi oldu ve birdenbire ona çok yakın durdu, önündeki boşluk onun varlığıyla ısındı. "Dönmüşsün." Çok zekice bir selamlama değildi ama Molly'nin onun için nefes nefese kalmaması bir kazanç sayılmalıydı.

Tav sıırıttı. "Olacağımı söyledim. Ben sözümün eriyimdir."

Sesi karanlık ve şehvetliydi ve Molly boğulana kadar ona sarılmak istedi. "Dün sana başka seçenek bırakmadım sayılır." Tav uzanıp Molly'nin saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve Molly ürpermesini bastıramadı.

"Kimsenin beni bu kadar kolay zorlamasına izin vermem," diye Tav.

"Öyle mi? Genelde ne kadar sürer?" Uzaktan bakınca flört etmeleri değil, çalışmaları gerektiğini biliyordu ama bir kız hayatı boyunca böyle erkeklerle ancak bu kadar çok karşılaşabilirdi ve Molly bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Düşüncelere dalmış gibi başını yana eğdi. "Patlayıcılar, lazer topları, rehinerler, bilirsiniz, her zamanki şeyler."

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?" Molly onun bahsettiği her şeyi duymuştu ama o sadece Dünya'dan galaksiye doğru yol alan bir parti planlayıcısıydı. Silaha ya da rehineye ihtiyacı yoktu. Ne tür bir dünyadan geliyordu?

"Sanırım her şeyden biraz yaptım," diye itiraf etti. Hâlâ elleri birbirine değecek kadar yakın duruyordu ve her dokunuşlarında Molly'nin içinde bir farkındalık kıvılcımı çıkıyordu.

Elini ters çevirdi, böylece bir dahaki sefere ona süründüğünde parmaklarını birbirine geçirerek onu yerinde tuttu. "Şu anda ne tür şeyler yapıyorsun?"

"Çoğunlukla yolcu taşımacılığı. Biraz da yük. Süslü bir şey değil, söz veriyorum. En büyük tehdit korsanlar ama yattıkları yerlerden uzak durmaya çalışıyorum. Hayat zaten çok kısa, tek bir dakikamı bile feda etmek istemiyorum.

" Bu son sözleri söylerken sanki Molly'nin anlayabileceğinden çok daha fazla anlam içeriyormuş gibi bir melankoli hissi kapladı içini.

Ama hayatın, anı yakalamanın önemini çok iyi biliyordu ve korsanlar tarafından yakalanmak istememesi ona garip gelmiyordu. Kim isterdi ki?

"Peki bugün benim için neyin var?" Tav sordu.

Günü yakalamaktan bahsetmişken... Molly etrafına bakındı ama oda çok kalabalıktı. Önünde duran adam dışında kimseden soru sorulmasını istemiyordu. Adamın elinden tuttu ve her şey hazır olduğunda partinin bir yarısını diğer yarısına bağlayacak olan küçük bir yan koridora götürdü. Ancak süslemeler çoktan yapılmıştı, bu da koridoru, girdiği andan beri aklından çıkmayan bir adamla bir an çalmak için mükemmel ve ıssız bir yer haline getiriyordu.

Tav etrafına bakındı ve ne kadar yalnız olduklarını fark ettiğinde o koyu renk gözleri kıpkırmızı oldu. "Burada ne işimiz var?"

Molly sırttı, her hareketine hınzır bir şakacılık duygusu sinmişti. "Sanırım bu sana bağlı." Uzanıp parmaklarını adamın yanağına dokundurdu ve beklenmedik dokuya hayret etti. Normal bir cilt gibi yumuşaktı ama elmacık kemiklerinin beklediği yerde neredeyse kıkırdak gibi bir çıkıntı vardı ve yüzüne daha da köşeli bir görünüm veriyordu. "Şimdi seni öpeceğim." Tav'a geri çekilmesi, hayır demesi için zaman tanıdı ama Tav ayak parmaklarının ucuna kalkıp aralarındaki mesafeyi kapatırken orada öylece kalakaldı.

İlk başta nazikti, geldikleri kadar samimi bir tanışma, dudakları konuşmayı aşan bir dilde kibar bir merhaba alışverişinde bulundu. Ama bu Molly için yeterli değildi ve Tav da hemen onun yanındaydı. Tav'ın dili Molly'nin dudaklarının kenarını okşadı ve Molly Tav'a açıldı, ta ki dudakları birbirine dolanana, birbirinin tadına bakana ve birlikte dans edene kadar. Molly daha da yaklaştı, kendini Tav'a doğru bastırdı ve sıkıcı siyah kıyafetlerinin altında sakladığı her sert kas çıkıntısını hissetti. Adam hayal edilmek için yaratılmıştı ve eğer küçük bir parçası onu tatmanın, ona dokunmanın onu sisteminden çıkaracağını düşündüyse, dudaklarına karşı hissettiği, tüm duyularını istila eden, bu düşüncüyü sudan çıkardı. Adam her yerdeydi, varlığı geminin geri kalanını yok edene kadar onu tamamen çevreliyordu. Etraflarında herhangi bir şey olabilirdi ve Molly bunu umursamıyordu.

Ondan daha fazlasını istiyordu, ellerini üstünün altına sokmak ve karnının sıcak tenini hissetmek ve sonra ellerini aşağıya doğru her sert santimetresini hissedene kadar takip etmek istiyordu. Dudaklarından daha fazlasını tatmak istiyordu, onu yutmak ve onun nerede bitip kendisinin nerede başladığına dair hiçbir fikri kalmayana kadar kendini ona bağlamak istiyordu.

Duyguların yoğunluğu onu sürükleyip götürmekle tehdit ediyordu ve geri adım atıp Tav'ı sıkıca kavradığı yerden bırakmasını sağlayan sadece kendini korumanın uzak bir fısıltısıydı. Baldırlarına kramp girmiş, Tav'ın ne kadar uzun boylu olduğunu hatırlamıştı ama bu sadece uzak bir şikâyetti. Tav biraz görünüyordu, kırmızı yavaşça solup siyaha dönerken, nefes alış verişini onunki kadar zordu.

"Bunu neden yapıyorlar?" Fısıldamak istememişti ve geminin ortam sesleri neredeyse kelimelerini yutuyordu, ama bu anla ilgili bir şey normal konuşma için fazla kutsal hissettiriyordu.

"Ne?" Tav'ın kafası karışmış gibiydi ve gözleri sürekli dudaklarına takılıyor, Molly'nin içinin kıvrılıp sıkışmasına neden oluyordu.

Tekrar yakınına eğilip bu anı ne kadar ileri götürebileceklerini görmek istedi ama çalışanlarının uzaktan gelen sesleri bilincinden süzülüyordu ve özlenene kadar uzun süre yok olamazdı. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve Tav'ın anısını tattı. "Gözlerin. Kırmızıya dönüyorlar."

"Oh." Tav başını salladı. "Özellikle yoğun bir şey hissettiğimde kırmızıya dönüyorlar. Bu bir Detyen olayı."

Yoğun. Evet, aralarında yankılanan her şeyi tanımlamak için doğru kelime buydu. Tav'ın da tam olarak aynı yerde olduğunu, gözlerinin yalan söyleyemeyeceğini ve bunu ondan saklayamayacağını bilmek güven vericiydi. "Detyen hakkında bilmem gereken başka şeyler var mı?"

* * *

Tav, Molly orada dikilmiş, gözlerinde galaksi varmış gibi ona bakarken başının belada olduğunu biliyordu. Ve sorduğu o şakacı soru, fark edemeyeceği kadar büyük bir yükü de beraberinde getirmişti. Ne söylemesi gerekiyordu? *Irkımın çoğu yüz yıl önce katledildi. Ya da seni sahiplenmezsem otuzuncu yaş günümde öleceğim.* Onun taşıdığı tüm acı gerçeklere ve anılara ihtiyacı yoktu. Özellikle de öpücükten sonra.

Onu ekseninden sarsan ve dudaklarının her dokunuşuyla onu yeniden biçimlendiren.

Dudaklarını kızın alnına değdirdi ve ona bir gülümseme sundu. "Henüz tüm sırlarımdan vazgeçemem," diye şaka yaptı. "Gizemli cazibemi kaybetmek istemem."

Molly'nin dudakları birbirine sıkıca yapıştı ve yüzü parlak bir gülümsemeye dönüştü. "Yapabileceğinden emin değilim."

"Ne yapabilirim?" Ona dokunmadan duramıyordu, parmakları saçlarıyla ve kulaklarıyla oynuyordu, diğer eli kalçasını kavırıyor ve onu kendine çekiyordu. O kadar iyi hissettiriyordu ki, sanki eve dönüyormuş gibi ve onu bırakmak istemiyordu.

"Gizemli cazibeni kaybet." Bir kahkaha attı ve başını salladı, yüzünde inançsızlık ifadesi vardı. "Bana ne yapıyorsun, Tav?"

Ben senin eşim. Hemen söyleyebilirdi ama bir şey dilini tuttu. Bu hâlâ çok yeni, çok tazeydi ve ona bir şans vermeden önce onu korkutmak istemiyordu. "Senin bana olduğun kadar ben de sana çekiliyorum," diye söz verdi.

Ağzını açtı ama hemen kapattı ve sanki söylemek üzere olduğu sözleri geri çeker gibi nefesini içine çekti. Bir an kekeledikten sonra, "Dün sana hiç sorun çıkarmadım, değil mi? Seni kaçırdım sayılır."

"Olmam gereken yerdeydim," diye ona güvence verdi. İşler kendi tarafında halledilmişti, mükemmel değildi, tam olarak onun yapacağı gibi değildi, ama gemi onarılıyordu ve yolcuların kaldıkları süre boyunca kalacak yerleri vardı.

Diğer odadan yüksek bir ses geldi ve ikisi de irkildi. Molly daha iyi görebilmek için etrafına bakındı. "Geri dönsek iyi olacak," dedi üzüntüyle. "Eminim çocuklar anneleri yokken başlarını belaya sokmayı başarmışlardır."

"Senin rolün tam olarak nedir?" Belli ki bir şeyler planlıyordu ama tanıştıklarında ne yaptıklarını konuşmamışlardı. Ve bu sabah başka bir şey söyleyemeyecek kadar öpüşmekle meşguldüler.

"Kış partisini planlıyorum," dedi Molly. "Sanırım bunu sana söylemiştim?"

Şimdi o söyleyince, böyle bir şeyi hatırladı. "Ama istasyondaki rolünüz nedir?"

"Partiyi planlamak," diye tekrarladı Molly. "Buraya özellikle bunun için geldim, normalde Honora İstasyonu'nda yaşamıyorum. Seyahat ediyorum ve etkinlikler planlıyorum. Bir uzay yolculuğunda param bitince tesadüfen bu işe girdim."

birkaç yıl önce. Faturamı ödemek için gemi için bazı işler yapmayı teklif ettim ve gerisi tarih oldu. İstasyonlardan gezegenlere dolaşıp hizmetlerimi sunuyorum. Bazı yerler insan dokunuşunu seviyor, bu kendi insanların sunabileceğinden biraz daha farklı."

"Yıldızlararası parti planlayıcısı, böyle bir şeyin var olduğunu bilmiyordum." Gezegenler arası ticaret, diplomasi ve savaşla uğraşanlarla sık sık karşılaşır ve yolcularından çok başkalarını neşelendirmek için çalışır.

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf etti. "Ama eğlenceli. Başka türlü bu kadar uzun süre gezegen dışında kalmayı nasıl göze alabilirdim bilmiyorum."

"Gezegeninizde bir sorun mu var?" Dünya'dan çok uzaktaydılar ve haberler gecikebilirdi.

"Sadece daha büyük şeyler görmek istedim, anlıyor musunuz? Tüm evren dışarıdayken, tek bir mavi noktaya bağlı kalmak zor." Onu bırakmadan önce kolunu sıktı ve yardımcılarının birini bulmak için odanın diğer ucuna yürüdü, Tav'ı şimdilik başıboş bıraktı.

Geri dönebileceği gerçek bir evi olmasaydı Denya'sının da aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğini merak etti. Tav gerçekten ait olduğu bir gezegenin güvenliğini hiç bilmemişti. Detya onun doğumundan çok önce yok edilmişti ve Jaaxis'te iyi bir Detyen nüfusu olmasına rağmen, onlar hâlâ orada yabancı, evlerine dönme şansı olmayan mültecilerdi. Gelecek onu yüzünde bir gülümsemeyle beklerken, trajedinin içinde debelenmek istemiyordu. Molly ona yaklaşması için işaret etti ve Tav hareket etti. Bu konuyu daha sonra düşünebilirdi. Şu anda yardım etmesi gereken bir arkadaşı vardı.

Chapter Four

"Y kabloların kayıp olduğunu mu söylüyorsunuz?" Molly buna inanamadı. Hayır, *inanabilirdi* ama gerçekten inanmak istemiyordu. Ekranlarından biri odanın uzak köşesinde çökmüş bir yığın halinde duruyordu. Onun Tek tesellim bu sefer ağacın olmamasıydı.

En iyi çalışanlarından biri olan Jaaxianlı Qavis, "Üzgünüm," diye cevap verdi. "Görünüşe göre çoğu dün gece kaldırılmış."

Kaldırıldı. Çalındı. Ve bu kez bunun bir yanlış anlaşılma olmasına imkân yoktu. Molly'nin bir gün önce tek parça halinde olduğundan emin olduğu, halihazırda inşa edilmiş bir dekorasyondan büyük miktarda metal kablo çıkarılmıştı. "Bir hırsızımız var," diye mırıldandı, Tav ona ve Qavis'e katıldığında zar zor bastırdığı öfkesiyle kabarmıştı.

"Hırsız mı?" diye sordu, ondan Qavis'e bakarak.

Molly bir an için Tav'ı da bu işin içine çekip çekmemesi gerektiğini düşündü. Tav onun sorunlarının bir parçası değildi, sadece onu askere aldığında yanında olmaya istekliydi ve öpücükleri ona daha fazlasını vaat ediyordu. Ama yüzündeki endişeli ifade endişelerini hafifletmek için uzun bir yol kat etti. Bu onun sorunu olabilirdi, ama o devreye girmeye ve bununla başa çıkmasına yardım etmeye istekliydi.

"Bir hırsız," diye doğruladı. "Küçük şeylerle başladı ama o zamandan beri arttı."

"Bunu güvenlik ekibine bildirdiniz mi?" diye sordu.

Nefes nefese kaldı ve parmaklarını yumruk yaptı. "Evet, bana yaptığı tüm iyilikler için. Görünüşe göre küçük çaplı bir olay olduğunda araştırmaya değmezmiş. Bana büyük bir güven aşıladıklarını söyleyemem.

Bana güvenin." Ne yapması gerekiyordu? Molly'nin aklına bir haftadan kısa bir süre sonra partiye gelip her şeyin gittiğini, Noel'in-kışın büyüsunü öğrenmek istemeyen bir tür uzay Grinch'i tarafından çalındığını görmek gibi korkunç bir görüntü geldi. "Bu hırsız kendi başımıza bulma şansımız, istasyon güvenliğine güvenmekten daha fazla."

"Tamam, bunu nasıl yapacağız?" Tav dalmaya hazır oluşuyla onu şaşırttı. Kimdi bu adam? Bir gün ortaya çıkıp onun mükemmel yardımcısı olmuş, ertesi gün onu nefessiz bırakacak şekilde öpmüştü ve şimdi de sadece onun sözüyle hırsız bulmak için uzay istasyonunu parçalara ayırmaya hazırdı. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi ve Molly onun istasyona daha yeni geldiğini bilmeseydi, kendini gizlemeye çalışan bir suçlu olduğundan şüphelenebilirdi. Bunu düşünmek bile yanlış geliyordu ve Molly içindeki küçük şüphe kırıntısını kovmaktan memnundu.

"Bana kendi işime bakmamı söylemeyecek misin? İş kötü adamları bulmak olan insanların bunu yapmasına izin vermemi?" Molly'nin pek fazla erkek arkadaşı olmamıştı - Tav onun erkek arkadaşı falan değildi. Ama sıradan bir kaçamaktan öteye gitmeyen ilişkileri, birlikte olduğu insanlar onun sorunlarını kendi başına halletmeye çalışmasından hoşlanmadığında kendi kendini yok etme eğilimindeydi. Ve evet, daha önce de gerektiği kadar tedbirli davranmayarak başını belaya sokmuştu ama hayat kısaydı ve diğer insanların onu yakalamasını bekleyerek boşa harcamayacaktı. Tav'ın zaten kendi hızında gittiğini bilmek, etrafında olup bitenlere tamamen sinirlenmiş olsa bile için için gülümsemesine neden oldu.

Tav birkaç saniye boyunca onu inceledi, koyu renk gözleri kısılmıştı. Tav'ın bakışlarını bir okşayış gibi hissedebiliyordu ve ona doğru eğilmek, ellerinin çıplak teninde gezindiğini hissetmek istedi. Ama bu daha sonrası içindi, tabii zaman bulabilirlerse. Bir hırsız ortalıkta dolaşırken ve partisinin planlanması gerekirken olmazdı. "O insanlar işlerini yapmıyor, az önce söyledin. İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmak için buradayım."

"Kimsin sen?" Yardımsever bir varlığın, belki de Noel Baba'nın verdiği bir tür hediye gibi görünüyordu. Dünya'da Noel günü müydü? Gezegende değilken evindeki takvimi takip etmek zordu. "Sanırım gerçek olamayacak kadar iyisin."

Tav ona sırtıttı, hınzırca bir sırıtmaydı bu, kadının içini düğüm düğüm eden ve elindeki sorunu unutmak istemesine neden olan. "Hazır olduğunda söyleyeceğim," dedi gizemli bir şekilde.

"Şimdi hazır değil miyim?" Elinde olmadan sırtarak karşılık verdi, aniden bozulan ruh hali onun alaylarıyla düzelmişti.

"Pek sayılmaz."

Bütün gün orada durup Tav'ın aklındaki fikirler hakkında ileri geri konuşabilirlerdi ama planlamaları gereken bir parti ve yakalamaları gereken bir hırsız vardı ve Molly sırf sevimli bir çocuk onunla flört ediyor diye sorumluluklarının bir kenara atılmasına izin veremezdi. "Git o kaslarını diğer odada çalıştır ve bir saat içinde benimle burada buluş. Birliklere yürüyüş emirlerini vermem gerekiyor, sonra da gidip malzemelerime ne olduğuna bakabiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

Tav başını salladı ve onu görevleriyle baş başa bırakmadan önce öpecekmış gibi öne doğru eğildi, ancak sanki herkesin içinde olduklarını hatırlamış ona ulaşmadan önce geri çekildi.

Canı cehenneme. Molly parmaklarını Tav'ın gömleğinin yakasında kıvırdı ve onu öne doğru çekerek, dudaklarından hiçbir kelime fısıltısı geçmemiş olsa bile, her bakışta ve her dokunuşta verdikleri sözlerden bahseden hızlı ve sert bir öpücük için ağzını onunkinin üzerine kapattı. Kız öpücüğü bıraktığında Tav'ın gözleri bir an için kırmızıya dönüp tekrar siyaha döndü ve sanki kızın tadını vücuduna kazıyormuş gibi başparmağını kalın alt dudağına sürttü.

"Bir saat, Denya, sonra benimsin."

Molly onun gidişini izlerken ürperdi ve sonsuza dek ayrılmadan, uzayın uçsuz bucaksız bölgelerinde kendi yolculuklarını yapmadan önce kalbinin ve bedeninin ne kadarını bu adama vereceğini merak etti.

* * *

Molly, Tav'la birlikte gün boyunca hiçbir araştırma yapamayacaklarını hemen anladı. Bir şeylerin kaybolup durması dışında takip edebileceği hiçbir ipucu yoktu ve hiçbir ipucu da yoktu. Tüm hafiyelik tekniklerini yıldızlar arası uzun uçuşlarında okuduğu gizem romanlarından edinmiş olması ve gerçek bir araştırma çalışması yapmamış olması gerçeği önemsizdi. O ve Tav bunu kimin yaptığını bulacak ve kış partisini kurtaracaklardı.

Tehlikede olduğundan değil, henüz değil. Şimdiye kadar alınan her şey baş belasıydı. Ama partiye gelen çocuklar için hediye çekilişi yapmayı planlıyordu ve herkes için yemek olacaktı. Hediyeler ve yemekler kaybolursa, adı Honora İstasyonu'nda çamur olacaktı ve bu haberin ne kadar uzağa gidebileceğini hayal bile edemiyordu.

Bu yüzden neler olup bittiğini öğrenmeli ve işler daha da kötüye gitmeden buna bir son vermeliydi. Kimin sorumlu olduğunu bulduklarında, kanıtlarıyla birlikte istasyon güvenliğine gidebilirlerdi ve belki bu sefer gerçekten bir şeyler .

Ancak takip edecek bir iz bulamamaktan daha da kötüsü, saat dolduğunda ve Tav onu bulmaya geldiğinde Molly'nin işe gömülmüş olmasıydı. Çalışanların yarısı kayıp gibi görünüyordu, birçoğu çeşitli mekiklerle gemiden ayrılmıştı. İşler buzul hızında ilerliyordu ve eğer kalkarsa her şeyin tamamen duracağından korkuyordu. Bu yüzden Tav'a kendisine bir saat daha vermesini ve şüpheli bir şey olursa gözlerini açık tutmasını söyledi.

Ve o ikinci saat geçip de Tav geri döndüğünde, sanki sadece birkaç dakika geçmiş hissetti. Molly malzemelerle dolu bir palete yaslandı ve Tav'a yalvaran bir bakış attı. "Bu sabah kendime biraz fazla güvenmiş olabilirim."

Yaklaştı ve yanağını okşadı, bakışı hem şefkatli hem de sıcaklık vaadiyle karıştı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle Denya, ben de halledeyim."

Denya. Bu kelimeyi daha önce de söylemişti ve Molly'nin kalbini sarıp sarmalamış, sanki önemli bir şey ifade ediyormuş gibi sıkılmıştı. Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı ve genellikle çevirmeni yabancı kelimeleri algılamakta iyiydi. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu, kendisini bekleyen sorumluluklar yığınına görmezden gelmek için kendine bir an verdi.

Tav sanki yüksek bir tahtadan atlamaya hazırmış gibi derin bir nefes aldı, ama sonra bıraktı ve küçük bir gülümseme sundu. "Bu senin özel olduğun anlamına geliyor. O yüzden yardım etmeme izin ver. Neye ihtiyacın var?"

"Minyonlar." Kelime ağzından kaçtı ve Molly yanaklarının ısındığını hissetti. Çalışanlarını daha önce de şaka yollu böyle düşünmüştü ama onlara yüksek sesle böyle hitap etmek aşağılayıcı gelmişti. Boğazını temizledi. "Yardımcılar," diye düzeltti. "Son rötuşları yapmak için daha fazla insana ihtiyacım var. Ve muhtemelen bütün gece burada kalıp başka hiçbir şeyin kaybolmadığından emin olması için bir muhafız tutmanın da zararı olmaz."

Tav başını salladı ve geri önce dudaklarını kızın alnına değdirdi. "Minyonları sana verebilirim. Onlarla dolu bir gemim var."

Ona sarılıp sevinçten ağlamak istedi ama bu ertelemeye sevinirken bile kafasının üzerinde bir bulut dolaşıyordu. "Seni çok az tanıyorum ve sen gittiğinde nasıl idare edeceğimden şimdiden emin değilim."

Tav sanki olduğu yerde donup kalmış gibi birkaç dakika boyunca onu inceledi. "Yarınlarımızla henüz ilgilenmeyelim," dedi sonunda. "Kısa süre sonra döneceğim."

Ve başardı. Bu bir mucize gibiydi. Tav, bazıları mürettebatının bir parçası, diğerleri de yolcuları olan yirmiden fazla kişiyle birlikte geri döndü. Hemen işe koyuldular ve Molly'nin omuzlarındaki yirmi tonluk ağırlık sanki hiç yokmuş gibi kalktı, Molly'ye mağazalarına bakacak ve hırsızlıkların tam olarak ne zaman başladığını saptayarak onları nasıl durdurabileceğine dair bir fikir edinecek zaman bıraktı. Tav tüm bu süre boyunca onun yanındaydı.

Birkaç saat envanterlere baktıktan sonra Tav sanki zaman hiç geçmemiş gibi konuştu. "Bir koruma tutman gerektiğini söylemiştin. Ya tutmadıysan?"

Molly gerindi, sırtı kambur duruşunu protesto edercesine patladı. "Bu gece bir şey deneyen olup olmadığını görmek için mi?"

Başını salladı. "Her kimse, taşınması kolay eşyalardan, istasyonun daha iyi korunan bölgelerinden çalınması daha zor olabilecek daha hacimli şeylere geçtiler. Dışarıya biraz daha boru bıraksak ve kimin geldiğini görsek nasıl olur?" Elini cebine attı ve avucunun içinde bir nokta gibi duran küçük bir disk çıkardı. "Bu küçük takip cihazı bize eşyaları nereye götürdüklerini bile söyleyebilir."

"Bunu nasıl aldın? Bu casusluk gibi bir değil mi?" Tav dışarıdaki bir imparatorluğun gizli ajanı mıydı? Kendisini yıldızlararası entrikalara bulaştırabilecek tehlikeli bir oyuncuya gerçekten aşık mıydı? Ne kadar havalı!

"Hayır," diye cevap verdi Tav, onun umutlarını hemen kırarak. "Kaybolma ihtimaline karşı gemideki daha önemli, taşınabilir eşyalarımızdan bazılarını etiketliyoruz. Bu şeyin nereye gittiğini tabletimden izleyebilirim."

Belki yıldızlararası bir entrika değildi ama Molly bunu ona karşı kullanmamaya karar verdi. "Sen bir dahisin."

Ancak bir planları olmasına rağmen, işçilerin çoğu gidene kadar bunu uygulamaya koyamazlardı. Molly, Tav'ın gemisindeki insanların hiçbirinin onun hırsız olmadığını biliyordu ama aynı şeyi onun için çalışan diğer herkes için söyleyemezdi. Çalışanlarına güvenmek istiyordu ama gerçek şu ki onları tanımiyordu. Sunduğu yetersiz ücret karşılığında onun için çalışmayı kabul etmişlerdi ve bazıları da sadece istasyondaki hayatın monotonluğuna ara vermek için. Bu, hiçbirinin korunmasız ganimetlerle kaçma fırsatını kaçıracağı anlamına gelmiyordu.

Tav sadece bir takip cihazı getirmişti, bu yüzden oda temizlendiğinde o ve Molly bir boru yığınının soyulması en kolay yığın gibi görünmesi için ellerinden geleni yaptılar. Noel ağacını oluşturan şeye benziyordu ve daha fazla teşvik için o gün erken saatlerde duvardaki vitrinden alınana benzer bir kablo rulosu yerleştirdi. En üste bir fiyonk ve İYİ BİR EVE BEDAVA yazan bir tabela koymak istedi ama bunun biraz açık olabileceğini düşündü.

Ve sonra bekleme zamanı geldi. Eşyaların akşam yemeği saatinde mi yoksa kahvaltıdan biraz önce mi uzaklaştığını Molly bilmiyordu ama Tav'la birlikte geri çekilip sabah ne olacağını görmek için bekleyecek değillerdi. Bir dolaptan biraz daha fazlası olan terk edilmiş bir oda buldular ve orada oturdular, birbirlerine sarıldılar ve bir gözetleme programı çalıştıran bir tabletin üzerinde gezindiler. Heyecan damarlarında uğulduyordu. O kadar yakındaydılar ki uzanıp onu yakalayabilirdi ve Molly gecenin sonunda hırsızlık sorunlarının çözüleceğinden emindi.

Chapter Five

Hdenya beklerken heyecanla titriyordu, gözleri gözetleme programına odaklanmıştı. Etraflarındaki istasyon sessiz değildi, uzaydaki hiçbir şey sessiz değildi. İnsanları tutmak için gereken makineler

Canlı her zaman varoluşun mekanik nabzını attırır ve mırıldanırdı. Tav bunu rahatlatıcı buluyordu. Artık hayatının çoğunu uzayda geçiriyordu ve karaya ayak bastığında herhangi bir gezegenin doğal sesleri ona garip ve gürültülü geliyordu, kulakları için fazla tahmin edilemezdi.

Kendilerini tıktırdıkları küçük oda onların varlığıyla ısındı ve Tav denya'sına dokunmamak için ellerini iki yanında kenetlemek zorunda kaldı. Kız ona karşı açık görünüyordu ama Tav şehvetinin görevlerine engel olmasına izin vermeyecekti. Yakalamaları gereken bir hırsız vardı.

Ama uzun zaman alıyordu.

Ne o ne de Molly duyulma endişesiyle birkaç kelimedenden fazla konuşmaya cesaret edemeseler de ilk saat hızla geçti. İkinci saat biraz daha yavaş geçti ve Molly kıpırdanmaya, koltuğuna çökmeye başladı. Üçüncü ve dördüncü saatler sürünerek geçti ama nedense beşinci saat uçup gitti. Altıncı saatte oturan Tav, takip cihazının işini yapacağına güvenip geri kalanı için güvenlik kamerası görüntülerine mi güvenmeleri gerektiğini merak etti.

Uzakta bir elektrik fısıltısı duyuldu ve hem Molly hem de Tav daha dik oturdu. Gözetleme programının ekranı karardığında arkadaşı soluk soluğa kaldı ve ekipmanda bir arıza olmadığından emin olmak için hararetle tıkladı. Ancak yayın geri gelmedi ve her ikisi de dışarıda taşınan boruların boğuk çınlamalarını duyabildi.

"Gidip görmeliyiz." Molly kapıya doğru uzandı.

Tav onu durdurmak için elini koluna koydu. "Dışarı çıkar çıkmaz bizi görecekler. Sadece bekle."

Dolaplarındaki ışık loştu ama onun hayal kırıklığını gün gibi okuyabilecek kadar parlaktı. Molly yine de boyun eğerek arkasına yaslandı. "İzleme programı sende mi?"

Tav, takip cihazının programına bağlı olan kendi iletişim cihazını çıkardı. "İşte burada." İzleyiciyi yukarı çekti ve yerleştirildiği odadan henüz hareket etmediğini gördü. "Görünüşe göre hâlâ çalışıyor."

"Güzel, bir şekilde tüm elektronik aksamı devre dışı bırakmışlardır diye endişelenmiştim." Molly ayağa kalktı ama yürümek için yeterli alan yoktu, bu yüzden çoğunlukla ayakları üzerinde ileri geri yuvarlandı, sanki sihirli bir şekilde açılıp onu avlarının peşinden koşması için serbest bırakacakmış gibi kapıya baktı.

Bu beklentinin bir kısmı ona da bulaştı ve Tav da aynısını yapmak istedi, hırsız ya da hırsızların peşine düşüp onları yakalamak, günü kurtarmak, kızı almak ve bir kahraman olarak karşılanmak istedi. Ama kahramanlıkları güvenlik görevlilerine saklayacak ve kızın onu yeterince sevdiğini umacaktı. Parmak eklemlerinde saklı pençelerine rağmen hiçbir zaman iyi bir dövüşçü ya da savaşçı olmamıştı. Bir dakikalığına kendini koruyabilirdi ama kendisinden daha iri ya da eğitilmiş birine karşı eli mahkûmdu.

Elektrik tekrar patladı ve güvenlik kamerası görüntüleri yeniden canlandı; bir zamanlar eşya yığınlarının olduğu yerde boş bir alan görünüyordu. Molly olduğu yerde döndü ve beklentiyle ona baktı. "İzleyici hareket ediyor mu?"

Tav tekrar kontrol etti. "Evet, çabuk."

Adamın koluna yapıştı ve çekiştirdi. "Haydi!"

"Onları takip etmek mi istiyorsun?" Bu planın bir parçası değildi. Bunu güvenliğe bildirmeleri ve tehlikeli kısmı onların yapmasına izin vermeleri gerekiyordu.

Ama Molly'nin gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Sadece onlara bir göz atmak, tanıyıp tanımadığımı görmek istiyorum. Elimizdeki tek şey hareket eden bir takip cihazı, güvenliğin bizi ciddiye alacağının garantisi yok. Yaklaşırız, birkaç fotoğraf ve video çekeriz, sonra da kimsenin haberi olmadan çıkarız. Her şey mükemmel olacak, güven bana."

Sesi o kadar emin geliyordu ki Tav da bunu istiyordu ama emin değildi. Yine de, saklandıkları yerden çıkıp gece vakti Honora İstasyonu'nun karanlık koridorlarına girdiklerinde kendini hızla onun arkasında ilerlerken buldu. Havada belli belirsiz bir metalik koku vardı, gece vakti normalden daha belirgindi.

böyle bir istasyondur. Hava hiçbir zaman tamamen temiz kokmazdı, geri dönüştürülmüştü ama genellikle bir süre sonra fark edilmeyecek şekilde işlenirdi.

"İz yok," diye fısıldadı Molly, sesi hava geri dönüşüm cihazlarının uğultusu altında neredeyse kayboluyordu.

Tav baktı ve onun haklı olduğunu gördü. Yem yığınının orada olduğunu bilmeseydi, herhangi bir şeyin yerinden oynatıldığını fark edemezdi. İlginç.

Honora İstasyonu'nun koridorlarında hızla ilerlerken garip bir şekilde hiç kimseyle karşılaşmadılar. Uzay istasyonları gündüzden geceye bir programla da, doğal zamanı olan bir gezegen gibi değildi ve farklı uyku döngülerine dayanan tüm farklı uzaylılar ve uzayın her yerinden her saatte gelen ziyaretçilerle, zaman göreceliydi. Her zaman uyanık biri vardı, her zaman etrafta biri vardı. Ama burada değil, şimdi değil.

Garip.

Etrafta kimse yokken, sinsice hareket etmek cazip geliyordu ama bu sadece daha fazla dikkat çekerdı, bu yüzden Tav ve Molly sessizce de olsa emin adımlarla yürüdüler, mesafeyi kat ettiler ve istasyonun kalbine doğru izleme işaretini sadakatle takip ettiler. Ta ki bir duvara çarpana kadar. Tam anlamıyla.

Molly sanki bir şey bir kapının açılmasını tetikleyecekmiş gibi elini yüzeye koydu. Koridor aniden sona erdi ve ne bir kapı ne de başka yönlere uzanan dallar vardı. Gidecek başka bir yer yoktu.

"Ne diyor?" diye sordu, iletişim cihazına doğru başını sallayarak.

Tav baktı. "Hâlâ hareket ediyor. Sanki duvarın içinden geçebilirmiş gibi." Tav da ona katıldı ve etrafı yokladı ama gizli bir şey yoktu, duvarın görüldüğünden daha fazla bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

"Argh!" Molly elini duvara vurdu ve hayal kırıklığı içinde yere yığıldı. "Gerçekten mi? Gerçekten mi! Çok yaklaştık! Ama kimin yaptığını bile göremedik! Ne oluyor be?"

Yanında duvardan aşağı kayarak omzunu hafifçe onunkine çarptı. "Hâlâ güvenliğe neler olduğunu anlatabiliriz. Araştıracaklardır. Elbette istasyonlarında hırsız istemezler."

"Birkaç haftadır buradayım ve söylemeliyim ki güvenlik bana pek güven vermedi. Gördüğüm kadarıyla kavga gürültü yok, bu iyi bir şey ama onun dışında burası ..." diye iç çekerek devam etti.

"En iyi zamanını mı geçmiş?"

"Bunu söylemenin bir yolu da bu." Molly başını ellerinin arasına aldı ve bir hayal kırıklığı sesi daha çıkardı. "Sadece bu partinin doğru gitmesini istiyorum. Çaldıkları teknik olarak benim eşyalarım bile değil, muhtemelen bu kadar umursamamalıyım. Ama gerçekten umurumda!"

Tav onun ellerinden birini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi, dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Ben de önemsiyorum. Bu senin için önemli. Doğru yapıldığını görmek istiyorsun."

Başını yana çevirdi ve ona sırtıttı. "Geceyi seninle geçirmeyi böyle hayal etmemiştim."

Ve işte tam bu sırada Tav'ın siki uyandı ve ona bu kadının eşi olduğunu ve onu hemen sahiplenmesi gerektiğini hatırlattı. Beyni zamanlama konusunda olmasa da plan konusunda hemfikirdi ve sikine doğru zaman gelene kadar söyledi. "Görev için rapor vermemize daha saatler var." Eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi, yanağını okşadı ve geri çekildiğinde boynuna sokuldu. Onun kokusunu içine çekti, kadının sarhoş edici kokusu etraflarındaki istasyonun kokusunu bastırıyordu. Molly'ye ait olduğu silinmez bir şekilde belli olana kadar bu kokunun içinde yuvarlanabilirdi.

Yakınına eğildi ve gözleri kapandı. "Odama davet edilmek mi istiyorsunuz, efendim?" Sözlerinden sıcaklık ve baştan çıkarıcılık akıyordu ve Tav'ın sikini kontrol etme düşünceleri, onun yatağına yayılmış, hazır ve onun için kıvrılırken hayal ettiği için hava kilidinden dışarı çıktı.

"Eğer öyleysem?" Parmakları kızın saçlarında kıvrıldı, saç telleri yumuşak ve kabarıktı. "Bence ne kadar çabuk kalkarsak o kadar çabuk soyunabiliriz."

Molly'nin odasına doğru koştuklarını gören biri onları bir ayak yarışına katılanlarla karıştırabilirdi. Bir noktada görünmez bir bariyeri aşmış olmalı ki etraflarında küçük bir insan seli görmeye başladılar, seks vaadine doğru çılgınca koşarken ezmek için atlatmak zorunda kaldıkları insanlar.

Tav, Molly kapısının kilidini açarken iletişim cihazının bip sesini neredeyse duymuyordu ama cebinden çıkardığında Juuno'dan gelen mesajı görünce umutları yıkıldı.

Dansin kaçtı ve önce gemi fonlarına daldı. Güvenlikle konuşman gerek.

"Tanrılar kahrolsun!" diye tısladı.

Molly etrafına bakındı ve gülümsemesi düştü. "Ne oldu?"

Sakince telsizini cebine geri koydu ve derin bir nefes aldı. "Hırsızlık sorunu olan tek kişi siz değilsiniz. İkinci adamım

Komuta, gemimin parasının bir kısmıyla ortadan kayboldu. Bunun güvenliğe bildirilmesi gerekiyor ve mühendisimin bu gece oraya dönmemi istiyor. I-" Söylemek istediği daha çok şey vardı ama beklediği her an kendi halkını riske atıyordu. "Yarın size dönmek için elimden geleni yapacağım."

"Eğer bu sonsa..." Mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu ama Tav isteksizliğini hissedebiliyordu.

Yaklaştı ve tekrar yanağını avuçladı; parmaklarının altında teninin yumuşak hissini seviyordu. "Sana söz veriyorum, öyle değil. Bu işi hallettikten sonra sana döneceğim. Birlikte vakit geçireceğiz, muhteşem partini düzenleyeceğiz ve hırsızını yakalayacağız. İnan bana."

"Biliyorum. Tanrı yardımcım olsun, sanırım öyle." Gecenin aniden sona ermesine rağmen gülümsedi.

Tav başını eğdi ve kendini bırakıp gitmeye zorlamadan önce son bir öpücük çaldı. Bununla başa çıkacaktı ve sonra Molly onun olacaktı. Başka bir olasılık yoktu.

* * *

Fiyaskoyla sonuçlanan bir soruşturma, sorumluluk yüzünden yarıda kalan ilişki ve yapılması gereken milyonlarca küçük iş Molly'nin ertesi gün öğle yemeğine kadar sabrını taşırıyordu. Bir gece önce zar zor uyumuştı ve gözlerinin altındaki torbaların çok yaklaşan herkesi korkutabileceğini biliyordu. Tav sabah işe gelmedi ama buna şaşırdığını söyleyemezdi. İki gün içinde Tav'ın büyük yardımı dokunmuştu ve Tav'ın yardımının yokluğunu en az vücudu kadar hissediyordu.

Dün gece tekrar görüşeceklerine söz verdiğinde ona inanmıştı. Ya bu sabah? İnanmak daha zordu. Her şey dağılıyor gibi görünüyordu. Qavis'e onun suçu olmayan bir şey için bağırması, ayağını yanlış yerleştirilmiş bir masaya çarpmış ve biri ona bir gün önce kurduğu boruların nerede olduğunu sorduğunda, kafalarını ısırmadan önce yavaşça ona kadar saymak zorunda kalmıştı. Her şey nasıl bu kadar çabuk berbat olmuştu? Parti hızla yaklaşıyordu ve o kadar uzağa gidebileceğinden emin değildi. Şu anda sadece bitmesini istiyordu.

"Müzisyenler sahneyi kurmak için buradalar." Qavis çekingen bir tavırla ona yaklaştı, sanki onu kaldırıp odanın öbür ucuna fırlatabilecekmiş gibi görünen sekiz ayak boyunda bir uzaylı değilmiş gibi onunla arasında epey mesafe bıraktı.

"Müzisyenler mi?"

"Akustiği test etmeleri gerektiğini söylediler."

Çılgılık atmayacaktı. *Bağırmayacaktı*. Molly derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Bu iyiydi, böyle şeyler oluyordu. "Sahne onlar için hazır mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle?" Qavis hala mesafesini koruyordu ve sanki saldırmasından korkuyormuş gibi kontrol etmek için ondan uzağa bakmadı.

"Tamam. Bırakalım işlerini yapsınlar. Bu sabah sadece biraz eğleneceğiz."

Qavis başıyla onayladı ve grubu yerlerine götürmeye gitti. Müzik Molly'nin baş ağrısını daha da kötüleştiriyordu ve dişlerini sıkmaktan kendini alamaması da buna yardımcı olamıyordu. Sadece bu günün bitmesini istiyordu! Tav'ın da yanında olmasını diledi. İşin daha hızlı, daha sorunsuz ilerlemesini sağlayamasa bile, kendisini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Onu şimdiden bu kadar çok istemek delilikti ama Molly partiyle kadar meşguldü ki, bulabildiği her huzur adasını kabul ederdi.

Tav'ı düşünmek ona bir gece önceki hedefini hatırlattı ve bu da ona güvenliği arayıp hırsızlığı bildirmesi gerektiğini hatırlattı. Beklediği gibi oldu ve eğer iletişim cihazı gelecek haftaki programının çoğunu içermeseydi, onu odanın diğer ucuna fırlatıp hayal kırıklığı içinde milyonlarca parçaya ayırabilirdi. Güvenlik, eşyalarının sürekli kaybolmasını umursamıyor gibiydi ve eşyaların üzerine bir takip cihazı yerleştirdiklerini ve tam olarak nerede olduklarını söyleyebileceklerini söylediğinde, güvenlik görevlisi kontrol edeceğine söz verdi.

Sonunda.

Evet, o çeyrekten pek umudu yoktu. "Sanırım biraz ara vermenin zamanı geldi."

İçine işleyen yumuşak erkeksi ses Molly'nin oturduğu yerden fırlamasına ve sanki birbirlerini saatlerdir değil de aylardır görmemişler gibi Tav'a doğru atılmasına neden oldu. Tav kollarını ona doladı ve onu yukarı kaldırdı ve ona sarılmak o kadar iyi hissettirdi ki Molly işe başladığından beri ilk kez tüm gerginliğini bırakarak Tav'ın karşısında eridi. Ne kadar çok şey tuttuğunu fark etmemişti, ta ki bıraktığında uçabilecekmiş gibi hissedene kadar.

"Halkınla her şey yoluna girdi mi?" diye sordu, dudakları adamın boynuna değerken başı oraya gömüldü.

Tav ona karşı ürperdi ve onu böyle etkilediğini bilmekte bir tür güç vardı. "Şu anda olabildiğince sakın. Aldığı krediler donduruldu ve istasyon güvenliği gözcülük yapıyor, ancak Dansin'in çoktan gitmiş olması muhtemel."

"Özür dilerim. Umarım güvenlik size bana gösterdiklerinden daha fazla ilgi gösterir." Molly onu bırakmak istemiyordu ama kalabalık bir odanın ortasında durduklarını biliyordu ve herkesin ona bakmasını istemiyordu. Hayır, aslında *bunun* umurunda olmadığını fark etti. Sadece Tav'la geçirebileceği zamandan çalacak sorular istemiyordu. "Ve haklısın, mola zamanı kulağa hoş geliyor. Biraz çalabilirim." Sabahtan beri içinde bulunduğu ruh hali göz önüne alındığında, Molly ellerini kirletmeye çalışırsa yardımdan çok köstek olurdu ve bir iki saatliğine herkesin yolundan çekilirse moralinin düzeleceğinden emindi.

Tav'la geçirilen her zaman bir hediye idi, özellikle de yakında hepsi bir anı olacağı için.

"Dün gece kaldığımız yerden devam edebiliriz," diye teklif etti ve istasyondan odasına doğru çılgınca koşuşturmalarını hatırlayarak hınzırca sırıttı.

Tav onun elini tutmadan önce dudaklarını hızla onunkilere değdirdi. "Aklımda başka bir şey vardı."

"Kamarana bir gezi mi?" Çünkü onu kapalı kapılar ardında istiyordu ve bu konuda seçici davranmayacaktı. Saklandıkları dolap koridorun hemen aşağısındaydı ve birkaç dakikalığına oraya gizlice girmekten mutluydu.

Onun elini sıktı. "Seni yatağıma aldığımda, gecenin bir ziyafet olmasını istiyorum, bizi daha fazlası için aç bırakacak aceleyle birleşme değil."

Karnı guruldadı ve Molly öğle yemeği vaktinin geçtiğini fark etti. "Hımm..." aklına bir şey geldi ve ona uzaylılarla yatmanın bazı sorunlarını hatırlattı. Hepsi insanlarla aynı görgü kurallarına sahip değildi ve bu da kafa karışıklığına yol açabilirdi. Ve acıya. "Ziyafet derken gerçek anlamda söylemiyorsun, değil mi? Bu Detyenlere özgü bir şey değil mi?"

Tav başını arkaya eğdi ve kahkaha attı, ses odada yankılandı ve duyan herkese neşe saçtı. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi onu tekrar öptü. "Sen bir neşesin, Molly benim. Ve söz veriyorum, ziyafetten bahsetmek tamamen mecazidir."

Molly benim. Bu hoşuna gitmişti. Daha önce hiç kimsenin onu bu sahiplenmesini istememişti ama işte buradaydı ve Tav'ın kış partisi bittikten ve ikisinin de Honora İstasyonu'nda bulunmak için bir nedeni kalmadıktan sonra da onu elinde tutmak istemesinden daha iyi bir şey düşünemiyordu.

Chapter Six

E Molly istasyonda daha uzun süredir bulunmasına rağmen Tav burayı daha iyi tanıyor gibiydi; Tav onu varlığından haberdar olmadığı küçük bir restorana götürdüğünde bu durum açıkça ortaya çıktı. Ona yemeklerin güzel olduğunu söylemişti ama daha da iyisi, masaların hepsinde özel bölmelerin olması ve yıldızlara bakarak galakside sürüklenen iki insan olarak tek başlarına var oldukları yanılsamasını vermeleriydi. Eğer orada tek başına yemek yiyor olsaydı bu kafa karıştırıcı ya da cesaret kırıcı olabilirdi ama Tav'ın yanında olması ona bir macera ve amaç hissi veriyordu, sanki her şey mümkünmüş gibi

birlikte olmaları mümkün.

"Burayı nereden biliyorsun? İki gündür buradasın!" Bir ay sonra Molly'nin en sevdiği yerler vardı ama zamanının çoğunu odasıyla parti düzeni arasında geçiriyor ve programının dışına çıkmıyordu.

Tav bir meze uzattı ve ona ikram etti. Molly bunu tanımlayamadı ama kendilerine sunulan menü hem insanlar hem de Detyenler için güvenliydi, bu yüzden endişelenmedi. Bir insan kendi gezegeninden uzakta yaşamak istiyorsa maceracı olmayı öğrenmek zorundaydı.

"Burayı ilk kez gelmiyorum," diye itiraf etti. "En süslü yer olmayabilir ama Honora'da çok fazla trafik oluyor ve buraya pek çok yolcu bırakmak zorunda kaldım. Ayrıca gemim de ilk kez tamirhanelerinde onarılmıyor."

"Demek bir süredir seyahat ediyorsun?" Her şeyi bilmek, gittiği her yeri ve bundan sonra nereye gitmeyi planladığını duymak istiyordu. Eğer Molly dürüst olsaydı, gemisine tırmanıp onunla birlikte gitmek isterdi.

onu. Ama birbirlerini çok az tanıyorlardı ve Tav'ın gitmeyi planladığı yerden çok uzakta olabilecek bir sonraki işi için nabız yoklaması gerekiyordu.

"Çocukluğumdan beri. Mühendis olarak çıraklık yaptım ama kısa sürede çok daha iyi bir pilot ve navigatör olduğumu fark ettik. Yaklaşık yedi yıldır kendi gemim var. Zenginlik kazandığımı söyleyemem ama hayatta bundan daha fazlası var." Ağzına bir meze attı ve tadı diline vururken günahkâr bir ses çıkardı.

Molly'nin beyni, onun başka bir ortamda böyle sesler çıkardığını hayal ederken allak bullak oldu. *Hayır*. Bu daha sonra olacaktı. "Nereden geliyorsun?"

Yüzündeki zevk kayboldu ve parmaklarını peçeteye sildi. "Ben Jaaxis'te doğdum."

Ama bu hikâyede daha fazlası vardı, her kelimede bunu duyabiliyordu. "Ve?"

"Bu romantik bir öğle yemeği için anlatılacak bir hikâye değil," diye uyardı.

"Bana söylemek zorunda değilsin ama duymak isterim." Bunun romantizmi mahvetmesi umurunda değildi. Sadece Tav hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyordu. Ve eğer bu hikâye Tav'ın gözlerinde zaman zaman gördüğü hüznün bir kısmını açıklarsa, en azından onu biraz daha iyi anlayabilirdi.

"Benim halkım Detya adlı bir gezegenden. Yüz yıldan fazla bir süre önce yok edildi. Çok ani ve tamamen. Hayatta kalanlar sadece zamanında bir gemiye ulaşabilecek kadar şanslı olanlar ya da çoktan gezegen dışına çıkmış olanlardı. Artık galaksinin dört bir yanına dağılmış durumdayız, bize evlerimizi hatırlatacak sadece videolar ve hikayeler var. Sayımız her nesilde azalıyor ve korkarım ki yakında bizden geriye kimse kalmayacak. Biz-" diye başını salladı. "Sana söyledim, bu mutlu bir hikâye değil."

"Ama o senin." Molly'nin kalbi onun için acıyordu. Dünya orada olmasaydı, onu sadece nesilden nesile aktarılan hikâyelerden bilseydi nasıl olurdu hayal bile edemiyordu. Yine de hikâyenin bir parçası eksikti. Molly ne olduğunu bilmiyordu ama her şeyin ortasındaki boşluğu hissedebiliyordu. "Neden azalıyorsun? Bu..." Doğru soruyu aradı, onu daha fazla incitmemek için bir şeyler sormanın yolunu. "Yeni yerleşim yerleriniz sizi hoş karşılamıyor mu? Jaaxis'te gerginlik var mı?"

Bu onu bir kahkaha ile irkiltti. "Jaaxis'te her zaman gerginlik olur ama bunun bizimle bir ilgisi yok. Oradaki Detyen nüfusu sadece birkaç bin ve biz sorun çıkarmıyoruz. Yani, kayda değer bir şey değil.

Sarhoşluk, kavga, genç aptalların bir yaşlı onları kulağından tutup akıllarını başlarına getirmeden önce içine düştükleri her şey."

Molly sırtıttı. "Bu evrensel bir şey gibi görünüyor." Daha önce hiç sarhoş kavgasına ama gezegenden ayrılmadan önce ileri geri atılan bazı çakırkeyif hakaretler olmuştu. "Peki ne oldu?" Dikkati dağılmayacaktı. İçinden bir ses bunun önemli olduğunu, eğer birlikte bir gelecekleri olacaksa onu gerçekten anlamak için bunu bilmesi söylüyordu.

Molly *bunun* ne zaman bir olasılık haline geldiğini bilmiyordu ama bu umuda iki eliyle sarıldı ve Tav ne söylemek istiyorsa ona hazırlandı.

Tav iç geçirdi ve ellerini masaya dayadı, altın rengi teni beyaz üst yüzeyle tam bir tezat oluşturuyordu. "Buna Denya fiyatı deniyor."

Ona bu kelimeyi daha önce de söylemişti. Molly oturduğu yerde doğruldu ama Tav'ın konuşmaya devam etmesini isteyerek sessizliğini korudu.

O yaptı. "Bizde tuhaf bir şeyler var, Detyenler'de yani. Büyük uygarlıklar, krallıklar ve imparatorluklar kurduk, galaksiyi dolaştık ve yüzlerce farklı türle tanıştık, belki de daha fazlasıyla. Harika sanatlar yarattık ve tüm kalbimizle sevdik. Ve tüm bunlara rağmen, eğer henüz eşlerimizle bağ kurmadıysak, otuz yaşına geldiğimizde ölmeye mahkumuz."

"Eşler mi?" Bu kavramla daha önce de karşılaşmıştı ama hiç böyle olmamıştı. İnsanlar eşlerini seçerken kadere güvenmezlerdi ve kader zamanında müdahale etmezse *ölebileceği* fikri dehşet vericiydi. "Bana Denya dedin." Neredeyse fısıltıydı ama Tav'la o kadar yakınlardı ki ağzından çıkan her kelimeyi duyması gerekiyordu.

"Uzun bir süre boyunca Detyenler denyai'lerini yalnızca diğer Detyenler'de buldular. Ama son zamanlarda..." durakladı ve cesaretini toplar gibi oldu. "Son zamanlarda işler değişti. Ve insanlarla bağ kurmaya başladık. Şimdi nedenini ya da nasıl çalıştığını bilmiyorum ama çalışıyor. Hatta eşleriyle bu şekilde tanışacakları umuduyla Dünya'da bir yerleşim kurmak isteyen küçük bir Detyenler grubu bile var. Ve sana Denya dedim çünkü seni gördüğüm anda aramızdaki bağlantıyı fark ettim. Sen benim eşimsin."

Restorandaki diğer herkesten gizlilik kabiniyle ayrılmış olsalar da Molly bu konuşmayı özel olarak yapmadıkları için memnundu. Yalnız olsalardı ne yapacağından emin değildi. İlk içgüdüsu masadan kalkıp onu bir şeyle suçlamaktı ama tam olarak ne olduğundan emin değildi. Hisleri içgüdülerine yetiştirdi ve onu

Tav'ın ağzından duyduğu ilk şey, onun kader arkadaşı olduğuna ve onu sahiplenmek istediğine dair bir inanç olsaydı ve bunun ne anlama geldiğini kolayca tahmin edebilseydi ne yapardı merak ediyorum. Çığlık atarak kaçardı.

Ve düşündükçe, ona ilk bakışının nasıl bir şey olduğunu daha iyi hatırlıyordu. Sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş, onu sonsuza dek istemiş ve zaman onları tanıştıracak bu gerçeğe yetişiyormuş gibiydi. *Sonunda.*

Bekle.

Söylediklerinin diğer kısmı netleştğinde her şey çığlık atarak durdu. "Eşinle tanışmazsan *ölür* müsün?" Galaksiyi Tav'sız hayal ettiğinde midesi bulandı ve sonra düştü. Tav onun dünyasında parlayan bir ışık, parlak bir noktaydı ve birbirlerini sadece bu kısa hafta boyunca tanımış olsalar bile, onun dışarıda olduğunu, hayatını yaşadığını ve sık sık onu düşündüğünü düşünmek hoşuna gidiyordu.

"Otuzuncu doğum günlerimizden önce eşlerimizle bağ kurmazsak ölürüz."

"Bond mu?" Kaşlarını kaldırdı. "Evlilik gibi mi?"

"Seks gibi. Hayır, seks gibi değil. Gerçek seks. Detyenler önce sevişip sonra soru sorma eğilimindedir. Duygusal uyumluluk genellikle bağı takip eder, ancak hayatta kalmak zorunludur." Adam doğrudan ona baktı, yüzünde kırılganlıkla karışık bir meydan okuma ifadesi vardı. Onun kendisini reddetmesini, tüm bunların çok fazla, çok erken olduğunu söylemesini bekliyordu. Ve mantıken de öyleydi.

Ama *duygusal olarak* Molly onu gördüğü ilk andan itibaren buna hazırды. "Dün gece bana söyleyecek miydin? Yatmadan önce?"

Tav bakışlarındaki bağlantıyı kopardı ve içkisine uzandı. "Bilmiyorum."

Bunu nasıl karşılayabilirdi ki? Cildi enerjiyle cızırdadı, kalp atışları iki kat hızlandı ve bir dizi olasılık onu yıkadı. Hikâyenin tamamını bilmeden böylesine önemli bir seks yapmak bir şekilde yanlış görünüyordu. Ama onları birbirine bağladığını iddia ettiği bağa rağmen bunu sıradan tutmayı planladıysa, belki de Molly'nin bilmesine gerek yoktu.

Hayır. Bu saçmalıktı. Bunu bilmeye *kesinlikle* hakkı vardı. Onları kendi halkına özel bir şekilde birbirine bağlamak istiyordu ve bu onun yapacağı bir seçimdi. "Bana daha önce söylemeliydin."

"Şimdi öyleyim."

Sessizlik üzerlerine çöktü ve bir robot yemeklerini getirdiğinde sessizlikleri yemek yerken de devam etti. Molly gafil avlanmış gibi hissetti. Ama Tav şok olmuş gibi görünüyordu. Bunu ona karşı kullanabilir ve tanışıklıklarının geri kalanını soğuk bir kibarlık kışına dönüştürebilirdi ya da söylediği şeyi kabul edip ona bir şans verebilirdi. Detyen prensibi neydi? Önce seks, sonra aşk mı? Eğer libidosu bir oy aldıysa, bu onların haklı olduğunu gösterirdi.

Ve kalbi ona çoktan ısınmıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu tabağını kenara ittikten sonra. Tav başını kaldırdı. "Neyden sonra?"

"Eğer aramızdaki bu bağı kabul edersek, eğer... onu mühürlersek. Duygusal uyumun daha sonra geleceğini söylemiştin. Ama sen istasyondan ayrılıyorsun ve ben de bir yerlere gidiyorum." Gerçekten de durum giderek vahimleşiyordu. Birkaç uzay istasyonuna ve gezegene teklifler göndermişti ve henüz bir cevap alamamıştı. Partiden sonra Molly'nin gidecek başka bir yeri yoktu. "Bu sadece hayatını kurtarmak için yaptığın bir kaçamak mı olacak?" Gözleri onu içine çekti. Onun altına uzanmak ve kurtarma işini vücuduna bırakmak hiç de zor olmayacaktı. Hayır, bu onun için bir zevk olurdu.

Tav bir elini uzattı ve Molly geçici olarak kendi elini onunkinin üzerine koydu. Tav'ın teninin sıcaklığını kendi teninde hissetmek hoşuna gitmişti. "Benimle gel," diye teklif etti. "Bir sonraki işine gitmek için olsa bile. Her şey yoluna girmeden bu işin bitmesine izin verme."

"Ya olmazsa?" bile korkutucu bir olasılıktı ama *kader* işin içindeydi ve Molly bunun bir yaratık olmadığını biliyordu. "Ne değil?"

"Aramızdaki bu şey. Eğer yolunda gitmezse, eğer biz... birbirimize aşık olursak. O zaman ne olacak?" Bir uçurumun kenarında duruyordu, eğer doğru kelimeleri söylerse atlamaya hazırды.

Elini sıktı ve dudaklarına götürdü. "O zaman bir yolunu buluruz. Denya bağından daha büyük bir nimet yoktur. Ve sen kalmak istediğin sürece seni mutlu etmek için her şeyi yaparım."

* * *

Daha kötüsü de olabilirdi. Ya da belki de daha iyi olamazdı. Molly çığlık atarak kaçmadı ve görevlerine dönme zamanı geldiğinde, istasyonun koridorlarında seyahat ederken onun elini tuttu. Tav

umudu vardı ve bu bir Detyen için sahip olunması gereken korkunç bir şeydi. Honora İstasyonu'na varana kadar hayatının sona ereceği kesindi ve şimdi tüm geleceği denya'sının omuzlarındaydı. Onu kurtarmak ya da yok olmasına izin vermek onun seçimi idi. Onu sevip sevemeyeceğini görmek ya da kaderin ağır eline inat etmek.

İyimser bir tavırla, kendini Molly'ye yardım etmeye adayabileceği umuduyla gemiden ayrılmadan önce Juuno'yu sorumlu bırakmıştı. Bunun kendi gemisine döneceği ya da gece için Molly'nin kamarasına gideceği anlamına gelip gelmediğini bilmiyordu. Ama Molly'nin çalışırken ona gönderdiği harareti bakışlara bakılırsa, gecenin sonunda birlikte olabileceklerini düşünüyordu. Ve tüm bunlar sona erdiğinde Molly onunla birlikte uçup gitmese bile, bu geceyi unutulmaz kılacak, gelecekteki tüm gecelere taşıyacak ve tekrar yaşamayı dileyecekti.

Ona şans vermesine degecek bir şey yapacaktı. Ona duygusal bağı genellikle fiziksel bağı takip ettiğini söylemişti ama kalbi şimdiden bedeni kadar onun için de ağrıyordu. Ona sarılmak ve endişelerini kendi üzerine almak, dünyayı onun için güvenli ve korunaklı bir yer haline getirmek ve gemisinin geçtiği her sistemdeki yıldızları ve tüm gezegenleri ona vermek istiyordu. Romantizmin amacını daha önce hiç anlamamıştı ama şimdi Molly görmesini sağlamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu gece işlerini sona erdirirken.

Ona dokunmadan duramadı ve geri çekilmek yerine ona doğru eğildi. "Sen," diye itiraf etti.

Titredi ve uzaklaşmadan önce parmaklarını onun kolunda gezdirdi. "Bu gece benimle kalır mısın?"

Ve her zaman. Bunu yüksek sesle söylemek ama çoktan sözünü vermişti. Ya onunla kalacaktı ya da gidecekti ama bu kadar çabuk kaçması için onu korkutmak istemiyordu. Duygularının gelişmesi için zamana ihtiyacı vardı; insanlar ilişkilere Detyenler'den daha yavaş dalıyordu ve bunu ona karşı kullanmayı reddetti. "Onur duyuyorum."

Molly onun yanağını öptü ve gitmek için döndü, ama gitmeden önce omzunun üzerinden ona baktı. "Seninle birlikte gitme, uzayın geri kalanını görme fikri hoşuma gidiyor. Ama hazır mıyım bilmiyorum."

Kalbi umutlu bir ritimle atıyordu ama Tav nefes alış verişini sabit tutmaya zorladı. "Karar verdiğinde seni bekliyor olacağım."

Başını sallayıp gitti ve onun gidişiyile birlikte günün geri kalanı sanki binlerce gezegenin ağırlığıyla ağırlaşmış gibi uzadı. Bir ara parlak ambalajlı eşyalarla dolu bir araba geldi ve Molly tüm odanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle soluk soluğa kaldı.

"Mükemmeller!" diye onları getiren androidi övdü ama otomat onun sesindeki duyguya tepki veremedi.

"Onları nereye koyayım?" diye sordu, sesi düz ve bilgisayar gibiydi. Androidler Tav'ı her zaman ürkütmüştü. Dış görünüşleri genellikle yaratıldıkları yerdeki yaygın uzaylı türlerini taklit edecek şekilde tasarlandığı için insana benziyorlardı ama her zaman bariz bir *şekilde yanlış* olan bir şeyler vardı. Oyuncakları getiren Oscavian görünüyordu ama kimse onu canlı bir varlıkla karıştırmazdı.

"Ağacın altına gidiyorlar," dedi Molly, sanki bu tamamen mantıklı bir cevapmış gibi.

Tav, androidin görevi tamamlanmış olarak ayrılmadan önce hediyeleri üç düzgün yığın halinde istiflemesini izledi. Birkaç dakika sonra Molly cesaretini toplayıp yığınları kaldırmaya ve kutuları sadece kendisinin anlayabileceği bir düzende yerleştirmeye başladı. İşçiler yerlerine döndüler ama Tav ona katılmaya karar verdi. Her ne yapıyorsa önemli görünüyordu.

Gördüğü ilk kutuyu kaptı ve onun yanına çömeldi. "Bunu nereye koyayım?"

Molly gözleri parlayarak ona baktı. "Harika, değil mi? Bence çocuklar buna bayılacak." Ağacın bir tarafını işaret etti. "Onları o tarafa doğru dağıtın. Eminim bir yolunu bulursunuz."

"Çocuklar renkli kutuları sever mi?" Bu onun partisiydi ama büyüdüğü yerde çocuklar daha çok oyuncakları ve eğlence tabletlerini tercih ediyordu.

Gülümsedi ve çalışırken başını salladı. "Hayır, aptal. Kutuların içinde oyuncaklar var. Sen hiç-" diye sözünü kesti ve başını salladı. "Özür dilerim, bazen Dünya merkezli olabiliyorum. Bizim oralarda hediyeleri bunun gibi kâğıtlara sararız." Bir kutuyu havaya kaldırdı ve parlak altın kâğıt ışığı yansıttı. "Hediye verdiğimiz birkaç bayramımız var, Noel, Hanuka, doğum günleri, bunun gibi şeyler. Bu bayramların çoğu kışın, bu yüzden istasyondaki gençlere özel bir şey vermek istedim. Onlar için önemli olmasa bile en azından yeni bir oyuncak almış olurlar, değil mi?"

"Kulağa harika geliyor." Tav bu düşünce karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Jaaxis'teki Hasat Festivali'nde her yıl kendisine hediyeler verilirdi ama o

Çıraklığa başladıktan sonra bu geleneği neredeyse unutmuştu. Bu jestin tüm istasyona neşe yaymasını umuyordu. Parti bir araya geliyordu ve tüm aksiliklere rağmen bittiğinde Molly'nin adının büyük saygıyla anılacağından emindi. Yıllar boyunca hatırlanacak görkemli bir şey hazırlamıştı. O bir mucizeydi.

"Onlar sadece biblo. Bütçem oyuncak bebekler ve analog oyunlardan daha fazlasını yapmama izin vermedi. Ama onlarla sadece birkaç saat oynasalar bile buna değecek."

Hediyeleri dağıtmak sadece birkaç dakika sürdü ama hem Molly hem de Tav büyük bir neşe içinde oradan ayrıldılar. Gece için ayrılma vakti geldiğinde, Molly parmaklarını birbirine geçirdi ve geriye dönüp bakmadan, yaşadıkları hırsızlıklardan bahsetmeden, gelecek telaşlı günler için endişelenmeden, birlikte geçirilecek bir gecenin heyecanı ve umudundan başka hiçbir şey olmadan onu odasına götürdü. Tav sabırsızlanıyordu.

Chapter Seven

I Molly'nin bu kadar gergin *olmaması* neredeyse tuhaftı. Tav'ı elleri birbirine bağılı olarak odasına götürmüştü, ikisi de bu gecenin nereye gideceğinden emindi. Ve Tav'ın onu çıplak göreceği için gergin değildi.

Ya da karanlıkta tüm bedenler aynı olduğu için ışıkları kapatmasını istedi. Onun kendisini reddedeceğini ya da fiziksel arzuları olduğu için kendisini daha az değerli hissetmesine neden olacağını düşünmüyordu.

Hayır, gece nasıl biterse bitsin, ikisinin de harcanmış ve tatmin olmuş olacağından ve belki de parti bittiğinde gemisine binip Honora İstasyonu'ndan ayrılabilmeye bir adım daha yaklaşacağından emin olarak onun yanında yürüdü.

Öğle yemeği gecikmişti ve ikisi de akşam yemeğinden bahsetmemişti. İkisinden biri acıkırsa diye işlemcisinde bekleyen yiyecekleri vardı ama bu daha sonrasını ilgilendiriyordu. Günün işle meşgul olmadığı her anında Tav'ın denya bağı hakkında söylediklerini düşünüyordu. Kulağa sahte geliyordu, bir erkeğin masum bir kadını yatağa atmak için yaptığı bir şaka gibiydi. Ama gerçeği açıkladığında Tav'ın gözlerindeki acı, bunun gerçek olduğunu anlaması için gereken tek şeydi. Ona belki de akıllıca olandan daha fazla güvenmişti ama artık geri dönüşü yoktu. Vücudundaki tek bir hücre bile bunu istemiyordu.

Kapı kapanıp onları geminin geri kalanından ayırırken güçlü kollar onu sardı. Molly'nin odası kişiliksizdi, sahip olduğu tek şey galaksinin yarısından taşıdığı tek bir sandıktan geliyordu. Her şeyi yere yığmış olsa bile içeride ortalığı dağıtacak kadar eşya yoktu. Ama Tav endişeli görünmüyordu.

süslemelerinin olmaması hakkında. Adam kadının boynuna sokuldu, dudakları kadının aniden hızlanan nabzına neredeyse iffetli bir şekilde değdi.

"Bu iyi mi?" diye mırıldandı ona sıkıca sarılarak.

Molly ona doğru eğildi, vücutlarını mümkün olduğunca birbirine bastırmaya çalıştı ve başını salladı. Başının etrafından dolanmak ve onu daha yakın tutmak için bir elini uzattı; kavrama garipti, ama Tav'ın vücudu her yönden sertti

-*Tüm* doğru yerleri ve kaslarındaki hafif gerginlikle başa çıkmaya hazırdu. Dili ona sürtündü ve bu onu inletmek için yeterliydi ama onu tatmin etmek için yeterli değildi. Hayır, bunun için onun tamamına ihtiyacı vardı, eğer söz hakkı olsaydı tekrar tekrar.

"Yatak hemen şurada," dedi, uyuduğu odanın köşesine doğru başını sallamayı pek başaramadan.

Tav'ın dudakları kıpırdamadı ve elleri kalçalarına gitti, aralarına bir nefeslik hava girene kadar onu hafifçe itti. "Seni acele ettirmek istemiyorum," dedi, sözleri sikinin kalınlığını yalanlıyordu.

Ama Molly kızaran bir genç kız değildi ve ne istediğini biliyordu. Neye ihtiyacı olduğunu. "Bu acele etmek değil. Bu... mükemmel." Bu gece duygusallaşmak istemiyordu ama sesine bir şey karıştı ve Tav söz konusu olduğunda duygularından kaçamayacağını anlamasını sağladı. Tav, dikkat etmediği bir anda içine sızmıştı ve eğer onun gitmesini istiyorsa, onu kovmak için çok çalışması gerekecekti.

Böyle bir şey .

Uzanıp Tav'ın ellerinden birini tuttu ve onun elinden kurtulup yatağa doğru çekti. Birçok yıldız gemisindeki küçük ranzalara alışkın olduğu için alıştığundan daha büyüktü ama Tav'la nasıl yatarlarsa yatsınlar, sıkışık bir yer olacaktı. Bunu kötü bir şey olarak görmüyordu. Kendini yatağa bırakıp arkasına yaslanırken Tav'ın bakışlarını üzerinde gezdirdi. Adam güzeldi, son derece erkeksiydi ve yürek burkan şefkatli bakış, Tav'ın onu alınıp bırakılacak biri olarak değil, değerli biri olarak gördüğünü gösteriyordu.

"Seni görmek istiyorum," dedi.

Kollarını iki yana açtı. "Ben buradayım."

Kaşları havaya kalktı ve dudaklarını büzdü. "Eğer kastettiğimin bu olduğunu düşünüyorsan, bu gece düşündüğüm kadar heyecanlı olmayacak."

Sırtarak üstündeki düğmeleri çözdü ve altın rengi göğsünün bir şeridi odanın sert ışığına maruz kaldı. Molly öne eğildi ve

elini içine soktu, üstünü çıkarmasına yardım etti ve sıcak teninin parmaklarının altında oynamasını sevdi. Bir insandan daha sıcak olmalıydı; sanki göğsünün içinde bir fırın yaşıyordu. Boynundan aşağıya doğru yayılan koyu renkli izleri takip etti ve adam titreyene kadar kabarık kenarları hafifçe okşadı.

"Hassaslar mı?" diye sordu, dilini çıkarıp onu yaladığında gözlerinin bir anlığına karararak kırmızıya dönüşmesini izledi. Burada güçlüydü, onun zevkini kendi merhametine bağlıyordu.

Tav konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldı ve kelimeleri döküldüğünde boğuktu. "Birazcık. Bunu yapmaya devam et."

Daha iyi erişebilmek için yatakta dizlerinin üzerine çökerken onu kendine doğru çekti. Dudakları, adamın tenindeki tuzlu teri ve teniyle taşıdığı izler arasındaki doku farkını tadararak bir yol boyunca ilerledi. Bir eli kolundaydı, onu hafifçe tutuyordu ama kasları sanki onu tüm gücüyle kavrayıp tutmamak için zorlanıyormuş gibi gerilmişti. Ona zarar vermemek için kendini tutuyordu. Molly camdan yapılmamıştı ama bu ilgi doğrudan kalbine vuruyor ve ona verebileceği her şeyi arzulamasına neden oluyordu.

Dilini meme ucunun üzerinde gezdirirken ve onun titrediğini hissederken, "Hâlâ hepsini görmedim," diye fısıldadı.

"Çıplak olduğumda kendimi tutabilir miyim bilmiyorum." İtirafı içinden sökülüp atılmıştı, nefesi ağırlaşmış ve gözleri tamamen kızarmıştı.

Molly diz çöktüğü yerden sırtarak ona baktı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Beni istiyor musun, sevgili Molly?"

"İstemeseydim burada olmazdım. Seni istiyorum. Ve benimle ilgileneceğin konusunda sana güveniyorum." Yatakta ve yatak dışında, ama bu itirafın tamamını daha sonraya saklayacaktı. Şimdi sadece ona ihtiyacı vardı, ne şekilde olursa olsun vermeye hazırdı.

Pantolonunu indirirken elleri hafifçe titriyordu ama önünde çıplak, gururla duruyordu, onun incelemesi için bir heykel gibi hareketsizdi. Aleti uzun, sert ve kalındı ve bir insaninkinden o kadar farklıydı ki, parmağını tabanından ucuna kadar gezdirmekten, parmak ucunun altındaki yabancı damarları ve çıkıntıları hissetmekten kendini alamadı.

Tav inledi ve ona doğru eğildi.

Molly, çok sıkılamaya dikkat ederek bir elini onun etrafına sardı ve aşağı yukarı hareket etti, dayanılmaz derecede yavaştı.

Çevirmeninin tanımadığı bir dilde. Adam titriyor, kadın ona bu zevki yaşatırken dimdik durmaya çalışıyordu ama adam yere yığılmaya ya da öne atılıp kontrolü ele geçirmeye, onu kollarının arasına alıp istekli seksinin derinliklerine dalmaya hazır görünüyordu.

Evet, şimdi lütfen.

"Öp beni," diye emretti, sesi neredeyse Molly'nin duyamayacağı kadar kısıktı. Vahşi, tamamen hayvani bir sestti ve Molly'nin içinde mümkün olduğunu hiç bilmediği bir şeyi harekete geçirdi.

Birbirlerine çarptılar, dişleri, dilleri ve biraz fazla güçle birbirlerini yiyip bitirdiler. Tav onu geriye itti, yatağa tırmandı ve yatağın üzerine yatırdı. Elini olduğu yerde bıraktı, adamın sikinin sert sıcaklığı, tarif edemediği ama içini özlemle sesler çıkarmasına neden olurken, çekilemeyecek kadar cazipti. Evet, o, evet, bu. Evet, şimdi.

"Lütfen." Ne istediğini bilmiyordu; kelimeyi onun dudaklarına karşı söyledi ve sadece vücudundaki arzuları okuması gerektiğini biliyordu.

Ve hayal kırıklığına uğratmadı. Tav geri çekildi, Molly'nin elini boş bıraktı, ama dizginleri ele aldı, vücudunun aşağısına doğru öptü, sıcak bir iz bıraktı ve onu harekete geçirdi. Molly uçuşumun kenarındaydı ve adamın parmakları henüz göbeğine yaklaşmamıştı. Tek bir fırçanın onu uçuracağından korkuyordu. Korkuyor ve istiyordu. Şimdi.

Aklından geçenleri okuyor olmalıydı ki, bir parmağı cinsel organının dışında dolaştı ve içeri itti ama tek yaptığı bu değildi. Dudakları Molly'nin göğsünün hemen altındaki deriye değdi ve iz bırakacak kadar sert bir şekilde ısırıldı, Molly'yi ürküttü ve onu zevke getirmek için kuşatmaya başladığında boşalmamasını sağlayacak kadar sıkıştırdı. Dudakları ve parmakları birlikte çalışıyordu ve Molly'nin parmakları onun saçlarına uzandı, çekmemeye çalışarak ama temasa ihtiyaç duyarak saçlarını kavradı.

Ona doğru eğildi ve bir bacağına etrafına sararak olabildiğince fazla erişim sağladı, bir tür sadist gibi diliyle ona işkence ederken yalvararak hıçkırdı. Tanrım, o dile aşık olabilirdi. Muhtemelen çoktan aşık olmuştu bile.

Onu uzattı, parmakları içinde hıncırca çalışıyor, onu daha fazlası için inleten her noktayı buluyordu. Kendisinin bile hiç bulamadığı noktaları buluyordu. Ve adam onun girişine oturup, öpüşerek ona doğru yol aldığı anda, daha fazla dayanamadı.

"Şimdi," dedi, parmakları adamın koluna sıkıca dolanmıştı. "Becer beni."

Tav sırttı ve kendini iterek yavaş bir hamleyle onları birleştirdi. Beklediğinden daha büyüktü ve gerilmesi biraz zaman aldı. Ve sonra hareket etmeye başladı. Onu çıldırtmaya kararlı görünüyordu, sanki kendi arzularını kontrol altında tutma yeteneğine meydan okuyordu. Ulumaya, çığlık atmaya ve daha hızlı hareket etmesini, onu sertçe almasını, şimdi almasını ve sonsuza dek onun olarak işaretlenmesini talep etmeye hazırdı.

Ve içinde bir şeyler kopmuş gibiydi ve Molly onu kendine çekti ve ağızlarını birbirine yapıştırdı. Adam Molly'nin içine daldı, onu istediği kadar sert bir şekilde içine aldı, ta ki Molly aniden titreyip dalgalanana, vücudu zevke teslim olurken zihni bulanıklaşana ve Molly onun adını haykırırken zirveye ulaşana kadar.

Tav bir çığlık atarak onun peşinden gitti, içine doldu ve sonuna kadar soktu.

İçinde, kalbinin hemen altında bir şey yerine oturmuş gibiydi ve bir an için Tav'ın kalbinin kendi kalbinin içinde attığını hissetti. Denya bağı, ona anlattığı şey.

Bunu hissetmeyi beklemiyordu ama ondan önce bile, ne olursa olsun onun gitmesine izin veremeyeceğinden emindi.

Chapter Eight

W Partiye bir gün kala Tav, eşini kendi başına bıraktıŐı için kendini suçlu hissetti. O ilk geceyi saatlerce yatakta geçirmişler,  p Ő p okŐamışlar, geçmişlerine dair hikâyeler anlatmışlar ve geleceklerine dair korkular beslemişlerdi.

Bir ara Molly yorganın sıcaklıŐından kaçıp mutfak robotunda onlara yemek hazırlamak için koşturdu ama onun dışında gün aŐarana kadar birbirlerine sokulmuşlardı. Molly'nin sorumlulukları olmasaydı, ertesini günü de birbirlerine sarılarak geçirecekleri kesindi. Bunun yerine, ellerinden geldiŐince iyi çalıŐtılar ve ilk fırsatta onun odasına çekildiler.

Ama bugün Tav'ın ilgilenmesi gereken kendi sorumlulukları vardı. Juuno gemiyi onarmak için elinden geleni yapmıştı ve Honora İstasyonu baş teknisyeni yolcular için güvenli olduŐunu bildirdiŐinde, hazır olduklarında ayrılmalara izin verilecekti. Tav zaten kış partisinden sonraya kadar kalmayı planlıyordu ama yolcularının ve mürettebatının yolculuklarına devam etmeye hazır olduŐunu söyleyebilirdi. Honora İstasyonu, daha zengin gezegenlerin sunduŐu gösterilere alışkın olanlar için eŐlence adına pek bir şey sunmuyordu.

Juuno neden bir gün daha ertelemek istediŐini bile anlamamıştı ama Tav gülümsemesini durduramadıŐında bir şeylerin deŐiŐtiŐini fark etti.

"Biriyle mi tanıştın?" diye sordu.

Tamirci istasyonunun yakınındaki boş bir bölmede oturuyorlardı. Juuno kendini Honora mürettebatının amiri olarak atamıştı ve gemilerini yabancıların ellerine bırakmaktan rahatsızlık duyuyordu. Molly'nin partisini düzenlemeye yardım etmek isteyip istemediŐini sorduŐunda alay etmişti ama zaten ondan yardım beklemiyordu.

"Benim Denya'm." Bunu söylemek bile başını döndürmüştü. Molly'nin görüntüsü zihninde canlandı; başını zevkle arkaya atmış, adını haykırıp ona yapışmadan önce ağlamaklı bir çığlık atıyordu.

Juuno sadece ona baktı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Eşim. O... her şeyim." Tav koridorlarda koşmak ve sevinç çığlıkları atmak istiyordu. Ruhunun diğer yarısını hiç beklemediği bir yerde bulmuştu. Onu her yönden kurtarmış ve ona daha önce hiç hissetmediği zevkleri göstermişti.

"Oh." Sözcük nefes çıkmıştı ama başka bir şey söylemedi.

Tav'ın aklına bir şey geldiğinde zihni durma noktasına geldi. "Sen... sen ve ben... um-"

Mühendisi bir kahkaha attı ve onu savuşturmak istercesine ellerini salladı. "Güneş çağında olmaz! Aileden biri gibisiniz, Kaptan. Ama benim tipim değilsiniz."

"Ben değil miyim?" O da onu istememişti ama hâlâ bir egosu vardı ve bunun nazıkçe zedelenebileceğini fark etmişti.

Juuno hâlâ gülüyordu. "Birincisi, sen bir erkeksin ve bu benim işime gelmez. Ve ikincisi, benim halkım arasında çiftleşme pek de beklediğinden farklı bir şey değil. Ama hayır, biz iyiyiz."

"Oscavyalı olduğumu sanıyordum?" İmparatorlukta yaygın olan mor ten rengine sahipti ve Tav daha önce hiç sormadığını şimdi fark etti.

"Hayır." Ama Juuno onun kökeni hakkında onu aydınlatmadı ve o da zorlamak niyetinde değildi. Bazı insanlar için bunu sormak hakaretin doruk noktasıydı ve o da önemsiz bir şey yüzünden arkadaşlıklarını riske atmak istemiyordu. "Peki bu kadının hikayesi nedir?"

Tav, birbirlerini sadece birkaç gündür tanıyor olsalar bile onun hakkında saatlerce konuşabilirdi. Ama Juuno'yu bu övgü dolu sözlerden uzak tuttu ve ona Molly'nin geçmişini özetledi: Dünya'dan gelen ve isim yapmaya çalışan bir parti planlayıcısıydı. Ve tüm bunların büyüsunü yakalamak için Honora İstasyonu'na kış getirmek istiyordu.

"Havalandığımızda o da bizimle gelecek mi?" Juuno sordu.

"Bunu düşünüyor. Keşke onu ikna etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı." İçinde yaşayan barbar, kalmaya karar verirse onu bağlayıp gemiye sürüklemesini söylüyordu ama Tav medeni bir adamdı ve eşini asla böyle bir şeye zorlamazdı. "İnsanların kış aylarında hediyeler verdiğini söylüyor. Bunu hiç duymuş muydun?"

Juuno omuz silkti. "İnsanlar her zaman hediye verir. Neden? Ona bir şey mi almaya çalışıyorsun?"

Bu... bu bir fikirdi. Tav, onu ne kadar istediğini, ne kadar önemsedığını ona kanıtlayabilecek şeyi bulana kadar zihninde evirip çevirdi. "Evet," diye cevap verdi. "Ona bir şey vermek istiyorum. Ve senin yardımına ihtiyacım var."

* * *

Her şey hazırды. Parti yarın gün boyunca canlı müzik, yiyecekler ve hediyelerle devam edecek ve gemiye karanlık çökerken bir ışık gösterisiyle sona erecekti. Molly kendini aşmıştı ve yorgunluktan çökmeye hazırды. Saatlerce çalışmanın ve Tav'la uzun geceler boyunca seks yapmanın karışımı onu yoruyordu ve bu şeylerden birini bırakmaktan çok mutlu olacaktı. Tav'ı değil, hayır, yakın zamanda onun yatağından ayrılmak gibi bir arzusu yoktu.

Yine de onun gemisine binip bilinmeyen yerlere doğru yelken açması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

Hazırlıkların son gününde onu özlemişti, her ne kadar birbirleriyle konuşacak zamanları olmasa da. Daha önce bir proje üzerinde çalıştığını ve onu geç saatlere kadar göremeyeceğini söylemek için iletişim cihazına ping atmıştı ve bunu anlamak zorundaydı. Geçen hafta boyunca onun partisine o kadar adamışlardı ki, neredeyse onun da ilgilenmesi gereken kendi endişeleri olduğunu unutuyordu.

Herkes gece için gitmişti ve Molly bile bir şeyler atıştırmak için birkaç dakikalığına gizlice dışarı çıkmıştı. Sorunu fark ettiğinde her şey bitti demeye hazır olmadan önce son bir gözden geçirme yapıyordu.

Hediyeler gitmişti.

Ağaca doğru koştu ve kutuların yarısının alındığını, geri kalan her şey gibi ortadan kaybolduğunu gördü.

"Hayır, hayır, hayır!" Çılgınca etrafına bakındı, sadece yanlış yere konmuş olmalarını umuyordu ama hiçbir yerde bulamadı. Birisi Noel'i çalmıştı! Tamam, tam olarak Noel değil ama kışın çocuklar için olan hediyeleri almışlardı ve buna dayanamıyordu.

Hayır, bunu ilk ve son kez halledecekti.

Tav izleme tabletini operasyon üssü olarak kullandığı masanın üzerine bırakmıştı ve kâğıtları ve diğer eşyaları biraz karıştırarak tableti bulmayı başardı. Tableti çalıştırdı ve ilk gece yerleştirdikleri takip cihazının, onu takip ettiklerinde bulunduğu yerden, kapısı olmayan duvarın arkasından ayrılmadığını gördü. O birkaç gün önceydi. Bu gece bir amacı vardı. Bu gece gerekirse çıplak elleriyle o duvarı yıkacaktı.

Molly hafızasındaki yolu takip ederek yola koyuldu, koşarken ve dönerken koridorlar zihnine kazınmıştı. İlk seferin aksine bugün birkaç kişi vardı ama kimse ona dikkat etmemişti. Ve partiden uzaklaştıkça daha da az insan vardı. Geçen sefer Tav'la birlikte durmak zorunda kaldıkları koridora vardığında, neredeyse yanlış bir yere saptığını düşünecekti. Şimdi yolunu kapatan bir duvar yoktu, bugün koridor devam ediyordu.

Molly tekrar tablete baktı ve takip cihazından çok uzakta olmadığını gördü.

Yoluna devam ederken, bir yanı ayrılmadan önce Tav'ı ya da istasyon güvenliğini araması gerekip gerekmediğini merak etti. Ne de olsa tek bir hırsıza mı yoksa istasyonun her yerinden bir şeyler çalıp kâr amacıyla satan bir tür organize suç mi doğru koştuğunu bilmiyordu. Bu çok zor görünüyordu ama emin olmanın bir yolu yoktu. Koşma hızını yavaşlatıp yürümeye başladı ve kendisine eşlik edecek *birini* bulmak için geri dönmeyi ciddi ciddi düşündü ama artık o kadar yakındaydı ki kendisinden alınan her şeyi neredeyse görebiliyordu.

Çocuklar için o hediyeleri geri almak zorundaydı. Bunu Honora İstasyonu'nun gördüğü en iyi kış partisi haline getirecekti ve çocuklar hediyelerini alamazsa bu gerçekleşmezdi.

Takip cihazı ona neredeyse orada olduğunu söylüyordu. Molly bir kapıya geldiğinde cihazı cebine koydu ve kolu denedi, hafif bir itmeye açılınca şaşırdı. Loş bir odaya adım attı ve ağzı açık kaldı. Tam orada, düzenli bir yığın halinde, çocuklara vermeyi planladığı paketlenmiş hediyeler duruyordu. Onların ötesinde çalınan kablolar ve sürekli kaybolan borular vardı. Ama daha da fazlası vardı: renklerine göre ayrılmış giysi yığınları, bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecek paketi, hatta bazı tabletler ve daha pahalı eşyalar. Bir insanın aradığı her şeyi satmaya hazır bir pazara benziyordu.

Ama Molly'nin tek istediği hediyelerdi. Bunu güvenliğe daha sonra anlatabilirdi. Artık kendi gözleriyle gördüğüne göre, ona inanmak zorundaydılar, değil mi?

Almasalar bile en azından çocuklar hediyelerini almış olurlar.

Etrafında hediyeleri toplayabileceği bir çanta ya da başka bir şey aradı, çünkü tek başına taşıyamayacağı kadar çok hediye vardı. İşine o kadar dalmıştı ki kapının açıldığını duymadı ama bir blasterin sert namlusu böğrüne saplanınca olduğu yerde donakaldı.

"Şimdi, şimdi," dedi sert bir ses, "Burada neyimiz var?"

* * *

Her şey mükemmeldi. Tav hediyesini hazırlamıştı ve Molly bir dahaki sefere parti düzenini kontrol etmek için geldiğinde ona sürpriz yapmaya hazırды. Her şey mükemmel görünüyordu ve kendinden memnun olmalıydı. Çok beğenilecekti, bundan emindi. Ve eğer ona getirdiklerini beğenirse, bunun Honora İstasyonu'na aradığı o son kış parçasını getirmesine yardımcı olmasını umuyordu.

Ama o neredeydi?

Gün için kesin planlar yapamamışlardı ama Tav geceye kadar onunla birlikte olacağına söz vermişti. Onun kollarında geçirdiği her gece daha fazlasını arzulamasına neden oluyordu ve Tav, Honora İstasyonu'ndan onunla gelip gelmeme konusunda bir karar vermesini umutsuzca beklerken bile ikisini de bu yakınlıktan mahrum bırakamazdı.

Hayır, bunu partiden *sonra* konuşabilirlerdi. Molly'nin henüz bu kararlar uğraşacak durumda olmasına imkân yoktu. Zihni hazırlıklarla o kadar meşguldü ki, hayatının geri kalanı ve ona verdiği potansiyel aşk gibi basit bir şeye odaklanamadığından emindi.

Potansiyel. Ha. Hayır, tam anlamıyla. Kalbi onun için atıyordu ve Tav başka türlüünü istemezdi. Ama onu korkutup kaçırmak istemiyordu, bu yüzden bunu şimdilik kendine sakladı. Onunla kalmayı seçtiğinde, Honora İstasyonu'ndan uzaklaştıklarında ve kendilerine bolca zaman ayırdıklarında, o zaman duygularını açıklayacaktı. Ama o zamana kadar değil. Ondan emin olana kadar olmazdı.

Cidden, neredeydi o?

Tav onu masalardan birinin altında saklanırken bulabilecekmiş gibi odayı aradı ama Denya'sından hiçbir iz yoktu. Odasına dönüp dönmediğini merak etti ama parti salonu yerine oraya gitmesini isteseydi mutlaka bir mesaj gönderirdi. İkinci gezintisinde ağacın etrafındaki hediyelerin dağılmış olduğunu fark etti ve olması gerekenden çok daha az sayıda hediye var gibiydi.

Molly bazılarını işçilerine mi teklif etmişti? Hayır, bu hiç mantıklı değildi. Onları istasyondaki çocuklara vereceği için o kadar heyecanlıydı ki, zamanı gelmeden bir tanesini bile vermek istemeyeceği kesindi.

Hırsızlar.

Ondan başka şeyler de çalmışlardı ama ağza alınmayacak bir şey yapıp çocuklar için olan eşyaları mı almışlardı? Nasıl yapabilirlerdi? Belki de Molly hırsızlığı bildirmek için istasyon güvenliğine gitmişti ama Tav bu düşüncüyü aklından geçirirken bile bunun doğru olmadığını biliyordu. Arkadaşı istasyon güvenliğine güvenmiyordu; daha önceki hırsızlıklarda onu hayal kırıklığına uğratmışlardı ve eşyaları zamanında geri alacaklarına dair hiçbir güveni yoktu.

Onun için bıraktığı izleme tabletini aramak için masasına doğru koştu. Takip cihazını izlemesine ve hareket edip etmediğini görmesine izin vermek o anda iyi bir fikir gibi görünmüştü. Ne de olsa suçu bildirmesi gereken kişi oydu. Ama masa darmadağındı ve tableti bulamıyordu. Tav'ın doğru olmadığını umduğu bir şüphe içinde büyüyordu. Honora gibi bir istasyonda ne tür suçların işlenebileceğini biliyordu ve eğer en kötüsü dışarıda ellerine geçirdikleri her şeyi çalıyorsa, yollarına çıkarsa Denya'sına zarar vermekten çekinmezlerdi.

İlk aklına gelen istasyon güvenliği oldu. Molly'nin kayıp eşyalarını umursamamış olabilirlerdi ama kayıp bir *insanı umursayacakları* kesindi. Ama güvenlik kulübesine doğru yöneldiğinde, derinlerde bir yerde bir şey onu diğer yöne doğru çekti, tam o sırada bir korku dalgası neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu.

Molly!

Denya bağının eşleri birbirine bağladığını duymuştu ama bunun ne kadar gerçekçi olabileceğini hiç fark etmemişti. Bu korku kendisine ait değildi; son birkaç dakikadır içinde yavaş yavaş büyüyen hafif endişe olamayacak kadar panik ve dehşetle karıştı. Panik onu nöbetçi kulübesinden uzaklaştırdı ve birkaç gün önce hırsızların izini sürerken Denya'sıyla birlikte geçtiği koridordan aşağı çekti. Bir süre sonra Tav koşmaya başladı, göğsündeki korku çiçek açmış ve

Eşinden hissettiği panik. Onu şimdi kaybedemezdi, onu daha yeni bulmuşken olmazdı.

Koşarken istasyonun etrafı bulanıklaşıyor gibiydi ve Tav ilk gece barikatla karşılaştıkları yerde duvarın açık olduğunu zar zor fark etti. Sesler duydu ve neredeyse açık olan kapıdan içeri dalacaktı ama altıncı hissi onu durdurdu. Molly tehlikedeyse, plansız bir şekilde içeri girmek durumu daha da kötüleştirebilirdi.

"Hediyeleri neden aldın?" diye sorduğunu duydu eşinin. Damarlarında hissettiği dehşete rağmen sesi titremedi.

"Onu bağlayın. Bitirmemiz gereken bir işlem var. Onunla sonra ilgileniriz." O adam her kimse Molly'yi tamamen görmezden geldi ve bir itiş kakış sesi duyuldu.

Yani Molly, konuşmacı ve konuşmacının emrettiği biri vardı. Belki de birden fazla kişi. Tav yine de bekledi. "Neden onunla şimdi ilgilenemiyoruz?" diye sordu üçüncü kişi, sesi ağlamaklıydı.

"Çünkü ben öyle *dedim*." Kulağa pek akıllıca gelmiyorlardı ama tehlikeliydiler. Tav güvenliğe bir mesaj göndermek için iletişim cihazına uzandı ama cebinin boş olduğunu gördü. Molly'nin masasında bırakmış olmalıydı. Lanetini geri çekti. Bu adamların onu duymasına izin veremezdi. Eşine sakinleştirici düşünceler göndermeye, yardımın yolda olduğuna dair onu rahatlatmaya çalıştı. İşe yarayıp yaramadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Tav'ın fazla seçeneği yoktu. Bir silahı bile yoktu.

Bu tam olarak doğru değildi. Bir *blasteri* yoktu ama Detyenler kendi silahlarıyla donatılmış olarak gelirlerdi. Daha önce pek dövüşçü olmamıştı ama eşi için içinin derinliklerine inip o sertliği, o koruyuculuğu bulacak ve onun güvende kalmasını sağlamak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

Pençeleri parmak boğumlarından dışarı kaymıştı, uzun ve hınzırca keskindiler, düşmanlarını kesmeye ve eti kandan ayırmaya hazırdılar.

Ayak sesleri ona doğru geldi ve Tav koridorun en derin gölgesine doğru süzülerek gözden uzak kalmaya çalıştı. Molly'ye haksızlık edenlerin kaçıp gitmesini istemiyordu ama Molly'nin güvenliğini ön planda tutmalıydı ve bir adamla dövüşmek iki adamla dövüşmekten çok daha kolay olacaktı. Her an adamın onu görüp dövüşeceğinden emindi ama diğer tarafa döndü ve koridorlardan birinde biriken ağır gölgelere aldırış etmedi.

Kaybedecek zaman yoktu. Tav odaya daldığında Molly'yi bir adamla kavganın ortasında buldu, diğer adam ise Molly'nin kolunu geriye doğru çekmiş, ona saldırmaya hazırdı.

Onu bağla. Bu sefer lanetini geri alamadı. İkinci adamı hesaba katmamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Molly'nin diğer adamla elinden geldiğince iyi başa çıkacağına güvenerek kendini ipli adama doğru fırlattı.

Pençelerini adamın koluna geçirdi ve adam bir çığlık atarak tek dizinin üzerine düştü. Tav onu tekmeleyerek tamamen yere düşürdü ve adamın kafası mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çarptı. Göğsü bir takırtıyla inip kalktı ama yerde kalmaya devam etti.

Arkasını döndüğünde Molly ve saldırganı hâlâ boğuşuyorlardı. Sürpriz yapma şansına sahip değildi ve onlardan birkaç metre ötede yerde yatan blaster, daha önce neden bu kadar bastırılmış olduğunu anlatıyordu.

Ama ikiye karşı bir, adamın hiç şansı yoktu. Molly adamı tekmeleyerek Tav'a doğru itti ve Tav adamın kollarında gevşeyene kadar onu boğmak için etrafına uzandı. Adam yere düştükten sonra Molly ipi kaptı ve iki adamı bağladı, blasterlerini cebine koydu ve elleri titreyerek ağır ağır nefes aldı.

"İyi misin?" Tav sessizce sordu. İyi olacağından değil, bu akşamın nasıl geçtiğinden.

Ama Molly aralarındaki mesafeyi kapattı ve ona doğru eğilerek kollarını ona doladı. "Sen burada olduğun için artık buradayım."

"Gidip güvenliği ve bu pisliği temizleyelim."

Derin bir nefes aldı ve başını sallayarak ondan uzaklaştı. "Çocuklar için bu hediyeleri almak zorundayız. Tekrar ortadan kaybolmaları riskini göze alamam."

Tav, son birkaç dakikadır içinde taşıdığı korkuya rağmen gülümsedi. "Sen vahşi bir kadınsın, Denya."

Molly sadece omuz silkti.

İki saldırgan yerde inerken Molly ve Tav hediyeleri toplayıp oradan ayrıldılar. Ya patronları hemen geri dönecekti ya da olay rapor edildiğinde güvenlik onları almak için orada olacaktı. Ama çocuklar için hediyeler güvendeydi ve Tav'ın partiyi mükemmelleştirmek için denya'sına vermesi gereken bir şey daha vardı.

Chapter Nine

Molly, onu iki fedaisiyle birlikte bırakan adam geri gelmeden önce istasyonun merkezine dönemeyeceklerinden emindi.

Ama o ve Tav gittikçe uzaklaştılar ve etrafta dolaşan diğer insanları görmeye başladıklarında, içinde bir şeylerin rahatladığını hissetti. Ayrıca, cep tabancası cebindeydi, yani tamamen savunmasız değildi.

Görünüşe göre Tav'ın pençeleri vardı. Onları sadece bir saniyeliğine görmüştü ama korkunç görünüyorlardı. Onun kendi tarafında olduğu için kesinlikle minnettardı. Odasına giden en kestirme yoldan saptılar ve bir nöbetçi kulübesi buldular. Muhafızlar onun çalıntı mallarla dolu bir depo hikâyesine inanmış gibi görünmüyordu ama blasteri teslim ettiğinde kendilerine gelmeye başladılar. O ve Tav hediyeleri parti odasının dışındaki bir dolaba atmışlardı. Kanıt olarak ya da başka bir şey olarak alınmalarını istememişti-

çocuklar için olduğunu ve partiyi mahvetmeyeceğini söyledi.

Muhafızlar Tav'la birlikte onları geldikleri yere geri götürmelerini istediklerinde reddetmek istedi. Kalbi çok hızlı atıyordu ve bir panik atağın eşiğinde duruyordu. Ama Tav elini sırtına koydu ve dengeledi, toprakladı. O tam da ihtiyacı olan ve tüm bunlar bittiğinde onsuz yaşayabileceğini düşünmekle aptallık .

Ona döndü, kararını verdiğini söylemeye hazırды ama bir muhafız araya girdi ve anı bozdu. Oh, neyse. Tav'a daha sonra söyleyecekti. Travma ile mutluluk arasına biraz mesafe koymak daha iyi olurdu. Ama mutluluktan başı dönüyordu ve korkusuyla ilgili tüm düşünceler, gelecek şeylerin olasılığıyla birlikte silinip gitmişti.

Odaya vardıklarında her şey bıraktıkları gibiydi. İki serseri yerde yuvarlanarak kurtulmaya çalışıyordu ve etraflarında çalıntı mallardan oluşan bir ziyafet vardı. Her iki muhafız da şok olmuş görünüyordu ve Molly ona kaçan üçüncü bir adam olduğunu söylediğinde küfrettiler.

Ancak Molly ve Tav'ın gitmesine izin verdiler ve ifadelerini daha sonra alacaklarını söylediler.

Ve böylece Tav'la *birlikte tekrar* geri döndüler. Molly kamarasına dönmekten ve hayatta kalmalarını mümkün olan en doğal şekilde kutlamaktan mutluydu ama Tav onu parti salonuna doğru çekiştirdi, yüzünde gizli bir gülümseme vardı.

"Ne?" diye sordu. Kıyafetlerini atmaya, daha fazla iş yapmamaya hazırdı. Bu gecenin tüm heyecanından sonra olmazdı.

"Sana göstermek istediğim bir şey var. Sana vermek istediğim." Parmaklarını birbirine geçirdi.

"Hediye mi?" Partiyi herkes için mükemmel hale getirmeye o kadar odaklanmıştı ki, kimsenin ona bir şey vermek isteyeceği aklına gelmemiştir, eşinin bile.

"Bunu hak ediyorsun. Gel ."

Koridora doğru devam ettiler ve Tav kapıdan içeri girdiğinde kızın gözlerini kapatmasını sağladı. Sonra Tav ağır gibi görünen bir şeye boğuşurken birkaç dakika daha gözlerini kapatmak zorunda kaldı ve şey yere çarptığında bir küfür savurdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesinde bir kahkaha vardı. "Gayet iyi," diye ısrar etti Tav, sesi gerilmişti.

Gülüştü kaçtı ama Molly merakı arttıkça gözlerini kapalı tuttu.

"Tamam, şimdi," dedi Tav, aniden onun arkasında, kolları onun ortasına sıkıca sarılmıştı.

Molly gözlerini açtı ve nefesi kesildi. *Kar yağıyordu!* Odanın tam ortasında, etraflarına kar yağıyor gibiydi ama soğuk değildi ve elini uzattığında eli pulların arasından geçti. "Nasıl?" diye sordu. Bu fikirden vazgeçmeden önce bir haftadan fazla bir süre nasıl bir şey kuracağını anlamaya çalışmıştı. Ve işte Tav ona hayalini kurduğu kışı yaşatmıştı.

Onun yanağını öptü ve boynuna sokuldu. "Bir holoplayer'ı modifiye etmek için mühendisimle birlikte çalıştım. Sana gerçeğini vermek istedim ama bu

Çok soğuk olabilirmiş gibi. Ve ıslak. Ve partinizi Honora İstasyonu'nun gördüğü en iyi parti haline getirecek şey hiç de bu değil."

Onun kollarında döndü ve dudaklarını dudaklarıyla kapladı, gün ışığında onu öptü, onu tüm dünyasıymış gibi öptü. "Sen... bu... Seni seviyorum, seviyorum!" Neredeyse ne söylediğini fark ettiğinde yanakları alev aldı. Ne *söylediğini*. Onunla birlikte uçup gitmeye karar vermek bir şeydi, ama bu sözleri söylemek çok daha anlamlı hissettirdi.

Ama Tav onun ne demek istediğini biliyordu ve bu saptırmanın yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti. "Ben de seni seviyorum dostum. Partiden önce gidip dinlenmeye ne dersin, sonra da bu geceyi Honora İstasyonu'nun asla unutamayacağı bir gece haline getirelim."

Molly sırttı. "Sonra da geminizle uçup galaksinin dört bir yanına neşe ve parti saçacağız."

"Gerçekten mi?" Adamın yüzündeki çıplak umut Molly'nin kalbinin teklemesine yetmişti, sanki kararının ne olacağından o kadar emin değildi.

"Gerçekten." Onun burnunu öptü. "Sevdiğim adamdan uzak kalmak istemiyorum. Şimdi gel hadi. Kutlamaya gidelim."

* * *

Her şeyin sonunda, parti mükemmel değildi. Müzisyenlerden birinin enstrümanı performansının yarısında bozuldu ve bazı yiyecekler gece bitmeden çok önce tükendi. Ancak hediyeler çocuklar tarafından çok beğenildi ve kar herkesin favorisiydi. Molly tüm partiyi Tav'ın kollarında geçirmek istedi ama işi henüz bitmemişti ve insanları yönlendirmekle o kadar meşguldü ki eşiyle eğlenmeye zaman ayıramadı.

Biraz hayal kırıklığı yaratmıştı ama önlerinde yaşamak, gülmek ve daha çok anı biriktirmek için bolca zamanları olacaktı. Bir gece o kadar da büyük bir fedakârlık sayılmazdı.

Ama o gece sona ermek üzereydi ve Molly sonunda arkasına yaslanıp yaptığı her şeyin tadını çıkarabilirdi. Yanından geçen android garsondan bir içki aldı ve etrafındaki partiyi inceledi. Her şey iyiydi, gerçekten iyiydi ve bunun sorumlusu da kendisiydi. Etrafında gülümseyen yüzler vardı ve odadaki her bir insana bu küçük neşe parçasını getirdiğini bilerek kalbi ısındı.

Ve bu sevinç, yanında kısa boylu, mor bir kadınla kendisine doğru gelen altın rengi bir adam gördüğünde daha da büyük bir şeye dönüştü. Tav onunla karşılaştığında, sanki birbirlerini son gördüklerinden bu yana saatler değil de aylar geçmiş gibi onu kollarının arasına aldı. Bu heyecanın geçmesinin ne kadar süreceğini ya da hiç geçip geçmeyeceğini bilmiyordu ama yanında olduğu sürece bunun bir önemi yoktu.

"Size bahsettiğim kişi bu," dedi yanındaki kadına hitaben. "Molly benim denyam ve buradaki işleri biter bitmez bize katılacak. Molly, bu Juuno, benim mühendisim. Gemimizin gökyüzünde kalmasını sağlıyor."

Gemimiz. Kulağa hoş geliyordu.

"Ve ben de senin arkadaşımım," diye ekledi Juuno, Tav'ı şakacı bir şekilde yanından dirsekleyerek. "Ve o da benim arkadaşım," diye tekrarladı Tav itaatkâr bir şekilde.

Evet, Molly bu kadınla arkadaş olabilirdi. "Arkadaşımı hizaya getirdiğine sevindim." Sadece gözlerini deviren Juuno'ya sırtıttı.

"Şimdilik ikinizi yalnız bırakacağım. Ama," diyerek Tav'ı işaret etti ve parmağını onun pazusuna soktu, "yarın erzaklar hakkında konuşmamız gerekiyor, o yüzden bütün gün ortadan kaybolmak yok. Sizi bulacağım ve seks festivalinizi görmek istemiyorum. Anladın mı?"

Molly kızardı ve yüzünü saklamak istedi ama ne o ne de Tav yalnız kaldıkları anda olacakları inkâr etti.

"Söz seni yarın bulacağım. İyi günler." Juuno alay etti ama onları yalnız bıraktı.

Grup neşeli bir melodiden daha yavaş bir melodiye geçerken Molly kollarını Tav'a doladı. Onunla birlikte sallanıyor, kalçaları senkronize şekilde hareket ediyordu. "Seks festivali, ha?"

Tav sırtıttı ve ona hızlı bir öpücük verdi. "Peki, başka ne yapabiliriz ki?"

Güldü ve daha da sokuldu. "İstasyon güvenliğinin dünkü adamı yakaladığını duydun mu? Sanırım *aylardır* istasyonda bir hırsızlık çetesi yönetiyormuş!"

"Ve istasyon güvenliği bunu görmezden mi geldi?"

"Sana berbat olduklarını söylemiştim." Molly, Tav'la birlikte adamları suçüstü yakalamayı başaramamış olsalardı, daha da büyük bir hata yapana kadar devam edeceklerini biliyordu. Buna hiç şüphe yoktu.

"Sen gerçekten bambaşka bir şeysin, Denya'm." Tav onu kendine yakın tuttu ve içine sokulmasına izin verdi.

"Ben seninim," diye yanıtladı Molly. Başka hiçbir şey bunun kadar önemli değildi. Honora İstasyonu'na adını duyurmak, böyle bir projenin altından kalkabileceğini ve pek çok insana mutluluk getirebileceğini kanıtlamak için gelmişti. Ve bunu yaparken, bir şekilde kendisi için de mutluluğu bulacak kadar şanslı olmuştu. Hayat arkadaşına sahipti ve tüm galaksi önüne serilmişti, Tav yanındayken her fırsat elinin altındaydı. "Ve başka türlüünü de istemezdim."

Tav eğildi ve onu öptü, tadı yeni hem de tanıdıktı. Molly ona açıldı ve onu kendine çekti. Ve kalbinin derinliklerinde partinin mükemmel geçmediğini biliyordu ama gecesi kesinlikle mükemmeldi. Eşiyle geçirdiği her gece başka bir şey olamazdı.

Snowed in with the Alien Beast

Kate Rudolph

Uzay gemisi yabancı bir gezegene düştükten sonra Stella, görüldüğünden çok daha fazlası olan yakındaki bir mağaraya sığınır. Ancak gizli bir kapı kapandığında içeride mahsur kalır... ve yalnız değildir. Gölgede canavarlar gizlenmektedir ve hayatta kalan gizemli ve canavar bir başka kişi onu koruması altına alır. Adam onun bedenini güvende tutacağına söz verir ama kalbi başka bir meseledir.

Arest kan ve ölümden başka bir şey bilmiyor. Yine de Stella'yı gördüğünde tek düşüncesi ona zarar gelmesini engellemektir. Düşmanlar her köşede pusudadır ve dağın derinliklerine doğru ilerledikçe, her ikisinin de gölgelerden saldıran basit yaratıklardan daha kötü bir şeyin tehlikesi altında anlaşılır.

Stella ve Arest dağ labirentinin kalbine yaklaştıkça, tehditler daha da ölümcül hale geliyor. Ve her adımda tutkuları derinleşir, ikisinde de mümkün olduğunu düşünmedikleri bir duyguyu ateşler. Ancak Arest'in puslu geçmişi her zaman var olan bir tehdittir ve dağdan çıkmayı başarsalar bile birlikte kalmanın ve güçlü düşmanlardan korunmanın bir yolu olmayabilir.

Stella uzaylı bir canavarla karda mahsur kalmış olabilir, ancak kısa süre sonra onun yanında olmasını istediği canavar olduğunu ve onu orada tutmak için her şeyi yapacağını fark eder.

Chapter One

L ışıklar yanıp sönüyor.
Bir kaza.
Bir kulağında ses patlaması ve sonra ürkütücü bir sessizlik.
Ağırlıksızlık.
Siyah.

Siyahlık bilincin loş ışığında kaybolurken Stella'nın hissettiği ilk şey kol ve bacaklarındaki ağırlık oldu. Kolunu kaldırmaya çalıştı, ama koltuk onu teslim etmedi, acil durum bağları tarafından olduğu gibi tutulmuştu. Gözlerine bir şey damlarken ve burnuna metalik kan kokusu gelirken tamamen geriye doğru gevşedi. Kendi kanı mı? Bilmiyordu. Her şey acıyordu.

Daha yüksek olmalıydı. Hiçbir şey duyamıyordu. Yardım çağırmaya çalıştığında sesi cızırdıyordu ama geri kalan her şey sessizlikti.

Omuzları sarktı ve Stella aniden kollarını hareket ettirebildi. Bağlar çözülmüştü ve gemisindeki loş ışık tekrar karanlığa gömüldü. Ama bu kez bilincine sarıldı ve acıya rağmen hareket etti. Ayağa kalktığında bacağı büküldü ve parmakları ciddi bir yara olup olmadığını araştırırken kasılmış kaslarını sıktı. Ama hareket ettikçe kaslar gevşedi ve Stella ancak topallayarak yürüyebildi. Yüzünde kan buldu ve parmakları kafa derisindeki yırtık etin üzerinde gezinirken irkildi.

İyi değil. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Hareket etmeye devam etmeliydi. Burun deliklerini iğrenç bir kimyasal koku istila etmişti ve bu kokuyu uzun süre solumak istemiyordu. Rüzgâr kulaklarında ısıklık çaldı ve işitme duyusu geri gelmeye başladığında donuk bir çınlama sesi geldi. Stella içine çökmek istedi

Rahatlamıştı ama önündeki yol molozlarla doluydu ve ayakları dengesizdi. Yumuşak ve etli bir şeye tekme attığında bir çığlık attı.

Hayatta kalan tek kişi o muydu?

Bu düşünce kafasının içinde dans ediyordu ve bir topun içine kıvrılıp ağlamak, kurtarılmayı beklemek ve her şey bitene kadar uyumak istiyordu. Tek kişi o , *olamazdı*. Uzay gemileri yere çakılmazdı. Yüzlerce yıllık insan uçuşundan sonra değil. Sivil filoya katıldığında ona söyledikleri ilk şey buydu. *Evrendeki en güvenli yer barış zamanında bir gemidir*.

Dünya'nın Ay üssünden 9 ışık yılı uzaktaki seyrek nüfuslu bir maden kolonisi olan K147'ye yaptığı uçuşta küçük bir türbülانstan bir şeyle karşılaşmamış olmalıydı.

Kendine gel, kardeşim. Düşüncelerini topladı. Yerçekimi simülatörü arızalandığında bir an ağırlıksız kalmıştı ama şimdi iki ayağı üzerindeydi ve normal hissediyordu. Dünya gibi normal, ya da belki biraz daha hafif. Stella bir ayaktan diğerine zıpladı ve etrafındaki havanın direncini test etti. Yerçekimi olan bir yere inmişlerdi. Nefes aldığına göre, havası da vardı. Işıklar söndüğünde, acil durum sensörleri bile yolunu aydınlatmadığında, geminin gücünün tamamen kesildiğini biliyordu.

Motorların vızıltısını ya da iticilerin gümbürtüsünü duyabilmesi gerekirdi. Bunun yerine, gemi arkadaşlarından gelen acı dolu inleme ve sızlanmalar bile olmadan, sadece sessizlikle karşılaştı.

Kaçmak istemesine rağmen, Stella diz çöktü ve yanlışlıkla tekmelediği kişiyi yokladı. Belki de sadece baygındı. Birini dışarı taşıyacak gücü olduğunu sanmıyordu, ama hayatta kalanları bulabilirse, tutunabileceği umut gibi bir şey olabilirdi. Ama bulduğu et buz gibi soğuktu ve yırtık bir kumaş parçası ve vücudun geri kalanına bağlı olması gereken pürüzlü, etli bir ucla sonlandırılmış bir uzuv hissi veriyordu.

Boğazındaki safra yükseldi ve son anda başını çevirerek cesede saygısızlık etmemek ve kaçış yolunu kirletmemek için yolun kenarına kustu.

Yolcu ambarının geri kalanına nasıl ulaştığından Stella emin değildi. Kaçış kapısını buldu ve açtı, ıssız bir yabancı gezegenin parlak mavi güneşine fırladı. Işık kapıdan içeri süzülüyordu ve gözlerini geriye çevirirse diğer yolculara ne olduğunu göreceğini biliyordu. Bu yüzden doğrudan önüne baktı ve

sert zemine atladı. Gemi orantısız bir şekilde yere çakılmıştı ve neredeyse boyu kadar bir yüksekliği temizledi. Acı dizlerine kadar yayıldı ama bir süre sonra tekrar ayaklarını buldu ve karla kaplı zeminde dikkatlice adım atarak yürümeye başladı.

Nefesi havada dondu ve burnu maviye dönme tehlikesi geçirdi. Bulutlu gökyüzünden parlak beyaz kar yağıyor, güneş içindeki kristalleri aydınlatıyor ve tüm manzaraya garip bir mavi renk veriyordu. Stella pantolonunun ve açık renk üstünün üzerine bir kazak giymişti ve yolculuk sırasında ilk kez ayakkabı giydiği için memnundu.

Gemiden tökezleyerek uzaklaştı ve artık devasa canavarın gölgesinde gizlenmediği yumuşak karın üzerinde dizlerinin üzerine düştü. Ay Üssü'ne yanaştığında bu kadar büyük, bu kadar tehlikeli görünmemiştir. Ama şimdi açıklıkta, yıkılmış bir gökdelen kadar büyük ve parçalara ayrılma tehdidiyle oturuyordu. Bir çarpma sesi gözlerini yukarı kaldırdı ve onlarca metre yukarıdaki pencerelerden fişkırان ateşi gördü. Stella etrafına bakındı. Kapısı yere bu kadar yakın olduğu için şanslıydı. Geminin büyük bir kısmı motorlardan ve yiyecek ve su depolarından oluşmasına rağmen, dışarı çıkmanın çok yüksek veya çok tehlikeli olduğu yerlerde sıkışıp kalan yolcular olabilirdi.

Bir şey kırıldı ve geminin yumruğundan biraz daha büyük bir parçası tam önüne düşerken elleri ve ayakları üzerinde geri sıçradı. Havada daha uğursuz bir çatırtı koptu ve başka bir şey gemiden kopup onu parçalara ayırmadan önce sürünerek ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

Gezegeenin soğuşu iliklerine kadar işlerken titredi. Stella nerede olduğunu ve kendisine doğru gelen bir yardım umudu olup olmadığını anlamaya çalışmak için dikkatini gemiden başka yöne çevirdi. Rüzgâr uzun ağaçların arasından ısıık çalarak geçti ve geminin çarpma bölgesinin ardında kırılmış dallar ve uzuvlar gördü. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Ya pilot ya da otomatik navigasyon sistemleri arızalanmadan önce onları yere yaklaştırmıştı. Uzaydan gelen bir kazadan sağ çıkamazdı, özellikle de birkaç kesik ve çürükten başka bir şeyle.

Stella uzakta, ağaçların ötesinde yükselen tepeleri gördü. Gözlerinin ona oyun oynuyor olabileceğini bilse de, gece çökmeden ulaşabileceği kadar yakın görünüyordardı. Eğer bu gezegende gece varsa. Güneş tepesinde asılı duruyordu ve dışarıda olduğu dakikalar boyunca hiç hareket etmemiş gibiydi. Günlerin Dünya'ya yakın olmasını umuyordu.

uzunlukta. Hava zaten bu kadar soğukken, geceki sıcaklık düşüşünü dört gözle beklemiyordu. Ondan önce bir sığınağa ihtiyacı vardı.

Deneyisel nefesler çekerek havanın iyi *göründüğüne* karar verdi. Ciğerleri dolmuştu ve başı dönmüyordu. Her şeyin bu şekilde kalmasını ummak zorundaydı. Tüm hayatta kalma kitleri hâlâ geminin içindeydi ve bir tane almayı düşünmemişti. Ceplerine baktığında iki paket şeker ve bir protein bar buldu. Fazla değildi ama su bulabilirse birkaç gün idare edebilirdi.

Eğer bu gezegende içilebilir su *olsaydı*.

Etraftaki ağaçlar evdeki çam ağaçlarına çok benziyordu ama tepelerinde palmiye yaprakları gibi bir şey patlamış, güneşi emiyordu. Palmiyelerin aksine, hiç hindistan cevizi görmemişti. Ve çamların aksine, yerde çam kozalakları da yoktu. Ama ağaçlar CO2 demekti, diye umuyordu. Ve CO2 de oksijen demekti.

Stella gözlerini tepelere dikti. Orada su ya da erimesi için karı toplayacak bir şey olmalıydı. En azından biraz daha yükseğe çıkabilir ve hasarı inceleyebilirdi. Ve hayatta kalma umudu olup olmadığını görebilirdi.

Çarpan gemiden gelen bir başka sarsıntı onu zıplattı ve daha da koşturdu. Her şey bu yanan mezarlıkta kalmaktan daha iyiydi.

* * *

Bip. Bip. Bip. Bip. Beeeeeeeep.

Sessizlik.

Canavar derin nefes çekti, göğsü göğsündeki bandın soğuk çeliğiyle buluştu. Kolları asılmış, ayrı tutulmuş ve kan akışı olmadığı için zayıflamış, soğumuştur. Baş ağrıyordu ve ayakları da kolları gibi zincirlenmişti. Şimdi onu yerinde tutan sadece banttı, arkasındaki bükülen duvara olduğu gibi bağlanmıştı, zincirleri düşmüştü.

Burkulma mı?

Canavar homurdandı ve zincirlerini sarsmaya başladı. Büyük bir hamleyle öne doğru sarktı ve arkasındaki duvar yıkılıp kör edici parlak ışık hücrelerine dökülürken bir kükreme çıkardı.

Buraya nasıl geldiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Adını ya da ırkını bilmiyordu. Sadece esaretin acısını ve öfkesini biliyordu.

intikamını almak için kaçıma ihtiyacı vardı. Yine de nefretini kimin hak ettiğini ve kimin masum olduğunu bilmiyordu.

Umurunda değildi.

Duvarla birlikte zincirler de gitti ve ayaklarının altında yanan ufalanmış bir siyah metal yığınının üzerinde ışığa çıktı. Ayakları mor renkteydi ama bu yanılttı. Böyle görünmemesi gerektiğini, uzun zaman önce farklı göründüğünü biliyordu.

Ancak bu düşünce, ona tutunmaya ve zihninin adasına yaklaştırmaya çalıştığı anda dağıldı.

Işık koluna düştü ve pürüzlü bir yazıyla yazılmış harfleri aydınlattı. A R
E S T

Bunu kendine yapmış mıydı? Kim olduğunu hatırlamak için harfleri mi işaretlemişti? Yoksa ona yapılan başka bir şey miydi? Canavar bilmiyordu. Ama harflerin tadına baktı, dilinin üzerinde yuvarlanmalarına izin verdi. "Arest." Sesi paslıydı, çiviler ve cam kırıkları ses telleri üzerinde kayıyordu. Ama canavar tekrar denerdi. "Arest." Bu kez daha güçlü söyledi ve acıyı görmezden geldi.

Evet, Arest. Bu kelimeyi seviyordu, ona aitti. *Kendisiydi.*

Arest etrafına bakındı, bir kaçış yolu mu yoksa hayatta kalanlar mı arıyordu, emin değildi. Acrid dumanı burnunu gıdıkladı ve onu önlemek için bir elini kaldırdı, neredeyse birinci ve ikinci eklemlerinden çıkan büyük pençelerle gözünü oyuyordu.

Hayır, bu da yanılttı, en az teni kadar yanılttı. Ama hapishanesinin sert metali üzerinde itişip kakışırken, bu düşünce uzaklaştı ve uzak bir kıyıdaki diğerlerine katıldı.

Arest yere inmeyi başardı ve çıplak ayaklarıyla binadan uzaklaştı. Onu örten tek şey, geminin pisliğine bulanmış ve kanla lekelenmiş yırtık koyu renk bir pantolundu. Onun mu? O da bilmiyordu. Havadaki soğuk iliklerine kadar işlemişti ve ayak parmaklarını hissedemiyordu. İçgüdüleri onu hareket etmeye, ısınmaya zorluyordu ama bu delilikten önceki halinin ısrarlı bir yansıması dikkatli olmasını söylüyordu. Hazırlıklı olmaya çağırıyordu.

Yiyecek, giyecek ve barınağa ihtiyacı vardı. Manzaraya, ağaçlara ve arkasındaki tepelere bakınca ormanda barınmanın sorun olmayacağını anladı. Ama bu *bina* -gemi- yaklaşan gecede hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu yiyecek ve giyecekleri barındırabilirdi.

Başka bir giriş buldu ve artık nefes almayan düşmüş bir yolcuyu kenara iterek zorla içeri girdi. Zihni, artık nefes almayan

Kurban. Bunun gördüğü ilk ceset olmadığını ve bu ölüme kendisinin sebep olmadığını biliyordu.

Diğerleri gibi değil.

Hatıra bir kelebek gibi etrafında dans etti ve kanat çırparak uzaklaştı, kışkırtıcı ipucu onu bir an için bocalatacak kadar güçlüydü. İnsanları mı öldürmüştü? Bir canavar olduğu için mi? Dansçılar birer savaşçıya dönüştü ve o haykırıp düşünceden uzaklaşana kadar onu bıçakladılar.

Arest derin bir nefes aldı. İçinde giysiler olan hafif bir çanta ve enerji çubukları olduğunu hayal meyal hatırladığı şeylerle dolu küçük bir kese buldu. Daha önce de bunlarla beslendiğinden emindi ama sık sık değil. Sadece uzun yolculuklarda.

Nereye gitmişti?

Dövüşçüler ayaklarının üzerinde hafifçe zıpladılar, eğer anıyı takip ederse saldırmaya hazırdılar. Bıraktı. Hatırlamak için daha sonra zamanı olacaktı.

Çantayı omzuna attı ve geminin içine doğru bir adım daha attı ama altındaki zemin çöktü ve bacağı zemindeki bir çatlağa dizine kadar battı. Arest acıdan nefesi kesildi ve bacağını da çekerek geri sıçradı. Pantolonunda dizinden bileğine kadar geniş bir yara açılmış ve koyu kırmızı kan zaten lekeli olan kumaşa yayılmıştı. Tökezleyerek geri döndü, körlemesine kapıya yöneldi ve aşağıdaki kara atladı.

Zihninde bir arena canlandı; zincirler, kırbaçlar ve tezahürat yapan kalabalıklar. Ama o odaklanamadan her şey dağıldı.

Ayağa kalkamadan bir el silah sesi duyuldu ve küçük bir ok göğsüne saplandı. Arest içgüdüsel bir hareketle oku yakalayıp çıkardı ve sersemleticinin diğer tarafındaki kişi elektrik akımını gönderirken yere fırlattı. Ok parmaklarını gıcıkladı ve ayaklarının dibinde yere düştü.

Gözlerini kaldırdı ve yırtık siyah üniformalı, şapkası yamuk ve elinde şok tabancası olan bir adam gördü. Nefret Arest'in içine doldu ve kırmızı gördü; dansçılar, dövüşçüler ve düşüncelerindeki şiddetli fırtınalar, sadece kavga, sadece şiddet olana kadar dönüp durdu.

Normal bir insanın atlayamayacağı kadar yükseğe ve uzağa sıçrayarak adamın üzerine atıldı. Ama umurunda değildi. Artık umurunda değildi. Atlayıştan yuvarlandı ve göz açıp kapayıncaya kadar adamın arkasına geldi, elleri kafasına kenetlendi, boynunu yana doğru sarsarken pençeleri içeri girdi ve çatırtıyı duydu, adamın gevşediğini hissetti.

İtiş kakış sırasında çantasını bile itip kakmamıştı. Arest adamın yere düşmesine izin verdi ve gemiye son bir kez daha baktı. Ateş filizlendi

Tepeye doğru bir yerde, duvardaki bir çatlaktan dumanlar yükseliyordu. Başka bir tehdit duymak için gerilirken kulakları gıdıklandı. Ama tek duyduğu, geminin yere otururken çıkardığı gıcırtilı iniltilerdi.

Daha fazla zaman kaybetmedi ve arkasındaki tepelere doğru koşmaya başladı. Daha fazla silahlı adam varsa güvenli değildi.

Chapter Two

A Stella önce bunun bir mağara olduğunu düşündü. Tepelerin eteğindeki açıklığa geldiğinde, çatlak karanlık duvarlar ve hayvan dışkıları ona yıllar önce kardeşiyle başka bir dünyada keşfettikleri sistemi hatırlattı. Ama Dünya değildi ve o da bir artık çocuk değil.

Dışarıda kar savruluyor, fırtına hızlı ve güçlü bir şekilde esiyordu. Barınak için minnettardı ama burada düşündüğünden çok daha uzun süre mahsur kalabileceğinden korkuyordu. Ve yardımın onu bulması için kazadan çok uzakta olabilirdi.

Tepelere ulaşması sadece birkaç saatini almıştı, bu yüzden o kadar da uzakta olamayacaklarını biliyordu. Yolda bir dere bulmuş ve şeker çubuklarından birine yapışmış olarak bulduğu cep kimyasal sensörü sıvının insan tüketimi için güvenli olduğunu doğruladığında soğuk sudan derin derin içmişti. Buradaki suyun tadı tatlıydı. Yanında bir matara ya da başka bir şey olmasını dilemişti.

Mağaraya girdiğinde, Stella hemen değerlendirmesini yeniden gözden geçirdi. Evet, giriş ve dış duvar tepelerden oyulmuştu, ama tamamen düz bir zemin ve tepenin ilerisinde bir yerde tanımlanmış bir yol boyunca uzanıyor gibi görünen düz duvarlar göremeyeceği kadar derin değildi. Burası bir mağara değil, bir tüneldi ve insan, daha doğrusu uzaylı yapımı bir tüneldi. Biraz küf kokuyordu ama yine de suya nispeten yakındı ve mağaranın duvarları soğuktan biraz korunmasını sağlıyordu.

Stella ürperdi. Bir ateşleyici ya da ateş yakmak için kullanabileceği başka bir şey bulması gerekiyordu. Isıtıcı bulma şansından şüpheliydi.

tuğla ya da bir battaniye bile çok iyiydi, eğer tünellerin derinliklerine gitmezse. Stella buna hazır değildi, henüz değil. Yorgunluk üzerine çöktü ve mağaranın girişinden epey içeride, zemine yakın küçük bir girintiye girdi. Orada hiçbir şey yuva yapmış gibi görünmüyordu, ki bu onun için iyi bir şeydi. Burada uyuma hakkı için bu gezegenin ayı ya da kurt muadilleriyle savaşmak istemiyordu.

Özellikle de kazanabileceğinden şüphe duyduğu için.

Ama hareket etmeyi bıraktığında, soğuk kemiklerine sızdı ve geri kalanı titrerken dişleri takırdadı. Çenesini sıkarak başını ağrıtmaktan başka bir işe yaramadı. Midesi gurulduyor ve cebinde ağır ağır oturan şekerleri hissedebiliyordu. Ama onları henüz yememişti. Kazadan kısa bir süre önce gemide yemek yemişti ama muhtemelen çoğunu kusmuştu. Burada ne kadar kalacağını bilmiyordu ve uykunun açlık sancılarının çoğunu yok edeceği bir gece yemeğinde o kalorileri boşa harcamak istemiyordu.

Hayır, sabaha kadar beklemek zorundaydılar. Gün ışıyınca tepeye tırmanıp gemideki hasarın boyutunu görebilir ve buralarda bir medeniyet olup olmadığını öğrenebilirdi. Bu tünellerin nispeten yeni bir ekleme olduğunu ve çoktan ölmüş bir medeniyetin kalıntılarına rastlamadığını umuyordu. Bulunduğu yer ölü bir gezegen gibi *görünmüyordu* ama yaban hayatı ve ağaçlardan başka bir şey de görmemişti, yani zeki bir yaşam varsa bile ortaya çıkmamıştı.

Yine de, Los Angeles'ın ortasında ya da tepelerde devasa bir gemi düşmüş olsaydı, yardım teklif etmenin güvenli olduğunu anlayana kadar muhtemelen diğer yöne doğru koşardı.

Dışarıda güneş batmaya başlamıştı ve ölmekte olan ışık yavaşça süzülerek, küçük sığınağında karanlıktan ve nefes alıp verme sesinden başka bir şey kalmayınca kadar kayboldu. Stella bir el feneri ya da ona biraz ışık verebilecek bir şey olmasını diledi. Başboş hayvanlar ve kendisine ulaşmaları halinde oluşturabilecekleri tehdit hakkında endişelenmeye başlamıştı. Düşünceleri çoktan yavaşlamış ve uzuvları ağırlaşmıştı ve tünel hakkında ikinci bir düşüncesi olsa bile, şimdi oradan ayrılmasına imkân yoktu.

Gözleri kapandı ve sert toprağın üzerinde kendinden geçti, soğuktan titriyordu ve guruldayan midesini bir şekilde doyurmak için kendi içine büzüldü. Ama günün dehşeti ve korkusu üzerine çökmüş, onu karanlık ve rüyasız bir uykuya sürüklemişti.

Ta ki çınlamayı duyana kadar.

Stella ayağa fırladı ve başını göremediği bir taş çıkıntıya çarptı. *Hiçbir şey göremiyordu.* Ve duyabildiği tek şey nefes alışının yankısıydı, bu ses etrafındaki duvarlardan garip bir şekilde yansıyordu.

Neler oluyordu?

Tünelin açıklığına doğru baktı ama uyumadan önce gökyüzünü bir anlığına görebildiği yerde şimdi tek gördüğü karanlıktı. Kendi gözünü çıkarabilirdi ama yine de parmağını göremezdi.

"Alo?" diye seslendi, ancak kimsenin cevap vermesini isteyip istemediğini bilmiyordu. Sesi kendisinden uzakta yankılandı ve uykuya dalmadan önce gördüğünü hatırlayabildiği koridorda dönmeye başladı. Uzun süredir uyuyor olamazdı. Yaşadıklarının ağırlığıyla kemikleri hâlâ ağrıyordu ve midesi açlıktan düğümlenmişti. Ve endişe.

Aslında şu anda daha çok endişeliyim.

Parmaklarını az önce çarptığı duvarda gezdirdi ve ormana açılan kapı olduğunu bildiği yere doğru temkinli adımlarla ilerledi. Belki de bu gezegende geceler tamamen karanlığa gömülüyordu, güneş hiçbir ayı aydınlatamıyordu. Ama bu Stella'ya doğru görünmüyordu, gezegen uzmanı değil.

Göremese de diğer duyuları mükemmel bir şekilde çalışıyordu ve birkaç saat önce bir açıklığın olduğu yerde şimdi katı duvardan başka bir şey olmadığından neredeyse emindi. Böylece çınlama duydu. Bir kapı çarparak kapandı.

Neden?

Parmakları duvardaki bir kıvrımı takip etti ve dikkatli adımlarla aşağı inerek döndü. Zemin daha önce çoğunlukla düz görünüyordu ama kendini toparlayacak malzemesi ve görebileceği bir ışığı yokken yaralanma riskini göze alamazdı. Saatler gibi gelen ama birkaç dakikadan fazla olmayan bir süre yürüdü ve bu hızla yirmi metreden fazla yol kat ettiğinden şüpheliydi. Ama bir açıklık olmalıydı ve tek hissettiği duvardı.

Stella adımlarını geriye doğru takip etti ve uyuduğu yerin yakınına oturdu, elleri titriyordu. *Tamam,* diye düşündü kendi kendine, tekrar yüksek sesle konuşmaktan korkuyordu. *Bu harika değil. Ama belki de zaman ayarlıdır. Belki de geceleri kapatıp gün doğarken açıyorlardır.*

Eğer saatlerdir uyuyorsa, bu her an olabilirdi. Ama onu kapıların kapanma sesiydi.

kapılar tekrar açılana kadar saatler ve saatler süren karanlık vardı.

Eğer tekrar açılırlarsa.

Hayır, böyle düşünemezdi. Bu şekilde düşünmek umutsuzluğa yol açardı ve bir kez umutsuzluğa kapılırsa, oturup çürüyebilirdi. Stella korkuyordu, ama ölmeye hazır değildi. Bu tünelden çıkmayı, bu gezegenden kurtulmayı ve sivil filoya geri dönmeyi ve bunu eve döndüğünde basketbol finalini izleyebilecek kadar zamanında yapacaktı.

Hayatta kalma kararı ellerinin titremesine pek engel olamadı ama en azından dişleri artık takırdamıyordu. Kapalı kapı odayı biraz daha sıcak hale getirmişti - pek hoş olmasa da donarak ölme riski olduğundan şüpheliydi. En azından çabuk donmayacaktı.

Kapa çeneni, dedi düşüncelerine. Eğer beyni yardım etmeyecekse, onu görmezden gelmesi gerekiyordu. İnsanlar tek bir soğuk ve karanlık geceden çok daha kötü koşullarda hayatta kalmışlardı. Bununla başa çıkabilirdi.

Önünde bir yerde kayalar yere yuvarlandı ve Stella donakaldı. Yalnız değildi.

* * *

Arest mağaranın girişinde uyuyan kızı yalnız bıraktı. Kız duvara iyice sokulmuştu, teni parlak ay ışığından parlıyordu. Gemideki adamın aksine, kızdan hiçbir tehdit hissetmedi ve ona bakmak için durakladığında, kafasındaki dönen boşluk bir an için düzenli bir kaos yumruğuna dönüşerek sakinleşti.

Kadın.

Daha önce de kadınlar tanımıştı ve hepsi arkadaş değildi. Ama bu kadının yanına uzanıp ona sıcaklığından biraz vermek, onu yakınında tutmak ve güvende tutmak istiyordu. Kendisinin kaçtığı enkazın kokusunu alıyordu ama buraya gelmek için ormanda yaptığı yürüyüş, kokusunu odunsu ve kadim bir şeyle kaplamıştı. Derin bir nefes aldı, mağaranın küflü kokusuyla birlikte onun kokusunu da içine çekti.

Kötü.

Burnunu kötü bir şey gıcıklayınca geri çekildi. Kadın değildi. Bu koku eski, derin ve tehlikeliydi. Bu mağaraların derinliklerindeki yaratıklarla beslenen, kemik ve kan kusan bir şeydi. Bu kadının korunmaya ihtiyacı olduğu bir şeydi.

Arest ilerledi, sistemin derinliklerine doğru koştu, gözleri yaklaşan karanlığa alıştı. Ama ondan uzaklaştığı her adım onu geri çekmeye çalışıyordu. Bunu engelledi. Tehlike pusuda bekliyordu ve onu bulması gerekiyordu, güvende olması için tehlikeyi sona erdirmesi gerekiyordu, böylece onu bir kez daha bulabilir ve burada hiçbir şeyin ona zarar vermeyeceğini gösterebilirdi.

Hava değiştiğinde henüz odadan çıkmamıştı. Çürümüş balık ve yağ burnunu gıdıkladı ve odanın diğer zemin boyunca bir şey çizildi.

Kadının yanında.

Birkaç dakika önce orada değildi ama Arest düşünmek için zaman ayırmadı. İçgüdüleri üzerine çökmüş, tüm düşünceleri yücelterek onu öfke ve ölümden başka bir şey olmaktan çıkarmıştı. Mesafeyi koşarak geçti, açık bir alana yuvarlandı ve yere çömeldi. Duyuları açıldı, bekliyordu. Kadın hâlâ köşesinde büzülmüş, bedeni korkudan kaskatı kesilmişti. Ama karanlıkta gizlenen canavarın sesi sessizliğin hemen bu tarafında, bir sıçanın koşuşturmasından bile daha yüksek değildi.

Hava hareket ediyordu, tenine bir fısıltı gibi geliyordu ama Arest onunla birlikte akıyor, yırtıcı bir sessizlikle akıntıları takip ediyordu. Pençeleri bir et parçasına değdi ve et yırtıldı, avı kısıp bir böğürtü çıkardı ama Arest'in pençeleri derine inip zarar veremeden geri sıçradı.

Burada hiç ışık yoktu ve Arest'in savaştığı her neyse bunu kendi avantajına kullanarak, en ufak bir hareketin bile görülemediği en derin gölgelere karıştı.

Arest daha önce de kör dövüşü biliyordu ama bunu nereden bildiğini bilmiyordu. Geçmiş çok bulanıktı.

Koku değişti ve Arest'in bakışları başka bir köşeye kaydı. Avı sessizce hareket etmişti ama hiçbir şey ondan uzun süre kaçabilecek kadar sessiz değildi. Dudakları keskin bir gülümseme taklidiyle yukarı kalktı ve kanı şakımaya başladı. Kadın şimdilik tehlikeyi atlatmıştı.

Artık nazik davranmasına gerek yoktu.

Kulakları yaratığı buldu ve sanki görüyormuş gibi onu takip etti. Yaratık duvarın içine, Arest'in görmediği bir çatlağa doğru kaçmaya çalışıyordu. Ama bu yaratığın kaçmasına izin vermeyecekti. Özellikle de daha fazlasını çağırıp kadını ve Arest'i tehlikeye atabilecekken. Hayır, bu artık sona ermeliydi.

Uzun zaman önce öğrendiği bir numarayı ve ultra hafif ayaklarını kullanan Arest, düşmanına yaklaştı ve hızlı hareketlerle işini bitirdi, anlamadan onu öldürdü. Şiddetin tek kanıtı Arest'in kendi ağır

Nefes alış veriş, cesedin yere çarpması ve o şeyin yaralarından akan kanın çürük kokusu.

Arkasından gelen bir hareket Arest'i kadının ayağa kalktığına dair uyardı ama o yaratığın üzerinde kaldı ve küçük deliğı inceledi. Bu odaya bu şekilde mi girmişti? Koridordan gelmemişti. Oradan gelen hiçbir ses ya da koku yoktu. Bu onu güvenli yapmıyordu ama şimdilik bir tehdit oluşturmuyordu.

Altındaki şey çoğunlukla çıplaktı ve bir zamanlar giysi olabilecek parçalarla kaplıydı. Bunları uzun süre giydiğı için mi çürümüştü, yoksa kurbanlarından mı toplamıştı, Arest bilemiyordu. Duvardaki deliğın etrafını yokladı ve fazla bir şeyin içeri giremeyeceğinden emin oldu. Ekstra bir önlem olarak kurbanını içine sıkıştırdı ve elinden geldiğince kapattı. Kayalar daha iyi bir sınır oluşturabilirdi ama bu işi yapmak için görmesi gerekiyordu.

Arkasından ayak sesleri geldi ve Arest döndü. Kadın gitmişti.

Chapter Three

STella hem gerçek hem de mecazi anlamda körlemesine koşuyordu.  n ndeki koridoru zar zor görebiliyordu ve görebilse bile nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kaçmak zorundaydı. Korkunç canavarlar,

Yaratıklar, *hayvanlar* ya da her neyseler, kavga etmişlerdi. Birinin diğerini öldürdüğünden emindi, o son ani itiş kakışa ve küçük uyku odasını basan korkunç kokuya dayanarak.

Neden burada saklanmıştı? Neden kurtarma ekiplerinin onu bulacağından emin olduğu gemide kalmamıştı? Neden bu kadar *aptaldı*?

Boğazından bir hıçkırık koptu ve gözlerini silerken parmakları ıslandı.

Ne tür bir gezegende mağaralarda yaşayan canavarlar olurdu? D şt ğ nden beri ilk kez, bu gezegenin yaşamı sürdüremeyen çorak bir arazi olmasını diledi. En azından o zaman görünmez tehditlerden saklanmak ve tek istediği küçük bir sığınakken onu tuzağa düşüren mağaralarla uğraşmak zorunda kalmazdı. Bunu istemek gerçekten çok mu zordu?

Derin nefesler almaya çalıştı ama çok hızlı koşuyordu ve ciğerleri aşırı çalışıyordu. Boğazında safra yükseldi ve kusacağından korktu. Ya da bayılacağından. Stella kendini yavaşlamaya zorladı. Yavaşladığında, patıkada bir çatala geldi ve sert kaya ilerlemesini engelledi. Ancak o zaman ışığın daha iyi olmaya başladığını fark etti.

Bunun engellenmemiş bir açıklığa doğru ilerlediği anlamına geldiğini umuyordu. Düşünmek için duraksamadan sağa, iki açıklıktan daha parlak olanına doğru döndü.

yollar. Bir kaçışa yol açmasa bile, birazcık ışığı kabul ederdi. şu anda bir el feneri için şekerlemelerinden birini seve seve takas edebilirdi.

Işık daha da parlaklaşıyordu ve Stella daha da yavaşladı. Ayaklarının çarpması durduğunda, arkasındaki kimseyi duymadı ve tamamen durdu. Kadercilik onu eziyordu. Takipçisi ya onu yakalayacaktı ya da yakalayamayacaktı. Yavaş hareket etmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu. Kalbi olması gerekenden yüz kat daha hızlı atıyordu ve nefesini zorlukla yutabiliyordu.

Sivil filoya katıldığında hayatında daha fazla heyecan arıyordu. şimdi ise gemi kazaları ve korkunç canavarlar olmasa Los Angeles'ın sıkıcı angarya işlerine seve seve geri dönebilirdi.

Arkasına baktı, ama eğer daha önce hayatta kalan kişi onu takip ettiyse, karanlığı bir takım elbise gibi giymişti. Dünya'nın mağaralarında evrimleşen atalarının hayatta kalmak için kullandığı bir duyuyu kullanarak orada bir şeyler hissedebiliyordu. Daha önce buna hiç ihtiyacı olmamıştı ama şimdi onu hayatta tutan tek şey buydu. Ve aklı başında. şimdi aklına ve içinde derinlerde yaşayan hayatta kalma içgüdüsünün her bir parçasına ihtiyacı vardı. Bu koridorlarda canavarlar vardı ve o akşam yemeği olmak istemiyordu.

Yumuşak ayakları üzerinde hareket etti, dikkatlice ayaklarının topları üzerinde yürüdü ve dizlerini yumuşak bıraktı, koşmaya veya zıplamaya hazırды. Işık yaklaştı, bu bitmek bilmeyen tünelin sonunda zayıf ama düzenli bir akış vardı. Ne kadar zamandır yürüyordu? Ne kadar zamandır burada sıkışıp kalmıştı? Korkusu günlerce diyordu ama bir saatten fazla olamazdı.

Koridor etrafında daraldı ve ışık güçlendikçe bunun bir mağara geçidi değil de bir koridor *olduğuna* olan inancı daha da arttı. Duvarlar pürüzsüzdü, dokunulduğunda neredeyse dümdüzdü ve çatı ile zeminde açılarla birleşiyorlardı. Her şey yekpare taştan yapılmıştı ama bu makine tarafından oyulmuştu. Bir madene de benzemiyordu. Eğer biri zahmet edip yere bir halı serdiyse, bir ofis bodrumunda olduğunu düşünebilirdi.

Garip.

Dekoru eleştirisi, ışık kaynağına ulaştığında kesildi. Umuduna rağmen, hiçbir şey dışarıya çıkmıyor gibiydi. Ama duvardaki bir çatlağın içine sıkışmış küçük bir silindir vardı. Elini etrafına sarabileceği kadar küçüktü ve hızlı bir çekişle dışarı çıkardı.

Işık kapanmadı. Aslında, çok ihtiyaç duyduğu el fenerlerinden birine benziyordu. Eve döndüğünde alışıık olduğunun aksine,

Bir güç düğmesi yoktu ve ışık dışarı doğru şişerek, doğrudan bir ışın yerine etrafındaki bir baloncuğu aydınlatıyordu. Bu, bir kol daha fazla ışığa sahip olduğu anlamına geliyordu, ancak birkaç metreden uzaktaki hiçbir şeyi seçemiyordu.

Yine de daha önce sahip olduklarından çok daha iyiydi.

Stella el fenerini ışığı aldığı yarığa doğrulttu, bir güç kaynağı veya çıkarabileceği başka bir şey olup olmadığını görmeye çalıştı. Işığın neden orada olduğunu bilmiyordu ve başka birinin onu terk etmiş olabileceğini düşünmek onu endişelendiriyordu.

Ama bu onu geri koyacak kadar endişelendirmedi.

İşe yarar bir şey bulamayınca koridorda ilerlemeye devam etti. Artık ışık olduğu için o kadar da korkutucu görünmüyordu. Nefes alışının ve yankılanan adımlarının sesi onu tedirgin ediyordu ve keşke rahatlatıcı bir ortam gürültüsü olsaydı diye düşündü. Ama ışık sessizliği daha az korkutucu hale getirmişti. Sadece biraz daha az korkutucu, doğru, ama her bir parçanın yardımını oldu.

Koridor tekrar çatallandığında, geçen sefer çok işe yaradığı için sağa gitti. Koridor uzayıp gidiyordu ve bu tünelin sonunda hiç ışık yoktu.

Ama bir kapı vardı.

Stella bir sevinç çığlığı attı ve bir o yana bir bu yana sallanarak mutluluk dansı yaptı. İşte bu! Tam da ihtiyacı olan şey. Sakin bir nefes aldı ve bir an için orada durup iyi talihinin tadını çıkardı.

Ya da oyalıyordu. Bunun bir erzak dolabı olmamasını umuyordu.

Kulağını koyu metal yüzeye dayadı ve ötesini duymaya çalıştı ama kapı kalın ve ağırdı ve tek duyduğu kendi kalp atışlarıydı.

Kolu test etmek için elini uzattı ve nasıl çalıştığını anlaması biraz zaman aldı. Bu bir Dünya kapısı değildi ve gemideki kapılardan herhangi biri gibi de davranmıyordu. Ama küçük bir mandal bulup yukarı çevirdiğinde, küçük bir bastırıcı dışarı fırladı ve Stella tek yapması gerekenin onu aşağı bastırmak olduğunu ve içeri girebileceğini anladı.

"İçerisi" her neresiyse.

Etrafındaki hava hızla yükseldi ve başını geriye doğru salladı ama çoktan hareket etmişti. Bir beden yumruğu ona çarptı ve ciğerlerindeki hava dışarı çıkarken onu sarstı.

"Kötü!" diye bağırdı üstündeki canavarın gırtlaktan gelen çığlığı. Onu dikkatle tuttu, başını duvara çarpmasın diye kucakladı. Ama ne zaman

Kız oturmak için çabaladı, adam onu yerde tuttu, kız ağırlığının olabildiğince çoğunu buna verirken zorlanmadı bile. Ama bütün güç ondaydı.

Daha önce dövüşürken gördüğü canavarlardan biri miydi? Ölmemiş olan mı?

Geri çekildi, onu tam olarak bırakmadı, ama nefes alması için ona alan açtı. Stella ışığını aralarına sıkıştırdı, sanki bir silah ya da kalkan görevi görebilecek, onu güvende tutacak bir şeymiş gibi. Gördüğü şey nefesini kesti.

Bir adamdı ama değildi. Bir zamanlar insan olabilirdi ama şimdi teni neredeyse bir Oscavian savaşçısı kadar mora dönmüştü. Saçları kısa kesilmiş ve koyu renk bırakılmıştı. İşaret ve orta parmaklarından pençeler çıkıyordu ve onun açısından bakıldığında neredeyse bir metre boyunda görünüyordu. Kaslı ve güçlüydü, gözleri de masmaviydi.

Stella zar zor nefes alabiliyordu, ama ciğerlerine çektiği hava onu da beraberinde taşıyordu. Tünellerin girişinde savaştığı yaratığa ve kazanın kömürleşmiş kalıntılarına dair bir ipucu yakaladı. Ama bunun altında saf bir erkek vardı; tuz, ter ve dişlerini geçirmek istediği bir şey.

Ha?

Stella geri çekildi ve ayağa kalktı, bir elini arkasındaki duvara koydu ve yavaşça, kasıtlı olarak hareket etti. Onu korkutmak ve saldırı moduna geçmesine neden olmak istemiyordu, kendisini o korkunç yoğunlukla izlerken değil.

Hâlâ bir eli kolundaydı ve parmakları ateş gibiydi ama garip bir şekilde yatıştırıcıydı. Adamın bir omzuna bir çanta bağladığını fark etti, bu garip görünüyordu. Stella elini tamamen geri çektiğinde üşüdüğünü hissetti ve tekrar ona uzanmak istedi, ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

"Kötü olan ne?" diye sordu. Tünelin sessizliğinde, sözleri etraflarını sararak sadece ikisinin var olduğu küçük, samimi bir dünya yarattı.

Derin bir nefes aldı ve kapıya doğru başını salladı. "Kötü," diye tekrarladı.

Tamam, kapıyla ilgili bir şey hoşuna gitmemişti. Dışarı mı açılıyordu? Onu burada tutmaya mı çalışıyordu ki... bir arkadaşı olsun? Ama hareketsiz duruyordu ve onu almak için hareket etmiyordu. Onu korumak için mi durdurmuştu?

"Neden kötü?" diye sordu. Ve eğer bu kadar eminseydi, gerçekten de kapının önünde durup tehlikeden bahsetmeleri gerekir miydi?

Adam ağzını açtı ve insan olamayacak kadar keskin dişleri ortaya çıktı. Tam olarak diş sayılmazlardı ama kesinlikle onu parçalayabilirlerdi. Yüzü buruştu ve kızın anlamasını istemiş gibi ona bakarken boğazından saf bir hayal kırıklığı döküldü. Sonunda kirli bir bez kokusu almış gibi yüzünü buruşturdu ve elini yüzünün önünde salladı. "*Kötü.*"

"Kötü mü kokuyor?" Bilemiyordu ama burnu hiçbir zaman harika olmamıştı.

Adam başını salladı, kadın durumu anlayınca gözleri parladı.

"Beni anlayabiliyor musun?" diye sordu, gözleri kısılmıştı. Deri altı çevirmenler galakside yaygındı ve Stella'nınki neredeyse bin dili kullanabiliyordu. Ayrıca uzaydaki ortak dil olan Yıldızlararası Ortak Dili de konuşabiliyordu. Ama şu anda İngilizce konuşuyordu, bu da onun bir çevirmeni olduğu ya da Dünya'da bulunduğu anlamına geliyordu.

Mor adam tekrar başını salladı.

"Konuşabiliyor musun?"

* * *

Arest kadının soruları karşısında hayal kırıklığı içinde ulumak istedi. Kapıdan ölüm ve çürüme yayılıyordu ve kadın burada onu hatırlayamadığı bir şeyi yapmaya zorluyordu. Ağzı *kötüyü* anlamakta zorlanmıyordu ama başka pek bir şey yapamıyordu.

Artık kadın uyanık ve ona dönük olduğu için onu inceleyecek zamanı vardı. Onun aksine, kadının teni soluk bej rengindeydi. *İnsandı*. Uzun siyah saçları karışık dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve duygulu, korkmuş kahverengi gözleri her an ısıracaktı gibi ona bakıyordu. Siyah gömleğinin bir omzu yırtılmıştı ve üzeri kir içindeydi. Bakmaması gerektiğini bildiği halde göğüslerinin kabarıklığını fark etti, eski bir içgüdü onu gözlerini ayırmaya zorluyordu.

Onun yerine, dokunmak istedi.

Boğazını temizledi ve Arest bakışlarını tekrar yukarı çekti, daha da fazla korku görmekten irkildi. Derin bir nefes aldı ve omuzlarını geriye çekerek boyunu uzattı ve bir şekilde eskisinden daha da savunmasız göründü. Onu rahatlatmak istedi ama aralarına biraz mesafe koymak için kendini geri adım atmaya zorladı.

Zihnindeki kaos şimdi sakindi ve nedenini bilmiyordu. Bu kadın yüzünden miydi? Öldürmekten doyduğu için miydi? Geçmiş girdaplı bir bulanıklık olarak kalmıştı ama şu an için düşünebiliyordu.

Bir elini göğsüne koydu. "Arest," dedi ona adını söyleyerek. "Güvende."

Kaşları birbirine yaklaştı ve adamın eline baktı. Hayır, pençelerine. Arest tamamen hareketsiz kaldı. Derisi kadar onun bir parçasıydılar ve denese bile onları ondan saklayamazdı.

Dudaklarını yaladı. "Ben Stella. Stella McDonald. Dünya'dan. Peki ya sen?" Gözleri arkasındaki kötü kokulu kapıya kaydı ve sanki içinden geçip güvenli bir yere gidebilecekmiş gibi kendini duvara doğru itti.

Zihni bilgileri işaretledi. McDonald, aile adı. Dünya, gezegen. Ve kadın da ondan aynısını istiyordu. Arest hatırlayabildiği az sayıdaki hafızayı gözden geçirdi ama hiçbir şey bulamadı. Kendi adından başka hiçbir şey. "Arest," dedi tekrar. "Güvende." Ona verecek bir geçmişi yoktu, sadece korunacaktı.

"Ooookay. Arest güvende. Anladım." Kızın kendisine inanıp inanmadığını anlayamadı ama kaçmadığı sürece umurunda değildi.

Kapıyı işaret etti. "Kötü," ve sonra koridora geri döndü, "güvenli." Sonra elini uzattı, pençeleri ve her şeyiyle. Küçük ışıklı çubuğuyla bile tüneller karanlık ve hilelerle doluydu ve ona yakınında ihtiyacı vardı.

Ona dokunması gerekiyordu.

Stella onun pençelerine baktı ve sonra gözleri kolunun geri kalanında gezindi, derisine gömülü harflerde durakladı. Bakışlarını ona doğru çevirdi ve sonra tekrar koluna indirdi. Birdenbire utanan Arest geri çekildi ve Stella'ya yaratıkla boğuşması sırasında çamur ve kanla kaplanmış olan diğer kolunu verdi. Ama Stella buna aldırmıyor gibiydi.

Bir adım daha yaklaştı ve pençelerine dokunarak onu bir zincir kadar etkili bir şekilde yerine sabitledi. "Bu ne?" diye sordu ön kolunu ovuşturarak. Çamur, kan ve kir akıp gitmiş ve Arest'in daha önce fark etmediği kabarık noktalar ortaya çıkmıştı. İsim dövmesi kadar net değillerdi ama pençesini üzerinde gezdirip kelimeyi heceleleyebiliyordu.

CANAVAR.

Öyle biri ?

"Biri sana bir şey yaptı, değil mi?" Stella parmağını şişliklerin üzerinde gezdirerek sordu. "Çok kötü bir şey."

Öyle miydi? Arest hatırlayamadı. Kadının elini kendi eliyle kapattı ve parmakları koluna değdiğinde neredeyse inleyecekti. Kızın teni kendisinininkine karşı biraz serindi ve ondan daha fazla giysi giymesine rağmen, ikisinden daha sıcak olanın kendisi olduğundan emindi.

Kadının barınağa ihtiyacı vardı, adamın da bunu sağlaması gerekiyordu.

Bütün gün kendisine dokunmasına izin vermekten başka bir şey istememesine rağmen parmaklarını onunkilere doladı ve çekiştirdi. "Güvenli," dedi ve onu geldikleri koridora doğru çekerek.

Stella önce ona, sonra da birleşmiş ellerine baktı. "Güvenli," diye onayladı.

Onu geldikleri yoldan geri götürdü, ilk düşüncesi uyuduğu odaya dönmekti. Kapılar tekrar açılırsa, ikisi de kaçabilirdi. Ama içinden bir ses yanlış yolda olduğu konusunda onu uyardı. O kapıların kapanmasının bir sebebi vardı ve Arest yakın zamanda açılacaklarından şüpheliydi.

Sanki daha önce burada bulunmuş gibi ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ve aynı aşinalık ona girişte beklerlerse daha fazla bela söylüyordu.

Böylece Arest, en azından daha önce öldürdüğü çürümüş yaratığın kokusunu takip etmek zorunda kalmayacağı için şükrederek arkasını döndü. Koku daha da kötüleşebilirdi. Mağaralar çürümeyi durduracak kadar soğuk değildi.

Uzun bir süre yürüdüler ama Arest her dönüşü not ederek zihninde bir harita çizdi. Bu tüneller bir labirentti ve keskin duyuları olmasaydı çoktan kaybolmuşlardı.

Stella onun yanında sessiz kaldı, bir eliyle hafif sopasını sıkıca kavrarken, diğer eliyle de gevşekçe avucunu tutuyordu. Arest, Stella bırakırsa daha iyi dövüşebileceğini biliyordu, ama onunla teması dünyaya değişmezdi. Hiçbir dünya için.

İki kapının daha yanından geçti, onlardan yayılan kokular Stella'nın açmasını engellediği kapıdan bile daha iğrençti. İkinci kapı açık ara en kötüsüydü. Sadece pis kokmakla kalmıyor, etrafındaki hava da sanki içinde aç bir şey yaşıyormuş ve dikkatsiz birinin çok yaklaşmasını bekliyormuş gibi hareket ediyordu.

Bu salonlarda doğal olmayan bir şeyler vardı.

Bir köşeyi döndü ve durdu, ama Stella bir adım daha atarak eşiği geçti. Arest onu geri çekti, göğsüne yakın bir şekilde sarıldı, vücudunun çıplak tenine yaptığı baskı yumuşaktı. Stella'nın kokusu burun deliklerine doldu, onu alçaktan vurdu ve parlak bir arzu ateşi yaktı.

Derisi ve kokusu dikkatini daşıtırken, bir şey yüksek sesle hırladı ve sırtına fırladı.

Chapter Four

STella tökezleyerek ileri atıldı, aniden Arest'in çok sıcak ve çok aç kucağından dışarı itildi. Yine de bunun onun açlığı mı yoksa kendi açlığı mı olduğunu anlayamadı. Onu uzun zaman önce bırakmalıydı, ama onlar saatlerce tünellerde yürüdü, ama bir adım bile uzaklaşamadı. O sıcak ve güvenliydi ve *oradaydı* ve onun da güvenli sayılabilecek başka bir insana ihtiyacı vardı.

Arest onun ardından öne doğru düştüğünde, ayağının takıldığını düşündü ama arkasından gelen ruhunu donduran hırıltı ona aksini söyledi.

Yalnız değillerdi. Tekrar.

Son kavga bitmek bilmemişti, köşeye büzülmüş, dikkat çekmemeye çalışıyordu. Bu sefer, yoldan çekilmeyi aklına getirdiğinde bile dövüş çoktan bitmişti. Arest, boğazı kesilmiş ve etraflarındaki koridora çürümüş kan fışkırtan başka bir canavarın üzerine çömelmişti.

Omzunun üzerinden ona baktı ve başını geriye doğru sallayarak tökezleyerek girdiği odadan çıkmasını söyledi. Eşiği yarı yarıya geçmişti ve geri adım atarak duvarın köşesinden dolandı ve onun yolundan uzak durmaya çalıştı.

Ya ona karşı delirirse? Ya saldırmaya çalışırsa? Yerdeki yarattığı *saniyeler* içinde etkisiz hale getirmişti ve yaratık nasıl saldıracağını biliyor gibiydi. Şimdiye kadar yaptığı en fazla şey, sivil filo eğitim programı aracılığıyla ücretsiz olarak sunulan bir kendini savunma dersi almaktı.

Ama Arest ona pek dikkat etmiyordu. Yarattığı başının üzerine kaldırdı ve kapı aralığından kızın bulunduğu odaya doğru fırlattı.

neredeyse oturuyordu. Canavara dair gördüğü tek şey, çok fazla saçı olan ve kirli parmaklarına sıçan benzeri pençeler geçiren belli belirsiz insansı bir şeydi.

Arest bir şey bekliyor gibiydi. Bir elini kaldırdı, ama onu tutamayacak kadar uzaktaydı. Stella bunun için minnettardı. Adamın eli birkaç metre öteden kokusunu alabileceği pis bir kanla kaplanmıştı.

Adam yere çömeldi ve Stella kendini onun hareketini taklit ederken buldu, dizlerini büktü ve kendini sabitlemek için bir elini duvara dayadı. Arest etrafına bakındı ve Stella gözlerini ondan alamadı. Bir makine ya da buradan çok uzakta bir uzay istasyonunda devriye gezerken gördüğü sayborglardan biri gibiydi. Elbette, herkes sayborgların çoğunlukla insan ya da çoğunlukla her neyden yapılmışlarsa ondan olduklarını söylüyordu - İslav, Keie ya da başka bir ırk. Ama Arest'in ne olduğunu bilmiyordu ve onun da bilmediğinden oldukça emindi.

Bir insan gibi yürüyordu ama bir dansçı ya da dövüşçü zarafetiyle. Ona yaptığı jestler insancaydı: baş sallamak, el sallamak, el tutmak. Ama uzay karışık bir insan yığınıydı ve pek çok jest kültürler arasında kolaylıkla geçiş yapıyordu. Mor derisine ve pençelerine rağmen, Stella onda insani bir şeyler görmekten kendini alamıyordu. Hayatı boyunca pek çok uzaylıyla tanışmıştı ve hiçbirisi Arest gibi davranmamıştı.

Daha önce tanıştığı hiç kimse Arest gibi davranmamıştı.

Bir süre sonra adam ayağa kalktı ve kadın da kalktı. Derin bir nefes aldı ve ona baktı, parmaklarını esnetirken gözleriyle buluştu ve ona yerinde kalmasını söyledi. Kız başıyla onayladı.

Ve sonra yaratığın cesedinin bulunduğu odaya girdi.

Dilinin ucunda onu geri çağırmak, beklemesini söylemek ya da yolun aşağısına, o şeyden uzağa gitmesi için onu teşvik etmek vardı. Ama sesini çıkarmamak için dudağını ısırdı ve onun gidişini izledi. Bu kararı o vermişti ve onun bekçisi o değildi.

Ama bir adım geri çekildi ve kapının kapanma ihtimaline karşı odanın girişinden tamamen uzaklaştığından emin oldu. Bir an sonra daha da geri çekildi ve bir şey ona doğru uçarken eğildi. Tekrar saldırıya uğradıklarını düşündü ama şey etli bir çarpmayla yere indiğinde, bunun Arest'in yendiği şeyin bedeni olduğunu gördü.

Ne oluyor be?

Kapı ile gölgeli kapı arasına baktı. Ötesindeki oda seçilemeyecek kadar karanlıktı ama Arest'in dış hatlarını etrafta dolaşırken gördüğünü sandı.

İletişimleri üzerinde çalışmaları gerekiyordu. Belki adam gerçekten konuşamıyordu ama ona bir ceset fırlatmak üzere olduğunu söylemenin bir yolu olmalıydı. Sadece 'kötü' diye bağır! Bununla başa çıkabilirdi, değil mi?

Odaya girip ona ağzının payını vermek üzereydi. Belli ki içeride başka canavar yoktu. Onun kavga ettiğini duyabilirdi. Ya da başka bir şey. Adrenalini yükselmişti ve hareket etmesi, koşması gerekiyordu. Az önce kim bir ceset fırlattı? Onun insanlığı hakkında düşündüğü her şeyi geri aldı. Dünya'dan ya da insanların yaşadığı herhangi bir yerden olmadığı açıktı. Tabii on binlerce yıl önce bir mağaradan çıkarılmadıysa. Zamanda yolculuk imkânsız olduğuna göre, onun bir uzaylı olması gerektiğini biliyordu. En azından bu mantıklıydı.

Arest'in dış hatları kapıya yaklaştıkça daha da yakınlaştı ve Stella onu karşılamak için adım attı, ona *saldırmaya* hazırды. Ancak eşiği geçmeden kapı çarparak kapandı ve Stella'nın Arest'le bağlantısını keserek onu bir tünel canavarının çürüyen cesedinin yanında bıraktı.

Çığlık atmadı. Çığlık *atamadı*. Bağırarak için ağzını açtığında, sanki bir şey boğazını yakalamış ve sıkarak sesini çıkaramadan kesmiş gibiydi. Stella boynunu tuttu, ama içine işleyen dehşetin boğucu hissinden başka hiçbir şey yoktu.

Stella tökezleyerek ilerledi ve metali eşeleyerek kapıyı açmaya çalışabileceği bir yer aradı. Odanın içinin neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya Arest kapana kısıldıysa? Hava var mıydı? Başka canavarlar da var mıydı? Ya içerisi suyla falan doluyorsa ve Arest boğulduysa?

Kapının kendisinde hiçbir şey çalışmıyor gibi görüldüğünde, yana doğru çabaladı ve bir panel veya sensör, kapıyı onun için açabilecek herhangi bir şey aradı. Taş onun tarafında tamamen pürüzsüzdü ve bulduğu tek çatlak yerinden oynatılamazdı. Duvardan başka bir şey yoktu, kapıyı kaldırmanın hiçbir yolu yoktu.

Tekrar açıldı.

İlk başta neye baktığını fark etmedi. Ama Arest tam orada duruyordu, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Soluna doğru uzandı ve kapı tekrar kapandı ve aynı hızla tekrar açıldı. Kalbi ilk andan itibaren hızla çarpmaya devam ediyordu ve panikten ter içinde kalmıştı.

Bir kontrol bulmuş muydu?

Arest hâlâ sırtıyordu ve ona el sallayarak içeri girmesini işaret etti. "Güvende," dedi. "Gördün mü?"

Dalgınlıkla adamın kelime dağarcığına üçüncü bir kelime eklediğini fark etti ama eşikten adım atmaya korkuyordu. Ya bu bir tuzaksa? Ya zamanını bekleyen başka bir canavar varsa? Omzunun üzerinden Arest'in çoktan öldürmüş olduğu canavara baktı. Eğer başka bir canavar varsa, canavar yarattığıyla onsuz olduğundan daha güvendedi.

Eşikten adımını attı ve Arest uzanıp parlak ışıklı bir paneldeki düğmeye basarak kapıyı arkasından kapattı.

Kişisel alanı buharlaştı ve Arest geri adım atmadı. Onunla kapı arasında, soğuk metal ile uzanıp parmaklarını üzerinde gezdirmek istediği sıcak, sert, *çıplak* kas arasında sıkışıp kalmıştı.

Yapmaması gerektiğini biliyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. Arest insan değildi ve hiç de öyle görünmüyordu. Ama mavi gözleri onu olduğu yerde sabitliyordu ve bedeninden yayılan sıcaklık onu bir battaniye gibi sarıyordu. Stella bilinçli bir karar vermeden uzandı ve avucunu onun göğüs kaslarının sıcaklığına dayadı. Kısa, neredeyse görünmez kıllar onu şaşırttı ve parmakları kıvrılıp daha da içeri girdi.

Arest inledi ve bir elini onu üç taraftan sıkıştıran kapıya koydu. Peki neden kendini kapana kısılmış hissetmiyordu?

Kapı kapandığında, duvarlar boyunca zemine gömülmüş zayıf ışıklar yandı. Canavarını mükemmel bir şekilde görebiliyordu, koridorlarda olduklarından bile daha net bir şekilde. Gözleri yarı kapalı bir şekilde sarkmış ve ağzının bir yarısı eksik bir gülümsemeyle yukarı doğru çekilmişti. O kadar *büyük* ki, mağara gibi bir oda yerine küçük bir delikte de olabilirdi.

Ama hareket etmek istemedi.

Elini uzattı, sert kasları ve tam da bir insanınkinin olması gereken yerde duran kalbinin nabzını hissetti. Arest'in boştaki eli gelip onunkini kapadı, yerinde tuttu ve kız onun sıcaklığının cehennemine yakalandı. Etrafta dolaşıp formunun zirvesinde dövüşüyor olmasaydı, onun ateşi olduğunu düşünebilirdi. Ama bu adamda hastalıklı hiçbir şey yoktu.

Stella bakışlarını birleştirdikleri ellerinden ayırdı ve adamın tembel bir orman kedisi gibi onu incelediğini görmek için başını kaldırdı. Her an üzerine atılıp onu öldürebilirdi, ama şimdilik oyun oynamak istiyor gibiydi. Korumak istiyordu.

"Güvenli mi?" diye sordu. Odadan mı yoksa ondan mı bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Arest yaklaştı ve dudaklarını kızın alına değdirerek kalbinin az önce yerleşmiş olan hızlı ritmine geri dönmesini sağladı. "Güvenli," dedi

Söz verdim.

Onu kapıdan uzaklaştırdı, omuzlarını kavradı ve elini bırakmadı. Duvarlardan biri boyunca dizlerinin üzerine çöktüğünde, onu da yanına aldı ve Stella'nın aklı bunun nereye gidebileceği konusunda çılgına döndü.

Ama o sadece uzandı ve onu kendi tarafına sıkıştırdı, duvara yakın bir yere yerleştirerek odadan ve arkalarındaki kapıdan korudu. Çantası kendi yastığı, o da onunki gibi davranıyordu. Nefes alış verişi düzleşti ve uykuya daldı, kızın kafası karışmış ve hayal kırıklığının eşliğinde, onunla ne halt edeceğini merak ediyordu.

* * *

Arest kan ve kum hayalleri kuruyordu. Sis ve karanlıktan oluşan puslu bir bulutun içinden baktı ve onu sırtındaki sıcak metale zincirleyen bağlara karşı mücadele etti.

Karanlıkta yalnız değildi. Görüş alanının kenarında bir kırbaç yerde kıvrılarak ilerliyor, toprağa desenler çiziyor ve ucunu her sallayışında toz kaldırıyordu. Sapı tutan adam deri ve gölgeden oluşan bir gizemdi. Yüzünü bir maske örtüyordu, burnu sert bir noktaydı ve gözlerinin olması gereken yerde kırmızı bir şerit vardı.

Arest'i bakarken yakalayınca kırbacı geri çekip ona doğru savurdu ve Arest'in gözlerine bir el mesafesine kadar yaklaşıp irkilmesine neden oldu.

Eğitmenler her zaman ıskalamazdı. Eğer yapsalardı, korkmak için bir neden olmazdı.

Ötede bir yerde, bu kokuşmuş odanın karanlık sefaletinin dışında, bir kalabalık kükrüyordu. Arenanın altındaydı, bu düşman uzaylıların oynadığı kan oyununa dahil edilmeyi bekleyen bir piyondur.

Bu asla Arest'in istediği bir hayat değildi ama bir adam borçlarını ödemek zorundaydı.

Kan, kül ve lazerler.

Önünde bundan daha derin bir anı parladı. Uzun zaman öncesine ait bir şey. Bu arenanın soğuk taşına adım attı ve kendini zenginlerin kaprislerine teslim etti.

Bir görevi vardı.

CANAVAR

Kırbaç tekrar şakladı ve bu sefer Arest irkilmedi. Zincirlerine karşı sarsıldı ve eğitime dişlerini geçirdi, gırtlaktan ve eski bir şey homurdandı, hiçbir çevirmenin çözemeyeceği bir şeydi çünkü buna gerek yoktu. Bazı diller evrenseldi.

Gölgeler her türlü görüşü engellese de, eğitmenin ötesindeki boşluktan kelimeler geliyordu. Arest bir odada mı, bir koridorda mı yoksa bir delikte mi oturduğunu bilmiyordu. "Büyükelçi bu tünelleri kullanamaz," dedi huysuz ve yorgun bir ses.

Yüce bir adam küçümseyerek cevap verdi. "Diğer yollar tıkalı. Eğitmenlerinizin işlerini yapabileceğinden eminim."

Arest'in zihninin arkasında farkındalık titreşerek canlandı. Bir kez daha gerindi, ancak ayak sesleri yaklaştıkça yığıldı, vücudunun tamamen gevşemesine izin verdi ve acı dolu bir inilti çıkardı.

Kırbaç koluna çarptı ve irkilmedi, irkilmemeliydi. Bu eğitmen ona sahip olanlarla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Eğitmen bir lanetle kırbacını yere attı ve dikkatle yaklaştı. Yeşil parmaklarıyla bir hamlede nabız kontrolü ama doğru noktayı ıskaladı ve damarı bulmak yerine Arest'in boğazındaki sütuna bastırdı. Eğitmen tekrar küfretti ve değerli dövüşçüsü ölürse bunun maliyetiyle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Elini yukarı kaldırdı ve Arest'in kolları aniden serbest kalarak aşağı sarktı. Bu tek hareket adamın kaderini belirledi. Ve büyükelçinin de.

Kolundaki keskin bir çimdik onu sisten çıkardı ve gece için sahiplendiği mağaraya getirdi. Göğsüne değen etin yumuşak baskısı onu şimdiki zamana bağladı ve kalçasının sikine değen sıcaklığı burada kalmak istemesine neden oldu.

Ama Stella ona arzuyla değil, endişeyle baktı. "Nefes almayı bıraktın," dedi. "Bir an iyiydin, sonra tamamen gevşedin." Gözleri adamın üzerinde gezindi, açıkta kalan bedeninde herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını araştırdı. "Canavar seni yakaladı mı?"

Eğitmenleri mi? Büyükelçi mi? Hayır, rüya hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Daha önceki canavardan bahsetti. "Ben... ben..." diye boğazını temizledi, kelimeleri gergin ses tellerinin arasından mırıldanarak çıkardı, "iyi."

Gözleri büyüdü. "Konuşabiliyor musun? İki kelimedenden fazla mı?"

Rüya bir şeyleri yerinden oynatmıştı ya da belki de BEAST eğitmenlerinden uzakta geçirdiği . Onu sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyor, elinde tutanlar için asla bir tehdit oluşturmamasını sağlıyorlardı. Kafası ve vücudu

ağrıyordu ve normalde duyularını köreltmek için aldığı ilaçların kendisine verilmediğini fark etti.

Stella'nın sorusuna yanıt olarak başını salladı, sesi hâlâ paslıydı. Konuşmasına nadiren ihtiyaç duyuyorlardı ve tam cümlelerle konuşmayalı uzun zaman, belki de yıllar olduğunu biliyordu.

Ondan uzaklaştı. Ondan uzaklaşmaya *çalıştı*. Ama Arest onun kolunu tuttu ve ona sarıldı. Stella bir an için kaskatı kesildi, ama sonra Arest ona sıkıca sarılmaktan başka bir şey yapmayınca gevşedi.

Teni üşümüştü ve onun kucağında bile titriyordu. Ona verebileceği bir şey olmasını diledi ama kadın ondan daha fazla giyiyordu ve soğuğu neredeyse hiç hissetmiyordu. Bu da ona yaptıkları başka bir şeydi.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı ona karşı, daha da yaklaştı ve göğüs göğüse gelecek şekilde kendini çevirdi, başı onun boynunun kıvrımlarına gömüldü.

Arest onun kokusunu derin derin içine çekti. Bu oda ona eğitmenlerin ve kırbaçların işkencelerini yaptıkları arenanın altındaki yeri hatırlatıyordu ama bu sefer güvendeydi. Onlar da güvendeydi. Şimdilik. Bu tünellerde bir şeylerin yanlış gittiğini ve bir görev için gönderildiğini biliyordu ama bunların hepsi örümcek ağlarının ve daha yeni azalmaya başlayan kaosun altında sıkışıp kalmıştı.

Ama Stella onu tanımak istiyordu ve onun kollarında sessizce oturup bir yanıt bekliyordu. Bu yüzden ona kendisinden küçük bir parça verdi ve bunun yeterli olmasını umdu. Stella'nın elini tuttu ve daha önce ona çok nazikçe dokunduğu yere, kalbinin üzerine koydu. "Arest," dedi, "her zaman benim adım değildi. Daha öncesini hatırlamıyorum." Ve ne zaman o hafıza bulutunu dürtmeye çalışsa, acıyla kıvranıyor ve geri çekilmek zorunda kalıyordu. "Eskiden başka bir şeydi." Pençelerine baktı, hafifçe Stella'nın gömleğine dayanmışlardı, uçları yumuşak kumaşta küçük iğne delikleri açıyordu. Ona zarar verme riskini almak istemediği için ellerini geri çekti. "Ben... kötüyüm." Rüya sona ermeden önce onu uyandırmış olmasına rağmen, büyükelçinin kanının sıcaklığını ellerinde hissedebiliyordu. O zaman eylemi gerçekleştirmişti. Onu kurtaran tek şey, onu öldürmenin bir sonraki kurbanı paketlemekten çok daha pahalıya mal olacağıydı.

Stella'nın parmakları boynunun dibine dolandı ve oradaki kısa saçları itti. Arest istemsiz olarak küçük bir inilti çıkardı. Dokunulmak, onun kendisine dokunması o kadar iyi hissettiriyordu ki, ona tutunduğu her andan korkmasına rağmen, nasıl bırakacağını bilemiyordu.

"Sen kötü değilsin," dedi. "Sen bir koruyucusun."

Ona inanmıyordu, ama bunu yüksek sesle söylemedi, Stella onu kucaklarken değil. "Stella mı? Kim?" Tam cümleler hâlâ biraz fazlaydı, özellikle de geçmişini kesip açtıktan ve acınası bir damlacık halinde onun üzerine akmasına izin verdikten sonra.

İçi boş bir kahkaha attı. "Ben mi? Ben hiç kimse değilim. Sivil filo için bir görev koordinatörüyüm, yani sekreter için kullanılan süslü bir kelime. Ailem öldü, kardeşim üçüncü çeyreğin ötesinde bir yerlerde denizci. Ve eğer bu kazadan asla geri dönemezsem, evde kimsenin beni özlemeyi hatırlayacağını sanmıyorum." Gözünden bir damla yaş süzüldü ve kolunu sertçe sallayarak gözyaşını sildi.

"Yapacağım," dedi. Ve onu öptü.

Chapter Five

F Stella bir an kendi dudaklarını kaplayan sıcak dudaklara nasıl tepki vereceğini bilemedi. Ama sadece bir an için. İçgüdüğü ona çarptı ve parmaklarını onun ensesine doladı ve diğer kolunu onu daha yakına çekmek için sırtına doladı. Ağzını onunkinin altında açtı, dudaklarını dili oraya aitmiş gibi onunkine değdi.

Arest ya şoktan ya da deneyimsizliğinden dolayı tereddütlüydü. Ama kız geri çekilmeyince, pençelerinin aşırı farkında olarak ellerini nazikçe kızın sırtına dayadı ve yaklaştı. Aleti ikisinin arasına sertçe sokuldu, bir davet ve canavar olduğu kadar insan olduğunu da hatırlatıyordu.

Onu öpmek istememesi gerektiğini biliyordu, ama Stella'nın umurunda değildi. Gözleri ateş mavisi yanarken ve onu değerli bir şeymiş gibi tutarken değil. Kendisine kötü dediğinde ve tanışıklarından beri her anını onu korumakla geçirdiğinde değil.

Yumuşak bir diş sıyrığı ona keskin kenarlarına dikkat etmesi gerektiğini hatırlattı ama hiçbir şey geri çekilmesine neden olamazdı, henüz değil. Daha yakın olması, onun sıcaklığını alıp kendi sıcaklığı haline getirmesi, onu sıkıca tutması ve yanına mükemmel bir şekilde oturan bir şey olana kadar keskin kenarlarını köreltmesi gerekiyordu.

Vahşiliğin ve tehlikenin tadındaydı, kötücül ve sınırsızdı ve bu an için tamamen ona aitti. Ve onun üzerinde kontrolü vardı. Kadın yaklaştığında, adam onu kendine çekti. Dilini onunkine değdirdiğinde, adam da okşamasına karşılık verdi ama önce vermediği hiçbir şeyi almadı ve onu bir öpücüğün ötesine itmek için hiçbir hamle yapmadı.

Adamın kendini tuttuğunu fark ettiğinde arzu içinde cızırdadı ve o kırmak, onu örtünceye kadar onu harekete geçirmek istedi.

Daha önce hiç bilmediği bir zevkle onun etrafında patlayana kadar onu yaktı.

İnsan adamlar iyiydi. Ama Arest değillerdi.

Ve *bunu* -onu- çok istediği için kendini geri çekmeye zorladı. Ellerini onun omuzlarına koydu ve derin bir nefes aldı, dudaklarının tadı hâlâ dilinin üzerindeydi. Adam ona bakıyordu, gözleri kocaman, ağzı şişmiş, biraz şok olmuş ve çok tahrik olmuştu. Alt dudağını tutup ısırarak, onu kendine doğru çekmek ve onunla birlikte olmak istiyordu.

Ama hâlâ gizem tünellerinin ortasında sıkışıp kalmışlardı ve boğazı kaşınmaya başlamıştı. Suyu ve yiyeceğe ihtiyaçları vardı. Şekerlemeleri onlara bir günden fazla dayanmazdı. Yine de o ve Arest bir dakika daha çalabilirlerdi.

Bir elini kaldırdı ve kızın yanağını okşadı, pençeleri artık eskisi kadar korkunç değildi. Ne söyleyeceğinden emin olmadan onun avucuna doğru eğildi. Söylenmesi gereken bir şey olup olmadığından emin değildi.

"Stella," diye fısıldadı.

"Arest," diye karşılık verdi aynı sessizlikle.

Birkaç dakika daha baktı, sonra bir şeye karar vermiş gibi başını salladı. "Yemek?" diye sordu.

Yani öpücük hakkında konuşmayacaklardı. Güzel. Söyleyecek ne vardı ki? "Önce su."

Yaptıkları tek şey uyumak olduğu için temizlenecek fazla bir kamp yoktu. Ama ayrılmadan önce Stella odayı iyice aradı. Tavan evdeki bir bina kadar yüksekti, ama ışık zeminden geldiği için çoğunlukla gölgede kalıyordu. Hiçbir uygun tavan penceresi onlara bir çıkış yolu ve yerin ne kadar derininde olduklarını merak etti. Klostrofobik hissetmeyi bekliyordu, sanki her an her yer çökebilir ve onları gömebilirmiş gibi.

Bunu düşünür düşünmez boğazı düğümlendi ve kalp atışları hızlandı. En iyisi üzerinde durmamaktı. Tekrar Arest'e baktı ve onun kendisini ilgiyle izlediğini fark etti. Acelesi yoktu, sadece Arest'in yaptığı turları izliyordu.

"İlk geldiğinde ilginç bir şey buldun mu?" diye sordu ona. İçeride tek başınayken bir şey göremeyecek kadar karanlıktı ama adamın gözleri onunkilerden çok daha iyi görünüyordu.

Stella'ya doğru yürüdü, sonra yanından geçip uzak duvara gitti ve diz . Stella hemen peşinden gitti. Taş zemine gömülü olanlardan biri daha vardı

Tünellerin geri kalanındaki kapılarda gördükleri garip tutamaklar. Arest'in sevmediği kapılar.

"Kötü mü?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Güvenli."

Omzunun üzerinden kapının yanındaki panele baktı. Bütün gece yerdeki ışıklarla birlikte kalmıştı. Bunun birkaç dakika içinde kapıyı açıp çıkabilecekleri anlamına geldiğini umdu. Endişe içini kemiriyordu. Burası tuzaklarla doluydu ve buradaki kapıyı açarlarsa, başka bir tuzak kapısı açılabilir ve onlara zaten iki kez saldırmış olan canavarlardan birini serbest bırakabilirdi.

Ama Arest güvende olduğunu söyledi. Ona güvenecekti.

Kolun ilk kısmını yukarı çevirdi ve bastırıcıyı serbest bıraktı. Derin bir nefes alarak bastırdı ve kapı yana kayarak küçük bir saklama bölmesini ortaya çıkardı. Bingo.

Litrelerce su ve yemek çubukları bulacak kadar şanslı değillerdi, ama Stella küçük bir battaniye, küçük bir torba, bir çakmak ve buldukları herhangi bir suyu taşımak için kullanılabilecek iki katlanabilir şişe aldı. Aldığı her şey ceplerine sığabiliyordu, en azından su bulana kadar. Stella, kullanabilecekleri başka bir şey aramak için bölmenin geri kalanını boşalttı.

Yemek yok. Silah yok. Tünellerden çıkışı gösteren detaylı bir harita yok. Sadece birkaç eski temizlik malzemesi ve yırtık pırtık bir kitap.

Stella işini bitirdiğinde, Arest uzandı ve ellerini bölmenin kenarlarında gezdirdi, ama başka bir şey bulamadı. Stella yeni bulduğu hazineler dışında her şeyi yerine koydu ve tekrar kapattı, düzenlilik kapalı uzay gemilerinde uzun yolculuklar sırasında edinilmiş bir alışkanlıktı.

Arest ayrılma vakti geldiğinde ona kapıdan uzak durmasını işaret etti. Bunun onları bekleyen başka bir canavar olma ihtimaline karşı olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bütün gece orada bıraktıkları canavarın şimdi neye benzediğini düşündükçe ürperiyordu. Ama gözlerini açık ve omuzlarını ileride tuttu. Bundan ürkmeyecekti. Arest onu koruyabiliyorsa, sonrasıyla da başa çıkabilirdi.

Kapı bir fısıltıyla açıldı ve ışıklar azaldı. Hazırlandı, gelmeyen saldırıyı bekledi. Arest dışarıyı kontrol etti ve güvenli olduğundan emin olunca Stella'ya el salladı. Dışarı adımını attığında, Stella canavarın önceki geceden kalma cesedini görmedi. Etrafına ve sonra Arest'e baktı, gözlerinde bir soru vardı.

Omuz silkti.

Garip. Bu yerin sırları vardı ve daha fazlasını öğrenmek istemiyordu.

* * *

Etraflarındaki hava yavaş yavaş nemlendi ve su sesi Arest'in kulaklarında çınladı. Tünellerin derinliklerine doğru ilerledikçe ve duvarlar daha çok mağaralara benzedikçe bu ses bir şırıltıya dönüştü. Stella yanında yürüyordu, yüzü kararlılıkla gerilmişti.

Omzu onunkine sürtündü, bu işte birlikte olduklarını hatırlattı. Birbirlerini sadece bir gündür mü tanıyorlardı? Belki biraz daha fazla, çünkü güneş ya da herhangi bir saat olmadan zamanın nasıl geçtiğini anlamak imkânsızdı. Kör insan pençelerini ona çoktan saplamıştı ve ayrılıklarının, uzun zaman önce yok olduğunu düşündüğü kalbinin bir parçasını koparacağını biliyordu.

Ama ayrılmak zorundaydılar. Her adımda düşünceleri daha da ve açlığı artıyordu. Dövüş, kana, acıya ve sefaletle duyduğu açlık. Üzerinde kullanılan ilaçlar her ne ise, sadece direncini değil, öfkesini de köreltmek içindi.

Kolu ya da eli Stella'ya her dokunduğunda, canavarın katmanları altında bir yerlerde gömülü bir insan olduğunu hatırlayabiliyordu. Ama yakında bunun yeterli olmayacağından, ona sırt çevireceğinden ve eğitmene gösterdiği dehşetin aynısını ona da göstereceğinden korkuyordu. Ve büyükelçiye.

Ve tüccar.

Ve prenses.

Ve şövalye.

Ve kralın muhafızları.

Ve rahipler.

Kurbanların listesi uzayıp gidiyor, dehşet görüntüleri ürkütücü bir holovid gibi kafasının içinde dans ediyordu. Ama ellerindeki kanı, kulaklarını delip geçen ve kanını alevlendiren çığlıkları hatırlayabiliyordu. Bunu ona her kim yaptıysa, ona bunu sevmeyi, bundan zevk almayı öğretmişti. Onların canavarı olmuş ve öldürmek için yaşamıştı.

Stella bir elini onun omzuna koydu ve Arest sakinleştirici bir nefes aldı.

"İyi misin?" diye sordu. "Biraz ara verebiliriz." Ona nazikçe gülümsedi ama parmakları sert ve soğuktu. Adam onu inceledi, molaya ihtiyacı olanın *kendisi* olup olmadığını değerlendirdi. Saatlerdir yürüyorlardı ama bu sefer başlarına hiçbir bela gelmemişti. Yine de yol arkadaşı yorgunluk belirtisi göstermiyordu, ancak midesi birkaç kez guruldayarak ona yiyecek bulmanın ne kadar önemli olduğunu vurgulamıştı.

"Yakında dinlen," dedi. "Su."

Gözleri parladı. "Öyle mi düşünüyorsun? Nemlendiğini biliyorum ama umut edemeyecek kadar korkuyordum." Adamın omzunu kavradı ve sırtarak ayaklarının üzerinde zıpladı. Yanaklarını küçük bir kırmızı renk kapladı ve adamın içine bir zevk çöktü. Su onu mutlu *etmişti*, o da bunu hissederek onu mutlu etmişti.

İblisler geri çekildi, avın çağrısı kaynak arayışına dönüştü. Kendi midesi bile çalkalanmaya başlamıştı. Daha önce de günlerce aç kalmıştı ama en son ne zaman beslendiğini bilmiyordu. Çantasındaki enerji çubuklarını saklıyordu ama durduklarında onlarla ziyafet çekeceklerdi.

Yürüdükleri koridor dikleşti, yol onları daha karanlık bir alana çekti, daha ıslaktı ve yiyecek olmasa da su vaat ediyordu.

Koridordaki ışığın çok azı tünelin sonuna kadar süzüldü ve pürüzsüz zemin ve duvarların sonuna geldiklerinde Arest suyun sesini duyabildi ama göremedi. Koridorun ötesinde hiç ışık süzülüyordu. Stella pantolonundaki bir delikten geçirdiği ışık çubuğunu aldı ve havaya kaldırarak onlara görebilecekleri zayıf bir iz verdi.

Bu bir kapıdan çok, duvarda büyük bir güçle delinmiş bir delikti. Molozlar her iki tarafa da yayılmıştı ve sivri taşlar ayaklarını kaybettikleri takdirde onları parçalamakla tehdit ediyordu. Arest düşmediğinden emin olmak için bir elini Stella'nın üzerinde tuttu. Onun yaralı olduğunu, burada yardım umudunun olmadığı bir yerde kanlar içinde yattığını düşünmek, tamamen farklı türden bir iblisi serbest bıraktı.

Belki de kaos konusunda yanılıyordu. Belki de ona zarar vermesine neden olabilecek hiçbir şey yoktu.

Sağa döndüğünde bir kaya parçası yolu kapattı. Sadece başının üzerinde küçük bir açıklık görünüyordu ve Arest Stella'nın bile kıpırdayarak geçebileceğinden şüpheliydi. Ancak kırık duvardaki delik, bir yetişkinin manevra yapmasına yetecek kadar geniş bir alanı işaret ediyordu, gerçi en dar yerlerden sürünerek geçmeleri gerekecekti.

"Bu..." Stella durdu ve elini duvara vurarak parmaklarının kırık kenarlarda gezinmesine izin verdi. "Bu kadar aşağı inmemiz gerektiğine emin misin? Bu," nefesini içine çekti, "doğal görünmüyor."

Her yer doğal görünmüyordu ama bu tünel sondaj aletleriyle açılmamıştı. Bu planlanmış bir şey değildi. "Su," diye yanıtladı. Dudakları çatlamış, derisi çatlamıştı ve Stella da aynı derecede kötü görünüyordu. "Kötü kokular yok." Üzerlerinde nem vardı ve suyun birçok şeyi maskeleyeceğini biliyordu, ama en ufak bir tehlike belirtisi bile hissetmiyordu. En azından burnuna gelmedi.

Stella kapanan patikaya baktı ve sonra geldikleri yoldan geri döndü. Durdukları yerden bakıldığında, yol dik ve uzundu. Günlerdir su içmemişlerdi ve Arest bile yukarı tırmanma düşüncesinden ürkmüştü. Stella tekrar deliğe baktı ve gülümsedi. "Su."

Son bir hava testi ve daha önce karşılaştıkları canavarlardan hiçbirinin yakınlarda gizlenmediğinden emin olarak, deliğe eğildi ve Stella da hemen arkasından onu takip etti. Yol kısa ve dardı ve yarı yolda her ikisi de elleri ve dizleri üzerinde tırmanarak altlarındaki pürüzlü kayayı kazımaya başladılar. Stella arkasından küfretti ve Arest'in yüreği burkuldu, ama Stella başka bir şey söylemedi ve Arest ilerlemeye devam etti.

Kasları gerildi, burada kapana kısılmış olma düşüncesi onu gerdi. Dışarıya açılan kapının çarparak kapanma sesi hafızasında yankılandı ve daha hızlı hareket etti. Bu açıklığın tünellere aitmiş gibi görünmemesi bir şey ifade etmiyordu. Gerçek bir tuzak, ortaya çıkana kadar tehdit edici görünmezdi.

Ama bir dakika sonra yol açıldı ve Arest ayağa kalktı. Birkaç adım daha atınca, onları buraya getiren uzay gemilerinden üç ya da dördünün sığabileceği büyüklükte, devasa bir mağaraya bakan bir çıkıntıya ulaştı.

Stella onun arkasında durdu ve nefesi kesildi. Çok altlarında bir göl birikiyordu, loş ışıktaki su mürekkep mavisiydi. Ve yerin derinliklerinde durmalarına rağmen, görebiliyorlardı. Çok yukarılarında, tırmanılmayacak kadar yüksekte, tavandaki çatlaklar güneş ışığının içeri süzülmesine izin veriyor, ışık tüm mağaraya yayılıyordu.

"Bu büyülü bir şey," diye fısıldadı, bir elini onun sırtına bastırarak.

Sadece zorluklar içinde takdir edilebilecek sade bir güzellik. Mekândan duyduğu memnuniyet iliklerine kadar işlemişti. Arest, yerleşmek için zaman verildiğinde böyle bir şeyi sevebilirdi.

Ama altındaki kayalara doğru hareket eden bir şey gördüğünde, memnuniyeti kayboldu ve öldürme dürtüsü bir kez daha ön plana çıktı. Arest güvenli tüneğinden sıçradı, Stella'nın çığlığı etraflarındaki taşlarda yankılandı.

Chapter Six

A Önce Arest'in sebepsiz yere hırladığını ve sıçradığını düşündü, ama gözleri loş ışığa alışınca, Stella altlarındaki duvar boyunca ve yan tarafa doğru hareket eden gölgeyi fark etti.

Hayır. *Gölgeler*. Ve hiçbiri Arest değildi.

Hepsini görmüş müydü? Yoksa ilk tehdide mi atlamıştı? Elini uzattı, sanki onu intihara doğru çılgınca koşuşturmasından geri çekebilecekmiş gibi, ama ilk itiş kakış sesleri çoktan etrafına yayılmıştı.

Stella görüşünü daha çabuk ayarlayabilmek için gözlerini kırptırdı, ama tavandan süzülen güneş ışığında bile görebildiği şeylerin çoğu gölgeler ve ana hatlardı. Küfretmek istedi. Kaçmak istedi. Savaşmak istedi. Arzuları içinde savaşıyor, gölgeler onun altında çarpışırken, hırıltılar ve inilti kayada ürkütücü bir şekilde yankılanırken onu olduğu yerde köklendiriyordu. Kavganın tam olarak nerede devam ettiğini görebiliyordu ama gözlerini kapatırsa yerini kaybedeceğini biliyordu.

Aşağıda birinden feryat figan bir çılgılık yükseldi ve kayaya çarpan bir et parçası ona birinin uçurumun kenarından aşağıya, aşağıdaki suya yuvarlandığını söyledi. İleri doğru atıldı ve hâlâ savaşan iki figür gördü. Arest gururla duruyordu, bir canavarla karıştırılmayacak kadar iyi tanımaya başladığı bir form.

Akrobatik bir dönüşle geriye sıçradı, havada döndü ve gözlerinin algılayabileceğinden neredeyse daha hızlı bir şekilde ileri atılmadan önce çömeldi. Canavara çarptığında boğazına bir tezahürat takıldı. Onun dikkatini dağıtmak istemediği için tam zamanında kendini durdurdu.

Ama dikkatsizce etrafa saçılmış kayalardan biri gibi orada öylece oturamazdı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Savaşmak değil. Silahı, eğitimi ve desteği olmadan olmazdı. Kavganın içine atlarsa bir sorumluluk olacağını biliyordu.

Etrafına bakındı, elleri gevşek kayaları buldu ve onları yakınına topladı. Ancak Arest ve canavar birbirine bu kadar dolanmışken, arkadaşına isabet etme riski olmadan birini aşağı atamazdı.

Hayal kırıklığı arttı ve bir küfür savurdu. Çıktıkları çıkıntının diğer tarafına süründü ve daha fazla tehdit aramak için etrafındaki kayayı taradı. Mağaranın çok ötesinde, onlarca metre ötede gölgeler dalgalanıyordu. Rüzgârdan mı yoksa başka canavarlardan mı kaynaklanıyordu, bilemiyordu. Ama mağaranın bu tarafına giden yol uzaktaydı ve şimdilik güvendeydi.

Düşen kaya birkaç metre aşağı inen dik bir rampa oluşturunuyordu. Stella gizlenen bir şey olmadığından emin olmak için ışığını aşağıya doğru tutmak istedi, ama sürünme sırasında ışığını kapatıp cebine sokmuştu ve şimdi tekrar açarsa bir işaret feneri olacağından endişe ediyordu. Bunun yerine yavaşça hareket etti ve kulaklarını tetikte tuttu. Arest kadar iyi duyamıyordu ve o hareket ettikçe daha da boğuklaşsa da onun dövüşünün sesleri hâlâ dikkatini çekiyordu.

Buraya su ve yiyecek umudu için gelmişlerdi. Mağara canavarlarla dolu olabilirdi ama tüm vücudu etraflarındaki suya uyum sağlamıştı. Elleri boş geri çekilemezlerdi ama mataralarını doldurmak için fazla zamanları olmayacaktı.

Stella adımlarını dikkatle attı. Burada takılıp düşmek bileğinin burkulmasından daha fazla şey demekti. Çıkıntı yeterince uzakta görünüyordu, ama kayalar ayaklarının altından kayarken, sırtını kaya duvara sıkıca dayadı ve devrilmemek için dua etti. Daha önce yükseklikten hiç korkmamıştı ama canavarlar etrafında dönüp bilincini kemirirken nemli bir mağaradan aşağı yarı kör tırmanmak zorunda da kalmamıştı.

Arest'in yanında olmasından hiç bu kadar memnun olmamıştı. Dinleyen herhangi bir tanrıya küçük bir dua gönderdi. *Lütfen onun iyi olmasına izin ver. Lütfen kazanmasına izin verin.* Birlikte oldukları sürece bundan kurtulacaklardı.

Yeni çıkıntısında, duvardan aşağıya doğru akan bir su buldu. Yüzünü taş bastırdı ve ağzını sonuna kadar açtı, güvenli olmayabileceğini umursamayacak kadar susamıştı. İlk yudum aşağı indi ve

Minerallerin, kumun ve bunların altında da suyun ıslak serinliğinin tadını aldı. Kendini geri çekti ve dudaklarına sürdü, teni suyu kum gibi içti.

Bütün gün orada ağzı açık oturup damlamasına izin vermekten başka bir şey istememesine rağmen, kendini katlanabilir mataralardan birini çıkarıp damlamanın altında tutmaya zorladı. Matara olması gerektiği gibi aynı koyu renkte kaldığında içini bir rahatlama kapladı. Bunun gibi katlanabilir mataralar, sıvı tüketim için güvenli olmadığına renk değiştirirdi. Ama saniyeler geçti ve küçük bir yudumdan biraz fazlası şişeyi doldurdu. Stella bir lanet okuyarak matarayı dudaklarına götürdü ve değerli sıvıyı kana kana içti. Cılız bir akıntıdan daha iyi bir kaynağa ihtiyacı vardı.

Göl karanlıkta dalgalı ve siyah bir şekilde onu çağırıyordu ama gerçek hedefi olamayacak kadar aşağıdaydı. Özlem dolu bir bakış attı ve dikkatli adımlarla kayadan aşağı inmeye devam etti. Daha yüksek bir seviyede bulunduğu damlacık daha aşağıdaki kayanın üzerindeki nemli bir noktadan biraz daha fazlasıydı, ama onun altında bir ayakkabı izinden biraz daha büyük, küçük bir su birikintisi oluşmuştu. Stella diz çöküp toplayabildiği her şeyi toplamaya hazırdı, ama o izledikçe, su yerdeki görünmez bir delikten aktıkça çukur küçüldü.

Aşağı doğru
hareket etti. Evet!
Evet!

Üç küçük damla, evindeki mutfak lavabosundan daha büyük olmayan bir havuza akıyordu ama su soğuk, taze ve derindi. Mataraları doldurdu ve kapaklarına takılı küçük karabinalarla kemerine bağladı. Suyu avuçlarına aldı ve derin derin içerek serinliğin kemiklerinin derinliklerine işlemesine izin verdi. Arest'ten uzaklaştığı her an üşümüş olması umurunda değildi. Bu serinletici bir ferahlıktı. Çok ihtiyaç duyduğu nemi içine çekerken zihni daha da odaklanmıştı.

Gözleri odaklanmaya başladığında oda aydınlanıyor gibi görünüyordu ve hatta işitme duyusu bile gelişmişti. Havuza baktı ve bunun bir tür süper su olup olmadığını merak etti. Ama hiçbir şeyin tadı tuhaf değildi ve su içmek için güvenli olmasaydı matara çirkin bir sarı tonuna dönerdi.

Arkasında ayak sesleri duyuldu ve Stella dönerek bir taş kaptı ve hareket ederken onu havada tuttu. Ama Arest arkasında duruyordu, omuzları kaskatı kesilmişti ve bir eli böğründe, koyu kırmızı kan sızan bir yarayı kapatıyordu.

Tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüstü kadının önüne düştü.

* * *

Stella'yı ve suyu kokladı. Hayır. Stella'nın kokusunu aldı ve dudaklarına değen ve boğazından aşağı düzenli bir şekilde akan soğuk suyun tadını aldı. Parmaklar alnını okşadı, aşırı sıcak tenine soğuk bir baskı uyguladı. Bir mırıltı duydu ama sözcükleri çözemedi. Parmaklar oldukları yerde kaldığı ve su gelmeye devam ettiği sürece umurunda değildi.

Ama Stella'nın sarhoş edici kokusunu daha fazla içine çekmeye çalışarak çok derin nefes aldı ve yan tarafındaki yara sertçe çekildi, nefesi kesilene kadar içinden bir acı mızrağı gönderdi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendini Stella'ya yaslanmış buldu, başını Stella'nın kucağına koymuştu, Stella yavaşça ağzına su döküyor ve sarmaladığı gömleğini göğsüne dayayıp bir diziyle bastırıyordu.

Yüzüne su sıçrarken arkasını dönmeye çalıştı, gölgelerde başka yaratıkların gizlenip gizlenmediğini görmeye çalıştı, ama Stella'nın eli kafasına mengene gibi yapışmıştı ve ona karşı koyamadı.

"Sorun yok," diye fısıldadı ona, cildini nazikçe okşadı ve parmaklarının kısa saçlarında gezinmesine izin verdi. "Yara o kadar da kötü değil. Sadece susamışsın."

Kadın bunu söylerken, adam onun haklı olduğunu fark etti. Yaratık pençelerini ona geçirmiş, orta kısmına sağlam bir darbe indirmişti ama bu yüzeysel bir yaraydı, acı vericiydi ama ölümcül olmaktan uzaktı.

Ona dokunmaktan vazgeçmektense o yaratıklardan birini öpmeyi tercih etse de Arest kendini oturmaya zorladı. Sargı bezi olarak kullandığı gömleği kontrol altına aldı ve yaraya bakmak için geri çekti. Tam da düşündüğü gibi, çirkin ama sıradan. Yaralanacak ama hayatta kalacaktı.

Uzun zaman önce omzuna astığı çantasına uzandı ve eli iki enerji çubuğuna temas edene kadar içini karıştırdı. Daha da kazdı ve üzerinde bir şirketin logosu olan, insanların bilgisayar ekranlarını silmek için kullandıklarını hayal meyal hatırladığı eski bir bez parçası buldu.

Mükemmel bir bandaj değildi, ama Stella'nın giydiği dayanıksız koyu renk sütyenle dolaşmasına izin veremezdi. Donarak ölebilirdi. Şimdiden dudakları biraz mavi görünüyordu.

Başka bir cebinde küçük bir yapıştırıcı buldu ve Stella'yı tamamen kollarının arasına almadan önce derme çatma bandajını sabitlemek için kullandı,

Onu ezerek kendine yaklaştırdı. Onun karşısında eridi, bir kolunu gevşekçe ona doladı ve başını omzuna yasladı. Adam sessizce ona bir enerji barı uzattığında, onu aldı ve kucağına koydu.

"O kadar da kötü durumda değiliz, değil mi?" diye sordu, titrerken son kelimeleri kekeleyerek söyledi.

Arest ellerini kızın kollarında aşağı yukarı gezdirerek onu elinden geldiğince ısıtmaya çalıştı. Kendisiyle ilgilenmek için gömleğini çıkardığı için onu azarlamak istedi. Yaranın kötü olmadığını söylemek istedi. Çok daha kötüsüne dayanabilirdi. Sıcaklığa ihtiyacı vardı, önemli olan oydu. Dışarı çıkması gereken oydu.

Ama dili çok ağırdı ve bırakın bir paragrafı, yarım cümleyi bile zar zor kurabiliyordu.

Kısa süreliğine onu bıraktı ve aldığı kanı emmeye çalışmak için gömleğini tozla ovdu. Onu ıslatıp giyilemez hale getirmek istemiyordu. Gömleği ona doğru tuttuğunda yüz ifadesini okuyamadı. Gömleği nazik parmaklarıyla geri aldı ve eli kir içinde kalınca yüzünü buruşturdu.

"Sen düştüğünde panikledim," diye açıkladı yüzünü buruşturarak. Enerji barını açtı ve küçük bir ısırık aldı. Ona doğru eğildi ve elleri dünyanın en doğal şeyymiş gibi onun etrafında dolandı. Parmakları boş boş karnının üzerinde durdu, her nefesinde genişleyip daraldı. Bu kez kız titrediğinde, bunun soğukla bir ilgisi olduğunu düşünmedi.

Kendi bedeni onun yakınlığına ve kokusuna tepki veriyordu, yaralanmaya lanet olsun.

Zorla kazandığı disiplini aklına soktu ve enerji barından bir parça aldı. Ağzında kül gibi kaldı ama mekanik ısırıklarla yedi ve işi bittiğinde suyu kana kana içti. Çubuk avucunun içine sığacak kadar büyük olmasına rağmen, Stella kadar sürekli bir yoldaş haline gelen kemirici açlık azalmaya ve çözülmeye başladı.

"Ben iyiyim," dedi, sonunda kısa da olsa tam bir cümle kurmayı başarmıştı.

"Burası neresi?" Stella bir süredir Arest'in zihninde dönüp duran soruyu sordu. "Daha önce hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim."

Zihninde bir kelime uçuştu, kim olduğuna dair bulmacanın bir parçası. "Labirent," dedi. "Meydan okuma." Onun için bir meydan okuma. Ya da bir iş. Onlar mıydı

Bu gezegenin insanları için eğlenceli bir yem mi? Yoksa bu onun karanlık görevlerinden biri miydi?

Stella onun düşüncesinin bir kısmını yakaladı ve onu farklı bir yola soktu. "Eğer bu bir labirent ise, o zaman merkezi bulmamız gerekir. Amaç bu, değil mi? Belki bir kontrol odası, bir çıkış ya da başka bir şey vardır. Eğer onu bulursak, dışarı çıkabiliriz. Eve gidebiliriz."

"Seni ," diye söz verdi. "Seni eve götüreceğim." Onun için mi? Gidebileceği bir ev ve güvende olabileceği bir yer yoktu.

Chapter Seven

S Tella onun konuşmasını iyileştirmesine sevinmeli miydi yoksa kasvetli tonuna gözyaşı mı dökmeliydi bilemedi. Ona söylemişti, değil mi? Kötü olduğunu, uzak bir gezegendeki biri tarafından bir canavara dönüştürüldüğünü. Evinden ve bildiği hayattan koparıldı. Geriye bir şey kalmayana kadar silinmiş.

Canavar.

Eğer özgür kalırsa ve bu gezegen düşmanca bir yer çıkmazsa, sivil filoya ve yaşadığı hayata geri dönebilirdi. Eğer özgür kalırsa, sadece zincire vurulmuş bir hayatı olacaktı ve bu hiç de hayat sayılmazdı.

"Dışarı çıktığımızda benimle gelebilirsin," dedi, teklif bilinçli bir düşünce olmadan ortaya çıkmıştı. Ama bunun doğruluğu iliklerine kadar işlemişti. "Memlekette özel biri değilim ama tanıdıklarım var. Seni dışarı çıkaracağım."

Arkasında, Arest sertleşti ve eli karnına yaslandı. Ooooh, bunun son günleri olabileceğini düşünürken bile onun tarafından dokunulmak iyi hissettiriyordu. Yiyecek bittiğinde, zamanları da bitecekti. Ve eğer canavarlar tüm su kaynaklarında pusuya yatmışsa, her içecek bir risk oluşturacaktı.

"Güvenli değil. Eğitimler beni bulur." Kelimeleri ısırarak söyledi, konuşmak için içindeki bir şeyle savaşıyordu. Ne kadar uzun süre birlikte olurlarsa, o kadar net konuşuyordu. Stella nedenini merak etti. Belki de o kadar uzun süre bir hayvan gibi muamele görmüştü ki, nasıl insan olunacağını unutmuştu.

Kaşlarını çattı. Biri onu Arest'e bunu yapanlarla aynı odaya koysa, hayatta kalmayı başaracak tek kişi o olurdu.

Şiddet onun düşüncelerinde bu şekilde yaşamıyordu, normalde değil. Ve bu yoğunluk onu dehşete düşürüyordu. Altı ayda bir gitmesi gereken filo terapisti ona bunun travma sonucu oluşan bir bağ olduğunu, felaket yüzünden duygularının kilitlendiğini ve bunların hiçbirinin tehlikenin ötesine geçsöylüyordu.

Ama Stella travmadan doğan bir ilişkinin nasıl hissettirdiğini biliyordu ve bu o değildi. Arest teninin derinliklerine işlemiş ve ruhunu ele geçirmişti ve onun acı çekmesine izin verme, gitmesine izin verme düşüncesi ruhunun isyan etmesine neden oldu. Onun kollarında döndü ve gömleğinin yere düşmesine izin verdi. Bununla daha sonra ilgilenecekti.

Ellerini onun yanaklarına koydu, başını kavradı ve o yoğun mavi gözlerinin derinliklerine baktı. "Bu işte birlikteyiz," dedi. "Anladın mı? Ve seni kapana kısıldığın o cehenneme geri götürmeye çalışan herkesle savaşıcağım. Artık yok."

Gözbebekleri büyüdü ve burun delikleri açıldı. Bir eli dirseğini kavrarken, diğer elini gizleyerek dikkatini ona yoğunlaştırdığında nefesi kesildi. "Güvenli değil," diye ısrar etti ama onu itmedi.

Stella onun alanına daha da yaklaştı, aralarında sadece santimetreler kalıncaya kadar dizlerinin üzerine çöktü, alnı onunkinden yayılan sıcaklıkla sıcacıktı. "Benimle güvende olacaksın."

Şaşkınlık bir an için yoğunluğu azalttı, ta ki sıcak, insani ve kolayca tanınabilir bir şey alevlenene kadar. O bakışı, fethetmeye niyetli daralmış bakışları görmüştü. Dudaklar, sanki havada onun tadını alabilecekmiş gibi birazcık açıktı. Arzu, sıcak, sert ve tamamen onun için. Evet, Stella bunu daha önce de görmüştü, ama hiç kimse ona Arest'in baktığı gibi bakmamıştı. Arzunun örtüsü ona bir eldiven gibi uyuyordu ve o kadar yumuşak hareket ediyordu ki, Stella dudakları onunkileri kaplayana kadar bunu fark etmedi.

Elleri onun boynuna sarılınca kadar yukarı doğru kaydı ve kendini yakınına bastırdı. Dudakları içtikleri sudan dolayı sıcak ve yumuşaktı ve Stella kendini biraz sersemlemiş hissetti, Arest'ten sarhoş olmuştu ve asla ayılmak istemiyordu.

Parmakları kendi düğümlenmiş saçlarında kıvrıldığında, inledi ve parladı, sonsuz bir istek kuyusu ona içinin ne kadar boş olduğunu gösterdi. Onun yanında diz çökmüşken, özellikle de onu öpmeyi bir saniye bile bırakmayı reddettiği için, yaklaşmak biraz zor oldu. Ama Stella başardı, bir bacağını onun kalçasının üzerine atmasına ve bacaklarının arasındaki etin sıcak baskısını hissetmesine izin veren bir açı buldu.

Arest onun alt dudağını ağzına aldı ve ısırđı, zevk ve acının en küçük ipucunun karışımı vahşı bir afrodisyaktı.

Dili tekrar onunkiyle buluştu ve Stella gözlerini sıkıca yumdu, parmakları daha da kıvrıldı. Ona ihtiyacı vardı, onu istiyordu, onsuz bir dakika daha yapamazdı. Ve eğer lanet olası pantolonunu çıkarabilirse, onun her şeyini alabilirdi.

Ama tokayı açmak onu bırakmak anlamına geliyordu ve ellerini onun sıcak teninden ve sert kaslarından çekmesine imkân yoktu, hele de şimdi doyabilecekken.

Parmaklarını adamın sırtında gezdirdi, insan olduğundan emin olmadığı çıkıntılara çarptı. Kürek kemikleri kemik ve kasın sert noktalarıydı, her biri onun gücünü hatırlatıyordu. Stella onda yumuşaklık hissetmiyordu, sadece ısı ve kas vardı.

Pençeleri kızın bir tarafını hafifçe sıyırdı ve akli başında olsaydı korkabilirdi. Ama ürpermesinin korkuyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey arzuyla ilgiliydi. Adamın içindeki tüm tehlike onu daha da ateşledi, sıcak, ıslak ve ağırlı hale getirdi.

Pençe sütyeninin askısını buldu ve ancak bir askının altına girdiğinde, tenini kesmemeye dikkat ederek, aklın en ufak bir ipucu müdahale etti. "Sakın kesme," diye fısıldadı kadın onun dudaklarına karşı. "Arkadan çözölüyor."

Arest hareketsiz kaldı. Dudakları bile dondu ve Stella onun geri çekilmesinden, aralarında yükselen aleve bir son vermesinden korktu. Bunun yerine, pençesini dikkatlice geriye kaydırđı ve parmak uçları hafifçe omurgasına değecek şekilde uzandı. Teni onun dikkatli parmaklarının altında çakıllanırken nefesini tuttu. Ve sonra sütyeni sarktı ve aşağı kaydı, kollarını biraz kısıtladı ama göğüslerini Arest'in aç bakışları için serbest bıraktı.

Stella yutkundu. Sertçe. Canavar geri dönmüşdü ve bu kez tüm odağı Stella'nın üzerindeydi. Kasıtlı, kışkırtıcı bir yavaşlıkla öne doğru eğildi ve bir meme ucunu ağzına aldı, sert tepeyi yaladı ve Stella'nın zihni yapışkana dönene ve insanlık dışı bir inilti çıkarana kadar dilini etrafında döndürdü.

Ona sıkıca sarıldı, gitmesine izin verirse bir rüyadan başka bir şeye dönüşmeyeceğinden korkuyordu. Çünkü şimdi o tamamen fanteziydi, güçlü vücudu ve yetenekli dili onu özlediğini bilmediğı zevk doruklarına çıkarmaya adanmıştı.

Parmakları daha aşağılara inerek Stella' karnına bastırđı, pençelerinin uçları içinde taşıdığı tehlikeyi hatırlatıyordu. Ama Stella ona doğru eğildi, bacaklarını açarak daha fazlasını istedi, daha fazlasına *ihtiyaç duydu*. Kurtarılmak ile Arest'le beş dakika daha geçirmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa, doğru seçimi yapacağından emin olamazdı.

Hangi seçeneğin doğru *olduğundan* emin değildi.

Göğsünün kabarıklığı çevresini öptü ve diliyle karnının ortasından aşağıya, pantolonunun tokasıyla buluştuğı yere kadar bir yol izledi. Parmakları tekrar göğsünü okşamak için yukarı uzandığında Stella'nın başı geriye düştü ve giysilerini yırtmaması için onu uyarmak aklına bile gelmedi. Ama adam nazikti, düğmeyi açmak ve onu mağaranın serin havasına maruz bırakmak için acele etmedi, önünde ıslak bir bukleler ve arzular topluluğı olana kadar pantolonunu aşağı kaydırđı.

Stella ona bakarken gözleri yukarı kaydı, kendi göz kapakları da zevkle aşağıya sarktı ve bakışları buluştu, elektrik mavisini kahverengiye çarptı ve kalbinin derinliklerinde hissedebileceğı, kas ve sinire demir atmış bir bağlantıyı yerine oturttu. An büyüdü, normal olan her şeyin ötesine uzandı ve garip olmalıydı, ama Stella onu izlerken, onun bir zamanlar olabileceğı adamın ipuçlarını gördü. Teni koyu bir bronzluktaydı, şimdi giydiğı sessiz mor değil, ama gözleri her zaman maviydi, şimdi büyülü bir parıltı taşısalar bile. Pençeleri kendi pençeleri haline getirmişti ama bir zamanlar onun nazik bir adam, kavgacıdan ziyade bir koruyucu olduğundan emindi.

Şu anda bile, kalbi hiç bilmediğı kadar büyük bir tehlikeye sürüklenirken bile onun bedenini koruyordu.

Bakışlarını onun açıkta duran seksine çevirdi ve Stella onu incelerken nefesini içine çekti. Daha önce de biraz müstehcen konuşmalardan hoşlanmıştı, ama adamın sessiz tapınması onu bu anı özel, farklı, nitelendiremeyeceğı ve asla unutamayacağı bir şey haline getiren vahşi bir yoğunlukla sınıra yaklaştırdı.

Dudakları aşağı indi ve kızın aklı yeniden eridi, yeniden yakalamayı başardığı akıl sağlığı dilinin saldırısı altında paramparça oldu. İnlemeleri soluk soluğı kaldı ve çaresizce kalçalarını adama sürtünürken, adam onu tek eliyle kalçasında tuttu ve onu zevkin doruklarına çıkarmak için pençelerine dikkat ederek parmaklarını ve dilini dikkatlice kullandı.

Bir ıgılıkla boşaldı, onun adı dudaklarında sıcaktı ve aklında ne tehlike ne gelecek ne de ondan başka bir şey vardı.

Kalçasının iç kısmını öptü ve parmaklarını teninde gezdirdi. Başka biriyle olsa Stella utanabilirdi, ama Arest'teki bir şey onu sakinleştirmiş, çıplak bırakmıştı. Onunlayken utanmak için fazla haklıydı. Öpücükleri Stella'nın karnına ve göğsüne doğru ilerledi, dudaklarını yakalayınca kadar boynuna tırmandı ve onun üzerinde kendini tattı.

Adamın sıcak aleti Stella'ya doğru bastırdı ve Stella ona doğru eğildi, onu içine almak için kendi pantolonuna uzandı. Onu kendine ait kılmak için. Ve eli onun sert uzunluğunu okşadığında, adam hırladı.

* * *

Benimkini.

Bu kelime onu dudaklarıyla onu sahiplenmeye, etrafında dalgalanıp kıvrınana, inlemeleri arkalarındaki mağarada yankılanana kadar onun sıcaklığını tatmaya itti. Aleti pantolonunun içinde bir çubuk gibiydi ve parmakları onun etrafında kıvrıldığında, Arest'in tüm içgüdüleri onu yere bastırmak ve en ilkel şekilde almak için ıgılık attı.

Ama onun zevkinin tadı hâlâ dilini kaplarken, bir elini onunkinin üstüne koyup çekilmek için kendini zorladı.

"Güvenli değil," dedi. Yaratıkla mücadelesinden dolayı sırtı hâlâ sızlıyordu ve onlara dair bir farkındalık bilincinin sınırlarında geziniyordu. Hâlâ düşman bölgesinin kalbinde oturuyorlardı ve geceyi, kadın yürüyemez hale gelene kadar onu becererek geçiremezdi.

Henüz değil.

Bu yeni hayatından beri hiç kimse onu korumaya çalışmamıştı. Daha öncekinde, bilmiyordu. Ama biri denemiş olsa bile, belli ki başarısız olmuştu. Ve işte Stella, onu bir canavara dönüştüren adamlarla savaşmayı teklif ediyor, sadece onu güvende tutmak için tüm dünyaları karşısına almayı öneriyordu.

Hâlâ bir kalbi olduğunu bilmiyordu ve şimdi o kalp tamamen ona aitti.

Stella'nın sıvı kahverengi gözlerinde farkındalık yeniden titreşti, yüzü adamın ona verdiği o kemiksiz zevkin bir kısmını kaybetti. Erkek memnuniyeti içine yerleşti ve neredeyse sıırttı. Stella çok güzeldi,

Onun üstünde kıvranıyordu, ona verdiği zevk karşısında akılsız ve çaresizdi. Ve bu bakışı onun yüzüne tekrar getireceğine, bu bakışı onun yüzüne getirecek tek kişinin kendisi olacağına yemin etti.

Benimkini.

Kendisine hak iddia etmeye hakkı olmadığını, efendisinin emirlerini yerine getirmek için gönderilmiş, laboratuvarı yaratılmış bir canavardan başka bir şey olmadığını söyleme zahmetine girmede. Artık değil. Stella'sının yanında oturmak için her cennetle ve her cehennemle savaşırdı. Onun canavarı olacak ve son nefesini verene kadar onu güvende tutacaktı.

Elini geri iterken çıkardığı ses, neredeyse onu öne doğru sarsarak sıcak, ıslak derinliğine dalmasını sağlayacaktı. Ama sahip olduğunu bilmediği bir disiplin kuyusu buldu ve kendini geri çekilmeye zorladı.

Stella başını hafifçe salladı ve arkalarındaki açıklığa doğru baktı. Karanlık olmasına rağmen, nerede olduklarını fark ettiğinde yanaklarında bir renk sıçraması olduğunu gördü.

Kadın sütyenini tekrar yerine yerleştirdiğinde, adam itiraz etmek istedi. Gözleri bu güzel kadının tenini görmek için yanıp tutuşuyordu ve eğer istediği olsaydı, kadın bir daha asla kıyafet giymezdi, en azından yalnız olduklarında. Ama tehlike devam ediyordu.

Etrafına uzandı ve parçayı tekrar tutmaya çalışırken yüzü buruştu. Arest onu kendine çekti, kucığında döndürdü ve kıcının sikine sürünmesinin verdiği lezzetli işkence karşısında dudağını ısırdı. Kendini onu yola getirmeye zorladı, sütyeni yerine oturttu ve boynunun yan tarafına nazik bir öpücük kondurarak onu bıraktı.

Stella onu inceledi, gözlerinde çözemediği bir soru vardı. Bir sonra, sormak yerine döndü ve gömleğini eline aldı. İyice silkeledi, ama bu kir ve kanla kaplı olmasını engellemedi. Arest bandajını kontrol etti ve yaraya bastırdı ama yara çoktan iyileşmeye başlamıştı. Birkaç saat içinde bir yara izinden başka bir şey olmayacaktı.

Stella'nın başı gömleğinin arkasında kayboldu ve saçlarını daha da karıştırarak gömleğini çekti. Yerine yerleşirken yüzünü buruşturdu ve zevkle ilgisi olmayan bir iç çekti. Bir kez daha ona baktı. "Bunun hakkında...

konusmalı mıyız," elini aralarında ileri geri salladı, "bunun hakkında?"

Arest onun elini tutup öne doğru çekti ve bileğine nazik bir öpücük kondurdu. Kadının nabızı Arest'in ağzının altında hızlı ve güçlü atıyordu.

"Bu evet mi hayır mı?" Geri çekilmedi.

Arest sırttı ve parmaklarını onunkilere geçirdi, pençelerine karşı her zaman temkinliydi. Onu güvende tutuyorlardı ama ne zaman çok yaklaşırsa onu riske atıyordu. Eğer tünel ve mağaralarda yaşayan yaratıkların saldırısına uğrama riskleri olmasaydı, onları memnuniyetle koparabilirdi.

Ayağa kalktığında, diğer eliyle başını kavradı ve yakıcı bir öpücükle ağzını yakaladı, dudaklarıyla onu damgaladı, kelimeler olmadan onu sahiplendi. Kelimelerin yalancı olduğunu öğrenmişti. Tek gerçek eylemdi.

Adam geri çekildiğinde, Stella'nın gözbebekleri irileşmiş ve odaklanmamıştı, dudakları açık ve şişmişti. kırıştırdı ve ellerine baktı, sonra tekrar ona döndü. Adam sırtıtmaktan kendini alamadı. "Ah evet, bunu kesinlikle konuşmamız gerekiyor."

Etraflarında gırtlaktan gelen bir hırıltı yankılandı, Arest'in dişlerini gerecek ve yüzündeki sırtışı silecek kadar sertti, ama Stella'nın hemen tehlikede olmayacağı kadar uzaktaydı.

"Sonra," diye ekledi. "Seninle işim bitmedi."

Ve eğer o herhangi bir erkeğin sahip olabileceğinden daha zeki ve şanslıysa, kadın asla olamayacaktı. Onu sahiplenmeye ve yok etmeye çalışan adamlardan nasıl koruyacağını bilmiyordu. Bu tünellerden nasıl çıkacağını ve güvenli bir yol bulacağını bilmiyordu. Ama onun için bir yol bulacaktı.

Başka seçeneği yoktu.

Chapter Eight

T kucaklaşmak için kalmadılar. Stella her ne kadar ellerini ve dudaklarını Arest'e götürmek istese de, bundan memnundu. Bu mağara onu ürkütüyordu ve o canavarlardan çok fazla vardı.

Yanında canavar gibi bir adam yürürken bile kendini güvende hissedemezdi.

Yukarı ve sudan uzağa giden yol aşağı indiğinden daha dik görünüyordu, ama baldırları yanarken Stella dudaklarını kapalı tuttu. Arest devasa canavarlarla savaşıyor ve zor işlerin çoğunu yapıyordu, biraz yokuş yukarı yürümeyi kaldırabilirdi.

Dönüş yolunda hiçbir canavar pusuya yatmamıştı ve duvardaki çatlağa olaysız bir şekilde ulaştılar. Bunu tartışmak için durmadan önce o gitti. Canavarlar arkalarında gizleniyordu. Umarım. Tünelin koridorları tam olarak güvenli değildi ama iyi aydınlatılmışlardı.

Stella yine de olabildiğince hızlı koştu ve dışarı adım atmaya cesaret etmeden önce odaya iyice bir göz attı. Arest onun sadece bir saniye arkasındaydı. Mağarada ne kadar süredir bulundukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Saat ve güneş olmadığı için zamanı söylemek imkânsız bir işti. Ama orada uzun süre kaldıklarını sanmıyordu. Sadece su içmek, bir şeyler atıştırmak ve eğlenmek için yeterince zaman ayırmışlardı.

Arest'in dudaklarının kendisine yaptığı baskıyı hatırlayınca kalçalarını birbirine bastırdı. Bir erkek olduğu için elbette bu konuda konuşmak istememişti. Ama onda ve ikisinde bir değişiklik olduğunu hissedebiliyordu. Önceden birbirlerine yakınlık ve ihtiyaç duydukları için güvenen, hayatta kalan iki arkadaşları. Şimdi... şimdi o olmadan buradan ayrılamayacağını biliyordu. Ve eğer dışarıdan biri ona zarar vermeye gelirse, bunu durdurmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Ona söylediklerinde ciddiyydi. Onu 'eğitmenlerden' koruyacaktı, her kimse onlar.

O onundu.

Belki de bu düşüncenin yoğunluğundan korkması gerekirdi ama bu çok mükemmel, çok doğruydu. Onun yarım adım önünde yürüdü, ona güçlü kaslarını ve bol pantolonunun altında hareket eden sıkı kışını gösterdi. *Benimkini*. Onu istemekten daha fazlasını istiyordu. Sadece onun büyük pençelerinin kendisini etraflarında gizlenen canavarlardan korumasını istemiyordu. Ona sarılmasını, onu öpmesini, onu yakınında tutmasını ve asla bırakmamasını istiyordu.

Stella normalde böyle düşünmezdi ve Dünya'ya geri dönmüş olsalardı çılgılık atarak kaçardı. Ama yabancı bir gezegende bir tünelde kilitli kalmışlardı ve bundan kaçış yoktu. Ondandır. İçine kapanması, duygusal bir duvar örmesi ve kendini bir nebze olsun koruması gerektiğini biliyordu.

Ama sonra Arest ona baktı, dudaklarında o şeytani sırıtış parlıyordu ve kalbi ters dönüp açıldı.

Hiçbir duvar bu gülümsemeye karşı duramazdı.

Onun elini tuttu ve yanında ayağa kalktı. Ona dokunmak, onun tarafından dokunulmak hoşuna ve şu anda tek lüksü bu olduğu için bunu kabul edecek ve bırakmayacaktı. El ele, geldikleri koridora geri tırmandılar. En tepeye ulaştıklarında, kızın kaşları çatıldı.

"Bu koridor geçen sefer burada değildi," dedi. Bir zamanlar sadece patikanın olduğu yerde, şimdi sola doğru yeni bir koridor açılıyordu, uzun ve parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, görünürde bir canavar yoktu. Takip ettikleri yol dümdüz ilerliyordu ama ışıklar daha sönük görünüyordu. Yolun sadece bir düzine kadar aşağısını görebiliyordu. Ondandır sonrası tamamen kasvet ve gizemdi.

Arest onaylar gibi küçük bir homurtu çıkardı. Belki hiçbir zaman konuşkan bir adam olmayacaktı ama buna alışabilirdi. O da hiçbir zaman pek konuşkan biri olmamıştı.

İkisi de gittikleri yoldan aşağıya baktılar. Stella yeni patikadan . Bu neden ortaya çıkmıştı? Duvarda bir kapının olması gereken yerde bir dikiş göremiyordu, ama bir tane olması gerektiğini düşündü. Bu yerin çok fazla sırrı vardı. Sadece Arest'i eve götürmek ve bir hafta boyunca yatağında tutmak istiyordu.

Belki bir ay.

"Sence bir yerde kapıyı tetikledik mi?" diye sordu. "Ya da... bir yere mi yönlendiriliyoruz?"

Arest omuz silkti ve Stella onun haklı olduğunu düşündü. Şu anda bunun gerçekten bir önemi yoktu.

Önce birbirlerine, sonra da yeni patikaya baktılar ve sonunda daha önce hiç gitmedikleri bir yere, aydınlık koridora adım attılar.

Kapı arkalarından kapandığında, Stella sadece gözlerini devirdi. Bu yerden korkamayacak kadar bıkmıştı.

* * *

Tünellerin bu yeni bölümü de en az ilki kadar labirentti, ama Arest yine de zihninde haritasını çıkardı, dönüşlerini izledi ve adımlarını saydı. Geldikleri üçüncü koridorda Stella'nın sorusunun biliyordu.

Bir yere götürülüyorlardı.

Işıklar söndü ve yandı, kapılar açıldı ve kapandı ve hatta her ikisinin de neşeyle yediği bir paket dolusu enerji barı buldular. Belki de o mağaraya hiç girmemeleri gerekiyordu ve şimdi bu tünelleri her kim kontrol ediyorsa, onları gitmeleri gereken yere götürmek için incelikten vazgeçmişti.

Ya da belki de mağarada hayatta kalmak kontrolörlere bir şey kanıtlamıştı. Her iki durumda da Arest büyük bir şeye yaklaştıklarını hissedebiliyordu. Burası nem ve çoktan ölmüş şeyler kokuyordu ama duyularının sınırında başka bir şey vardı, tam olarak kavrayamadığı bir şey.

İleride, bir kapı açılıp kapanırken hava vınladı. Arest gerildi ve Stella'nın elini bıraktı. Stella bir adım geri çekildi, ilerideki tehlikeye odaklandığı için ondaki değişikliği hissetti. Bir elini kaldırarak, koridorlara bir yaratığın girip girmediğini görmek için birkaç adım ilerlerken, Stella'yı yerinde kalmaya çağırdı.

Ayaklarının altındaki zemin engebeliydi. Aşağı baktı ve taşa dev oyuklar gördü. Sanki kendisinin en az iki katı büyüklüğünde bir canavarın dev pençeleriyle açılmış gibiydiler. Arest diz çöktü, derin nefesler aldı ve kokuları takip etti. Ama ondan, Stella'dan ve koridorun pis kokusundan başka bir şey yoktu.

Onu ileriye çağırmak için arkasını döndü. Tünellerin görünmez kapıları açıp kapamak gibi kötü bir alışkanlığı olduğu düşünülürse, çok uzağa adım atmamıştı. Fakat

Arkasından duvar sessiz bir fısıltıyla kapandı ve neredeyse duyamayacağı kadar sessiz bir klik sesiyle yerine kilitlendi.

İçinden öfke fişkırdı ve Arest ayağa kalkarak ele geçirilmiş bir çılgınlıkla kendini kapıya fırlattı. Çığlık attı, ses boğazını yırttı ve camı ağzından ciğerlerine kadar sıyırdı. Umurunda değildi, hissedemiyordu. Işıkların açık kaldığını zar zor fark etti ve eğer tünel yaratıklarından biri o anda ona saldırırsa, tek bir pençe darbesiyle işini bitirecekti.

Ne kadar denerse denesin, duvarı hareket ettiremiyordu. Kalbi duyabileceği kadar hızlı atıyordu ve Stella'yı bulmak için *her şeyi* yapmaya teşvik eden enerji ona akarken, alnından ter damlıyordu. Duvarı yumrukladı, parmak eklemlerindeki acıyı umursamadan hasarın büyük kısmını aldılar ve taşa zar zor bir çentik açtılar.

Bu da bir işe yaramayınca pençelerine yöneldi ve zaten orada olan derin oyukları kazıyıp deşmeye başladı.

Bu onu duraklattı.

Tekrar yere baktı ve daha önce fark ettiği pençe izlerinin aynısını gördü. Avucunu izlerin üzerine koydu ve kendi elinin iki katı büyüklüğünde, metali parçalayacak ve bir binanın kenarını koparacak kadar büyük olduklarını doğruladı.

Ama taş çarpacak kadar büyük değil.

En azından pençe izleri tünelin *bu* tarafındaydı. Arest Stella'ya tehdit oluşturan her şeyle savaşırdı ve eğer burada bir şey varsa, onu bulup bitirmek zorundaydı. Onun için.

Bekledi ama koridorun aşağısındaki gölgelerde hiçbir şey kıpırdamadı. Tavana yapışmış, üzerine düşmeyi bekleyen hiçbir şey yoktu. Koridor görebildiği kadar uzanıyordu ve duyularının hiçbirisi herhangi bir tehlikeye işaret etmiyordu. Yalnızdı, kadınıyla bağlantısı kesilmişti.

Uyudukları odanın anısı canlandı ve ellerini duvarlarda gezdirerek kapı için bir kontrol paneli aradı. Ama bu kez sert taştan başka bir şey yoktu. Geri dönüp onu bulmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Kulağını kayaya dayadı ve geldiğinde vücudunu sakinleştirdi. Kalbi hâlâ çılgın bir ritimle atıyordu ama uzaktan gelen su damlalarını seçebiliyor ve kendi nefesini bir kez daha duyabiliyordu. Ama taşın içinden hiçbir şey sızılmıyordu, boğuk bir ses umudu bile. Stella oradaysa bile duyamıyordu.

Ve kalbinin derinliklerinde bunun kasıtlı olarak yapıldığını biliyordu. Bu tünellerin sahibi her kimse, bundan sonra olacaklar için onları bir arada istemiyordu. Ve Arest, daha önce pek çok kez yaptığı gibi kirli işlerini yapmasını mı istediklerini, yoksa bunun daha sinsî bir oyun mu olduğunu, kendisinin seyirci, Stella'nın ise hedef mi olduğunu bilmiyordu.

Önemli değildi. Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapsın, bu tünelleri tuğla tuğla yıkacaktı.

Üzerine bir amaç çöktü, canavarı tam olarak sakinleştiremese de ona bir yön verdi. Geceyi kapıya öfkelenerek ve onu açmayı başaramayarak geçirebilirdi. Diğer uçta kontroller olsaydı, Stella'nın üzerine düşeni yapacağını ve geçmesine izin vereceğini biliyordu. Ama yapmadığına göre, ona ulaşmanın başka bir yolunu bulmak zorundaydı.

Bakışlarını tekrar arkasındaki koridora çevirdi. Işık kalbinin atışına göre atıyor gibiydi ve ilk başta bunun daha yeni inmeye başladığı öfke patlamasından kaynaklanan bir yanılsama olduğunu düşündü. Ama nabız daha da güçlendi ve Arest gitmesi gereken yolun bu olduğunu anladı.

Kadınına dokunmaya cüret eden herkesi ya da her şeyi öldürecek ve işi bittiğinde burası için için yanan bir harabeye dönecek, hatırlayacak kimse kalmayacaktı.

Chapter Nine

B Kayaya vurmak ellerini morartmaktan ve parmak eklemlerini kanatmaktan başka bir işe yaramadı. Tekmelemek daha da az işe yarıyordu. Stella paniklemediğini söyleyebilmeyi diledi, ama kalbi boğazında çarpıyordu ve

tüm duyuları alarma geçti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve mağaradaki canavarlardan birinin dışarı fırlayıp onu yakalamasından korkarak arkasına bakmaktan kendini alamadı.

Yalnızdı.

Çılgılık attı.

Hiçbir şey

yapmadı.

Bir parça akıl sağlığına kavuşmak için ellerini duvarda gezdirerek kapıyı tekrar açmak için bir kontrol paneli aradı. Daha önce buldukları odada ışıklar yanıp sönüyordu ve kontrolleri bulmak kolaydı. Burada tek gördüğü sert bir kaya ve yıkılmış umutlardı. Yine de parmaklarını taştaki sivri bir dikişe soktu ve tırnaklarından biri kopup nefesini kesene kadar onu parçaladı.

Gizli bir panel yok, sadece işe yaramaz bir çatlak.

Elini sertçe duvara vurdu, sızı omzuna kadar tırmandı ama yine de bir şey olmadı.

Stella kendini geri çekilmeye zorladı. Kulağını duvara dayadı ve diğer taraftan hiçbir şey duymadı, ama bunun bir şey ifade etmediğini biliyordu. Kapı muhtemelen kolu kadar kalındı ve sert kayadan yapılmıştı, elbette sessiz olacaktı. *Düşünmesi* gerekiyordu.

O ve Arest bir süredir canavarlardan hiçbiriyle karşılaşmamışlardı ama Arest onu ürküten bir şey görmüştü, onu ilerlemeye iten bir şey. Bu

Yani şu anda içeride onunla birlikte bir canavar olabilirdi ve kapıyı nasıl açacağını bulmadan önce onunla savaşması gerekiyordu. Daha önce de böyle olmuştu. Canavar, kapalı kapı, dövüş, açık kapı, ceset.

Ama bu sadece birkaç dakika srmuştu. Ne zamandır ayrıydılar?

Stella şimdi gerçekten bir saati olmasını diliyordu. Her saniye sonsuzluğa doğru sürükleniyordu ve hayal edilen her tikte Arest kan kaybından lebilirdi. Ve sonra onun için geleceklerdi.

Başka bir panel aradı, ama biraz sakinleşmiş olmasına rağmen hiçbir şey ona kendini göstermedi. Bir, iki, üç, dört, beş, bir dakika geçene kadar saniyeleri tek tek saydı ve sonra bir tane daha, biraz sabrın ona kapıyı açacağını umdu. Ama sabır hiçbir işe yaramadı.

Stella kendini arkasını dönmeye ve koridora bakmaya zorladı. Bir süredir yürüyorlardı ve koridor ilk kez adım attıklarında olduğu kadar çıplaktı. Belli belirsiz yanıp sönen bir ışık dışında.

Bir elini arkasındaki duvara koydu ve iki küçük adım attı, kolunun ucuna ulaştığında tereddüt etti. Açılma ihtimaline karşı kapıdan uzaklaşmak istemedi, ama ışık onu çağırıyordu. Stella elini çekmeye zorladı, parmaklarını yumruk yaptı ve kolunu içeri doğru çekti, bunu yaparken pekmezin içinde hareket ediyormuş gibi hissetse de.

Koridora doğru attığı her adım etrafında ürkütücü bir şekilde yankılanıyordu ve kapının kayarak açılmadığından emin olmak için başını sürekli geriye çeviriyordu. Ne kadar uzaklaşırsa koridordaki ışık o kadar parlaklaşıyordu. Hafif bir vınlamayla, daha önce fark etmediği bir kapı kayarak açıldı, arkasındaki ışıklar neredeyse onu kr edecek kadar parlaktı. Odada hiçbir şey seçemiyordu ama şimdi koridor ona loş görünüyordu.

Arest'in arkasında sıkışıp kaldığı duvara son bir kez daha baktı. Duvarı amanın hiçbir yolu yoktu ve dakikalar geçtikçe onun da aynı durumda olduğu anlaşıldı. Tek seçeneği başka bir yol bulmaktı ve geldiği yoldan geri dönüş olmadığını biliyordu.

Bu yüzden düşüncelerinde duadan başka bir şey olmadan kapıdan içeri adım attı.

Parlak ışıklar daha idare edilebilir bir düzeye indi ve kapı arkasından kayarak kapandı. Stella irkilmedi - bu yerde artık onu şaşırtabilecek bir şey olduğunu sanmıyordu. Burası cehennemdi. Ya da Araf. Kendisini ve Arest'i dışarıda dönen kardan koruyor olsa da, herhangi bir tipinin olabileceğinden çok daha tehlikeliydi.

Hâlâ bir koridordaydı, neredeyse şimdiye kadar geçtiği diğer koridorlar gibiydi. Ancak duyularını körelten düz bej yerine, duvarların alt yarısı çelik grisine boyanmıştı ve tavanı metal ızgaralar kaplıyordu. Birkaç dakika boyunca burayı inceledi ve depo olarak mı yoksa yürüme yolu olarak mı kullanıldığını anlamaya çalıştı.

Stella bu yeni koridorlarda tek başına yürürken kafasında bir harita canlandırmaya çalıştı. Daha önce ona yolu göstermesi için Arest'e güvenmişti, ama şimdi onu bulmak zorundaydı. Ve bunu yapmak için kaybolmayı göze alamazdı. Elbette, bu koridorları kim kontrol ediyorsa ona yol gösteriyor gibiydi. Işıklar onları yönlendirmeye başladığından beri tek bir canavarla bile karşılaşmadığından, şimdilik onlara güvenmeye karar verdi. Başka bir seçeneği olduğunu düşünmüyordu.

Koridor ikiye ayrılıyordu, bir yol aydınlık diğer yol karanlıktı. İçinden bir ses sola dönüp karanlık yolu seçmesini söylese de o sağa döndü ve ışığı takip etti. Parmakları titredi ve onları yumruk haline getirerek rahatsızlığının kanıtlarını gizlemek için cebine soktu.

Burası daha soğuktu ve kirli gömleği onu soğuktan korumak için pek bir şey yapmıyordu. Dişleri takırdıyor ve rüzgâr saçlarını savurarak yüzüne çarpıyordu. Bu bir çıkışa yaklaştığı anlamına geliyor olmalıydı. Değil mi?

Stella hızını artırdı, koridorda ışıkların yandığı yere kadar koştu. Hava gittikçe soğudu, ama hızı titremesini engelledi. Ama çıkış yerine, koridor tekrar döndü ve daha sıcak, daha rahat bir hale geldi. Dişlerinin takırtısı kesildi ve kafası karışmış bir halde yavaşladı.

Koridordaki bir sonraki mola ona bir seçenek sundu. Sola dönebilir ya da düz gitmeye devam edebilirdi. Bu kez her iki koridor da parlak beyaz ışıkla doluydu. Soldaki koridorun kavis çizerek geldiği yöne doğru gittiğini ve havanın daha serin olduğunu görebiliyordu. Belki aşağıda bir çıkış ve yardım bulabilirdi.

Düz gitmeye devam ederse, tünellerin derinliklerine ve gizlenen belaya doğru ilerleyecekti.

Ama Arest orada sıkışıp kalmıştı. Başka seçeneği yoktu.

Düz gitmeye devam etti. Sonunda kapıya geldiğinde sessizce açıldı ve hiç tereddüt etmeden içeri girdi.

"Merhaba," dedi uzun boylu, cildi o kadar pürüzsüzdü ki gerçek gibi görünmüyordu. "Rahatsızlık verdiğim için çok özür dilerim. Lütfen oturun."

* * *

Arest bir kafese girdi.

Arkasındaki kapı çarparak kapandı ve parmaklıklar aşağı kayarak kaçışını engelledi ama önündeki her şeyi tam olarak görmesini sağladı. Kafes küçüktü, uzanıp gerinebileceği kadar bile geniş değildi. Adım atacak kadar bile uzun değildi.

Ama çevresini inceledi ve parmaklıkları test etti. Parmaklıklar sağlamdı ve tavandan yere kadar taşın içine gömülmüşlerdi. Hiçbir itiş kakış onları serbest bırakamazdı. Ayaklarının dibindeki zeminde bir kontrol paneli belli belirsiz parlıyordu, açma ve kapama düğmeleri daha önce gördükleriyle aynıydı.

Yani kafes onun için değildi.

Parmaklıkları kaldırmamak için kendini zor tuttu. Bir nedenden dolayı aşağı kaymışlardı ve Arest bunun nedenini bilmek istiyordu. Zihninin arkasında bir şey gıdıklanıyordu, yapıyor olması gereken bir şey. Ama bu düşünceyi ön plana çıkaramıyor, hatırlamadığı şeyi bilmesini sağlayamıyordu.

Kafesin dışındaki oda Stella ile birlikte uyudukları yerden çok farklı değildi. Duvarlar bir daire oluşturuyor ve tepede bir kubbe ile son buluyordu. Ama o odadan farklı olarak, duvarda bir kontrol paneli yoktu ve uzak tarafta, neredeyse tamamen gölgeyle örtülü bir alanda, odaya açılan kısa bir kapı olabilecek kadar büyük bir açıklık gördüğünü düşündü.

Gölgelerde hiçbir şey hareket etmiyordu ama duyuları tetikteydi. Tanıdık olmayan bir koku burnunu gıdıkladı, *daha* önce karşılaştığı yaratıklara çok benziyordu, ama *daha fazlası*. Daha da kötüsü. Arkasındaki odanın zeminindeki oyukları hatırladı ve onları yapan şeyin bu odayı da kullandığını biliyordu.

Parmaklıkların metalinde çentikler vardı ve Arest bunları izlemek için elini uzattı. Çentikler yüzeyseldi ama bu kalınlıktaki bir metale bu kadar zarar verebilecek herhangi bir şey onu bir vuruşta bitirebilirdi.

Gölgeler kıpırdandı ve savaştığı yaratıklardan biri dışarı fırladı, pençelerini taş zemine vurarak odanın içinde ilerledi. Arest'in durduğu yerden uzak durdu ama Arest bir adım geri çekildi, her ihtimale karşı bir şey ona uzanmaya karar vermişti. Ama yaratık ona aldırış etmedi.

Daireler çizerek koşuyor, duvarları tırmalıyor ve sürünerek çıktığı gölgelerden uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Arest çömelip bakarak yaratığın neden kaçtığını anlamaya çalıştı. Yaratığın boğazından küçük bir korku sesi çıktı ve Arest'in omurgasında dans etti. Türü ne olursa olsun, dehşeti duyduğu anda tanırırdı.

Gölgeler hareket etti.

Keskin pençeler ve daha keskin dişler soluk ışıpta parıldarken, Arest'in iki katından daha uzun bir canavar gölgelerin arasından kayarak çıktı. Çevik ayakları üzerinde hareket ediyordu, boyu sadece dansçılarda ve suikastçılarda bulunan bir zarafeti yansıtıyordu.

Koşan yaratığın tıslamaları çığlıklara dönüştü ve duvara sırtını dayayarak ve çaresizce tırmalayarak, kaçınılmaz bir kaderden kaçmaya çalışarak yere düştü.

Arest her şeyi izledi, kalbi deli gibi çarpıyordu. Bu bir dövüş değildi. Yaratık onun için küçük bir tehlike oluşturabilirdi, birkaç şanslı atış yapabilirdi ama bu kadar büyük bir canavar karşısında hiç umudu yoktu. Canavar uzanıp yaratığı yakaladı ve önce acısına son verme zahmetine katlanmadan onu parçaladı.

Ödülünü gölgelere geri götürdü ve höpürdetme, beslenme sesleri odanın içinde yankılandı. Kan havayı kapladı ve Arest'in boğazında yoğunlaştı.

Tekrar yerdeki panele baktı. Birisi ondan düğmeye basmasını ve parmaklıkları indirmesini istiyordu. Birisi canavarla savaşmasını istiyordu.

Bu onun tek çıkış yoluydu. Tek sorun, hayatta kalmanın bir yolu olup olmadığını bilmemesiydi.

* * *

O bir erkek değildi. Ya da bir *insan*. Uzaylı ırklardan bahsederken cinsiyet tayini zor , ama Stella bir karşı karşıya değildi. Önündeki şey bir androiddi, insan şeklinde bir robot. Tepedeki sert ışıkların altında biraz yeşil görünen o imkânsız deri dışında neredeyse insan gibi görünüyordu. Ama mekanik bir zarafetle hareket ediyordu, yürümekten ziyade akıyordu ve konuşması çok yapmacıktı, sanki kodu kelimelere çevirmekle meşguldü.

Ama onun Dünya'da yapıldığından şüpheliydi. Ya da insanlar tarafından. Kendi halkının androidleri bundan çok daha etkiliydi.

yasal olarak takmak zorunda oldukları gömülü tasmaları çıkardılar.

Bir insanla muhatap olmadığı için kızmalı mıydı yoksa sevinmeli miydi bilemiyordu. Kendisini buraya kilitlediği ve Arest ile onu ayırdığı için bir insanı yumruklayabilirdi. Ama android bunu yasaklayan protokollere sahip değilse, ona adamını geri almak ve buradan çıkmak için ihtiyaç duyduğu bilgiyi verebilirdi.

"Neredeyiz?" diye sordu. "Burası hangi gezegen ve burası ?" Makinelere karşı kesin konuşmak zorundaydınız, yoksa gerçekten istediğiniz cevapları alamazdınız. Onların mantığı farklı işliyordu.

"Burası bir kontrol odası," diye açıkladı android. "Ben Bekçiyim, tahliyeden sonra bu tesise göz kulak olmam için bırakıldım. Cyrmarion topraklarındaki Prellys gezegenindeyiz. Şimdi lütfen oturun. Rahatınızı sağlamakla görevlendirildim."

Birkaç dakika boyunca onu inceledi. Ama o bir androiddi ve onların duyguları yoktu, insanlar gibi değil. Androidler normalde insanlara zarar vermezlerdi, bu yüzden Stella onunla birlikte gitmeye karar verdi. Şimdilik. "Bu tesis nedir?" Etraflarındaki kontrol odasında iki bilgisayar istasyonu vardı, ama sadece biri aktifti, ışıklar yanıp sönüyordu ve ekranda Stella'nın anlayamayacağı kadar uzakta olduğu bir tür gösteriliyordu.

Bekçi'nin gözleri parladı, bir an için gümüş rengi bir parlaklık yayıldı gözlerine. "Bu tesis bir gezegen şirketi için araştırma yapıyor."

"Peki terk edilmiş miydi? Ne zaman?" Stella şirket hakkında daha fazla bilgi almak için zorlamaya çalışmadı, çünkü programlamada engellerle karşılaşmak istemiyordu. Eğer zorlarsanız androidler... zorlaşabilirdi.

Ancak Bekçi bu soruyu yanıtlamakta hiç zorlanmadı. "Yedi ay önce. Bilim adamlarımız bir sonraki tepenin üzerindeki şehir olan Marad'da ikinci bir yerde güvende. Burası güvenli hale geldiğinde geri dönüp araştırmalarına devam edecekler."

"Neden şimdi güvenli değil?" Arest'in iyiliği hakkındaki sorular boğazına takıldı, ama Stella onları içinde tuttu. Bu yer hakkında olabildiğince çok şey öğrenmesi gerekiyordu ve eğer android konuşuyorsa, soruların peşinden gitmesi gerekiyordu.

"İç çevre henüz ihlal edilmedi, ancak önlem olarak yaşayan tüm personel güvenli bir yere taşındı." Bu bir cevap değildi.

Stella tekrar döndü. "Tekrar nasıl güvenli hale getirilecek?" Yine de cevaptan şimdiden korkuyordu.

"Canavarla savaşacak bir canavar." Bekçi başını kaldırdı ve diğerk sandalyeye doğru süzöldü, onu işleyen iş istasyonuna kaydardı ve hızlı parmaklarıyla klavyeyi yumrukladı. Stella onun ne yaptığını anlamaya çalıştı, ama gözlerinin takip edemeyeceğı kadar hızlı hareket ediyordu.

Arest. Ona geçmişinden, görevinden biraz bahsetmişti. Buraya da aynı nedenle, yok etmek için getirilmişti. "Gemi kazasına sen mi sebep oldun?" Bir insana asla böyle bir şey sormazdı ama androidler nasıl alınacağını bilmezdi.

Bekçi konuşurken başını işinden kaldırmadı. "Tabii ki hayır. Bölgeye çok fazla dikkat çekti. Dışarıdaki fırtına olmasaydı, Marad yetkilileri mağaralara girmek için ısrar ederlerdi. Canavar içeri girdiğinde, daha fazla güvenlik için dış kapılar mühürlendi. Bunun yol açtığı sorun için operatörlerimden en derin özürlerimi kabul edin."

"Arest nerede?" Daha fazla tutamadı kendini. "Bizi neden ayırdın?"

Bekçi başını kaldırdı, pürüzsüz yüzünde şaşkınlığa benzer bir ifade vardı. "Sizin korunmanız için elbette. Sadece canavarın iç çevreye girme yetkisi var."

"Yani miyim?" Arest olmadan gitmezdi ama sormak zorundaydı.

Bekçi başını salladı. "Benimle kalmalısın. Programım, güvenlik görevlileri kaza mahalline bu kadar yakinken dış kapıları açmama izin vermiyor. Fırtına dinene ve iletişim daha net hale gelene kadar karşı emir talep edemem." Yani kar temizlenene kadar onun tutsağı sayılırdı. Harika.

"Bana emirlerinizi söyleyebilir misiniz?" "Evet."

Lanet androidler. Sanki yeniden okulda olmak gibiydi. "Bana emirlerinizi söyleyecek misiniz?"

Klavyede birkaç tuşa daha bastı ve tamamen ona döndü. "Canavarın ilerleyişini izleyeceğim ve hedefini bulmasını sağlayacağım. Gerekirse, hedefi yok etmesi için her türlü yardımı yapacağım. İşim bittiğinde, onun operatörüyle ve kendi operatörümle temasa geçmeli ve daha fazla talimat beklemeliyim. Gerekirse, kalıcı bir zarar vermediğim sürece canavarı zapt etmeme izin verilir."

"Ve siz de onu" ve *beni* "bu... hedefe mi götürüyordunuz?"

"Evet. Onu görmek ister misiniz?"

Stella sandalyesinden fırladı ve androidin yanına gitti. "Nerede o? O iyi mi?" Bakışları görüntü ekranına takıldı ve Arest'in parmaklıkların arkasına sıkışmış, çömelmiş ve karanlığın bir parçasına baktığını gördü. "Neden kilit altında? Çıkarın onu!"

Bekçi hiçbir şey yapmadı. "İzleme odasının parmaklıkları üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Önlem olarak, sadece odanın içinde duran kişi tarafından etkinleştirilebilirler. Canavar hazır olduğunda onları indirecek ve işini yapacak."

"Öldürmesini istediğin şey de onunla birlikte orada mı?" Bir androidi yumruklamak kulağa her geçen an daha tatmin edici geliyordu.

"Şu anda değil, hayır. Ama canavar hazır olduğunda harekete geçecektir. Eğer değilse -" diye sözünü kesti.

"Ne?"

"Yetkilendirme kodu gerekli."

Lanet olsun! Stella sandalyesinde geriye doğru sallandı. Video yayını izledi ve olağanüstü bir şekilde hareketsiz oturan Bekçi'ye baktı. Zihni bu cümlelerin nasıl bitebileceğine dair seçenekler üzerinde oynadı. Ama ona neyi söylemesinin yasak olduğunu biliyordu. Çok fazla kelime kullanmamış olsa bile bunu zaten söylemişti.

Bekçi, Arest'e her türlü yardımı yapacaktı. Ve eğer o parmaklıkları indirmek için motivasyona ihtiyacı olursa, Gardiyan ona bunu sağlayacaktı. Stella'yı yem yaparak.

Chapter Ten

T Canavar gecenin ilerleyen saatlerinde ya da Arest'in gece sandığı saatlerde geri geldi ve odanın içinde sinsice dolaşmaya başladı. Arest'in kendi kasları da hapsolduğu yerden soğumuş ve kaskatı kesilmişti. Koşmak istiyordu ama

çömelmeye ve dikey sınav, vücut çubuklara paralel ve amuda kalkarak itme.

Koku ona yalnız olmadığını söylüyordu.

Bu canavarın ilk gelişi değildi. Günün saatleri ilerledikçe içeri girip çıkıyor, Arest'in kafesine doğru yürüyor ve onu kokluyordu. Daha küçük yaratıklardan bir başkası da kendi kıyametine doğru dolaşıyordu ve Arest her fırsatta onu izliyordu.

Ama bu sefer farklıydı. Korunmasız bir canavarı koklamak ya da yutmak yerine, canavar emin adımlarla kafese doğru ilerledi. Yanına çömeldi ve Arest'i inceledi, gözleri kilitlenmişti.

Zeka gördü. Ve öfke. Çok fazla öfke. Daha da fazlası, kendini gördü, bu terk edilmiş gezegene düşene ve kurtuluşunu karşı konulmaz bir kadının kollarında bulana kadar dönüştüğü şeyi.

Ama anlayış acımaya yol açmıyordu. Acılamak insanı öldürürdü ve Arest bu kafeste ne kadar uzun süre kalırsa, işinin bu canavarı ne şekilde olursa olsun öldürmek olduğundan o kadar emin oluyordu.

Tek uyarısı, canavar ona doğru hamle yapmadan önce omuzlarının gerilmesi idi; kalın bir kolunu kafesin parmaklıkları arasına daldırılmış, ustalıkla onu pençelerine geçirmeyi hedeflemişti. Arest geri sıçradı, kendini duvara yasladı ve dev pençelerin darbesini kıl payı kaçırdı.

Canavar geri çekildi, Arest'e ulaşamayacağını bilecek kadar zekiydi. Ve Arest onu yeni gözlerle inceledi. Bu yaratık kaba kuvvetle her şeyin sonunu getirebilirdi ama avını şüphelenmeden, cüssesine göre çok hızlı hamlelerle yakalamak için akıllı olmalıydı. Daha önce başka bir şey miydi? Arest gibi mi? İnsan şeklindeydi, iki bacağı, iki kolu ve bir kafası vardı ama çıplak vücudunu kaplayan kıllar, neredeyse bir giysi tabakası oluşturacak kadar kalındı ve Arest'in görmek istemediği kısımları gizliyordu.

Ve herhangi bir zayıflığı gizlemek.

Ama deriden ve kemikten yapılmıştı, kayadan ya da bu kafesin metalinden değil. Pençeleri yeterince güçlü olduğu sürece deriyi yırtabilir ve onu indirebilirdi. Tek yapması gereken kurnaz olmaktı... ve yaklaşmak.

Canavar gölgelerin içinde ve saklandığı delikte gözden kaybolurken Arest tekrar etrafına bakındı. Bu kez gözüne bir şey çarptı. Tavanda kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu ve yukarıya gömülü bir cam parçasından yansıyan bir ışık şaftı vardı.

Bir kamera.

O bakarken ışık karardı, artık kameranın aktif olup olmadığını göstermiyordu. İzlendiğini tahmin etmişti ve artık bundan emindi.

Hiçbir şey değişmedi.

Midesi guruldadı ve Arest bir karar vermesi gerektiğini anladı. Bir noktada çantasını kaybetmişti ve ne yiyeceği ne de suyu vardı. Arkasındaki taş bir daha açılmayacaktı, ta ki yapması gerekeni yapana kadar. Belki o zaman bile açılmayacaktı. Ama hayatta kalmak için tek şansı canavarı öldürmektir. Ancak o zaman Stella'yı bulabilirdi.

Kafesinin yanındaki taşta bir panel açıldı ve Stella içeri itildi. Arest hiç düşünmeden kafesin kumandalarına basarak parmaklıkları kaldırdı ve canavar savunmasız olduğunu fark edemedi parmaklıkları indirerek Stella'yı içeri çekti.

Onu duvara yasladı ve parmaklıklar sırtına sürdü. Canavar geri gelirse, onlardan birini yakalayabilirdi ve Arest Stella'yı güvende tutmak için her şeyi yapardı.

Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi, yüzünü kucakladı ve alnını onunkine dokundurdu. Kızın parmakları göğsüne bastırıyor, kayıyor ve adama bulunduğu yer için hiç de uygun olmayan şeyler düşündürüyordu.

"Nasıl?" diye sordu, zihninin ona daha fazla kelime vermesini dileyerek. "Burada mı?"

Çenesi boyunca bir çizgi öptü, onu yakın tuttu ve ona dokunduğunda bunun seksle ilgisi olmadığını fark etti. Kadın onun yaralarını kontrol ediyordu. "İyisin," dedi, ondan çok kendine.

Tamam, göreceli olabilirdi. Ama Stella kollarındaydı, tam da ait olduğu yerde. "Nasıl?" diye tekrar sordu.

Derin bir nefes aldı ve omzunun üzerinden sıcak hava üflendi. "Buradan sorumlu bir android var. Burada bir yayını var ama bizi duyamaz."

Bir eliyle sırtını okşadı ve Arest boğazının çıkarabildiğini bilmediği bir ses çıkardı. Ruhu, onun başka bir yerde olmasını dileyecek olsa bile, burada yanında olduğu için sevindi.

"Çok uzun sürdüğünü söyledi," diye devam etti. "Motivasyona ihtiyacın varmış. Benim."

Onu tehlikeye attığı için androidi öldürecekti, o şey teknik olarak canlı olmasa bile. Onları oradan çıkarır çıkarmaz. Kafesi bir kez daha ayırmak için aşağı uzandı, ama Stella onu durdurmak için elini göğsüne koydu.

"İş bittikten sonra seni bastırmaya çalışacak," diye uyardı. "Ama seni öldürmeyecek. Operatörünü aramadan önce onu durdurmalıyız. Dışarıda onu engelleyen bir fırtına var. Henüz yeni emir alamaz."

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Şu anda değil. Onu güvende tutmak zorundayken olmazdı. Uzaktan gelen ayak seslerini duydu ve zamanlarının dolduğunu anladı. Arest Stella'nın yüzünü kucakladı ve onu olabildiğince geriye itip kafesin parmaklıklarını kaldırmadan önce ağzına sert bir öpücük kondurdu. Adam dışarı çıktı ve Stella ona baktı, bir eli dudaklarında, adamın onu işaretlediği yeri izliyordu.

Sonra, kendisine söylenmeden uzandı ve kafesi indirip kendini kapatmak için düğmeye bastı. Arest ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve gölgelere doğru döndü.

Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

* * *

Kafesin dışına adım attığında Arest'in içinde bir şeyler değişti. Bu adam ona yakın duran ya da onu zevkin doruklarına çıkaran adam değildi. Bu adam

Gittikçe uzaklaştı, adam, altındaki canavarı, dönüştürüldüğü şeyi görene kadar yandı.

Ve çok güzeldi.

Şiddet onun üzerinde bir sanat eseri akıyordu, ama hiçbiri müzelerde gördüğü şeyler kadar ölçülü değildi. Dövüşmek için ortaya çıkmadı. Kavganın *kendisi oldu*, bedeli ne olursa olsun rakibini parçalamaya hazırdı.

Stella ona hayatıyla, bedeniyle ve belki de kalbiyle güvenmişti. Ama gölgelerden korkunç bir yaratık çıkarken, bu engelin üstesinden gelmek için ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Kamera görüntüsü bu şeyin hakkını verememişti. Boyu üç metreden fazlaydı ve bir insan şeklindeydi ama aşırı gelişmiş kasları ve bir timsahınki kadar büyük dişleri vardı. Pençeleri palaydı ve Arest'e doğru savrulurken Stella'nın yumrukları sıkıldı, ancak adam son saniyede geri sıçradığı için onu ıskaladı.

Gözlerini kapatmak istedi ama gözleri kapanırken bile onları tekrar açmaya zorladı. Kendini duvara yasladı, parmaklıklardan olabildiğince uzağa. O şeyin büyük kolları vardı ve kafesin onu güvende tutacağına güvenmiyordu.

Canavarla arasında geçenler bir dövüşten çok bir antrenman maçına benziyordu. Birbirlerine çalım attılar, savruldular ve kaçtılar, ama ikisi de darbelerini indiremedi. Stella dua eden bir tip olmamasına rağmen, bir Dünya tanrısının veya bu gezegendekilerin duymasını ve Arest'i güvende tutmasını umarak fısıldadı.

Üstündeki tavanda yanıp sönen bir ışık Bekçi'nin onu izlediğini gösteriyordu ve androidler için memnuniyetin karşılığı onu hissettiğini biliyordu. Planı mükemmel bir şekilde işlemişti. Kız riske atıldığı anda Arest ortaya çıkmış ve kendini hiç düşünmeden yapması gerekeni yapmıştı.

Canavar saldırdı ve pençeleri Arest'in koluna takılıp duvara kırmızı bir kan sıçramasına neden olunca Arest'in nefesi kesildi. Ama yara sadece korkunç görünüyordu. Arest kanamayı kontrol etmek için aşağıya bakmadı bile, bunun yerine canavarın göğsünün yarısından fazlasına kadar gelen ayaklarını hedef alarak saldırdı ve daldı. Pençeler canavarın bacağına saplandı ama Arest gibi o da bunu hissetmiyor gibiydi. Arest yuvarlanarak uzaklaştı ve aralarında bir kez daha boşluk açtı.

Stella etrafına bakındı. Yardım etmek için kullanabileceği bir şey var mıydı? Canavarın dikkatini dağıtabilir ya da Arest'e bir tür silah verebilir miydi? Bekçi ona yapabileceği her türlü yardımı yapma talimatı verdiğini söylemişti, ama bu

bir blaster ya da lazer silahı içeriyor gibi görünüyordu. Canavar kükrediğinde, bunun muhtemelen bu tesisin böyle bir şeyi silahlandırma riskini göze alamayacağından kaynaklandığını fark etti.

Neden koridorlarda karşılaştıkları gibi basit bir yaratık olamıyordu?

Arest ona geri döndü, kaçmak için hiçbir çaba göstermeden çılgınca bıçakladı ve çekti. Canavar üzerine sertçe indi, pençeleri mor derisini çiziyordu ama Arest onu tutamadı. Canavar çok uzundu ve Arest çok yakındaydı.

Dövüşle ilgili bir şeyler değişti, enerji yer değiştirdi. Kan kokusu havada asılı duruyordu, Stella'nın bile kokusunu alabileceği kadar güçlüydü. Ama kanın kime ait olduğunu söyleyemiyordu. Arest tüm dikkatini işine verdi, canavarı parça parça soyuyor, pençelerini ve hatta dişlerini kullanarak kalın derisini kesiyor, yırtıyor ve kanamasını sağlıyordu.

Stella'nın boğazında öfke yükseldi, ama kendini izlemeye zorladı. Arest'te gördüğünü sandığı insani her şey gitmişti ve şimdi o sadece bir hayvandı, şiddet ve kurnazlıkla yaratılmış bir hayvan. Canavar üzerinde metodik bir şekilde çalışıyor, aldığı hasarın canını yaktığına dair hiçbir işaret göstermiyordu. Kesildiğinin farkında bile olmayabilirdi.

Kendi kükremesiyle derin bir vuruş yaptı ve canavarın bacağındaki hayati bir şeye çarptı. Canavar tekme atarak Arest'i karnından yakaladı ve yere düşürdü.

"HAYIR!" Çığlık içinden kopup geldi ama iki canavar da ona aldırış etmedi. Onu.

Canavar, akan kanı umursamadan boyunun ölçüsünü alarak ayağa kalktı. yaralarından dalgalar halinde akıyordu. İşinin bittiğini, iyileşemeyecek kadar hızlı kan kaybettiğini biliyordu ama henüz ölmemişti ve Arest sırtüstü yatıyor, ayağa fırlayıp savaşmak yerine zayıf bir şekilde yana doğru yuvarlanıyordu.

Hayır! Bunun son olmasına izin veremezdi. Canavar ona doğru bir adım daha attı ve hırladı, sesi Stella'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Stella umursamadı. "Hey!" diye seslendi. "Hey, seni çirkin şey! Buraya bak!" Parmaklıkların arkasında olabildiğince güvendeydi ve onları indirmeye cesaret edemedi. Arest'i aptalca bir şey yapması için kışkırtmayacaktı.

Sadece onun *ayağa kalkıp* yoldan çekilmesini .

Canavar ona hiç aldırış etmedi ve Arest'i kurtaran tek şey ne kadar uzağa tekmelendiği idi. Canavarın bir sonraki adımında tökezledi, dizleri titriyordu, ama yere düşmedi. Stella tekrar bağırdı, ama tüm dikkati avındaydı.

Yerdeki kontrol paneline baktı. Arest hâlâ ayağa kalkmamıştı ve ona doğru bakmıyordu. Canavar yavaşladı ve dizlerinin üzerine düştü ama hâlâ *ölmemişti*.

Canı .

Stella düğmeye bastı ve kafesin parmaklıklarını kaldırdı. Canavar ona doğru baktı ve Stella'nın yüreği ağzına geldi. Bir elini yere bastırdı ve bir ayağını kaldırmayı başardı, gözleri ona dikilmişti. Kadın olduğu yerde kaldı, ayağı kontrollerin üzerinde duruyordu. Hızlı hareket edebilirdi ama yaralıyken ya da ölmek üzereyken değil.

Umut etti.

Ayağa kalktı ve bir dua daha etti.

Arest acı dolu bir çığlık atarak canavarın üzerine atıldı, sırtına yapıştı ve pençelerini kullanarak boynuna tutunana kadar tırmandı. Canavarın işini bitirmek için tüm gücünü kullanarak boynunu sıktı. Kısa bir mücadeleden sonra canavar öne doğru düştü, gözlerindeki ışık sönerken boynunu tutuyordu.

Stella ileri atıldı ve Arest'i çekerek hayati tehlikesi olan yaralar olup olmadığını kontrol etti. Düzinelerce kesikten kan akıyordu ve artık derisindeki morluğun ya da çürüğün ne olduğunu anlayamıyordu. Bir elini Arest'in saçlarında gezdirdi ve Arest'in gözleri birden açıldı, elektrik mavisi gözleri dehşet verici bir yoğunlukla Arest'in içine bakıyordu. "Güvende değilim," diye mırıldandı. "Seni güvende tutacağım."

Onu alnından öptü, kucağına aldı ve keşke bir ilk yardım çantası olsaydı diye düşündü. Yenilenme jeline ve bir ya da altı ağrı kesiciye ihtiyacı vardı.

"Güvendeyim," dedi. "Artık her şey yolunda." Daha önce geldiği kapı sürgüyle açıldığında, Bekçi'nin orada durduğunu görünce şaşırmadı.

Silah tutuyor.

Chapter Eleven

A Bağışma ve boğuşma sesleri duydu, ama gözlerini açmaya zorlayamadı. Stella acı dolu bir hırıltı çıkarana ve onun tökezlediğini duyana kadar değil. Taşlar yere düşmüştü ve bir hayvanın pis kokusu lazer patlaması odayı doldurdu.

Bir android kapı aralığında durdu ve tüfeğı Stella'ya doğrulttu. "Lütfen uzaklaşın. Canavar zapt edilmeli."

Onun önüne geçti. "Onu alamazsınız. Bırak bizi gidelim."

Android Stella'yı tehdit ederken, Arest'in kalbi güm güm atıyor, canavarla mücadelesi sırasında içine işlememiş olan korku ve endişe onu sarıyordu. Boğazından kopmaya çalışan acı iniltisini bastırarak, kendini zorlayarak ayağı kalktı.

Android onun ayağı kalktığını Stella'dan önce fark etti ve gözleri ona kaydı. Tüfeğini yeniden ayarladı ve Stella'nın omzunun üzerinden kendisine doğru nişan aldı. Arest yana doğru adım attı, vurulma riskine girmemek için ondan uzaklaştı.

Stella kaskatı kesildi, ama arkasına bakmadı. "Onu incitmeye iznin olmadığını söylemiştin."

"Bayılma kalıcı bir hasara neden olmaz. Lütfen kenara çekilin." Arest'in kadını tehdit ederken ve Arest'i cehenneme geri göndermeye çalışırken androidin sesinde hiçbir duygu yoktu, sadece hafif hoş bir ton vardı.

"Ona sahip olamazsın," dedi. Android yanıt vermezken uzun bir sessizlik oldu. Stella ayaklarının üzerinde öne doğru sallandı, sallanıyor ama adım atmıyordu. "Onu almana izin vermeden önce seni öldüreceğim."

İnandırıcı bir yalan değildi ve bunun paylaştıkları öpücüklerle hiçbir ilgisi yoktu. Ama androidler gerçeği yalandan ya da çoğu insani duygudan ayırt edemezdi. Ve bu da farklı değildi. Tüfek Stella'ya doğru sallandı. "Olduğun yerde kal yoksa ateş etmek zorunda kalacağım." Stella ellerini yukarı kaldırdı ve sallanmaya devam etti.

Belki de kan kaybından, ama Arest onun ne yaptığını anlayamıyordu. Sonunda ikisi de vurulursa ne işe yarayacaktı? "O yapması gerekeni yaptı," dedi. "O yüzden bırak gitsin."

"Olumsuz."

Android'in emirleri o kadar kolay iptal edilemezdi, ama Stella'nın denemesini takdir ediyordu. Ama onun kendisi için ölmesine ya da sersemlemesine izin veremezdi. İleri doğru bir adım attı ve Stella uzanıp onu kavradı. "Bekle," diye bağırdı.

Tüfek aralarında dalgalandı. Stella elini önünde tutarak android'e yaklaştı. "İnsanlara zarar verme yetkiniz var mı? İnsanlara?"

"Tesise yönelik tehditler kontrol altına alınmalıdır." Silahını kaldırdı ve ona doğrulttu.

"Şimdi!" Stella yere düşüp yuvarlanırken bağırdı, androidin bakışları ve nişangâhı ateş ederken onu takip ediyordu.

Arest, hırpalanmış kaslarının üzerine atılarak robotu yere yıktı ve mekanik bir duman püskürtüp yere yığılana kadar kabloları ve kabloları yırtarak onu parçaladı. Hâlâ tatmin olmamıştı, robotun kafasını kopardı ve odanın diğer tarafına fırlattı. İşlemcisinin ve sensörlerinin nerede saklandığını bilmiyordu ama kendi kendini onaran bir devre bile bu kadar çabuk tamir etmekte zorlanırdı.

Stella inledi ve yuvarlandı, onun yaklaştığını görünce gözleri parladı. "Harikasın," dedi, yüzünü buruşturarak gülümseyerek.

Arest homurdandı. "Güvenli değil. Güvenli değil." Onu kucaklayıp kendine çekti, android biraz daha hızlı olsaydı ya da o biraz daha yavaş olsaydı neler olabileceğini düşündükçe kalbi küt küt atıyordu. "Senin. İhtiyacın. Olman. Güvende. Güvende." Kelimeleri söylemek kolay değildi ama onun bunu bilmesine ihtiyacı vardı.

Stella onun kollarını kavradı. "Ben seninleyim."

Ama o değildi. Burada mahsur kaldıkları sürece ikisi de değildi. Arest onu androidin geldiği kapıdan geçirdi ve duvardaki bir paneli kullanarak arkasından kapattı. Bir an için, Stella

Kanama ve yaralanmalarla ilgili bir şeyler söyleyerek onu tutmasına karşı çıkmaya çalıştı ama yürüyebildiği sürece onu tutabilirdi. İtirazları azaldı ve kontrol odasından aldığı yol boyunca ona rehberlik etti.

Şansları yaver gitti ve kapı açık ve ekranlar çalışır durumda kaldı. Stella'yı koltuklardan birine oturttu ve diğerini kendine aldı, Stella hemen ayağa fırlayıp duvara doğru koşmaya başlayınca hırladı. Ama Stella elinde bir kutuyla geri geldi ve önünde diz çöktü. "Ben iyiyim," diye söz verdi. "Beni kurtardın." Uzandı ve parlak mavi bir sıvı kabı çıkardı. Etiketindeki ismi çıkaramadı ama kokusunu tanıdı: rejen jeli, çoğu yarayı haftalar ve aylar yerine saatler ya da günler içinde iyileştirebilen çok amaçlı tıbbi jel.

Sırtına sürdü ve adam acıdığı için tısladı, içerdiği sihirli kimyasallar birlikte çalışarak yaralarını iyileştirmeye ve mühürlemeye başladı, o otururken hâlâ kanıyordu. Stella bacağındaki yırtığa geldiğinde lanet okudu, yara o kadar kötüydü ki adam onu hissetmiyordu bile. Pantolonunun koyu rengi kan kaybının en kötüsünü gizlemişti, ama jel kalçasına kadar yandığında ne kadar kötü olduğunu tam olarak hissedebiliyordu.

"İyi olacaksın, anladın mı?" Bu bir sorudan çok bir emirdi. "Orada yaşadığımız onca şeyden sonra beni terk edemezsin."

Arest uzandı ve kız daha fazla krem sürmeden bileğini kavradı. "Benim," dedi.

Stella gülümsedi ve elini öpmek için eğildi. "Senin elini."

* * *

Ormandan çıktıklarını düşünmeye cesaret edebilmeyi diledi. Ama Arest'in gözleri odaklanmamıştı ve rejen jeli ve bandajlara rağmen *birçok* kesikten kan sızıyordu.

Kalbi acıyordu ve kendini onun elini bırakmaya zorlayamıyordu, bu da işleyen bilgisayar istasyonunda çalışmasını biraz zorlaştırıyordu. Stella'nın umurunda değildi. Android devre dışıydı ve canavar ölü yatıyordu. Yakında daha fazla sorun çıkacaktı, ama şimdilik olabildiğince güvendeydiler.

Görsel çevirmeni ekrandaki kontrollerin ne dediğini hızlıca çözdü ve mesaj günlüğünü bulduğunda küfretti.

Arest'in parmakları onunkilerin etrafında sıkıştı.

"Bekçi operatörlerine bir mesaj gönderdi. Cevap az önce . Görünüşe göre fırtına görüntülü iletişimi bozmuş, ancak yazılı mesajlar gayet iyi iletilebiliyor. Bir ekip gönderiyorlar."

Arest yaklaştı ve ekrana baktı, ama bir an sonra ona geri döndü. "Çevirmen yok," dedi yüzüne doğru el sallayarak.

"Bir çıkarma ve temizleme ekibinin sorunla ilgilenmek için geleceğini söylüyor. Onlar gelmeden önce buradan ." Onu gezegenden nasıl çıkaracağını bilmediğinden bahsetmedi. Sivil filodan birilerinin ona yardım edeceğini *umuyordu* ama umutları son gün test edilmişti ve artık kimseye güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Arest dışında kimseye.

Ama yüzü rengini kaybetmiş ve gözleri büyümüştü. Onu yukarı çekti. "Güvenli değil. Kötü temizle."

Stella elini çekti ve tekrar yerine oturdu. "Ne kadar kötü? Kulağa oradaki canavardan kurtuluyorlarmış gibi geliyor?" Arest'in idarecileri tarafından çalıştırılan biriyle tanışmak istediğinden değil, ama bir temizlik ekibi kulağa bir kurtarma ekibinin yarısı kadar kötü gelmiyordu.

Başını iki yana salladı. "Tanıkları temizleyin."

Kahretsin. "Hâlâ biraz zamanımız var. Bize buradan bir çıkış yolu bulayım. Ya da saklanacak bir yer." Dışarıdan gelen görüntüyü açtı ve uğuldayan rüzgârları ve beline kadar gelen karı gördü. İdeal değildi ama idare ederlerdi.

Ve sonunda bir şeyler yolunda gitti.

"Aha! Buldum." İki elini havaya kaldırdı ve yüzüne neşe saçarak arkasına yaslandı. "Çatıdaki garajda bir hover araba var. Rüzgâr daha da kötüleşmediği sürece karla başa çıkabilir."

Arest onunla birlikte gülümsedi ve onu tekrar yukarı çekti. Onun bulduğu yolu takip ederek koştular. Taşın içine gizlenmiş bir asansör onları yukarı, yukarı ve yukarı çıkardı, ta ki bir zil çalana ve kapılar dondurucu soğuk ve çoğunlukla boş bir garaja açılana kadar. Ama hover araba tam da olması gereken yerdeydi.

"Anahtarları ya da kontak kodunu bulmalıyız." Bilgisayar sisteminde hiçbir şey görmemişti. O ve Arest ayrılarak anahtarların olabileceği bir ofis ya da depo aramaya başladılar.

Birkaç dakika sonra metal iniltileri ve şangırtıları duydu ve Arest onu yanına çağırdı. Elinde bir dizi küçük metalik kare tutuyordu, her birinin üzerinde bir tür kontrol çipi olabilirdi. Ona pek anahtar gibi görünmediler, ama metal kutuyu işaret etti ve araba şeklindeki bir simgenin altında asılı olduklarını gördü.

Yeterince iyi.

Arest onları ona fırlattı ve o da sürücü koltuğunu buldu. Evdeki arabalara pek benzemiyordu ama fazla uzağa gitmelerine gerek yoktu.

Arest onun yanındaki koltuğa kaydı. "Bekçi bir şehir olduğunu söyledi," dedi. "Sanırım en iyi seçeneğimiz oraya gitmek. Diğer seçeneğimiz kaza yeri. Güvenlik güçleriyle kaynıyor olacak ve bir sürü soruları olacak. Sen ne düşünüyorsun?"

Başını sallamadan önce bir an düşündü. "Şehir."

Şimdi tek yapması gereken hiç bilmediği bir gezegende, hiç gitmediği bir yere nasıl araba sürebileceğini bulmaktı. Çocuk oynucağı. Ama arabayı çalıştırır çalıştırmaz öyle oldu. Önünde, çevirmeni tarafından açıkça işaretlenmiş ileri, geri, sol, sağ, gaz ve fren ile bir holokontrol sistemi belirdi. Sanal ekranda bir harita belirdi, şehre giden yol zaten gösterilmişti.

"Varsayılan talimat bu olmalı," diye tahmin etti, "ya da arabanın en son gittiği yer."

Arest hiçbir şey söylemedi.

Stella hover'a dikkat ederek yolu takip etti. Etraflarındaki zeminde yüksek kar yığınları vardı, herhangi bir yolu tamamen kapatıyordu, ama sistem yoluna devam edebilecek kadar güçlüydü. Uzakta, yüksek bir tepenin hemen ardında ışıkları ve yanıp sönen bir kuleyi gördü. Yol boyunca küçük konutlar filizlenmişti, ev ve dükkân olabilecek binalar.

Dünya'dan farklı olarak buradaki binalar silindirikti ve tepelerinde kubbeler vardı. Pencerelelerin hepsi daire şeklindeydi ve her şey beyazdı, gerçi bu kar yüzünden de olabilirdi. Burada yaşayan insanlardan hiçbirini görmedi ve insana mı yoksa başka bir şeye mi benzediklerini merak etti. Arabanın şekline bakılırsa, en azından insansı olduklarına bahse girerdi.

Kasabanın merkezine girdiklerinde sorusu cevaplanmıştı. Bekçi insan gibi görünecek şekilde inşa edilmemişti - restorana benzeyen bir şeyin içinde gördüğü insanlara çok benziyordu. Derileri yeşilimsi bir renkteydi ve gözleri aşırı büyüktü. Onları yakından göremese de, Bekçi gibi onların da insan gibi görünmek için fazla pürüzsüz olduklarını varsaydı.

Ama insansı olmak iyiydi. Bu, üzerlerine uyan kıyafetler ve muhtemelen onları öldürmeyecek yiyecekler bulabilecekleri anlamına geliyordu. Ve yüksek bir binanın dışında bir mühür gördüğünde kalbi daha da yükseldi. "Bu bir Royal Oscavian bankası."

Arest onun bakışlarını takip etti ve kaşlarını kaldırarak tekrar ona baktı.

"Galaksideki en yaygın bankacılık holdingi. Bütün Sivil filo çalışanlarının onlarda bir hesap tutması gerekiyor. Paramız var."

Arest salladı ama ifadesi gerginleşmiş ve ağzını çizgiler kaplamıştı.

Stella uzandı ve onun elini tuttu. "Her şey yoluna girecek. Bu nasıl bir plan? Ben bize bir otel bulacağım. Sonra sen benim odama gizlice gireceksin, biraz dinleneceğiz. Sonra da adamlarımla temasa geçip eve dönüş yolunu bulacağım."

Bir kez başını sallamadan önce birkaç dakika pencereden dışarı baktı. Bu kez Stella onun sözcükler yetersiz kaldığı için değil, planıyla ilgili kuşkularını dile getirmek istemediği için sustuğunu düşündü.

İstediği kadar şüphe duyabilirdi ama kaçıyorlardı. Ve onu odasına alır almaz, fazla uyumasına izin vermeyecekti.

Chapter Twelve

T gerginlik gitmesine izin vermedi.

Stella arabalarını bırakacak bir yer buldu ve otel olduğunu iddia ettiği silindirik bir binaya doğru yürüyerek devam ettiler. İçgüdüleri hâlâ tehlikede olduklarını haykırırken, Arest onu geri çekmek, içeri girmesini engellemek istedi. Eğitimcileri onun üzerine gelebilirdi.

Her an onu öldürebilirlerdi ve onlarla savaşmak için çok az umudu vardı.

Ama Stella'nın güvende olduğundan emin olmak zorundaydı. Eğer tünellerle ilgilenmek üzere bir temizlik ekibi çağrıldıysa, bu lanet olası androidin onun orada olduğunu bildirdiği anlamına geliyordu. Ve adını veya kimliğini vermemiş olsa bile, sistem onun görüntüsünü yakalamış olacaktı. Onu bulacaklar ve kendisinin ve onun gibilerin ne olduğunun sırrını korumak için ona zarar vereceklerdi.

Çünkü yalnız değildi.

Benzer pençelere ve deriye sahip diğer erkek ve kadınlarla savaştığı başka anılar da su yüzüne çıktı. Hepsi aynı şekilde değiştirilmemişti ama hepsi evlerinden çok uzaklara götürülmüş ve yanlış bir şeye dönüştürülmüşlerdi. Canavarca bir şeye.

Dövmeleri yanıyordu ve adının yazılı olduğu dövmeyi ovalayarak harfleri dalgınca takip etti. Stella'nın özgürlüğü için pazarlık yapabilir miydi? Onun hayatına karşılık kendini verebilir miydi? Kendisini tekrar eğitimcilerinin ağır boyunduruğu altına soktuğu için tüm vücudu isyan etti, ama eğer bu onun güvenliği anlamına geliyorsa, bunu gözünü kırpmadan yapardı. Tıpkı kafesin parmaklıklarını kaldırdığı gibi.

Hayır. İşe yaramaz. Onu kontrol altına alır almaz, kız risk altında olacaktı. Onlara sahip olan insanlar sözlerini tutmadılar. Tutmadılar.

Özgürlüklerini kazanmış olanları serbest bıraktılar ve yollarına çıkan küçük insanları umursamadılar.

Tüm varlığı Stella'yı riske atıyordu. Eğer o ellerinde olsaydı, sırrı güvende tutmak için onu ortadan kaldırırlardı. Ama eğer rüzgârın içindeyse, bir seçim yapmaları gerekecekti. Ona ne söylediğini bilemezlerdi. Ve o daha değerli bir hedefti. Eğer onları bir kovalamacaya sürüklerse, gördükleri konusunda sessiz kaldığı sürece onu unutulabilirlerdi.

Öyle umuyordu. Çünkü asla yapmazdı.

En akıllıca hareket şu anda uzaklaşmak, fırtınanın içinde kaybolmak ve Stella'yı kendi haline bırakmak olurdu. Halkı vardı ve sıcaklık düşene kadar onu güvende tutacak kadar güçlü olabilirlerdi. Eğer yeterince güçlü bir iz bırakırsa, Stella çoktan gidene kadar onları bu şehirden uzaklaştırabilirdi.

Ancak şu an için ekipler tünellere gidiyordu ve izi bulmaları biraz zaman alacaktı. Araba bile onları doğrudan Stella'ya götürmeyecekti. Arest akıllı olamazdı. Kadının neredeyse kaybettikten sonra olmazdı. Artık burada kalıp onu güvende tutamayacağını biliyordu.

Otelin pencerelerinden birinden, Stella'nın odasını kiraladığı yeri işaret eden bir bez parçası sallandığında, Arest gölgelerin arasından sıyrılıp binaya doğru ilerledi. Bir gece geçirebilirdi. sahiplenecek, işaretleyecek, onunla ziyafet çekecek ve son nefesini verene kadar bu zevki onu ayakta tutmak için kullanacaktı.

Hiçbir şey onun güvende olduğundan emin olmaktan daha önemli değildi.

Ayrıca, eğer şimdi giderse, kadın onu aramaya gelirdi. En güvenli hareket onu tatmin etmek, onunla bir gece geçirmek, onu sevmek ve sonra gitmekti. Eninde sonunda anlayacak ve yoluna devam edecekti. Ne de olsa birlikte sadece birkaç gün geçirmişlerdi. Onun hissettiklerinin yoğunluğuna karşılık vermesi mümkün değildi. O yaşamasa bile o yaşayacaktı.

Yapmak zorundaydı.

Binaya ulaştı ve çalışanlardan ya da diğer misafirlerden uzak durmaya dikkat ederek içeri girmenin yolunu buldu. Bina bu şehir için oldukça yüksekti, yaklaşık on katlıydı. Arest sekizinci kata kadar çıktı ve kendini içeri attı. Koridorun iki yanında dört kapı sıralanmıştı ve bayrağın tam olarak nerede dalgalandığını hatırlayarak dikkatle saydı. Kapının altına sıkıştırılmış kırmızı bez parçasını fark ettiğinde, onun da bunu düşünmüş olduğunu gördü.

Kapıyı bir kez çaldı ve kapı açıldı. Stella üzerinde bir bornoz, saçları nemli ve gözleri ıslık ıslık parlıyordu.

Hayatında gördüğü en güzel kadındı.

Kapı arkasından çarparak kapanırken Arest onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini kızın kalçalarına koyup onu kendine doğru çekti, kız nefes nefese kalıp kendini sabitlemek için adamın omuzlarına tutunduğunda, parmakları adamın tenine gömüldüğünde Arest'in içi memnuniyetle doldu.

Hâlâ yara bere içindeydi, kavgadan kalan ağrılar ve acılar gerçekte kim - ne- olduğunu hatırlatıyordu. Ama bu gece için kendini unutmaya bıraktı. Yumuşak kumaşın dikişi boyunca öpücükler kondurdu ve onun bulduğu bir çeşit sabunla karışık kokusunu içine çekerken boğazının arkasından bir ses çıkardı.

Bornoz altından açılarak Stella'nın yumuşak, soluk tenini ortaya çıkardı ve o kadar sıcaktı ki, Arest yanağını Stella'nın karnına dayayıp onu içine çekti. *Cennet*. Bunu daha önce hiç bilmemişti ve tüm basit zevkler uzun zaman önce yok olmuştu. Ama onunla, tam burada, şu anda, hiçbir şey daha mükemmel olamazdı. Bu gecenin geri kalanı için hayatını takas edebilirdi ve o tam yanında durduğu sürece tek bir pişmanlık bile duymayacaktı.

Henüz değil.

Belini öptü, pantolonunun teninde küçük bir çentik bıraktığı yeri izledi. Ve sonra yukarı doğru hareket etti, dili onun sıcak, ıslak amının derinliklerine inmek için can atıyordu. Ama henüz değil. Şimdi değil. Bu bir ömür boyu sürecekti ve tatmak istediği o kadar çok şey vardı ki.

Dudakları göğüslerine ulaştı ve birinin yanından, üzerinden, aradaki vadiden aşağıya ve diğerine doğru öptü, meme ucunu ağzına alıp emdi, dişlerini nazikçe hassas cildine sürttü ve gırtlaktan bir inilti çıkarıp yanına çöktüğünde damarlarında zaferin dalgalandığını hissetti.

Arest onu geri iterek odalarının pelüş, halı kaplı zeminine yatırdı. Odanın geri kalanının neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Stella önünde bir ziyafet gibi duruyordu ve bu gezegende -ya da başka bir gezegende- önemli olan tek şey oydu.

Avucunu karnına dayadı ve aradaki farka hayret etti. Bir an için, neredeyse bir zamanlar ne olduğunu hatırlayabildi, neredeyse pençeleri çıkmadan ve mora dönüşmeden önceki kendi bronz ellerini hayal edebildi. Ama Stella ona doğru eğildi ve kendisine zarar verebileceğini umursamadan elini onunkinin üzerine koydu. Elindeki iki pençenin üzerinde bir parmağını gezdirdi ve adamın omurgasında bir ürperti belirdi. Stella'nın orada tamamen korumasız bir şekilde yatmasına neden olan şeyin umursamazlık olmadığını fark etti.

Güvendi.

* * *

Burada onun altında yattığı ve kendisine bakışından kesinlikle *hoşlandığı* için deli miydi? O mavi gözleri parlak bir iç ateşiyle yanıyordu ve neredeyse cızırdadığını duyabiliyordu. Ama orada başka bir şey daha vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şey. Kendine sakladığı bir şey.

Stella parmaklarını adamın kolunda gezdirdi, adamın kasları yumuşak dokunuşunun altında sıçrayınca sırttı. Bu adam katlandığı onca şeyden sonra biraz yumuşaklığı hak ediyordu. Ve Stella onun bundan zevk almayı öğrendiğini görmeyi hayatının işi haline getirecekti. Yarınlarını oraya vardıklarında belirleyeceklerdi ama şimdiden müthiş bir takıma dönüşüyorlardı.

Adam Stella'nın üzerine eğilip göğüslerinden birini bir kez daha ağzına alırken, dili kötü büyüünü gerçekleştirirken bile bakışları Stella'nınkilerden hiç ayrılmıyordu. Gözlerini kaçırın Stella oldu, başını kaldırdı ve gözlerini kapattı, içinden kopmak üzere olan bir iniltiyi ısırarak bastırdı. Bu otelde komşuları olmadığını umuyordu, çünkü Arest dilini bu şekilde kullanmaya devam ederse, uzun süre sessiz kalamazdı.

Onu bir enstrüman gibi çaldı, pençelerini kontrol altında tutarken elleri dikkatliydi, ağzı aç ve her yerdeydi, kendi adını hatırlayamayan bir arzu ve çaresizlik yığınının dönüşüne kadar onu tattı. Tek hatırlayabildiği onunkiydi. "Arest!" diye inledi dudakları seksini bulduğunda, dili kaygan kıvrımlarında geziniyor ve klitorisinin sert tepesiyle alay ediyordu.

Bacaklarını araladı, kalçalarını ona doğru itti, kıcını aşağıya doğru sürttü, ona daha fazlasını verecek *her şeyi* yaptı. Ama erkeği onu nasıl kızdıracağını biliyordu. Kalçasının içini ve aşağısını öptü, sonra tekrar yukarı çıktı, tümseğini ve karnını öpmeden önce ona çılgınca bir yalama verdi.

Hayal kırıklığı içinde kükredi ve onu aşağı itip daha fazlasını talep etti.

Arest gözlerini ona doğru çevirdi ve sadece bir şeytanın yapabileceği bir bakış attı. "Ne?" diye sordu, her zaman az konuşan bir adamdı.

"Daha fazla," dedi, hafifçe omzuna bastırarak.

Adam sırttı ve onun kalçasını öptü. "Daha fazla ne?"

Bir bacağının yana düşmesine izin vererek, tamamen çıplak kalana kadar yukarı kalktı. "Dilini üzerimde istiyorum," dedi, talep etti, yalvardı.

Arest'in gözleri alevin sıcak mavisiyle yanıyordu ve emirlerini yerine getirdi, ağzını onun üzerine koydu ve onu kenara getirdi ve sonra ona karşı çırpınıp çırpınırken, adını soluyup hatırlayamadığı sözler verdi. Onu nazikçe aşağı indirdi, kalçalarını tekrar öptü ve parmaklarını nazikçe seksinin üzerinde gezdirerek aşırı hassas ete ürperti gönderdi.

Adam üzerine doğru gelirken, kadın adamın bol pantolonuna doğru uzanan devasa boyunu fark etti. Ve bu sefer onları durduracak hiçbir canavar yoktu, onu içinde hissetmesini, içini doldurmasını ve onu bütünleştirmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"Pantolon. Çıkar," dedi, gevşek parmaklarıyla tembelce işaret ederek. Onun konuşma tarzına alışabilirdi, sadece gerçek arzuları kalana kadar önemsiz kısımları kesip atabilirdi.

Arest hiç vakit kaybetmeden, kadının önünde çırılçıplak kalana kadar çürük kumaşı aşağı itti. Tek bir tekme ile pantolonunu odanın diğer tarafında bir yere fırlattı. Stella nereye düştüklerini umursamadı. Onun için başka giysileri vardı. Tünellerde giydiklerinin muhtemelen yakılması gerekecekti.

Sonunda adamın sikini gururlu, sert ve kendisine ait bir şekilde gördüğünde dudaklarını yaladı. Sonunda onda inkâr edilemez derecede insani bir şey olduğunu fark etti. Ve yine de çok *büyük*tü. Eğer herhangi bir çekingenliği kalsaydı, onun içine sığıp sığmayacağı konusunda endişelenebilirdi. Ama şu anda durgun, ıslak ve zevkten dört köşe olmuştu. Ve ona ihtiyacı vardı. Şimdi.

Bir elini uzattı ve tuttu, onun kalın uzunluğunu okşadı ve sıcaklığa hayran kaldı. Arest inledi ve hemen yanında bir elinin üzerine düştü, başları sadece bir el aralığı kadar ayrıydı. Gözleri sarkık bir görünüm almıştı, arzudan yarı kapalıydı ve tamamen ona odaklanmıştı. Stella başını kaldırdı ve dudaklarını ona doğru kaydırды, tadına bakmaktan kendini alamadı. Çok yakışıklı ve güçlüydü ve tamamen ona aitti.

Adam aralarına uzandı ve kadın onun girişiyle alay eden sikinin küt başını hissedebiliyordu. Elini kendi eliyle kapattı ve girişine kadar kendisini yönlendirmesine yardım etti. Onu santim santim doldurdu ve kalçalarını seğirmekten kendini alamadı, arzu onu vahşi bir canavar haline getirdi. Bu anı sonsuza dek yaşayabilir, zevki ve adamı alıp dünyanın geri kalanını çürümeye bırakabilirdi.

Arest kıpırdandı, hınzırca hamlelerle kızın içine girip çıkıyor, aralarındaki zevk onu da yanına alıyordu. Kadın onun etrafında titriyordu.

boşalırken, adını haykırıyor ve umutsuz bir kucaklamayla ona sarılıyordu. Son bir , kendini derinlere gömdü ve onun içine fişkırttı, onunla birlikte serbest kaldığını buldu.

Stella arkasına yaslandı ve bitkin bir halde yanına yığılırken parmaklarının sevgilisinin boynunda oynamasına izin verdi. Yaşadıkları cehennemden sonra bile mutlu bir şekilde tavana bakarak gülümsedi. Değerli bir şey bulmuştu, *birini*. Onu görebilecek, kabul edebilecek ve belki bir gün onu sevebilecek birini.

En iyisi hemen arkalarındaydı. Bir kolunu yukarı uzatsa, elini dairesel bir kutunun üzerinde yerde duran şilteye sürtebilirdi. Ama halı pelüş ve yumuşaktı ve Arest onu kollarında tutuyordu. Bir otel yatağından çok daha iyiydi.

Son birkaç günün zevki ve öfkesi üzerine çöktü ve sonunda bir şeylerin yolunda gittiğinden ve neredeyse özgür olduklarından memnun bir şekilde uykuya dalmasına izin verdi.

Birkaç saat sonra yalnız uyandı.

Chapter Thirteen

F Stella bir an paniğe kapıldı. Sonra banyoda akan suyu duydu ve kapı aralığından gelen ışığı gördü. Derin bir nefes aldı ve kendini dengelemeye çalıştı. Vücudu hoş bir şekilde zonkluyordu.

Arest'le birlikte yaptıkları çalışmalardan çok etkilenmişti ve bir tur daha atmak için onu yanında istiyordu. Pencereden dışarı bakınca karanlık bir gökyüzü gördü. Sabaha kadar daha saatleri vardı.

Ama su kesilip de Arest banyodan çıktığında tamamen giyinikti. Kadının onun için satın almayı başardığı koyu renk pantolon ve bluzu bulmuştu ve bunlar vücudunda biraz bol duruyordu. Ona ayakkabı bulamamıştı ve ayaklarının mor rengi soluk ay ışığında neredeyse parlıyordu.

"Giyinmişsin," dedi belli ki. Yattığı yerden doğruldu ve Arest'in üzerine sermiş olması gereken battaniyeyi kaldırdı.

Stella konuşurken irkildi ve banyodaki ışık kesilerek onları karanlıkta bıraktı. Sessizlik üzerlerine çöktü ve Stella'nın sahip olduğunu bildiği her türlü kendinden kuşku duygusunun içine girip yuvarlanarak gerildi.

"Kalmak güvenli değil," dedi sessizce, artık kelimelerle boğuşmuyordu. Stella'nın kalbi onun yenik ses tonu karşısında kırıldı. Stella uyanmadan önce kaçmayı planlamış olmalıydı.

"Kalmıyoruz." Ses tonunu sakın tutmaya çalıştı ama öfke onu ele geçirmekle tehdit ediyordu. Bu adamla cehennemi yaşamış, onun bedenine ve kalbine girmesine izin vermişti ve şimdi tek kelime etmeden gitmek mi istiyordu? Ayağa kalktı ve battaniyenin düşmesine izin verdi, adam sert bir ses çıkardığında biraz tatmin oldu

çıplak vücudunu görünce nefesi kesildi. Sevişmeden önce giydiği bornozu eline aldı ve kemerini sıkıca bağlayarak üzerine geçirdi.

"Kovalayacaklar." Adam banyo kapısının yanında duruyordu ama vücudu kadının durduğu yere doğru eğilmişti ve kadın adamın kendini zor tuttuğunu düşündü.

"Yani tek başına gidip onları benden uzaklaştırmayı planlıyorsun, öyle mi?" Bir şey söylemesine gerek yoktu, başını eğmesi yeterli bir cevaptı. "Eğer bu insanlar söylediğin kadar kötüyse, ayrılacak bile beni bulması için birini gönderecek kadar çok adamları vardır."

Adamın nefesi hırıltılı bir hal aldı ve gölgelerin arasında parmaklarının yumruk şeklinde kıvrıldığını gördü.

"Dün gece adamlarımla temasa geçtim," diye açıkladı. "Sana söyleyecektim ama..." Yerdeki battaniyeye baktı, ne demek istediği açıktı. "Adamların her kimse, benimkilerin peşinden gelmeyecekler. Bu siyasi bir intihar olur ve görünüşe bakılırsa bu örgütünüz galaktik meselelere fazlasıyla karışmış. Bize asla ulaşamayacaklarını söylemiyorum ama bu gezegenden ayrılmanın en güvenli ve *kesin* yolu sivil bir filo gemisine binmek."

"Peki ya beni geri verirlerse?" Fısıltısı onun ruhunu kesmişti.

"Onlara izin vermeyeceğim." Ona ulaşmak istedi. Neden kaçtığı konusunda kendine yalan söylüyor, güvenli olmadığını söylüyor, her şeyin onu korumak için olduğunu iddia ediyordu. Ama sonuçta, onun insanlarına güvenmiyordu. Ve Stella onu suçlayamazdı. Aynı durumda, o güvenmek istemezdi. "Bana inanıyor ?"

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki gözleri yaşardı ve neredeyse ona gitmesini söyleyecekti. Ama sonunda, aralarındaki mesafeyi tam olarak kapatmadan bir adım daha yaklaştı. "Deneyeceksin," dedi.

"Güvende olmanı istiyorum." Kendini öne doğru bir adım atarken buldu ve parmakları onun yanağını kavradı. Adam ona doğru eğildi, çenesindeki yumuşak sakal parmaklarına sürtünüyordu. "Senin olduğumu söylemiştin. Sen de benimsin. Ve bu işte beraberiz. *Lütfen*." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Tüm risk onundu ve tüm yolları tehlikeye çıkıyordu. Onu Prellys'ten sağ salim çıkaracağından neredeyse emindi ama filo bölgesine girdiklerinde zorluklarla karşılaşacaklardı. Ama onlarla birlikte yüzleşeceklerdi ve önemli olan da buydu. İkisinin arasında, tek başlarına sahip olabileceklerinden çok daha fazla güç vardı.

Arest kollarını Stella'ya doladı ve onu kendine çekti. Stella ona doğru gitti, başı göğsüne yaslandı. Dudakları saçlarına değdi ve karanlığın içinde bir mırıltı duydu. "Güvende." Ve şimdilik güvendeydi.

* * *

Çağrı geldiğinde şafak henüz sökmemişti. Arest'in içgüdüleri onu tetikte tutuyordu ve her birkaç dakikada bir gözleri Stella'ya gidip geliyordu. Stella da onun gibi tamamen siyah giyinmişti, otelin içindeki bir otomattan temin edilen giysiler. Onun aksine, kapüşon takmıyordu. Görünüşe göre Prellys sivil filo tarafından bilinen bir gezegendi ve yerlileri arasında küçük bir insan nüfusu vardı.

Ama Arest gözleri yakalayabilirdi. Bu yüzden kukuletalı kaldı ve gölgelerin arasında durdu. Etraflarındaki kasaba kış fırtınasının neden olduğu uykusundan uyanmaya başlamıştı. Araçlar ve robotlar sokaklardaki ve kaldırımlardaki karları temizliyor, Marad'ın iş kıyafetlerine cevabını giymiş birkaç kişi soğuğa göğüs geriyordu.

Eğitmenlerine benzeyen kimseyi görmemişti. Eğitmenlerinin hiçbiri Prellysian'a benzemiyordu, onun yerine çoğu ya insan ya da Oscavian'dı. Ama Arest onların burada olduğunu biliyordu, bunu damarlarında hissediyordu.

Birinin ön tarafında yanıp sönen ışıklar ve resmi görünümlü bir plaket bulunan iki araba korna çalarak hızla geçtiler. Stella ona tekrar baktı. "Polis, belki?" Omuzlarını silkti ve gökyüzüne bakarak araçlarını izledi.

Arest'in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve boynuzların sesini takip etmek için başını geriye doğru çevirdi ama onlar dönmüştü ve ses de azalmıştı. Bu gezegen saçmalığından hoşlanmıyordu ve uzayın yapay sınırlarında oturmayı tercih ederdi.

Uzakta ufuk bulanıklaştı ve küçük bir araç ileri doğru uçtu, yaklaştıkça daha da büyüdü. Arest bunun büyük uzay gemilerinde yaygın olarak kullanılan türden bir karadan yörengeye aracı olduğunu fark etti. Ve sivil bir filo gemisinin bu küçük karakola bu kadar yakın olmasının biraz garip olduğunu düşündü.

"Nereden geliyor?" diye sordu. Kelimeler gittikçe daha kolay geliyordu ama uzun paragraflar halinde konuşmak isteyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Honora İstasyonu," diye yanıtladı Stella. "Eski bir uzay istasyonu, bu bölge için bir tür merkez. Bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim, ama Zwill oradaydı ve

bizi almaya geliyor."

"Zwill?"

"Bir arkadaş." Bir sürü arkadaşı olduğunu ve Arest'in ona güvenmesi gerektiğini söyledi.

Araç şehrin kenarında bir yerde ufuk çizgisinde kayboldu ve Arest kendine panik yapmamasını söyledi. Gördüğü kadarıyla Marad şehir sokaklarında alçaktan uçmaya izin veriyordu, doğrudan uçmaya değil. Bu Zwill'in şehrin dışından gelmesi gerekiyordu.

Korna sesi kulaklarını tırmaladı ve Arest arkalarındaki sokağa baktı. Bir saniye bekledi ve sonra bir elini Stella'nın üzerine koyarak onu küçük bir ara sokağa çekti ve iki mülkü ayıran yarım duvarın arkasına çömeldi. Daha önce gördükleri arabalar yine hızla geçiyorlardı.

Ona baktı, gözleri geniş ve nefesi kesikti. "Sizinkiler muhtemelen şimdiye kadar tünellere gitmişlerdir. Geri dönmüş olabilirler."

O ana kadar ikisi de bundan bahsetmemişti. Başarısız koşusunun ardından yatağa geçip tekrar sevişmişler ve ölü gibi uyumuşlardı. Ve uyandıklarında, eskort yolda olduğu için endişelenecek zamanları olmamıştı.

Arest başını salladı.

Sokakta bir araç durdu ve bir kapı çarptı. Arest bir elini Stella'nın omzuna koydu, sessizce onu yerinde tutarken, rakiplerinin sayısını ve bu durumdan tek parça halinde kurtulma olasılığını belirlemek için kulaklarını zorladı.

Bir kuş cıvıladı ve o bunu görmezden geldi. Ama Stella ayağa fırladı ve Arest onun ne yaptığını fark etmeden önce kolunu sürükledi. ", dedi Stella. "Bu bizim aracımız."

Araçtan çıkan şeyi gördüğünde kısa bir süre durdu. İki bacağı ve iki kolu olmasına rağmen yüzü yoktu ve sadece kulağının olması gereken yerde küçük bir anten vardı. Koyu mavi tulumunun altındaki derisi, daha iyi bir kelime bulamadığı için, griydi. Bir android drone.

"Zwill?" diye sordu kararsızca.

"Kanarya uçar." Bu yanıt Arest için hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama Stella'nın omuzlarındaki gerginlik azaldı ve başını salladı, belli ki rahatlamıştı.

"Kendin inemeyecek kadar korkuyor musun?" Makineye sırttı ve onunla bir insanmış gibi konuştu, onun aracılığıyla yörüngelerinde bir uzay gemisinde oturan operatörüyle konuştu.

"Kaptan... huzursuz. Sanırım bir şeyler olmak üzere ve olmadan önce gitmeniz gerekiyor." Dron arabaya geri döndü ve sürücü koltuğundaki yerini aldı. Arest ve Stella arkaya bindiler ve dron sanki Arest'i ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı.

"Stella mı? Ne? *O mu?*" Yüzü olmayan bir şey için, ifade yüksek ve net bir şekilde ortaya çıktı.

"Evet, *o*. Bununla ilgili bir sorunuz var mı?" Öne doğru eğildi ve sürücüsünü tehdit edencesine bir elini dronun arkasındaki koltuğa koydu.

Makine motoru çalıştırdı ve daha önce gördükleri araçlardan bile daha hızlı kalktı. "Henüz bir sorun yok. Sadece... lanet olsun. Yörüngeden ayrılmadan önce kaptanın onu görmesine izin verme. Bu, o iyiliğin karşılığını ödemekten çok daha fazlası."

Arkasına yaslandı ve koltuğuna yerleşmeden önce bir elini Arest'in dizine dokundurdu. "Biliyorum," dedi. "Sen iyi bir arkadaşsın."

* * *

Arest'i gemiye kaçırmak, gemi sivil değil de askeri bir araç olsaydı zor olabilirdi. Ancak filonun kronik olarak nakit sıkıntısı vardı ve en üst düzey güvenlik ekipmanlarını karşılayamıyordu. Stella, yüzünü mürettebatın çoğundan saklasa bile Arest'e kefil oldu ve sonra onu odasına yerleştirdi.

Honora İstasyonu uzak değildi ama onu o kadar uzun süre saklayamazdı. Zwili'n önerdiği gibi onları yörüngeden çıkarması gerekiyordu.

Kaptan Kel Faragan Stella'yı köprünün dışındaki ofisinde bekliyordu. Burası ikincil bir iletişim merkezi olarak kullanılıyordu, ama sadece kaptan meşgul olmadığında. Stella içeri girdiğinde yaşlı kadın gülümsedi ve ona sarılmak için ayağa kalktı. Kırk yaşlarında, ağarmış saçları ve keskin gözleri olan bir insandı. Stella ile kaçak içki içerken birden fazla kez hikâyelerini paylaşmışlardı, ama Faragan geçilecek bir kadın değildi.

Ya da blöf.

Arest için.

"Tekrar hoş geldiniz, Bayan McDonald. Aradığınıza sevindim." Bir sandalyeyi işaret etti ve mutfak içinde dumanı tüten iki fincan çay bulunan bir tepsi çıkardı. Faragan oturdu ve Stella da onu takip etti, kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Hayatta olduğum için mutluyum." Sinirleri gergindi ama ayı aldığında fincan sallanmadı. Belki de bir grup canavarla yüzleşmek her şeyi bir perspektife oturtmuştu.

"Rapora göre başka bir parti getirmişsiniz. Filo dışından." Kaptan soru sormaktan çok açıklama yapmayı severdi ama bu bir kişinin cevap vermeyi reddedebileceği anlamına gelmezdi.

"Hayatta kalan bir arkadaş. Onu bırakmayı teklif ettim." ayı yudumladı ve dilini yaktığı için irkilmedi.

"Hmm." Kaptan masanın yanındaki iletişim ekranını işaret etti ve Arest'in fotoğrafı göründü, ama onun hakkında bildiklerinden farklıydı. Gözleri  l , düz ve sevmeye başladığı o elektrik mavisini donuktu. Cildi ise daha da mor, koyu ve tanımlayamadığı bir şeyin garip lekeleriyle benekli görünüyordu. Elindeki fincanı yere bırakırken titredi ve kendi yüzünde hissettiği dehşetten kaptanı kandıramayacağını anladı.

"Bu adama ulaşmamızı sağlayabilecek bilgiler için bir ödül konuldu. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Stella başını salladı, konuşamıyordu. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve kendisini daha fazla ele vermemeleri için onları masadan çekti.

"ağrı daha bu sabah yapıldı ve filo nezaketen bilgilendirildi."

"Biz  d l avcısı değiliz."

" d l 400,000 Oscavian kredisi."

Stella nefesini içine çekti. Bu bir servetti. Servetin de ötesinde. Bir eğlence gezegeninde villa satın alacak kadar büyük bir paraydı. Sadece Arest hakkında bilgi için. "Biz  d l avcısı değiliz," diye daha güçlü bir şekilde tekrarladı. "Filo kuralları bunu yasaklıyor."

Kaptan ayını yudumladı. " yle değil mi? Bununla birlikte, evinize hoş geldiniz. Yeni arkadaşınız için bir an önce evrak bulmanızı tavsiye ederim. Onu isteyen bu şirkette bir terslik var. Onlarla konuşsak bile, içimde ödeme yapmayacaklarına dair bir his var. Ya da krediler las yangınında teslim edilecektir."

Stella temizlik ekibini hatırladı. "Tanıkları sevmiyorlar." "O zaman ben de onlardan hoşlanmıyorum."

Uyandığından beri gerginlik had safhadaydı ve kaptan konuşurken neredeyse hepsi dağıldı.

"Kaza nedeniyle Dünya'ya geri çağrıldınız. Yeni arkadaşınıza geri dönüş izni verebilirim ya da Honora'dan kalkacak bir gemiye bindirebilirim. Seçim sizin." Başka bir hareketle Arest'in görüntüsü kayboldu ve normal ekranın durağan görüntüsü sessizce dönmeye başladı.

Stella endişeyle dudaklarını yaladı. "Dünya'ya gideceğiz. Sanırım... Sanırım şimdilik en iyisi bu olacak."

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi Faragan, gözlerinde ağır bir endişe vardı. "Dikkatli ol. Böyle bir parayla..." başını salladı, "bunun daha büyük bir şeyin parçası olmamasına imkân yok."

Arest'in söylediği her şeyden Stella bunu biliyordu. Ama Dünya beladan ılık yılları kadar uzaktı ve o ve Arest bela geldiğinde onunla başa çıkabilirlerdi. "Halledeceğim."

Ve böylece toplantı bitti ve Stella dağıldı. Hoparlörden kalkış için geri sayım sesi duyulurken, koridorda neredeyse zıplayarak odasına döndü.

Kapıyı açtı ve taşıdığı son gerginlik de dağıldı. Yatağında uzanmış, ayaklarını uzatmış ve parlayan gözlerini açmış, onun geri gelmesini bekliyordu. Ona sırtıttı ve kapıyı arkasından kilitledi. "Sen aranan bir adamsın," dedi. "Sağ salim dönmen için dışarıda bir sürü para var."

Yumuşak bir hareketle doğruldu ve hiçbir şey söylemeden onu inceledi.

"Şansınıza," dedi *bizim için*, "kaptan iyi bir kadın. Ve şimdilik güvendesiniz." Oda büyük değildi ve kadın iki adımda ona doğru ilerledi. Arest onun içeri girebilmesi için bacaklarını açtı. "Artık özgür bir adamsın. Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

Arest'in gözlerindeki niyeti, eli kalçalarına dolanmadan bir an önce görmüştü ve Arest onu kucaklayıp, aklına fikirler getiren bir esneklikle yavaşça arkasındaki yatağa yatırdı. Arest kendini onun üzerinde tuttu ve lezzetli bir lokmaymış gibi vücuduna baktı. Hepsi onun içindi. "Güvenli mi, gerçekten mi?" diye sordu.

"Şimdilik." Parmağını adamın boynunda gezdirdi ve onun titrediğini gördü. "Ve eğer seni bulurlarsa, savaşırız, onları durdururuz ya da kaçarız. Ama seni geri alamazlar."

"Sen benimsin." Kelimeleri ağzından aldı ve karşılığında dudaklarını ve dilini verdi. Stella kollarını sıkıca sardı ve kendini onun öpücüğüne ve Arest'ine, canavara teslim etti. Kaçmışlardı. O güvendeydi. Ve birlikte çok uzun bir süre birbirlerini sevmekte özgür olacaklardı.

Uzaylılarla Tatil'i okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!
Desteyiniz benim için dünyalara bedel. Hikayeyi beğendiyseniz,
düşüncelerinizi bir yorumda paylaşmak veya bir derecelendirme
bırakmak için bir dakikanızı ayırabilerseniz daha da anlamlı olacaktır.
Sizin gibi okuyuculardan duymak büyük fark yaratıyor🌟

Bu dünyanın dışında daha fazla romantizme mi ihtiyacınız var?

İletişimde kalmak için aşağıdaki bağlantıdan kaydolun ve ücretsiz bir e-kitap kazanın!

[Freebie'nizi alın!](https://signup.katerudolph.net/subscribe)
<https://signup.katerudolph.net/subscribe>

What to read next: Pine

Tatil yaklaşıyor ve Neve'in tek söyleyebildiği "bah humbug".

Kış harikalar diyarına tüm masrafları karşılanmış bir gezi kazandığında, Noel ağaçları ve elfler olmadan rahatlamak için hayatını geride bırakmaya hazırdır. Beklediği son şey yabancı bir gezegene inmek ve bir ejderha lorduyla tanışmaktır.

Lord Pine'ın kralın Yule Balosu'na eşlik edecek birine ihtiyacı var. Ama o bir gelin aramıyor ve Vemion'un tüm ejderha kadınlarının beklentileri olduğu kesin. Galaksilerarası Randevu Ajansı'na girin. Tek ihtiyacı olan bir eştir ama Neve umduğundan çok daha fazlasıdır.

Ama her tatilin bir sonu vardır. Pine'ın insanını kazanması ve bunun bir rüya olmadığına ikna etmesi gerekecek, yoksa eşini sonsuza dek kaybedecek.

Suna bir bakın!

Also by Kate Rudolph

Ejderha Gelinler

Ejderha Prensleri. Vahşi Kadınlar. Aşk.

Kaderli eşler, vahşi kadınlar ve ejderha prensleri eşlerini bulmaya hazır.

Crux

Ranger

Saber

Cipher

Storm

Drake

Asher

Knox

Flint

Çam

* * *

Şekil Değiştiren

tarafından korunuyor Kurt

Adam . Bodyguard. Eş.

Bu şekil değiştirenlerin kökenleri gizemle örtülüdür, ancak eşlerini önlerine çıkan her türlü zarardan korumaya kararlıdırlar.

Sesli olarak da mevcut!

Av Sezonu Sinsi
Sinsi Büyünün
Peşinde
Kurda Aç Kurt Lanetli
(roman) *Kurdun Baştan*
Çıkarması

* * *

Alfa'yı Çalmak

Hırsız istediğini alır, ama alfa onun olanı saklar... Birbirinden uzak duramayan iki zıt kutbun patlayıcı üçlemesinde aslan alfa Luke ile çatışan şekil değiştiren hırsız Mel'e katılın.

Sesli olarak da mevcut!
Alfa Soygunu Alfa'nın
Yatağındaki Hırsızla
Dolaştı

* * *

Uzaylı Dostlar: Sürgün Gezegeni

Guerran güzel insan kadınlarına göre bir yer değil. Ama bu uzaylı kahramanlar eşlerini koruyacaklar!

Sesli olarak da mevcut!

Sürgün Avcısı
Sürgün
Hayranı

* * *

Zulir Savaşçı Arkadaşları

Kaçırılan insanlar. Uzaylı Savaşçılar. Elektrikli kanatlar.
Zulir Savaşçı Eşler serisi, Dünya'dan kaçırılan ve onları kurtaran uzaylı savaşçılarla aşkı - ve kanatları! - Onları kurtaran uzaylı savaşçılarla.

Sesli olarak da mevcut!

Synnr's Saint
Synnr's Hope
Synnr's Spark
Synnr's Kiss
Synnr's Ride

* * *

Uzaylıyla Çiftleşmek

Kader Eşi Uzaylı

Romantizmi

Detyenler, kaderlerindeki eşlerini bulamazlarsa genç yaşta ölmeye mahkûmdurlar. Bu çiftler uzaylılarla ve yozlaşmış diktatörlerle savaşırken siz de onları takip edin, önyargılı insanlar, korsanlar ve daha fazlası! Kitaplar herhangi bir sırayla okunabilir veya dinlenebilir, ancak bazı karakterler birden fazla hikayede ortaya çıkar.

Seçili kitaplar sesli olarak mevcuttur.

Bir kitap seçin ve bugün aksiyona atlayın!

Ruwen
Tyral
Stoan
Cyborg
Krayter
Kayleb
Shayn
Braxtyn
Doryan
Dekon

* * *

Detyen Savaşçıları

Detya yüz yıl önce yok edildi. Bu lanetli savaşçılar adaleti ve eşlerini bulmak için yola çıktılar.

Detyen Savaşçıları serisi size kış tekmeleyen kahramanlar, alfa uzaylı kahramanlar, kader arkadaşları ve galaksiyi kapsayacak kadar güçlü ilişkiler sunuyor!

Serinin tamamı sesli olarak da mevcut!

Ruhsuz

Acımasız

Kalpsiz

Hatasız

Sonsuz

* * *

Detyen Warrior Outcasts

Kader Eşi Uzaylı Romantizm

Bu lanetli savaşçılar halkları tarafından terk edilmişlerdir ve uçurumun kenarında yaşamaktadırlar. Eşleri kurtuluşlarının anahtarını elinde tutuyor.

Bir kitap seçin ve bugün aksiyona atlayın!

Tehlikeli Bond

Cesur Bond

Yoldan Çıkılmış

Bond

* * *

Uzaylı Tatil Romantizmi

Noel... uzayda????

Bu uzaylı tatil romanları Dünya'nın kış tatillerinin ötesine bakıyor ve galaksinin dört bir yanında mevsimi karşılıyor!

Seçili kitaplar sesli olarak mevcuttur. Uzaylı Canavarla Karda Kaldım Uzaylı'nın Kış Hediyesi

*Uzaylı Eşiyle Kapana Kısılan
Uzaylı Ren Geyiğinin Vahşi
Yolculuğu*

* * *

Uzaylı Haydutlar

**Kanun kaçakları, entrikalar ve aşk... Hepsi Alien Outlaws
serisinde...**

Andie Munster, altı yıl önce Dünya'dan kaçırıldıktan sonra terk edildiği gezegen olan Ixilta'daki hayattan bıkmıştır. Ve gizemli ve tehlikeli Xandr gezegenden kaçmanın bir yolunu ararken ortaya çıktığında, o yarı-kaçmak için çılgınca bir telaş içinde yarı mahkum, yarı suç ortağı.

*Haydut Uzaylı'nın
Kaçışı Haydut
Uzaylı'nın Kadını
Haydut Uzaylı'nın
Sırrı Haydut
Uzaylı'nın Mirası*

* * *

Kate Rudolph tarafından www.katerudolph.net adresinde daha fazla bulun

About Kate Rudolph

Kate Rudolph, Indiana'da yaşayan bir paranormal ve bilimkurgu romantizm yazarıdır. Kıç tekmeleyen kadın kahramanlar ve onları seven ateşli kahramanlar hakkında yazmayı seviyor. O zamandan beri aşk romanlarını yutuyor

onları okumak için çok gençti ve kimse onları almasın diye kitaplarını saklamak zorundaydı. Bu dünyada aşk romanları yazmaktan ve onları okurlarıyla paylaşmaktan daha iyi bir iş düşünemiyordu.

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Kate Rudolph'un yeni yayınlarından haberdar olmak için aşağıdan kaydolabilirsiniz:

[Kate Rudolph'un Okuyucu Kulübü](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.